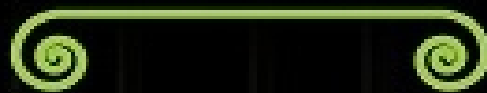
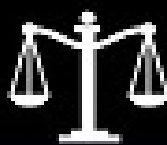

MUZIKALE WAARHEID

DEEL 2

MARK DEVLIN

Muzikale Waarheid Deel 2

Door Mark Devlin

Met een verhandeling over de tekstuele thema's en symboliek in de muziek van Prince door Dan Monroe

Nederlandse vertaling door Erick van Dijk

Muzikale Waarheid Deel 1 kun je [hier](#) gratis downloaden

Erkenning

Mijn oprechte dank aan de volgende personen:

Dan Monroe voor zijn uitgebreide artikel over Prince.

Nicola Mackin voor advies over publicatie en assistentie.

Robbie Allen voor weer een geweldig omslagontwerp.

John "Razoreye" Hamer en Ellen voor het proeflezen.

Simon Gudgeon voor zijn uitgebreide hulp met mijn podcastarchief.

Nino Teauoneaux, Emily Moyer, Rose Winter, Sara Hollins, Brent Aquasky, Matt Sergiou, Jon Furbee, William Marino en Douglas Gilgallon voor hun waardevolle hulp bij het onderzoek en tips.

Freepik voor de vectorafbeeldingen op de omslagen.

MD

Over de schrijver

Mark Devlin is een in het Verenigd Koninkrijk (VK) gevestigde club en radio-dj, muziekjournalist en schrijver. Als dj heeft hij zich gespecialiseerd in alle vormen van zwarte muziek en heeft live gedraaid in meer dan 40 landen.

In 2010 onderging hij wat hij noemde een bewust ontwaken, wat gepaard ging met een nieuw bewustzijn betreffende wat er werkelijk gebeurt in deze wereld. Zijn bijzondere interessegebied is hoe dit verband houdt met de mainstream muziekindustrie, en de manier waarop A-lijst artiesten zijn gebruikt om de geest van de massa's te beheersen en te manipuleren in lijn met een veel bredere agenda.

Momenteel geeft hij openbare lezingen over deze onderwerpen, naast werk voor de radio, het regelmatig uitbrengen van afleveringen voor twee podcastseries en het samenstellen van dj-sets met bewuste muziek.

*

Je kunt contact opnemen met de schrijver, mits beleefd, via dit e-mailadres:

markdevlinuk@gmail.com

*

Verder werk van de auteur kun je vinden via de volgende links:

www.markdevlin.co.uk

www.musicaltruthbook.com

www.youtube.com/markdevlintv

www.spreaker.com/user/markdevlin

https://twitter.com/musical_truth

*

Sluit je aan bij de Musical Truth groep op Facebook:

<https://www.facebook.com/groups/MusicalTruth/>

Muzikale Waarheid deel 2

...Het verhaal gaat verder

Inhoud

Voorwoord door de schrijver

Hoofdstuk 1. De heerschappij van Acid

Hoe de cultuur van Acid House de weg voorbereidde voor de wereldwijde psychologische operatie van elektronische dansmuziek (en parallellen met de systematische manipulatie van andere, eerdere genres).

Hoofdstuk 2. Elektronisch evangelisme

Geestbeheersing en sociale sturing middels elektronische dansmuziek.

Hoofdstuk 3. Blauwdrukken, modellen en programma's

Sociale sturing, het creëren van een cultuur en levenslange acteurs.

Hoofdstuk 4. Ooit het gevoel dat je wordt bedrogen? Goedenavond!

Hoe Punk en New Wave het controlemechanisme van de tegencultuur op volle gang hielden.

Hoofdstuk 5. Heftige vibraties

Hoe terecht is de vermeende associatie van Heavy Metal met Satanisme en het duister occulte? En waarom zou er al überhaupt een verband moeten zijn tussen deze elementen en de muzieksce­ne?

Hoofdstuk 6. Cymatica en de wetenschap van geluid

Hoe de wetenschap van geluidsfre­quenties – de bouwstenen van deze “fysieke” werkelijkheid – ligt aan de basis van muziek en geestbeheersing.

Hoofdstuk 7. Is niets heilig?

Reflecties van ogenschijnlijke cultinvloeden tijdens de beginjaren van de Hip-Hopcultuur, en de systematische vergiftiging van wat rest.

Hoofdstuk 8. Is “Paul” Paul?

Een verdere beschouwing van de vervanging van Paul McCartney. Ook wel bekend als de “McCartney Mindfuck.”

Hoofdstuk 9. Dus zeg ik goedenavond, en hij zegt goedenavond

Navigatie door het labyrint van doodaanwijzingen betreffende Prince en George Michael.

Hoofdstuk 10. Nieuw decennium, dezelfde bagger

Popvideo's uit de jaren 1980' door een nieuwe bril bekeken.

Het laatste hoofdstuk... wacht om te worden geschreven

*

Appendix 1 : Van Lovesexy tot Spooky Electric

Zonde, boetedoening en wedergeboorte in de muziek van Prince. Een verhandeling van Dan Monroe.

Appendix 2: Verdere dubieuze connecties

Appendix 3: Verdere herkomst van handgebaren

*

Voorwoord van de auteur

*“Ik zet mijn muziek op het web als manier om mijn boodschap te verspreiden,
Mensen zeggen, 'DISL, waarom doe je zo agressief?'
Dat doe ik omdat ik kwaad ben,
Ons hele leven zijn we voorgelogen, bedrogen, mishandeld, om de tuin geleid en bestolen!”*

DISL Automatic: Here I Stand (2010)

“Ik ben op een leeftijd gekomen waar ik, als ik niet kan onderwijzen, niet eens mijn mond open zou moeten doen om iets te zeggen.”

Chuck D van Public Enemy: WTF (2012)

*Ik ben het kotsbeu te horen
van bekrompen, kortzichtige, enggeestige hypocrieten,
Ik wil enkel de waarheid,
Geef me gewoon wat waarheid.”*

John Lennon: Gimme Some Truth (1971)

Zo lang als ik me kan herinneren heb ik een hekel gehad aan bedrog en dubbelhartigheid, en erachter te komen dat ik voor idioot ben versleten heeft me boos gemaakt. Het verwerven van een dieper begrip van de enorme mate van hoe deze elementen aanwezig zijn in ons alledaagse leven is de inspiratie geweest achter het maken van dit boek. De waarheid voert oorlog tegen bedrog waar dit maar te vinden is.

Hoewel de informatie in dit boek betekenisvol op zichzelf is en op eigen merites kan worden opgenomen beveel ik ten zeerste aan om hier pas aan te beginnen na het vernemen van alles wat ik te zeggen had in het eerste deel van *Muzikale Waarheid*. Hierdoor zal men zich een breder beeld vormen en het zal de informatie in dit boek in de ware context plaatsten. Dan zal ik niet zoveel hoeven herhalen over de onderwerpen die dat boek beslaat en de ruimte hier kunnen benutten voor het presenteren van nieuwe stukjes van de puzzel.

Het onderzoek voor en het schrijven van deze twee boeken is voor mij net zo goed een leerervaring geweest als dat voor de lezer zal zijn. Op de dag dat je deze woorden leest zal ik (en ieder ander) zo veel meer weten dan op de dag dat ik ze schreef. Maar morgen weet ik weer zo veel meer. Ik heb al lang geleden geleerd dat het een ernstige vergissing is aan te nemen dat je alles weet over een bepaald onderwerp, en iedereen die een dergelijk boude bewering doet wekt mijn achterdocht. Hetzelfde beperkte bewustzijn doet een individu ook denken dat men te slim is om te worden bedrogen, en zeker niet zo zou kunnen worden misleid en bedonderd betreffende een bepaald onderwerp, wanneer wordt gesuggereerd dat dit wel het geval is. We zullen allemaal wel bekend zijn met dit aspect van de menselijke aard, de heen en weer en botte argumenten die we elke dag kunnen zien in de gemiddelde post op Facebook en in de commentaarsectie onder YouTubevideo's. Het versterkt het aloude gezegde: Meningen zijn als poepgaten. Iedereen heeft er één.

Wat niet betekent dat het ego onbelangrijk is; een goed gebalanceerd, bewust ontwikkeld individu begrijpt dat de sleutel tot het navigeren van deze uitdagende realiteit die we “het leven” noemen mede inhoudt een balans te vinden tussen het geïnformeerde bewustzijn dat voortkomt uit de verbinding met ons hogere zelf, en één voet stevig op de de grond te houden van de “echte” wereld, waar we onze fysieke ervaringen hebben, uniek voor de menselijke aard, en waar onze ziel veel van de broodnodige groei ondergaat.

Het is dit proces van voortdurende evolutie dat het nodig maakte dit tweede deel te schrijven. Op zoveel gebieden beschreef het eerste deel slechts het topje van de ijsberg. Naarmate me ik steeds verder verdiepte in de ingewikkelde, vaak duistere maar altijd fascinerende vraag wie er heerst over de wereld van het “entertainment,” en de agenda's waarvoor het werkelijk wordt ingezet, realiseerde ik me dat dit onderwerp zo diep is dat zelfs een heel mensenleven, exclusief gewijd aan onderzoek ernaar, nog niet zou volstaan om alle vragen te beantwoorden! Het enige dat eenieder kan doen in onze korte tijd hier is het vergaren van zoveel mogelijk begrip en kennis over deze onderwerpen.

Naast de nieuwe onderwerpen zoals te vinden in de inhoudsopgave zal dit boek beknopt nog een aantal onderwerpen uit het eerste boek behandelen, voorzien van nieuwe informatie die aan het licht kwam en inzichten die slechts komen met het verstrijken van de tijd. Zoals eerder moedig ik elke lezer absoluut aan mij niet op mijn woord te geloven maar hun eigen verdere onderzoek te doen (met het voor de hand liggende voorbehoud hierbij de door de staat of grote bedrijven gecontroleerde entiteiten te vermijden en zich te

wenden tot onafhankelijke bronnen). Ook nu vind je weer een uitgebreide lijst van bronnen voor verder onderzoek aan het einde van elk hoofdstuk in de vorm van actieve links.

Zoals ik al vaak heb gezegd zijn de manipulaties van de muziekindustrie – hoe kolossaal verrijkend ook – nog steeds maar een klein onderdeel van het complete scenario van menselijke slavernij; van hoe de weinigen de gedachten, emoties en handelingen manipuleren van de velen; van de strijd van goed tegen het kwaad die ons uiteindelijk de reden verschaft waarom elk van ons – vanuit een hoger bewustzijn – ervoor koos om hier te incarneren in menselijke vorm. Ik realiseer me dat de reden waarom ik gefascineerd raakte door popmuziek op 5-jarige leeftijd, en waarom ik een carrière in de muziek zocht, was dat het altijd al de bedoeling was voor mij om dit kleine fragment van het verhaal bloot te leggen. Daarom laat ik inzichten over andere aspecten van de samenzwering – of dat nu het bedrog van de bankenwereld betreft, de fraude rond het geboortecertificaat, de kunstmatige beïnvloeding van het weer, valse vlag operaties en nepterreur, kanker, of wat dan ook – liever over aan de experts op die gebieden die dat veel beter kunnen uitleggen dan ikzelf. Mijn persoonlijke bijdrage in de vorm van deze twee boeken is waar ik me op dien te richten. En in het totale proces heeft iedereen een rol te vervullen, maar meer daarover in het laatste hoofdstuk.

Dus hier gaat het verhaal verder. Als *Muzikale Waarheid Deel 1* je meenam op reis, Deel twee scheurt je retourtje aan stukken.

Zoals de Beatles ooit proclameerden: *De Magische Mysterieuze Reis staat op het punt van beginnen.*

*

[*Muzikale Waarheid Deel 1*](#) is in de Nederlandse vertaling gratis te downloaden als e-boek in PDF formaat. Het Engelstalige origineel is beschikbaar in de versies paperback, hardcover en Kindle via Amazon en Bol.com. Voor een gesignd exemplaar kun je contact opnemen met de schrijver; markdevlinuk@gmail.com.

Hoofdstuk 1. De heerschappij van Acid

Hoe de cultuur van Acid House de weg voorbereidde voor de wereldwijde psychologische operatie van elektronische dansmuziek (en parallellen met de systematische manipulatie van andere, eerdere genres).

*“Acid, het muzikale fenomeen,
Alleen voor de eigenzinnigen,
Maakt dat je wilt dansen, bewegen op de beat,
Brenkt je in een trance, houdt je op de been,
We noemen het Acid.”*

D-Mob: We Call It Acid (1988)

“E's zijn goed, E's zijn goed...” (E is straattaal voor Xtc of ecstasy, vert.)

The Shaman: Ebenezer Goode (1992)

“Tja, wat omhoog gaat komt ook weer naar beneden. En naar beneden. En naar beneden. Aan het einde van de avond ziet iedereen er ziek uit. Ze kunnen allemaal niet meer praten, vermijden wanhopig oogcontact. Je nieuwe zielsverwant die je de afgelopen vijf uur hebt overladen met onzin over het Scheppingsverhaal of de vierde Star Wars film is nu een volkomen vreemde. Je kunt hem niet

eens in de ogen kijken. De enige overeenkomst tussen jullie is nu je paranoia. Het komt overal op je af, man. De kinderen van ecstasy zijn niet meer veilig. Ze zijn niet langer 'allemaal samen als één,' maar afzonderlijke psychiatrisch patiënten die ernaar verlangen weggehaald te worden uit deze giftige atmosfeer naar een warm bed en een vriendelijke therapeut. De realiteit komt eraan. Waar ben ik? Wat heb ik gedaan? Was het dit waard?"

Dialogoog uit de film Human Traffic (1999)

Uit het onderzoek waarin ik mezelf heb gestort na de publicatie van *Muzikale Waarheid Deel 1* is me duidelijk geworden dat iedereen in het publieke oog die enige mate van bekendheid heeft verworven, tot het punt waar een gemiddeld lid van het publiek van ze gehoord heeft, hun carrière gefaciliteerd hebben gekregen. Dit geldt voor alle soorten beroemdheden op dezelfde manier als dit geldt voor wereldleiders en politici, ongeacht het soort rol. Sportsterren, supermodellen, televisiepresentatoren, acteurs of muzikanten – het is allemaal hetzelfde. Het controlesysteem dat over de wereld heerst laat het niet aan het toeval over of individuen op eigen kracht tot prominentie rijzen. Ze doen niet aan “willekeur.” Het netwerk van duistere occultisten dat heerst over elk facet van de menselijke samenleving heeft al sinds lange tijd de entertainmentindustrie in zijn greep. Feitelijk zullen velen staande houden dat de vooropgestelde reden voor het oprichten van film en popmuziekindustrie neerkwam op de ongekende mogelijkheid om de geest van gigantische aantallen mensen te beheersen, en subliminaal bepaalde gedachten, emotionele reacties en waardesystemen te implanteren in het bewustzijn van de massa's.

Het ingenieuze om dit te bewerkstelligen middels entertainment is dat de waakzaamheid van een individu volledig weg is. Niemand verwacht te worden gehersenspoeld tijdens het zoeken naar wat lichte verlossing van de sleur van alledag in het luisteren naar muziek van je favoriete artiesten, of wanneer men zich bezigt met hersenloos escapisme in een bioscoop, of op TV. Stel voor aan een gemiddeld persoon dat dit precies is wat gaande is, en men zal dit waarschijnlijk afwijzen met spot en hoon, en iedereen die iets dergelijks beweert afdoen als “gestoord.” (Dit uiteraard na het doen van precies nul onderzoek of die beweringen enige grond hebben!) Niet alleen verschaft de entertainmentindustrie een unieke manier om de mentaliteit van complete gemeenschappen te bereiken, de slagroom op de koffie van de manipulators is dat hun onderdanen bereidwillig *betalen* voor hun eigen geestbeheersing!

Zoals iedereen waar je ooit van hebt gehoord op hun prominente plek is gemanoeuvreed als een uitverkorene – boven elke kandidaat die dit had kunnen bereiken door hun eigen inspanningen als zaken op natuurlijke wijze zouden plaatsvinden – zo is het ook met *elke* modegril, beweging of trend. Alles waar “isme” achter staat, van fascisme tot Boeddhisme tot feminisme tot veganisme (iets dat ik onderken hoewel ik zelf heb gekozen voor een veganistische leefstijl) vertonen kenmerken te zijn vervaardigd. Elke sociale beweging die de waardesystemen of het gedrag van grote groepen mensen dicteert of afdwingt zal in het leven zijn geroepen door organisaties als het Tavistock Instituut voor Menselijke Relaties, de Frankfurt School, de Fabian Sociëteit, de Rockefeller Stichting, de onderzoeksafdeling van de Stanford Universiteit, het Esalen Instituut, de Universiteiten van Cambridge, Oxford, Yale, Harvard, Princeton of Berkeley, of andere “denktanks” die zijn gespecialiseerd in het vormen en kneden van de cultuur. Door systematische sociale sturing verschijnen termen als “homofob,” “complotdenker,” “metroseksueel” of “LGBT” op het toneel.

Regelmatig peilen dergelijke organisaties de effecten met experimenten om te zien in welke mate men de cultuur nog in een psychologische houdgreep heeft. Dan zien we “trends” zoals de *Koni 2012* video die viraal ging, het plaatsen van een Franse vlag over de profielfoto op Facebook om “solidariteit te tonen” na de “terroristische aanslagen” in Parijs, of de *Ice Bucket Challenge*, de *No Make-up Selfie*, of *Draag roze tegen borstkanker* modegrillen. Het gevoel dat de controleurs zullen ervaren bij het zien van miljoenen die reageren op deze gefabriceerde trends op *precies* de manier zoals men had voorspeld zal er één zijn van geweldige voldoening.

En wanneer dit het geval is met *elke* beroemdheid, *elke* sociale of politieke beweging en *elke* soort gril, trend of “scene,” waarom zou dit dan niet gelden voor *elke* muzikale beweging die heel snel opkomt om te verenigen en een culturele identiteit te verschaffen aan grote groepen mensen – vooral wanneer het zo uitpakt dat het voor nagenoeg elk land ter wereld aantrekkelijk wordt?

Hartslag van een cultuur

Aldus een artikel op de website *Thumb*:

“Acid House was de grootste Britse jongerenrevolutie sinds de jaren 1960' en zijn nalatenschap heeft het culturele landschap voorgoed veranderd. Een kwart eeuw later kan de invloed worden gevoeld in alles, van mode tot film tot interieurontwerpen. Het heeft ons idee van 'een avondje uit' een nieuwe definitie gegeven. Zelfs de wet is veranderd.”

En uit het boek van Matthew Collins, *Altered State* (Veranderde staat):

“De cultuur van ecstasy was de nieuwe voornaamste vrijetijdsbesteding van de Britse jongeren geworden, naadloos geïntegreerd met het weefsel van het weekendritueel. Vanaf 1990 en verder, naarmate de verspreide zaadjes van Acid House overal in het land waren ontsproten, waren de geluiden, de gebaren, symbolen en straattaal alle een alles doordringend deel van het alledaagse landschap geworden.”

Dat, neem ik aan, was de bedoeling. En de latere observatie in het artikel, dat “elke generatie wanhopig is voor iets dat hen eigen is – iets wat hun ouders niet begrijpen” komt regelrecht uit les 1 voor sociale conditionering. Het aanmoedigen van verdeeldheid tussen de generaties is een tactiek die al eeuwenlang door de manipulators van de cultuur wordt toegepast.

Dit overzicht van de cultuur van Acid House, en hoe het de weg plaveide voor de enorme wereldwijde scene van dansmuziek, beweert zeker niet een allesomvattend verslag van het verhaal te zijn. Daar zou een heel boek voor nodig zijn, en die zijn er al genoeg (waarvan het beste nog steeds het al eerder genoemde *Altered State* van Matthew Collins blijft). Het overzicht van de scene in dit boek volgt echter een benadering die nog niet eerder werd toegepast – het samenbrengen van sleutelstukken van informatie, en de vraag of dit bewijs oplevert voor een ingrijpen door een Onzichtbare Hand om ervoor te zorgen dat de beweging de vooraf geplande richting zou volgen, eerder dan dat deze zich op natuurlijke wijze ontwikkelde.

Het is erg moeilijk om aan direct bewijs te komen dat dit het geval was – dat zal iedere onderzoeker die een dergelijke missie onderneemt ervaren – omdat er maar weinig klokkenluiders en insiders zijn die toegeven dat ze deel uitmaakten van een bepaald aspect van de inlichtingendiensten. En naar mijn beste weten zijn er tot nu toe geen vrijgegeven documenten opgedoken die een dergelijke agenda onthullen. Het duurde bijna 50 jaar voordat het volledige verhaal van de tegencultuur van de jaren 1960' en de bemoeienissen van de CIA degelijk was verteld. Mijn hoop is echter dat welke waarheid ook die nog moet worden onthuld over de beweging die twee decennia later aan de andere kant van de Atlantische Oceaan ontstond niet zo lang op zich zal laten wachten. Meestal is het pas de volgende generatie die gaat uitzoeken wat er nu precies gebeurde met de sociale beweging die er was voor hun tijd, gezien de meesten die het geleefd hebben te veel persoonlijke hechting en nostalgische investeringen hebben om er objectief naar te kunnen kijken. En dergelijke onthullingen kunnen alleen maar plaatsvinden met het beschikbaar komen van nieuw bewijs en aanwijzingen – een proces dat nagenoeg onmogelijk was voor er internet was.

Waar de hippiescene van de jaren 1960' zich schaarde achter het omver werpen van de sociale systemen van de dag en deze te vervangen door nieuwe idealen van vrede en liefde (in ieder geval aan het oppervlak), bij de Britse equivalent van de jaren 1980' ontbrak enig politiek aspect. Eerder dan een verandering van de status quo van de tijd was de geest van Acid House eenvoudigweg het ontsnappen eraan door er één groot feest van te maken. Of hij het zich besepte of niet, Matthew Collins gaf zelf een hint over de mogelijke verbanden tussen de twee “Zomers van de Liefde” toen hij in *Altered State* schreef:

“Er waren zo weinig mensen bij betrokken dat vriendschappen allesoverheersend werden. Plotseling konden ze het alleen nog maar hebben over liefde, samenzijn, delen, de pure vreugde van het leven. Ze hadden op Ibiza iets ontdekt dat ze nauwelijks konden bevatten, dus keken ze naar wat het dichtst in de buurt kwam – de mythe van het hippietijdperk – en omarmden een schijnbeeld van hoe zij dachten dat de jaren 1960' eruit zagen, een afdankertje, een samenraapsel van modegrillen en slogans – zonder de radicale politiek van die tijd – dit alles bekeken door een bril van voorstedelijke, werkende klasse aspiraties.”

Toch geloofden ze oprecht dat het weefsel van hun geest veranderde. Waren ze in hippies aan het veranderen, vroegen ze zich af, was dit het begin van een Nieuw Tijdperk?”

Verdere mogelijke aanwijzingen kwamen van ethnobotanist die icoon van de tegencultuur werd Terence McKenna in uitspraken na zijn lezing *Evolution* in Londen in 1992:

“Met elektronische cultuur kun je sjamanen creëren voor het mondiale dorp. En in mijn beleving is dit de rol die Rock & Roll speelde in de jaren 1960', en welke House zou moeten spelen in de jaren 1990'.”

En later:

“Door de nadruk in House muziek en Rave cultuur op fysiologisch verenigbare ritmes, dat geluid, wanneer volledig begrepen, kan feitelijk de neurologische staat van grote groepen die samenkomen veranderen, waardoor een telepathisch verbonden gemeenschap ontstaat die hopelijk sterk genoeg zal zijn om die visie door te geven aan de grotere gemeenschap.”

Helaas lijkt het echter dat de status van McKenna als bewustzijnsgeeroe – net als het geval was met Timothy Leary – wellicht werd gesponsord door een bekend soort agentschap, volgens commentaren die hij in 1994 zelf maakte tijdens een lezing voor het Esalen Instituut in Californië:

“Inderdaad, toen ik in 1971 aankwam in La Chorrera zat de FBI achter me aan. Mijn geld raakte op, ik wist het niet meer en ze rekruteerden me en zeiden, weet je, met een mond als die van jou hebben wel een plekje voor je in onze organisatie en, weet je, ik heb gewerkt in posities diep in de achtergrond, hoe minder gezegd daarover hoe beter, en zo'n 15 jaar geleden werd ik ondergebracht bij public relations, en daar ben ik tot nu toe gebleven.”

De auteur Graham Hancock, die sterk was beïnvloed door McKenna, heeft geprobeerd te argumenteren dat de “zij” waaraan McKenna refereerde feitelijk “buitenaardse intelligenties” waren, waarmee hij in contact kon komen door zijn geestelijke staat te veranderen met psychedelica. Voor mij lijkt het me echter vrij duidelijk wat werd bedoeld met bovenstaande verklaring van McKenna, waar “zij” direct komt na te hebben gerefereerd aan de FBI. Nog een “held” van de tegencultuur waarvan het lijkt dat hij werd betaald door één van de alfabetagentschappen, in ieder geval gedurende enige tijd.

Het reisje

Tegen 1988 waren House muziekalbums uit Chicago, New York en New Jersey het hoofdbestanddeel geworden van zwarte muziek dj-sets in het VK (Verenigd Koninkrijk), gedraaid naast meer op soul en funk gebaseerde nummers, en de Hip-Hop uit New York. De verandering in houding naar een meer allesomvattende aanpak van muziek werd opgestart door de korte bloeiperiode die bekend werd als “Balearic Beat.” Het verhaal over het prille begin is inmiddels legendarisch.

Vier jonge Londense dj's – Paul Oakenfold, Danny Rampling, Nicky Holloway en Johnny Walker (niet te verwarren met de oudgediende dj bij *Radio 1* Johnnie Walker) waren laat augustus 1987 op vakantie op Ibiza voor de verjaardag van Oakenfold, en werden bevangen door de goed geselecteerde sets die werden gedraaid door Argentijnse veteraan dj Alfredo Fiorito. Naast de nieuwste Amerikaanse Housenummers waren obscure Europese dansnummers te horen, Indie Rock, Ambient, Electronica en Wereldmuziek. Het verhaal op Wikipedia voegt eraan toe: “Ook ontdekten de vier vrienden de krachtige synergie van de muziek met het middel MDMA, dat terughoudendheid wegnam en een staat creëerde van eenheid op de dansvloer.” In een nostalgisch interview dat Nicky Holloway gaf voor het Britse *The Guardian* herinnert hij zich:

“We probeerden samen voor het eerst ecstasy uit en alles paste gewoon. Alfredo draaide Trax en DJ International (uit Chicago) naast Queen en Kate Bush – al die blanke acts waar wij onze neus voor ophaalden. Maar onder invloed van E viel alles op zijn plaats. Zeg een half uur nadat je zo'n pilletje had genomen ging er plotseling een euforische golf door je heen, zo van shoom! – vandaar de naam van Danny's club – en plotseling voelde je dat alles in orde was met de wereld.”

Toen de jongens uit Londen terugkeerden naar hun eigen optredens voelden ze zich geïnspireerd om deze meer ruimdenkende aanpak te introduceren in hun sets en begonnen hun toeschouwers te trakteren op een variëteit aan verschillende stijlen zoals ze dat Alfredo hadden zien doen. Het tijdstip was fortuinlijk, gezien deze periode samenging met de toenemende beschikbaarheid van House uit de VS, waardoor Britse producers werden aangezet om hun eigen producties te maken, en de bekeerlingen van Balearic om nieuwe clubavonden te organiseren waar deze stijlen werden omarmd. In het geval van Rampling leidde dit tot begin van zijn legendarische *shoom Nights*, oorspronkelijk in een gymzaal bekend als The Fitness Centre in Southwark, voor het zich verplaatste naar andere locaties rond Londen. De naam zou zijn geïnspireerd door het euforische gevoel dat een Raver krijgt wanneer 3,4-Methylenedioxyamfetamine (MDMA, of ecstasy/Xtc) begint te werken en stoffen in de hersenen stimuleert. Richard West, beter bekend als Mr. C van de Rave act The Shaman zinspeelde op het gevoel dat hij kreeg na het slikken van zijn eerste pil tijdens een interview met de website *Thump/Vice*:

“Eerst voelde ik niets. Toen begonnen mijn handen te zweten en mijn mond werd droog. Plotseling voelde ik die kriebels langs mijn ruggengraat en de haren in mijn nek stonden overeind. Voor ik het wist spoelden deze overweldigende golven door mijn lijf. Het voelde alsof de bas van de muziek in me zat en plotseling werd alles me duidelijk, ik wist waarom ik daar was. Ergens diep in mijn onderbewuste werd iets opgeschoond en ik was vervuld van empathie. Ik hield van iedereen, ik wilde iedereen omhelzen, niet alleen maar voor het gebaar, maar omdat ik echt van ze hield.”

Ondertussen begon Oakenfold met het *Spectrum Event* in de nachtclub Heaven in het Londense Charing Cross, het bezit van aanwinst van de Gevestigde Orde “Sir” Richard Branson. Oorspronkelijk werden deze gehouden op maandagavonden laat 1987, waar de feesten de naam “*Het theater van de waanzin*” kregen. Je kunt een idee krijgen van de Balearische vibe door te luisteren naar een live set van Oakenfold die je via deze [link](#) kunt beluisteren.

Zijn optredens op vrijdagavond, *Future*, smolt de geluiden van House en Indie Rock samen en bereidden voor hem de weg voor het later remixen van bands als Happy Mondays, The Cure en The Stone Roses en zijn functie als tour-dj voor U2. [Hier](#) kun je een originele opname beluisteren van een *Future* sessie van Oakenfold met een gastoptreden van DJ Nancy Noise.

Het project van Nicky Holloway droeg de onthullende titel *The Trip* (later hernoemd tot *Sin* [zonde]) in het nabijgelegen Astoria Theater. Onder de andere Londense dj's die de nieuwe geest van House omarmden waren Colin Faver (die in 2015 overleed aan meervoudig orgaanfalen) en “Evil” Eddie Richards in het Camden Palace, Maurice en Noel Watson in Delirium, Jay Strongman en Mark Moore (van de act S-Express) in Heaven, en Dave Dorrell in RAW. Dan was er ook Judge Jules (afgestudeerd aan de London School of Economics, wiens oom de beroemde chef-kok Rick Stein [koninklijk onderscheiden] blijkt te zijn, en wiens vader een televisieproducent was die werkte aan de sciencefictionserie *Sapphire And Steel* van ITV) en Carl Cox, die het geluidssysteem had geïnstalleerd voor het eerste *Shoom* feest van Rampling. Veel van de smaakmakers van de scene hadden hun wortels in soul, funk en disco. De zeer losse verbintenis van Acid met “zwarte dansmuziek” rechtvaardigde de aantrekkingskracht. Naarmate de hipheid overduidelijk werd stonden de nieuwe bekeerlingen zich toe meegesleept te worden in de elektronische golf, in plaats van naar hun wortels in soul terug te keren.

Veel van de belangrijkste dj's maakten gebruik van het nieuwe fenomeen van het samplen van stukjes van oudere platen over een nieuw gemaakte, dansvloervriendelijke beat. Verschillende van deze knip-en-plakstijl nummers werden crossover hits, zoals *Beat Dis* van Bomb Da Bass, Coldcuts *Doctorin' The House*, *Theme From S-Express* van S-Express, en het eerdere *Pump Up The Volume* van M.A.R.R.S. Jeff Young, een dj uit de soulscene (en niet te verwarren met de gitarist van Megadeth met dezelfde naam) begon zijn *Big Beats* radioprogramma op *Radio 1* in oktober 1987, een ideale timing voor het benutten van de nieuw gevonden tijdgeest en luisteraars over het hele VK bloot te stellen aan de opkomende dansscene.

De geest van deze clubs, en het handig samengaan met de influx van Xtc-pillen in de scene, leidde al snel tot het oppikken van de bijnaam “Acid House.” Dit was de katalysator voor het maken van een nieuw type elektronische dansplaat. Van de Londense Acid sound werden ineens een stroom instrumentale nummers geproduceerd op synthesizers en drumcomputers, gekenmerkt door bubbelende, golvende baslijnen, zwaar

gebruik van effecten als Flange en Auto Pan, en gemanipuleerd om verpletterend te klinken. Vele ervan bevatten korte samples van vocalen, en vaak orgiastisch gekreun of gehuil. De inspiratie voor veel van deze creaties kwam in 1987 uit Chicago in de vorm van de epische *Acid Tracks* door Phuture, vaak gekwalificeerd als “de eerste plaat in het Acid House genre.” De term “Acid House” zou het eerst zijn gebruikt door de producers uit Chicago, refererend aan de kenmerkende geluiden van de Roland TB-303 elektronische synthesizer-sequencer.

Naar de huidige maatstaven zijn de vroege Acid House platen erg gedateerd. Maar 30 jaar wijsheid achteraf kan ons er ook aan doen herinneren hoe dreigend en verontrustend ze nu klinken. Acidnummers waren geen blijde nummers; de handen-in-de-lucht euforische lijfliederen met hun gelukzalige opdelingen kwamen net iets later, toen de jaren 1990' gloorden. Als we er ook de favoriete drugs bij betrekken dan zouden de borrelende geluidsarrangementen kunnen worden gezien als een auditieve weerspiegeling van de chemicaliën die door het brein van de luisteraars joegen.

De gekozen naam voor de act, *Phuture*, bleek zeker profetisch gezien deze groep, wetend of niet, in de jaren 1980' de grondslag legde voor een muziekstijl die in de volgende decennia gemeenschappen over de hele wereld zou transformeren.

De tweede Zomer van de Liefde

De middelste maanden van 1988 kregen destijds van de media het predicaat “De Tweede Zomer van de Liefde” opgespeld. Het is ook zeer interessant dat de term “Acid House” de bijnaam werd voor de hele beweging in kwestie, gezien het op velerlei gebied teruggrijpt op de eerdere, gemanipuleerde sociale beweging van de jaren 1960', toen “Acid” stond voor LSD. (Ongelukkigerwijs vatte de Britse “krant” *The Sun* de term letterlijk op toen ze begonnen met het documenteren van “het Kwaad” van Acid House in de zomer van 1988, en aannamen dat het “Acid” deel betekende dat deze scene werd gedreven door LSD!) De Schotse groep Danny Wilson bracht hulde aan dit scenario met hun nummer uit 1989 met die naam met onder andere de tekst: “Ah, de tweede Zomer van de Liefde is hier, dus zeg tegen je boze vrienden dat ze hun Gaultier weg kunnen gooien en hun haar weer lang kunnen laten groeien.” En later: “Acid op de radio, Acid in je hersens, Acid overal waar je gaat, Acid in de regen” (“acid” betekent ook “zuur,” dus zure regen, in die tijd nog net een hot item, vert.).

Alleen al de bijnaam doet verdenkingen rijzen bij iedereen die heeft onderzocht hoe de oorspronkelijke Zomer van de Liefde in 1967 zeer het resultaat was van cultuurcreatie in handen van agentschappen als de CIA. Er zijn nu vele boeken, artikelen en video's beschikbaar welke aantonen hoe dat in zijn werk ging – met name het werk van Jan Irving van *Logos Media*, zijn interviews met musicoloog Dr. Hans Utter en zijn podcasts *Unspun* met Joseph Atwill, en het boek *Weird Scenes Inside The Canyon* (Vreemde taferelen in de canyon) van wijlen Dave McGowan. Was de naamgeving van de nieuw opkomende Britse scene een sluwe verwijzing naar het feit dat het ook het product was van manipulaties achter de schermen?

Als we in gedachten houden dat de waarheid zich altijd recht voor onze neus bevindt dan ontbreekt het zeker niet aan indicatoren dat deze “nieuwe” Britse scene in feite een cynische upgrade was van een veelgebruikte blauwdruk, slechts opnieuw opgestart en afgestemd op een nieuwe generatie op een ander continent. Veel van deze aanwijzingen kunnen worden gevonden in de Britse Houseplaten zelf. Waarschijnlijk de best bekende is de crossover hit *We Call It Acid* (We noemen het Acid) van D-Mob, een act met “Dancin” Danny Poku als frontman, een voormalig soul en funk dj en producer. Het nummer, dat de derde plaats bereikte in de Britse hitlijsten, bevatte de tekst “je schakelt in, je stemt af, je doet niet meer mee. Acid heeft dat effect” als hommage aan de populaire zinsnede uit de scene van de jaren 1960'. Ook verklaart het nummer “Acid brengt je in een trance.” Misschien de belangrijkste bedoeling van allemaal? Verdediger van LSD uit de jaren 1960' Timothy Leary (die heel toevallig een zelf toegegeven agent van de CIA was en de slogan “turn on, tune in, drop out” aangereikt had gekregen van filosoof en intellectueel Marshall McLuhan) is ondertussen regelmatig te horen in nummers uit laat jaren 1980', waaronder *Tune In (Turn On The Acid House)* van Psychic TV, en de frase wordt geuit door een imitator van prins Charles in *Don't Believe The Hype* uit hetzelfde jaar, toegeschreven aan de niet zo subtiel genaamde Mista E.

Nog een nummer, simpelweg getiteld *E* van een “artiest” met dezelfde naam, bevat samples van zang waar “LSD” wordt genoemd, naast een dialoog afkomstig uit de cult TV-serie *The Prisoner*, nog een teruggrijpen

op de jaren 1960'. *Acid Man* door Jolly Rogers, een pseudoniem van de producer "Evil" Eddie Richards, bevat de uitroep uit het hippietijdperk "Far out, man!" (Helemaal te gek, joh.) Van iets later is *Loaded* van Primal Scream, dat een sample bevat van Peter Fonda uit de "biker"film *The Wild Angels* uit de jaren 1960'. En ondertussen was de E-Zee Posse ongeveer even subtiel als een sloopkogel bij het betitelen van hun *Everything Starts With An E* (Elke begint met een E). De vocalist MC Kinky trekt regelmatig parallellen tussen de nieuwe drugscene en zijn eerdere Amerikaanse neef met tekst als: "L en een S en een D komen aan als love, sex and danger (liefde, seks en gevaar). Neem een Xtc-pil en wrijf tegen een vreemde." En: "ETC en Acid maakt je stoned en ontspannen, ga uit je dak op de solo's van Hendrix, neem me niet kwalijk, ik kus de hemel."

Ook zijn er ondertussen visuele hoofdknikken te vinden in de begeleidende illustraties. De flyer voor een avond getiteld *Listen See Destroy* (luister, zie, vernietig) adverteert een sessie met Divine Styler, "de Timothy Leary van Hip-Hop." En promotiemateriaal voor *Spectrums* eerste dagvullende evenement in Londen stelde de vraag: "Slaag jij voor de Acid test?" teruggrijpend op agent voor de CIA Ken Kesey en zijn Merry Pranksters, die gratis LSD uitdeelden aan bezoekers van muziekfestivals en communes van hippies in de glorie-dagen van Californië. Paul Oakenfold koos een enkel bloeddoodloper oog als promotioneel motief voor zijn *Theater of Madness* avonden in *Spectrum*. Oorspronkelijk was het oog verschenen op een poster voor The Grateful Dead, een band waarvan bekend is dat ze rechtstreeks waren verbonden met de CIA en waarvan twee leden ook lid waren van geheim genootschap de Bohemian Club. Het was ook te zien op het hoesontwerp van *Jibaro*, de Balearische Beat single die Oakenfold uitbracht met collega producer Steve Osborne na hun noodlottige trip naar Ibiza.

Intrigerend genoeg suggereerde een artikel in de Britse *Guardian* dat de cirkel rond werd in Ibiza, met een terugkeer naar de hippie-idealisme uit de jaren 1960' die ooit kenmerkend waren voor het eiland – de "Boho" scene – nu in trek bij een nieuwe generatie, overvoed met elektronische dansbeats en een losbandige leefstijl. Refererend aan de juist gevestigde Aniwa Gathering verklaarde het artikel:

"Terwijl de Tech House superclubs zich opmaken voor weer een avond van narcotica en vuistpompen is dit een avond met een heel ander geluid. Als je je ooit hebt afgevraagd wat er gebeurt als een voormalig Braziliaans supermodel en de voormalig directeur van een beginnend IT-bedrijf Ayahuasca (een drank die wordt genomen om andere lagen van realiteit te bereiken, vert.) ontdekken dan heb je hier je antwoord; ze richten een stichting op die is toegewijd aan de promotie van uitheemse culturen, organiseren een festival en vliegen 40 spirituele leiders van over de hele wereld in voor een serie lezingen, optredens en ceremonieën, waaronder het ritualistisch delen van cacao, het consumeren van 'plantenmedicijn' en zweethutten."

Waar ben ik zo'n scenario eerder tegengekomen?

Harmonische geluiden

De timing van de "Tweede Zomer van de Liefde" zoals deze plaatsvond toen de jaren 1980' plaats begonnen te maken voor de jaren 1990' heeft mijn persoonlijke interesse. De heersers uit de elite zijn onberispelijke planners die ver in de toekomst kijken en hun stappen decennia van tevoren uitstippelen. Ze doet dit tevens in lijn met numerologie, astrologie en andere esoterische factoren. Het manipuleren van de tegencultuur 20 jaar eerder lijkt voor een deel alles te maken te hebben met experimenteren op de generatie die bekend staat als de "baby boomers" – degenen die geboren zijn net na de Tweede Wereldoorlog en volwassen werden midden tot laat jaren 1960'. Ook werd er binnen de occulte groeperingen van die tijd vaak gesproken over het meeliften op de geest van het astrologische Watermantijdperk, en een verschuiving, weg van het Vissentijdperk. (Opgemerkt moet hier worden dat onderzoekers en geleerden blijkbaar niet in staat zijn om precies te bepalen wanneer dit tijdperk een aanvang zal nemen, de schattingen lopen uiteen van 1447 tot het jaar 3597!)

Was deze verschuiving van denkbeelden terug te zien in de tijd van de revolutie in Britse dansmuziek? Of waren deze gebeurtenissen voortekenen van andere betekenisvolle gebeurtenissen die plaatsvonden? Pionier van de Acid Danny Rampling is altijd één van de meer interessante dj's geweest om naar te luisteren in interviews. Waar anderen in gesprekken zich beperkten tot zaken uit "de scene" of de laatste stap in hun carrière, kan ik me herinneren dat Rampling tijdens een video-interview met *DMC Magazine* werd gevraagd

waar hij vandaan kwam en hij antwoordde: “Londen... en oorspronkelijk van tussen de sterren.” Ook staat me bij dat hij op de radio sprak over een terugreis na een optreden in 1997 met zicht op de komeet Hale-Bopp die helder langs de nachtelijke hemel bewoog, iets dat blijkbaar geen enkele andere dj waard vond om te noemen. Zijn neigen naar kosmische fenomenen leidde tot een onthullend commentaar tijdens een interview met de Britse *Guardian* in 2007. Terugkijkend op wat hem en zijn vrienden ertoe bewoog deze geest van de dansscene twintig jaar eerder te omarmen was het commentaar van Rampling:

“Ik zal hier wat anders op tafel gooien. Mijn gevoel was dat er iets diepers was, iets spiritueels dat door de hele ervaring liep. Door mijn eigen onderzoek heb ik laatst iets ontdekt. In augustus 1987 vond er een gebeuren plaats dat de Harmonische Convergentie wordt genoemd, een wereldwijde verschuiving in het eenheidsbewustzijn middels dansrituelen, dat deel uitmaakt van de leringen van de Mayakalender.”

Het verslag van Wikipedia over deze gebeurtenis zegt het volgende:

“Blijkbaar was de timing van de Harmonische Convergentie belangrijk in de Mayakalender, waar ook enig belang werd toegekend aan Europese en Aziatische astrologische tradities. De gekozen data onderscheiden zich naar verluidt door het markeren van een samenstelling van planeten tussen de zon, de maan en zes van de acht planeten, 'deel uitmakend van de grote trine.'”

Hoewel er vragen open blijven onder ware onderzoekers aangaande de werkelijke kosmologie van de plek waar we leven wordt van de grote trine gezegd dat het een reflectie is van een zeldzame uitlijning van acht planeten die, volgens astroloog en schrijver van *The American Ephemeris* Neil Michelsen, plaatsvond op 24 augustus 1987, nog dichter bij de datum van het legendarische reisje van de vier Londense dj's naar Ibiza. Was dit puur toeval en uiteindelijk betekenisloos? Of legden Rampling en zijn vrienden zonder het te weten contact met een bewustzijnsverschuiving die op dat moment plaatsvond? Volgens onderzoekers markeerde de Harmonische Convergentie het begin van een 25 jaar aftellen naar december 2012 en het einde van een tijdcyclus zoals gemeten door de fameuze Mayakalender.

1990 tot de eeuwigheid

Ik zou geneigd zijn te kiezen voor de minder opwindende verklaring ware het niet dat er andere factoren zijn die hintten naar een spirituele gebeurtenis aan het einde van het decennium. Een aantal prominente sprekers heeft aangegeven dat zij “wakker werden” in 1989-1990 en grote waarheden ontdekten. En er waren zeker wereldveranderende gebeurtenissen welke in die tijd plaatsvonden, waaronder het uiteenvallen van de Sovjet Unie en hun greep op vele communistische landen, gesymboliseerd door het vallen van de Berlijnse Muur, naast de publieke revoluties in het communistische China, allen schijnbare tekenen van een veranderende tijd, of zelfs een “New Age.” De meest bekende was David Icke, die heeft beweerd dat hij in 1989 een aanwezigheid voelde wanneer hij alleen in een ruimte was die met hem communiceerde, wat leidde tot een ontmoeting met een helderziende in maart 1990. De auteur Andy Thomas, schrijver van *The Truth Agenda* en *Conspiracies*, wijst ook 1990 aan als een tijd van grote onthullingen. Andy werd een organisator en mede gastheer van het *Glastonbury Symposium*, de belangrijkste conferentie voor metafysica en bewustzijn, voor het eerst gehouden in 1990. In die tijd werd ook veel gesproken over milieu en ecologische kwesties, zelfs in de mainstream.

Ik lijk deze verschuiving ook persoonlijk te hebben ervaren. Naarmate 1989 overging in 1990 begon mijn kijk op het leven anders te voelen op een manier die ik nog steeds moeilijk kan duiden. Het voelde alsof ik toegang kreeg tot *iets*. In mijn jeugdige naïviteit had ik geen idee wat er gebeurde, ik wist alleen dat ik me “anders” voelde. Als ik toen de beschikking had gehad over internet, en de mogelijkheid aansluiting te vinden bij gelijkdenkenden dan was de uitkomst wellicht radicaal anders geweest. Op dat moment was het enige waar ik op kon rekenen advies te vragen aan een tante die toegewijd Christen was en, anders dan anderen, antwoorden leek te hebben op de Grote Vragen van het leven. Uiteraard zag zij dit als een roep van “de Here” en wijdde me ijverig in haar Evangelische Kerk in.

Deze zou ik de volgende vier jaar bezoeken, gelovend dat ik “opnieuw was geboren.” Maar het voelde die hele tijd niet echt goed. De kerk leek een afdeling van de Vrijmetselarij te zijn, waar generatie na generatie van dezelfde families terecht kwam op machtsposities. Ook zag ik de hypocrisie van wat sommige leden

predikten versus hoe ze hun eigen leven leidden, en vond het moeilijk dit op één lijn te brengen met mensen die werden verondersteld “beter” te zijn en moreler dan alle anderen. Tegen de tijd dat ik de kerk verliet, gedesillusioneerde, was ik een bittere atheïst geworden die het werk oplepelde van Richard Dawkins en dergelijke. Het zou nog vele jaren duren, tot 2008, dat ik tot het begrip kwam dat er uiteindelijk toch een goddelijke, scheppende kracht bestaat, en dat ieder van ons daar een individuele uitdrukking van is. Het was toen dat ik kwam tot de nederige erkenning dat ik zo lang zo misleid was geweest. Er wordt wel gezegd dat de zinsnede “Ik had het mis – dit verandert alles” één van de meest bekrachtigende is van allemaal, want het representeert het loslaten van ego gericht bewustzijn. Het is een wijsheid die, zo lijkt het, velen in dit leven uitermate schuwen om te omarmen.

Vele keren van terugkijken op deze jaren van spirituele wildernis, het voelde als verloren tijd. Maar toch kom ik elke keer weer uit bij de kennis dat alles dat we ondergaan gebeurt met een reden, en dat onze ervaringen hier onze ziel de gelegenheid geeft te groeien en bepaalde lessen te leren (zie het laatste hoofdstuk van dit boek voor meer over dit onderwerp). Vrije Wil is altijd aanwezig – het is altijd aan ons om een bepaald pad dat voor ons beschikbaar is te volgen of niet (en vele spiritueel geleerden zullen stellen dat Vrije Wil zelfs al aanwezig was voor ons hogere zelf instemde te incarneren in onze lichamen en de levenservaringen te ondergaan). Niets is gedwongen. Alles vindt plaats met instemming. Dus uiteindelijk moeten ogenschijnlijke “vergissingen” niet worden beschouwd als zodanig. Dingen gebeuren op het moment dat ze moeten gebeuren, en niet eerder. Het lijkt dat ik jaren geleden nog niet klaar was het pad te bewandelen waar ik me nu op bevind. Als ik toen *wel* “wakker was geworden” dan lijkt het me sterk dat ik een carrière zou hebben nagestreefd als dj, radiopresentator en schrijver zoals ik de volgende 20 jaar zou doen, en dat zou hoogstwaarschijnlijk betekenen dat deze boeken nooit geschreven zouden zijn omdat het me had ontbroken aan de ervaringen en inzichten die ze bevatten. Hoe dan ook, ik blijf het nog steeds meest intrigerend vinden me nu te realiseren dat ik dingen oppikte die anderen ook ervoeren bij het glogen van de jaren 1990'.

Tegen deze tijd stond de Britse scene op het punt om de Housemuziektrends te omarmen die overkwamen uit de Verenigde Staten. Vanaf 1991 en verder waren de meeste nummers die in clubs te horen waren relatief energetisch met een tempo van 120 slagen per minuut, en hoger naarmate de jaren verstreken. Maar in 1990 was er nog een overvloed aan nummers met een wat lager tempo, vele ervan geïnspireerd door de typerende ritmes van het werk van Soul II Soul van het jaar ervoor. Daarnaast bevatten een aantal tekstueel – en qua algemene stemming en gevoel – spirituele, ecologische en natuur gerelateerde boodschappen en vormden een interessante smeltkroes van geluiden. Hadden de producers uit die tijd misschien ook een verbinding met het veranderende bewustzijn? Speelden deze fenomenen een rol in hoe dans en clubmuziek zich op dat moment in de tijdlijn ontwikkelden? Britse nummers die me binnen dit gegeven zo te binnen schieten zijn onder andere *Pacific State* van 808 State, *History* van Q-Tee, *Hoomba Hoomba* van Voices Of Africa, *Motherland* van Tribal House, *Floatation* van The Grid, *Cloud Nine* van Frazier Chorus, *It's Happening* van Plus One, *Natural Thing* van Innocence, *Wonderful World* van MC Wildski, *Raise* van Bocca Junior (met tekst naar verluidt geïnspireerd door Aleister Crowley) en *Devotion* door Nomad. Het was ook de tijd van *Infinity* van Guru Josh met de slogan “Jaren 1990', tijd voor de Goeroe” (Josh was de in Jersey geboren Paul Walden die tragisch overleed op 51-jarige leeftijd op 28 december 2015, dezelfde dag als Lemmy van Motorhead, bij wat een zelfmoord zou zijn). *Fascinating Rhythm* van Bassomatic sprak over de hypnotiserende kracht van de groove en was de introductie aan het publiek van een producer met de interessante naam William Orbit, die later met Madonna zou werken.

Laten we teruggaan naar het artikel van Wikipedia over de Harmonische Convergentie:

“Zoals wordt uitgelegd zou de convergentie samen zijn gevallen met een grote verschuiving in het energieveld van de aarde, van oorlogsgezind naar vredelievend. Degenen die geloven in deze esoterische voorspelling houden staande dat de Harmonische Convergentie een periode van vijf jaar inluidde van een 'zuivering' van de Aarde waar vele van de 'valse structuren van scheiding' in zouden storten.

Volgens (schrijver en artiest) Jose Argüelles vond het gebeuren plaats aan het einde van deze 'helse' cycli en aan het begin van een nieuw tijdperk van universele vrede. Aanhangers meenden dat de tekenen een indicatie waren van een 'grote energieverhuizing' die plaats zou gaan vinden, een keerpunt in het collectieve karma en dharma van de Aarde, en dat deze energie krachtig genoeg was om het globale perspectief van de mens te veranderen, van één van conflict naar één van

samenwerking. Actrice en schrijfster Shirley McLaine noemde het een 'venster van licht' dat toegang gaf tot hogere sferen van bewustzijn."

Is het plausibel dat de heersers uit de elite – geobsedeerd als ze zijn met metafysische fenomenen – zich bewust waren van de komende energetische verschuiving en, eerder dan het risico te nemen de mensheid toe te staan op natuurlijke wijze te reageren, een kans zagen om de verandering in hun eigen richting te sturen, waar het kon worden gemonitord, in de gaten kon worden gehouden en uiteindelijk beheerst? Gezien het vaak de jongeren zijn die zich in het vizier van de sociale manipulators bevinden, op de basis dat hun geest veel makkelijker is te beheersen dan hun meer ervaren en cynische ouderen, zouden zij dit wereldwijde fenomeen dat de partyscene werd hebben kunnen kneden tot de door hen gewenste vorm, met de introductie van hun symboliek, thema's en geluidsfrequenties waar ze maar konden, waardoor de indruk ontstond – zoals dat al zo vaak eerder was gebeurd – dat het op natuurlijke wijze opkwam, maar waar de waarheid een heel ander verhaal vertelt?

Interessant gegeven is dat aan de generatie die de sleutel was tot het vestigen van deze beweging op drie manieren direct is gerefereerd door een aantal van de belangrijkste spelers van de dansmuziek. The Prodigy noemde hun tweede studioalbum *Music For The Jilted Generation* (Muziek voor de gedumpte generatie), Judge Jules omschreef jarenlang zijn *Radio 1* radioprogramma op zaterdagavond als “het prikbord voor de gestoorde generatie,” terwijl recentelijker Paul van Dyk's *VONNYC Sessions* podcasts worden aangekondigd als zijnde voor “de geëlektrificeerde generatie.” Was dit ook, zonder dat ze het in de gaten hadden, een generatie proefkonijnen onder het wakende oog van de alziende culturele manipulators?

Een fijne trip gewent

In een interview voor de podcast *Lift The Veil* markeerde IT-specialist die onderzoeker werd Steve Outtrim 1986 – het jaar voor het erkende begin van de Acid House scene – als potentieel belangrijk:

“Iets wat ik erg nuttig heb gevonden bij mijn onderzoek is als je naar de tijdlijn van deze gebeurtenissen kijkt, en je ziet dat Burning Man (Amerikaans cultureel festival, vert.) begon in 1986, het Wereldwijd Web, het internet, werd gelanceerd in 1986, MAPS, het genootschap voor het bestuderen van psychedelica, werd in 1986 opgericht. De Cacophony Society, nauw verbonden met Burning Man en Project Mayhem (een soort bewustwordingsbeweging) begon ook in 1986. Dus je hebt al die sekte-achtige groeperingen en het begin van internet, en dan heb je wat militairen achter het internet die zeggen, 'wat we willen is mensen op een elektronische manier in gemeenschappen binnenhalen.'”

Velen zullen de timing toeschrijven aan samenloop van omstandigheden, of gewoon toeval. Maar er zijn factoren die wijzen op manipulaties achter de schermen. Waaronder het feit dat Acid-platen uit de VS precies op hetzelfde moment begonnen te verschijnen als de ontwikkeling van de Britse scene, die zagezegd door puur toeval zich ontwikkelde uit het legendarische tripje van de vier Londense dj's naar Ibiza. Deze observatie werd feitelijk besproken door Paul Oakenfold en Pete Tong in een artikel getiteld *Het verhaal van de Balearische Beat* dat ze samen schreven voor tijdschrift *Mixmag* in 1988:

“De opkomst van deze 'beweging' in Londen viel samen, kwam dat even mooi uit, met de steeds verder toenemende populariteit van Acid House. Inderdaad, House verzorgt voor een groot deel de soundtrack in nieuwe Londense clubs die worden gezien als de pioniers van een nieuwe 'scene.' Het was iets dat een jaar later enorm zou zijn, dankzij wat 'De Tweede Zomer van de Liefde' werd genoemd.”

Op zichzelf beschouwd kunnen vele van de motieven uit de Acid-scene worden gezien als toevallig, onschuldig en verstoken van enig diepere betekenis. Wanneer echter bezien in combinatie met andere episodes uit de popcultuur krijgen een aantal een bijkomende betekenis. Flyers van Britse clubs uit eind jaren 1980'/begin jaren 1990' zijn verzamelobjecten geworden en bieden een mooie tijdsopname van een belangrijk maar reeds lang vervlogen tijdperk uit het Britse nachtleven.

Hieronder een regelmatig tonen van het drieledige “vredes”teken, vaak favoriet bij anarchisten (in omgekeerde vorm), een afgeleide van het zegel van de Boom des Levens. Naast het altijd aanwezige

“Smiley”gezicht (zo meer hierover) en een handvol piramides zijn er verschillende uitvoeringen van een enkel oog. Sommigen verontrustender dan andere. De flyer voor een Rave in de club *Heaven* uit februari 1989, gepresenteerd door Fabio & Grooverider laat iets zien dat lijkt op een demonische entiteit die heerst over een planetaire constellatie, een evenement in december 1988 dat de naam *Apocalypse Now* droeg toonde een figuur die leek op een kruising tussen een kwaadaardige clown en Tom Bakers *Doctor Who* met een maniakale grijns die een “Smiley”button draagt. *Holocaust 89* laat weinig aan de verbeelding over, op de flyer is te zien hoe de wereld ten onder gaat in een atoomwolk. *Rush* (snappie?) *Productions* van november 1989 toont het soort genotzuchtige losbandigheid dat afkomstig lijkt uit Aleister Crowley's seksuele magie-feestjes. En eentje, zijn tijd zeker 20 jaar vooruit, toont het Alziend Oog van de Vrijmetselarij binnen de deksteen zoals te zien is op het Amerikaanse biljet van 1 dollar, omringd door een stralengloed. Een Rave getiteld *Vertigo* laat een zwart wit dambord zien, een vertegenwoordiging van dualiteit zoals men aantreft in de vloer van Vrijmetselaarstempels (en tevens een trigger voor MK-ULTRA geestbeheersing). Sommigen laten niets aan de verbeelding over waar feitelijk demonische entiteiten zijn te zien met namen als *Omen*. (En wat ik me afvraag, waarom New Atlantic de B-kant van hun Rave volkslied *I Know* de titel *Yes To Satan* gaf?!) Het is duidelijk dat er een duistere kant zat aan de scene in contrast met de blijgeestige pret die deze oorspronkelijk huldigde. Was dit een reflectie van de slechte MDMA trips die sommige ervoeren?

Met het aanbreken van de jaren 1990' begonnen de flyers echter te veranderen naar meer spirituele thema's, wat ook terug was te zien in de namen van evenementen als *Vergadering van Stammen*, *Regendans*, *Biologie*, *Zonsopkomst*, *Perceptie* en *Universum*. Thema's als UFO's, buitenaardsen, oeroude goden, kosmologie, astrologie, planetaire samenstellingen en Transhumanistische toekomstige landschappen kwamen regelmatig voor. Een evenement met de naam *Genesis* had een afbeelding van de heidense god Pan als belangrijkste logo. Promotor van het evenement, wijlen Murray Beetson, gaf toe: “Voor het hoofdpodium zijn we gegaan voor een piramidethema met een knipperend oog dat aan en uit blijft gaan, net als op een dollarbiljet,” bij het onthullen van het decor voor zijn *Dreamscape 20* bijeenkomst.

Tegen 1989 was het focus verlegd van nachtclubs en fabriekshallen naar grootschalige buitenevenementen bekend als Raves, waar veel van de optredende dj's zoals Carl Cox en Judge Jules een internationale carrière zouden krijgen tot op de dag van vandaag (beide genoemden hebben langlopende radioprogramma's, respectievelijk *The Global Warm-Up* en *Global*). Vele ervan vonden plaats op grond rond de M25, de ringweg (orbital) die Londen omgeeft (en de inspiratie voor de naam van de act van Phil en Paul Hartnoll, *Orbital*). Om de autoriteiten om de tuin te leiden werden de Raves aangekondigd op flyers waar de locatie niet werd vermeld, maar een telefoonnummer dat op de dag zelf gebeld moest worden waar de locatie op het laatste moment werd onthuld. Deze feesten vonden plaats toen mobiele telefoons nog in de kinderschoenen stonden en de afmetingen hadden van een baksteen, en lang voor de intrede van satellietnavigatie. Kleine autootjes, volgepropt met feestgangers die elkaar ontmoetten op parkeerplaatsen om routebeschrijvingen te vergelijken, was een regelmatig nachtelijk schouwspel. Een advertentie op een piratenzender voor het evenement *Biology* luidde:

“Dit is een uitzending van de Politieke Danspartij voor het Biology feest. Dit zijn de vereisten voor de dj-conventie van zaterdag en de samenkomst van jonge geesten. Ten eerste heb je een wegenkaart nodig. Ten tweede een betrouwbaar vervoermiddel met een volle tank. Tot slot, je hebt een kaartje nodig en je moet lid zijn.”

Het zou duidelijk worden wanneer ze in de buurt kwamen van de locatie, vaak een weiland bezaaid met stroboscopen, ingewanden schuddende geluidssystemen en circusachtige attracties als vuurspuwers, steltenlopers en exotische danseressen die optraden op verlichte podia. Tegen deze tijd waren veel festivals gecommmercialiseerd, naar winst hongerende promotors werden verleid door het nieuwe financiële potentieel en zetten steeds uitgebreidere producties neer tegen steeds hogere toegangsprijzen. Drugs bleven ruimschoots voorradig. Ravers uit de begindagen begonnen te klagen hoe de scene al aan het veranderen was, dat het oorspronkelijke gevoel aan het verdwijnen was naarmate alles meer markt georiënteerd werd. Het was niet de eerste keer dat een opwindende nieuwe cultuur die kant op ging, en het zou zeker niet de laatste keer zijn.

Daar zijn de Toffs

Op het eerste oog zou een subversieve, dynamische partyscene helemaal niets te maken moeten hebben met

de oude garde van de Gevestigde Orde, het zou de volledige antithese moeten zijn van een conservatieve regering. Het is daarom vreemd dat de verhuizing van Acid House, weg van de clubs en fabriekshallen naar grootschalige evenementen, werd aangevoerd door een klein groepje jongens van een privéschool die beter hadden gepast op een beursvloer dan op een grasveld, omringd door stroboscopen om vier uur 's ochtends, hun telefoons tegen de oren geperst.

Tony Colston-Hayter, geboren in 1965, was de zoon van een universiteitsprofessor en jurist, en aan gokken verslaafd. Hij gebruikte veel van het geld dat hij won in casino's voor het financieren van zijn stappen in de partyscene. Zijn eerste evenementen vonden plaats in de Wembley Studios in augustus 1988 onder de merknaam *Apocalypse Now*. Colston-Hayter nodigde verslaggevers uit van ITV's *News At Ten* om een impressie te filmen. Hierop volgde een serie exposés van de Acidcultuur in de mainstream media die eerder de beweging volkomen hadden genegeerd. De "krant" *The Sun* leek in eerste instantie achter de jeugd te staan, hun pagina *Bizarre* bood in oktober een "groovy" en "cool" T-shirt aan, en een leuke gids met Acid House jargon om lezers te helpen "je geloofwaardigheid op straat te verhogen."

Het duurde echter maar een paar weken tot de krantenkoppen een andere toon aansloegen. Precies 100 jaar nadat de roddelbladen schokkende verhalen brachten over Jack the Ripper kwam *The Sun* nu met artikelen die titels droegen als "Knal deze kwaadaardige Acidbaronnen af," "verbied deze moordlustige muziek," "de gruwelen van Acid House" en "Stoned fans van Acid House." Het was de moderne versie van de Amerikaanse propagandafilm uit de jaren 1930' *Reefer Madness*, gemaakt om cannabis te demoniseren door het volledig onjuist in verband te brengen met hallucinaties, gewelddadig gedrag en dood. In een incident dat deed denken aan het verbannen door *Radio 1* ontbijtradioshow dj Mike Read van Frankie Goes To Hollywoods *Relax*, herinner ik me dat, op hetzelfde station, dj Jeff Young D-Mobs' *We Call It Acid* draaide tijdens zijn programma *Big Beat*, maar voorafgegaan door de disclaimer dat "de BBC geen enkele vorm van drugsgebruik goedkeurt." (Ondanks deze schijnbaar morele opstelling had hetzelfde station er geen moeite mee dat de oudgediende dj Annie Nightingale gedurende een aantal jaren de niet al te subtiele slogan "Annie op één" gebruikte voor haar programma met elektronische dansmuziek.)

Colston-Hayter werd er nu uitgepikt als de Grote Meneer van de scene, en het volgende slachtoffer van een schijnbaar georkestreerde lastercampagne. Tegen 1989 had hij zijn bedrijf omgedoopt tot Sunrise en hield steeds groter opgezette en uitgebreidere evenementen. Hij huurde een publicist in genaamd Paul Staines, die hij had ontmoet tijdens een toernooi voor videospelletjes en die zichzelf omschreef als een "anarcho-kapitalist," als zijn rechterhand (Staines vond later zichzelf opnieuw uit als de bekende politiek blogger Guido Fawkes).

Als reactie op de snelle groei van de scene vormde de politie een nieuwe eenheid die tot taak had een einde te maken aan de illegaal georganiseerde feesten en de Pay Party Unit werd genoemd. Zoals een artikel in *The Guardian* over Colston-Hayter het stelde:

"Een aantal leden van de regering was ontsteld te zien dat hun tegenstanders geen buitenstaanders met piercings en dreadlocks waren, maar welbespraakte rechtse ondernemers die hun winsten wegslijsden naar buitenlandse belastingparadijzen. Een verbijsterde ambtenaar van Binnenlandse Zaken schreeuwde ooit tegen Staines: 'Je bent een rechtse conservatief, waarom doe je dit?'"

In het licht van dit boek en zijn thema's, goeie vraag!

Als reactie op de politieoptredens zagen we Colston-Hayter en Staines hun campagne *Freedom To Party* lanceren tijdens de conferentie in 1989 van de conservatieve regering in Blackpool. In de geest van ondernemerschap presenteerde het duo zich als aanbieders van innovatieve oplossingen om te voldoen aan de vraag van het publiek, implicerend dat evenementen als die van hen beter konden worden gehouden onder goed georganiseerde en gecontroleerde omstandigheden dan lukraak en ongecontroleerd. Uiteindelijk waren de autoriteiten gedwongen te reageren. Clubs met een vergunning kregen ruimere openingstijden terwijl de politie met harde hand bleef optreden tegen illegaal georganiseerde bijeenkomsten.

Dit samendrijven van clubgangers in aangewezen besloten ruimtes, waar alles veel beter in de gaten kon worden gehouden, leidde tot de geboorte van wat we nu kennen als de Britse "superclubs" van begin jaren 1990' – zalen die speciaal in die behoefte voorzagen. Eén van de eersten was het Londense *Ministry Of*

Sound (waarover zo meer). Tegen die tijd had *Hacienda* in Manchester al een iconische status, geleid door het imperium van *Factory Records* onder de charismatische frontman, de wijlen journalist die het buitenbeentje van het feestgebeuren werd Tony Wilson. *Hacienda* was een zeldzame club buiten Londen die de cultuur al vroeg omarmde en *Factory* gaf zijn eigen noordelijke draai aan de scene door de Indie Rock-stijlen van bands als The Happy Mondays en The Stone Roses samen te smelten met thema's uit de Acid, wat resulteerde in een aantal zeer onderscheidende geluiden en trends die absoluut representatief waren voor dat moment. Niet ver achter *Ministry* kwamen echter merknamen als *Cream* in Liverpool, *Gatecrasher* in Sheffield, naast *Renaissance*, *Golden*, *Progress*, *God's Kitchen*, *Miss Money Penny's*, *Karanga*, *Shindig*, *Fandango*, *Inside Out*, *Time Flies*, en velen meer. *Gatecrasher* maakte reclame voor hun overvloedige Oud- en Nieuwfeest 1999 in het *Don Valley Stadium* in Sheffield met de slogan "Het zal je altijd bijblijven." Misschien schulde daar meer waarheid in dan de "Crasher Kids" (zoals de bezoekers van *Gatecrasher* bekend stonden) konden denken?

De vooruitzichten voor promotors die nog probeerden grootschalige openluchtevenementen te organiseren waren niet meer zo goed. In 1994 kwam de conservatieve regering onder de geenszins memorabele John Major met hun draconische *Criminal Justice and Public Order Act*, beter bekend als *The Criminal Justice Bill*. Sectie 5 bevatte maatregelen die leken gericht tegen krakers, zigeuners, reizigers en huisvredebreuk (en ook het strafbaar stellen van het verstoren van vossenjachten, wat waarschijnlijk de bedenkers van de wetgeving goed uitkwam), maar omvatte ook geluidsoverlast, direct gericht op de vrije feest en Rave-scene.

Als een toonbeeld van hoe ver de stoffige schrijvers van de wet afstonden van de jeugdcultuur werd alom de spot gedreven met de bewoording van dat onderdeel door de pers van de dansmuziek van die tijd, en is inmiddels legendarisch: "Onder muziek wordt ook verstaan geluiden die geheel of gedeeltelijk worden gekarakteriseerd door de uitstoot van een reeks van zich herhalende slagen." Een evenement dat had bijgedragen aan het aannemen van de wetgeving was een gratis Rave bekend als het *Castlemorton Common Festival* in mei 1992. De duizenden Ravers en New Age reizigers die neerstreken in het rustige dorpje in Worcestershire zorgden voor een roep aan de autoriteiten om op te treden tegen een dergelijk ongewenste invasie. *Castlemorton* en vergelijkbare bijeenkomsten waren een moderne herstart van de eerste golf van gratis festivals in het VK, met voorop het *Isle of Wight Festival* dat begon in 1968, het *Glastonbury Festival* twee jaar later, en de festivals *Stonehenge* en *Windsor* die volgden. Deze evenementen waren gebaseerd op de ethos van de tegencultuur van samenzijn en vrije expressie, en trokken hippies, krakers, zwervers en anarchisten aan... maar hoe lang ze werkelijk goedaardig bleven in hun doelstellingen kan men zich afvragen, gezien infiltratie door provocateurs onvermijdelijk plaatsvindt bij dergelijk grote bijeenkomsten.

Een gebruiker met de naam "Separ" die een post achterliet over dit onderwerp op een forum van de website van David Icke observeerde:

"Zoals ik het zie moest het overkomen als een echte volksbeweging van jongeren, wilde de truc werken. De politie en lokale autoriteiten en het populistische partijpolitieke gekraakel van die tijd waren van het grootste belang om de illusie te creëren van een compleet geveinsde "rebellerende" beweging die uit de hand liep. De tussenliggende stappen bij het doorvoeren van de agenda van de Nieuwe Wereldorde worden uitgevoerd door mensen die geen compleet beeld hebben van het grotere plaatje, dus de maatregelen tegen Raves was een werkelijk iets onder de gewone mensen (waaronder de politiemensen die denken de controle te hebben, terwijl dat niet zo is). Door zo openlijk op te treden tegen Raves gaven ze de indruk dat 's nachts over het hele land een mini Woodstock plaatsvond.

De som van de effecten van dit alles was dat op elektronische beats gebaseerde muziek alom werd gezien als de nieuwe muziek van de jeugd (ervoor was het niet bepaald mainstream) en het gezicht van popmuziek veranderde waardoor we de situatie van vandaag de dag hebben. De Hoge Pieten zijn 100% geslaagd in hun opzet. Ze hebben de schepping bereikt van een volledig door bedrijven en de Illuminati gecontroleerd soort geluid waarop de massa's in het weekend hun bier uit kunnen kotsen, en de jeugd werd volledig geconditioneerd/gehersenspoeld dankzij amfetamine-achtige drugs. Het is een valse uitlaatklep die is gefabriceerd om de menselijke ervaring in te perken en de vonk van goddelijkheid/spiritualiteit in de Mens te vernietigen. Het is het Happy Hour op zaterdag om mensen weg te houden van nadenken over serieuze aangelegenheden (globalisatie en de Nieuwe Wereldorde) waarvan de Hoge Heren menen dat we er niet over moeten denken. Het is als een T-

shirt met Ché Guevara of Haile Selassie erop: tandloos verzet.”

Colston-Hayter was niet het enige privéschooljochie dat zich de partyscene binnenwong. Een andere was Jeremy Taylor, die de *Gatecrasher Balls* organiseerde, informeel bekend als “teenage toff's balls.” Een aantal ervan werd georganiseerd laat jaren 1980', sommigen op landgoeden als Longleat en Weston Park, en anderen in Centraal Londen met de specifieke bedoeling om kostschoolbewoners te laten feesten naast leden van het andere geslacht. Taylors co-organisator was “Fast” Eddie Davenport, binnen aristocratische kringen beter bekend als “Lord” Edward Davenport, socialite en projectontwikkelaar. Ook was hij veroordeeld wegens fraude en kreeg in 2011 een gevangenisstraf van zeven jaar voor zijn aandeel in projecten die miljoenen uit de zak hadden geklopt van zijn slachtoffers.

En het was ook niet de laatste keer dat het algemene, krantenlezende publiek de naam Colston-Hayter tegenkwam. In 2014 pleitte hij schuldig de leider te zijn van een groep die de centrale computer van Barclay's Bank had gehackt en 1,3 miljoen pond had verduisterd. Met nog steeds smaak voor het betere leven zou hij naar bericht ook de bankpassen van 24.000 klanten hebben gestolen waarmee hij luxeartikelen kocht bij Harrods en Selfridges.

De man van het Ministerie

Het netwerk van kostschooljongens dook opnieuw op om een belangrijke rol te spelen toen het tijdperk van Britse superclubs aanbrak. *Ministry Of Sound* opende in september 1991 in een voormalig magazijncomplex in een sombere uithoek van Zuid Londen en modelleerde zich op het legendarische *Paradise Garage* in New York City, waar huis-dj Larry Levan het nachtleven van de stad had getransformeerd in de jaren 1970'-1980'. Het individu achter *MOS* kwam van een onwaarschijnlijke achtergrond voor een clubeigenaar. Het was James Palumbo, de kleinzoon van een Italiaanse immigrant die zijn fortuin maakte in de makelaardij, en de oudste zoon van Baron Peter Palumbo. James zelf heeft sindsdien de titel aangenomen van Baron Palumbo van Southwark en wordt gerekend tot de 400 rijkste mensen van Groot Brittannië met een geschatte waarde van 130 miljoen pond. (Eigenlijk amusant op een trieste manier dat drugsbazen die in clubs opereren ook “drugsbaronnen” worden genoemd, gezien Palumbo's rooftochten in het nachtleven!) Na een opleiding aan Eton en Oxford werd hij handelsbankier in de City of London. Palumbo senior en junior kregen ruzie over het naar verluidt achterhouden van een spaarfonds, waardoor de twee jarenlang alleen via advocaten contact hadden.

Palumbo begon *Ministry* samen met Justin Berkman, zoon van wijnexpert Joseph Berkman, die dienst deed als artistiek directeur en huis-dj en blijkbaar de invloed was achter het modelleren van *Ministry* op *Paradise Garage*. Tevens erbij betrokken was een andere student aan Eton, Humphrey Waterhouse. In een interview voor een krant zei Palumbo: “Ik was niet echt geïnteresseerd in de dansscene, maar het begon groot te worden in Groot Brittannië en het project leek me een gezond zakelijk voorstel.”

Ministry viel direct bij de clubgangers in de smaak, zodanig dat al snel na de opening berichten verschenen dat de portiersstaf was geïnfiltreerd door drugsdealers uit bendes. Tijdens een interview voor *The Daily Mail* vertelde Palumbo dat hij een kogelvrij vest droeg naar het werk en een taser bij zich had als bescherming. Over de vroege reputatie van de club als drugshol zei hij:

“Op het toppunt van de populariteit verkocht Xtc voor 16,50 euro per stuk, en sommige clubgangers namen er twee, of drie, of vier zelfs in één keer. Met meer dan 2.000 mensen in de club op een zaterdagavond waren de drugswinsten astronomisch – ik schat zo'n 55.000 euro per weekend. En er was niets dat clubeigenaren ertegen konden doen. Waarom niet? De beveiligers zouden je omleggen.”

Uiteindelijk ontsloeg Palumbo de betrokken portiers en zei in angst te leven voor vergeldingsaanslagen. De club begon elk weekend portiers per bus aan te voeren uit Birmingham omdat niemand uit Londen het baantje wilde.

Palumbo beweerde in samenwerking met de politie uiteindelijk de dealers te hebben verdreven en schepte op dat zijn club de enige drugsvrije club in Groot Brittannië was. In overeenstemming met het opgeschoonde imago ging hij een samenwerkingsverband aan met Tom Sackville, de Minister van Binnenlandse zaken die

ging over vergunningen voor clubs. Palumbo herinnert zich: “De resulterende wetgeving gaf de politie standrechtelijke macht om door drugs overspoelde gelegenheden te sluiten. *Ministry Of Sound* werd tijdens een parlementair debat aangemerkt als schoolvoorbeeld voor juist handelen.”

Vanaf het begin was het logo voor het merk een karakteristiek wapenschild met wat lijkt op een discobal gevormd uit een valhek met bovenop een kroon. Van een enkele club breidde het merk zich uit naar platen en CD-compilaties, een langlopend tijdschrift en merchandise zoals bomberjacks, hoeden, T-shirts en platenkasten. Het afgeleide *Ministry Of Sounds Recordings* zou de grootste onafhankelijke platenmaatschappij ter wereld zijn en werd in 2016 verkocht aan *Sony Music Group* voor 104 miljoen dollar. Ook zijn er wereldwijd clubs geopend onder franchise van *Ministry*. De eigen plek in Londen heeft een aantal pogingen tot sluiting overleefd na gewelddadigheden, of sloop om plaats te maken voor stedelijke ontwikkeling.

Palumbo was ook nauw verbonden met belangrijk lid van Tony Blairs Labour Party “Lord” Peter Mandelson (waarvan bekend is dat hij op Corfu vakantie hield in het huis van bankentoon Baron Jacob Rothschild) en zou Mandelson tijdens de campagne voor de algemene verkiezingen hebben voorzien van een auto met chauffeur. (Tussen haakjes, het campagnelied voor Labour was een lieder van clubgangers in de vorm van *Things Can Only Get Better* [Het kan alleen maar beter worden] van de groep D:Ream, waarvan de vroege toetsenist ene Brian Cox was, die later voor de BBC de expert zou worden voor alles dat te maken had met astrofysica – ook al was het meeste dat hij uitkraamde over dergelijke zaken een aantoonbare leugen. Hij is een professor, weet je wel? Ik laat het ondertussen aan de lezer over zelf in een [woordenboek voor straattaal](#) op te zoeken wat “ream” betekent)

Elke begint met een E

Mijn eerste boek *Tales From The Flipside* uit 2007 is nu niet bepaald een bewustmakend boek, geschreven in een tijd dat ik nog steeds verkeerde in de mist van een geest beheersende trance. Toch bevat het echter een aantal passages die tot op de dag van vandaag relevant zijn – met name met betrekking tot dit verhaal:

“Een duidelijke aanwijzing hoezeer de culturen van drugs en dans waren samengesmolten was te zien in zoiets simpels als de openingstijden van de grote superclubs. Al zo vroeg als 1990, net als de clubs in het noorden voor hen, bleven de meesten open tot 6-7 uur 's ochtends als de vergunning dat toestond en waren tegen sluitingstijd nog steeds stampvol. Zo veel uithoudingsvermogen van natuurlijke energie en door het dansen gegenereerde adrenaline? (Dezelfde verdenkingen kun je misschien ook loslaten op 'marathon dj-sets waarmee regelmatig werd geadverteerd. Junior Vasquez begon er bijvoorbeeld mee in New York in 1995, waar hij elke week draaide van zaterdagavond 11 uur tot zondagmiddag 2 uur!)

De E-cultuur werd een geaccepteerd onderdeel van uitgaan gedurende de jaren 1990' en nergens was dat meer duidelijk dan in de pagina's van het meest consistent populaire danstijdschrift Mixmag, gericht op een lezerspubliek van gemiddeld 18 jaar. Regelmatige omslagartikelen met titels als... 'Word je gestoord van drugs?', 'Snoepies: De stoned plaag,' 'Ecstasy: Bang? Paranoïde? En terecht,' '1993: Het jaar van de trip,' 'Maak dat je (ermee) wekomt: Drugstesten op het werk' en 'Gids voor een goede landing' somden het soort leefstijl op waarvan het tijdschrift wist dat hun lezers deze volgde en dat dit een belangrijke manier was om zich betekenisvol met deze groep te verbinden.”

En later...

“In november 1995 kwam het feest tot een abrupt einde. De tiener Leah Betts uit Essex zakte in elkaar en overleed na het nemen van een enkele Xtc-pil op haar 18de verjaardagsfeestje... En ook in de wereld van dj's waren slachtoffers te betreuren, zoals bijvoorbeeld de uit Liverpool afkomstige Mark Johnson die in januari 1995 instortte na een opreden in de club Voodoo en kort daarna overleed in het ziekenhuis, slecht 22 jaar oud. Hij zou ecstasy hebben genomen. En geloof het of niet, in 1996 kwam het nieuws dat clubgangers een verzekering voor 100.000 pond konden afsluiten tegen het risico van overlijden of permanent gehandicapt raken als gevolg van het gebruik van ecstasy of andere drugs, verzorgd door een Londense firma die de verzekering aanbood voor 15

pond per jaar – de prijs van een tablet ecstasy!”

De duistere kant van de Smileys

Het lachende gele gezicht werd het iconische embleem voor de scene van laat jaren 1980', en synoniem met het slikken van Xtc dat ermee gepaard ging. Het gezicht was soms gegraveerd in de pillen zelf en was te zien op talloze flyers uit die periode. Het was verweven met de tweede “o” van Danny Ramplings *Shoom Nights* op hun flyers en lidmaatschapskaarten, gelijkend op een ecstasypil met de slogan “Happy Happy Happy...” Voor het gebruik van het logo gaf Rampling als verklaring:

“Ik heb het smiley face logo opgepikt van een modeontwerper genaamd Barnsley. Ik liep hem op een avond tegen het lijf toen hij bedekt was met die smiley face buttons en ik dacht: 'Wow! Dat is het!' Het lachende gezicht vertegenwoordigde alles waar deze beweging voor stond – een brede lach en positiviteit.”

Er ontstond een complete mode-industrie rond de scene, met T-shirts en hoodies, allemaal voorzien van het logo. Maar zijn geschiedenis en voortdurend gebruik werpen een zeer donkere en verontrustende schaduw over het verhaal.

Het gebruik verspreidde zich wijd door de Amerikaanse reclame-industrie begin jaren 1970', toen de samenleving probeerde de verdoemenis en depressie van de voortdurende oorlog in Vietnam van zich af te schudden met een positievere kijk op het leven. Tegen midden jaren 1980' waren er echter meer sinistere boventonen aanwezig, toen het een centraal motief werd in de stripreeks *Watchmen* van de Britse tekenaar Alan Moore. De verhalen gaan over een psychopathische, moordlustige clown genaamd *The Comedian*, vergelijkbaar met het karakter *De Joker* uit de *Batman*-verhalen. In de Hollywoodfilm uit 2009 draagt *The Comedian* een button met een smiley face. Net als hij op het punt staat te worden vermoord roept hij uit dat het leven slechts één grote sadistische grap is die alleen hij begrijpt. Het is een Satanische en nihilistische instelling – het idee dat binnen het grotere kosmische gebeuren het menselijk leven uiteindelijk zinloos is – en lijkt te passen in de doctrines van Chaos Magie. En inderdaad, in de openingszinnen van Aleister Crowley's *Boek der Leugens* zien we: “Het Universum is de grap van het algemene ten koste van het bijzondere,” zei Frater Perdurabo, en lachte.” Moore heeft zelf toegegeven occultist te zijn en geïnteresseerd in het werk van zowel Crowley als Dennis Wheatley. Hij heeft verklaard referenties aan Crowley's leringen te hebben verwerkt in zijn verhaal *V For Vendetta*, en de eerste datum die terug te vinden is in *The Watchmen* is 12 oktober, de geboortedag van Crowley.

Hier komen een aantal verbindingen naar de muziekindustrie waar de afgeleiden en connecties alle kanten opgaan, dus houd je hoofd erbij terwijl ik van hier naar daar spring, wat soms nodig is. Naast onder andere William Burroughs, Timothy Leary en Kenneth Grant was de muzikant, artiest en videogisseur Peter Christopherson, bekend onder zijn bijnaam “Sleazy” (gluiperd) nog een artistiek type dat de leringen van Chaos Magie (wat mede het gebruik van bloedzegels inhoudt) openlijk omarmde. Christopherson regisseerde video's voor Rage Against The Machine tot Soft Cell (waarvan frontman Marc Almond lid was van Anton La Vey's Satanskerk). Hij maakte ook deel uit van de avant-gardegroepen Throbbing Gristle en Psychic TV naast Genesis P-Orridge (echte naam Neil Andrew Megson) en Geoff Rushton, bekend als John Balance.

Psychic TV werd in de vormende jaren van Acid House actief binnen de scene. Een nevenproject was *Thee Temple ov Psychic Youth* (sic), bekend als T.O.P.Y. en bedoeld als magische orde en een voertuig voor de occulte ideeën van de leden, waar het embleem van het smiley face nooit ver van het oppervlak was. In een documentaire op de Britse TV in 1992 werd Megson beschuldigd van seksueel misbruik van kinderen, maar vrijgesproken in het navolgende politieonderzoek, waarna hij verhuisde naar New York waar hij begon zich in te laten met transgender leringen. Christopherson maakte ook deel uit van ontwerpbureau Hipgnosis, dat hoesontwerpen maakte voor onder andere Pink Floyd en Led Zeppelin, en vormde de band Coil, zwaar beïnvloed door de lessen van Crowley. Christopherson zou in 2010 in Thailand in zijn slaap zijn overleden op 55-jarige leeftijd. Zes jaar eerder zou zijn partner Balance (ironisch genoeg, gezien die naam) per ongeluk van het balkon zijn gevallen van het huis dat hij met Christopherson deelde.

Maar goed, terug naar de smiley. Een paar jaar na het verschijnen van het eerste stripverhaal uit de *Watchmen* reeks verscheen het embleem – compleet met kenmerkende bloedvlek uit de serie – op het

hoesontwerp van het knip en plaknummer van Bomb The Bass *Beat Dis*. Bomb The Bass was de alias van dj en producer Tim Simenon die op de Zomerzonnenvende van 1967 in Zuid Londen werd geboren. En relevantere datum voor de oorspronkelijke Zomer van de Liefde zal moeilijk te vinden zijn. Een paar jaar later was de smiley sterk verbonden geraakt met dj/producer Norman Cook, beter bekend als Fatboy Slim. Op veel van zijn promotiefoto's is hij op één of andere manier te zien met het symbool; in eentje heeft hij een gele bingobal met een smiley in zijn mond. Cook was vele jaren getrouwd met presentatrice voor *Radio 1* Zoë Ball, de dochter van kinderentertainer bij de BBC Johnny Ball. In recentere tijden hebben we beroemdheden als Miley Cyrus en Selina Gomez kunnen zien met een smiley op hun kleding. We zien het embleem ook een gastoptreden doen aan het begin van de video bij David Bowie's laatste kunstje *Black Star*, waar het te zien is op het ruimtepak van een dode astronaut waarvan aangenomen wordt dat het Major Tom is.

The Watchmen was ondertussen niet het enige verschijnen in fictie van een smiley binnen verontrustende omstandigheden. In de Amerikaanse politiedramaserie *The Mentalist*, die liep van 2008 tot 2015, was een plotlijn te zien over een seriemoordenaar met de naam Red John, wiens visitekaartje het was om een smiley achter te laten op de plek van elk misdrijf. De smiley is ook te zien in de Britse TV-serie *Sherlock* met Benedict Cumberbatch in de hoofdrol. In de eerste aflevering krijgt het karakter Holmes een spuitbus met gele verf die hij gebruikt om een smiley face te spuiten op de muur van zijn woonkamer. Het is vervolgens in elke aflevering te zien.

Het gebruik van de smiley in associatie met geweld binnen de fictie leek ondertussen een schaduw vooruit te werpen en op onrustbarende wijze nagebootst te worden in de realiteit.

In de afgelopen 20 jaar zijn meer dan 50 mannen ontvoerd en vermoord in meer dan 25 van de Amerikaanse staten. De misdaden zijn bekend komen te staan onder de noemer de Smiley Face moorden. Hun geografische spreiding suggereert dat ze het werk waren van een gecoördineerde groep, eerder dan een enkel gestoord individu. Alle slachtoffers waren mannen in universiteitsleeftijd, meestal atletisch gebouwd en met goede punten voor hun vakken. Ze werden gebruikelijk voor het laatst gezien op weg naar huis na een avondje stappen of na een feest. Hun lichamen doken op, vaak pas na weken of maanden na hun verdwijning, ondergedompeld in water – voornamelijk rivieren, beken of meren. In de buurt van elk lichaam werd een smiley gevonden, meestal met verf op een boom of muur geklad. In het geval van één slachtoffer verscheen een smileybutton uit het niets op zijn grafsteen.

En dan zijn er ondertussen nog tekenen dat de coördinatie van deze moorden zich zou kunnen uitstrekken voorbij de grenzen van de Verenigde Staten. Gedurende 2016 en 2017 vond in Groot-Brittannië een reeks verdwijningen plaats van jonge mannen, waar het lijkt telkens in het water werd teruggevonden. In de mainstream media is erg weinig aandacht besteed aan de moorden en lijkt door de politie te zijn behandeld als een serie willekeurige misdaden, eerder dan een verbonden reeks. De Amerikaanse schrijver en onderzoeker William Ramsey heeft veel onderzoek gedaan naar de vreemde aspecten van deze moorden. Op het moment van schrijven van dit boek is een documentaire in de maak. In de tussentijd kunnen korte video's die de zaak onderzoeken worden bekeken op zijn YouTube-kanaal [William Ramsey onderzoekt](#).

Schuilt er veel meer achter het smiley face dan een ogenschijnlijk symbool voor “geluk?” Hoewel het op een bepaald moment misschien naïef werd aangenomen als zodanig, is het tevens een diep gewortelde uitdrukking van duistere bloedzegelmagie van de hand van een netwerk van occultisten dat regelmatig van de gelegenheid gebruik maakt om het in het publieke oog te plaatsen, vaak op een morbide, spottende wijze? En zou de adoptie ervan door Acid House daar slechts één van de uitdrukkingen van kunnen zijn?

Onze man bij de BBC

Van alle dj's die aanwezig waren bij de doorbraak van Britse dansmuziek is er niemand die meer fenomenale successen heeft bereikt dan Pete Tong. Van een eenvoudig begin als rijdende dj die zijn tanden stukbeet op de soul en funkscene van het Zuid-Oosten vorderde de carrière als radio-dj van Tong via *Invicta Radio* in Kent, toen drie jaar bij *Capital FM* om vervolgens een favoriet te worden bij de BBC. Zijn vroegste optredens op *Radio 1* waren het brengen van verslagen over dansmuziek in de dagshow van Peter Powell vanaf 1981, gevolgd door wat programma's voor BBC *Radio London*. In januari 1991 werd Tong ingehuurd als gastheer voor *Radio 1*'s programma op de vrijdagavond, *Essential Selection*, en werkt sindsdien voor het station, nu

de langst dienende presentator na Annie Nightingale. Tong was nooit een belangrijke initiatiefnemer voor het geluid van Acid House, en was afwezig bij de grote transformerende Raves. Maar hij bevond zich op het juiste moment op de juiste plaats om één van de meest herkenbare boegbeelden te worden van de opkomende cultuur van dansmuziek in algemeenheid.

Naast zijn carrière als dj werkte Tong ook als bestuurder in de muziekindustrie, hij stond aan het hoofd van een onderafdeling van London Records, en had vele zakelijke belangen, investeringen en consulten. Al aan het einde van de jaren 1990' was hij naar bericht miljonair. Een toonaangevend dansmagazine verkondigde in 1999: "Dansmuziek is groter dan ooit, Pete Tong is groter dan God." Vandaag de dag wordt vaak aan hem gerefereerd als een "poortwachter" voor de dansmuziekscene, en heeft zijn programma *Essential New Tune* de macht om de hele carrière van een artiest te maken, waar het woord "legendarisch" zelden ontbreekt in zijn biografieën. Zoals een lang lopende jingle, ingesproken door Salt N' Pepa, het stelt: "Pete Tong got power" (Pete Tong is machtig). Maar hoe heeft hij er zo veel van gekregen? De schrijver van [dit blog](#) heeft er zo zijn eigen gedachten over.

Tong is de enige die elke ontslaggolf van gespecialiseerde dj's bij *Radio 1* heeft overleefd; waar grootheden als Danny Rampling, Judge Jules, Dave Pearce, Fabio & Grooverider, Fergie, Lottie, Tim Westwood, Gile Peterson en Trevor Nelson zijn gekomen en gegaan, Tong is altijd vast op zijn plek blijven zitten. Hij heeft verteld hoe hij in de arm was genomen als consultant door panikerende bazen bij *Radio 1* toen het station aan geloofwaardigheid begon te verliezen, en door zijn advies werden de voornoemde namen aan boord gebracht. Maar Eddie Gordon, dj, clubmanager en muziekjournalist uit Tongs oude terrein Kent, die zijn manager en agent zou worden, spreekt in zijn online biografie over hoe Tong verdienste heeft geclaimd voor vele van de prestaties waarvoor hij, Eddie Gordon, feitelijk verantwoordelijk was.. Zoals hij verklaart:

"Op Wikipedia blijft hij maar zijn geschiedenis 'wissen' en verfraait deze met leugens. Bijvoorbeeld, Steve Wolfe kwam met de nu fameuze zinsnede 'Het gaat allemaal Pete Tong' op een zondagavond bij Invicta Radio tijdens Tongs wekelijkse programma, toen alle telefoons tegelijk gingen voor kaartjes voor een prijsvraag in het weekend. Maar volgens de geschiedenis van Tong zelf waren het Mark & Lard op Radio 1. Complete flauwekul!"

Het uitermate belangrijke gesprek dat ik had met mijn vooraanstaande cliënt Jeff Young, de scheidende Radio 1 dj, over het stokje doorgeven aan Pete Tong om het baanbrekende werk dat hij had verricht op het nationale radiostation te beschermen was zeker een essentieel stukje werk voor de carrière van meneer Tong!"

In 2014 woonde Tong een ceremonie bij op Buckingham Palace om een onderscheiding te ontvangen uit handen van prins William. Dergelijke "accolades" worden uitgereikt als erkenning voor bijdragen aan de Britse cultuur en manier van leven. Vreemd dan, dat deze werd gegeven in een tijd waarin Tong Groot Brittannië had verlaten en was verhuisd naar Los Angeles (meer hierover in het volgende hoofdstuk).

Tegen de tijd dat Tong zijn koninklijke onderscheiding ontving was de mate hoezeer de dansscene blijkbaar was uitgegroeid vanuit de kleine gemeenschap van Acid House in 1987 zichtbaar tijdens de openingsceremonie van de Londense Olympische Spelen van 2012, waar beelden van Ravers met gloeiende lichtstaven en uitgedost met oplichtende smiley faces de huiskamers over de hele wereld werden binnengestraald.

DJ supersterren

Naarmate de vroege scene plaats begon te maken voor de openluchtfestivals – en daarna voor de enorme, voor dat doel gebouwde nachtclubs – veranderde de rol van de dj van slechts een plaatjesdraaier en smaakmaker naar een evangelist voor een nieuwe beweging, net zozeer een ritueel voor de clubgangers op zaterdagavond als de kerk de volgende ochtend was voor de generatie van hun ouders. Voor 1987 was het voor de meeste dj's nog moeilijk om genoeg geld bij elkaar te schrapen om de huur te kunnen betalen. Degenen die waren gespecialiseerd in een bepaald genre, zoals Hip-Hop, Soul of Reggae werden beperkt tot draaien in kleine clubs, kroegen of gemeenschapscentra voor een schijntje. Tien jaar later waren de meesten miljonair, leefden een jetsetleven dat eerder slecht was weggelegd voor rocksterren, supermodellen en socialites. Hoewel er een paar geluk hadden door op tijd op deze trein te springen, de meesten waren de

belangrijkste spelers die actief waren gedurende de jaren van de doorbraak en meeliften op de golf van succes van de dansmuziek. Judge Jules kwam bij *Radio 1* van *Kiss FM* en dit lanceerde zijn carrière al snel. Norman Cook, een voormalig lid van Indie studentenband *The Housemartins* vond zichzelf opnieuw uit als producer van dansmuziek onder veel verschillende namen als Pizzaman, Beats International, Freak Power en The Mighty Dub Cats. Maar veruit de bekendste was echter de al eerder genoemde Fatboy Slim, onder wiens persona hij een aantal hits in de hitlijsten scoorde en nu door velen wordt beschouwd als de ultieme Britse dj superster.

Van de vier jonge Ibiza-avonturiers leidde Danny Ramplings heroïsche reputatie na *Shoom* tot grote vraag naar hem als dj en beatmaker, en na een aantal jaren bij *Kiss FM* verhuisde hij in 1994 naar *Radio 1* om te beginnen met zijn gevierde programma *Love Groove Dance Party*. Ogenscheinlijk opgebrand kondigde hij in 2005 zijn terugtrekking aan als dj, maar leek een aantal jaren later spijt te hebben van zijn haastige besluit en keerde terug in het circuit.

Paul Oakenfold kreeg een tweede carrière als veel gevraagd remixer en producer, en vestigde zijn eigen platenlabel *Perfecto Records* (waarvan het vroege logo interessant genoeg een hand was die het “OK” teken liet zien dat, zoals besproken in Deel 1, een tweede betekenis heeft als weergave van het getal 666). Na een periode als de veel gehypte huis-dj van de Liverpoolse superclub *Cream* en een optreden op de Chinese Muur verhuisde hij naar de Verenigde Staten waar hij begon te werken aan filmmuziek voor Hollywoodfilms en vestigde zich in Las Vegas, wat er voor zorgde dat de stad een nieuw epicentrum werd voor elektronische dansmuziek. Waar eerder Siegfried en Roy en Elvis Presley volle zalen trokken, nu deden de titanen van de dansmuziek hetzelfde. Een andere van Oakenfolds verdiensten was het verzorgen van de themamuziek voor de Britse versie van het TV-programma ter normalisatie van surveillance, *Big Brother*.

Na *The Trip* begon Nicky Holloway een nieuwe club, *The Milk Bar*, in het Londense Soho. Hij ging later failliet en kampte met alcoholisme tot het punt dat hij gedwongen werd zich in een ontwenningkliniek op te laten nemen. Van de vier is de carrière van Johnny Walker waarschijnlijk de meest gematigde. Hij koos ervoor de wereld van dj's te verlaten en in Spanje een hoveniersbedrijf op te zetten.

Naast dj's en producers zorgde de explosie van dansmuziek voor het ontstaan van groepen die ook live konden spelen in zalen en op festivals – daarvoor het domein van voltallige bands met instrumenten. Namen als The Prodigy, Orbital, The Chemical Brothers, Underworld, Left Field, KLF en Faithless zouden stadions vullen en tournees uitverkopen, en landen over heel Europa – en daarna de rest van de wereld – volgden het Britse voorbeeld en kwamen met hun eigen elektronische gemeenschappen. Het geluidslandschap voor de jeugdige generatie was voorgoed veranderd.

En dat, wordt verondersteld, was het plan.

*

Bronnen

[Artikel in Thump: Wat gebeurde er echt met Acid House?](#)

[The Guardian: De geboorte van een Rave: Een interview met de stichters van de Britse Acid House cultuur](#)

[The Guardian: 2008: Een tweede Zomer van de Liefde](#)

[Wikipedia: De Harmonische Convergentie](#)

[Interview DMC Magazine met Danny Rampling](#)

[The Independent: Geslaagd/geflopt: een opleiding in het leven van Paul Oakenfold, dj en producer](#)

[Klassieke Acid House flyers](#)

[Meer klassieke Acid House flyers](#)

[Vice.com: Thatchers oorlog tegen Acid House](#)

[The Guardian: "De hippiedroom leeft voort": Ibiza van techno tot boho](#)

[Tony Colston-Hayter: De fraudeur van Acid House](#)

[Daily Mail: "Hoe ik mijn leven riskeerde om de drugsbendes uit mijn club te schoppen," door baas van Ministry Of Sound James Palumbo](#)

[The Independent: James Palumbo/De man van het Ministry](#)

[Thump: Mr. C van The Shaman haalt herinneringen op aan eerste gebruik van ecstasy met oude maat Ebenezer Goode](#)

[Alan Moore, Vrijmetselarij en Aleister Crowley over popcultuur](#)

[Een ontwerp voor het leven: De geschiedenis van het gele smiley face](#)

[William Ramsey onderzoekt: Smiley Face symboliek in film en cultuur](#)

[New Dawn Films: The Smiley Face Killer - De bekroonde en angstaanjagende film](#)

Hoofdstuk 2: Elektronisch Evangelisme

Geestbeheersing en sociale sturing middels elektronische dansmuziek

*"Hier kom ik om mijn pijn te helen, want vanavond is God een dj...
Dit is mijn kerk."*

Faithless: God Is A DJ (1998)

*"Breng me tot de waanzin,
Ja, droomtrippen, ja,
Daar wil ik zijn,
Daar wil ik zijn."*

Oceanic: Insanity (1991)

*"In mijn geest is een regenboog,
In mijn geest is een regenboog,
Ingespoten met gif."*

Praga Khan: Injected with a poison (1991)

Getest en beproefd

Sinds de explosie van elektronische dansmuziek in de VS – die naar mijn inschatting plaatsvond in 2007-2008 – doken dezelfde symbolen op die we eerder zagen in de video's, promotionele foto's en live optredens van pop-poppen als Lady Gaga, Katy Perry, Ke\$ha, Rihanna en Beyoncé – en zogenaamde Hip-Hop marionetten als Kanye West, Lil' Wayne, Jay-Z, Nicki Minaj, Drake en soortgenoten – in door prominente producers en dj's uitgebracht werk. Ze waren er allemaal – piramides, het alziend oog, het bedekken van één oog, het “666” symbool, de gehoornde hand van Baphomet, zwart witte dualiteit van de Vrijmetselarij, poppen, teddyberen en gebroken spiegels (allemaal uitgebreid besproken in [Muzikale Waarheid Deel 1](#)). Het zijn allemaal indicaties welke namen nu deel uitmaken van de club. En je kunt veilig stellen dat in de meeste gevallen de artiesten zijn opgedragen deze tekens te tonen door de regisseur van de video of hun handelaar van de platenmaatschappij, niet als hun persoonlijke keuze. En wat betreft de graphics die in de video's worden ingebracht, de artiest zal geen weet hebben van hun aanwezigheid tot ze het uiteindelijke resultaat zien, net als de rest van de kijkers.

Net als bij de eerder genoemde acts – en meer recentelijk bij het soort van Robin Thicke, Bruno Mars en Justin Bieber – zijn er aanwijzingen van het punt in de carrière van vele succesvolle namen uit de dansmuziek waar ze een helpende hand kregen op de ladder van succes van degenen die dat mogelijk kunnen maken. Vanaf dat punt ging hun carrière als een raket.

Veel commentatoren waren geïntrigeerd hoe de Franse dj die producer werd David Guetta jarenlang was geënt op de Parijse clubscene tot hij – en dit ging heel snel – begon te werken met artiesten als Akon, Kelly Rowland, Rihanna, Chris Brown, Lil' Wayne, Snoop Dog, Nicki Minaj en Usher, met wie hij allemaal internationale tophits scoorde. Guetta werd misschien wel de meest vooraanstaande dj/producer in de EDM (elektronische dansmuziek, vert.) toen de maatschappijen begonnen met het combineren van House-muziekproducties en vocalisten uit de R&B en Hip-Hop, waardoor als resultaat een gehomogeniseerd geluid ontstond voor de commerciële markt. (EDM wordt erkend als een genre op zichzelf, het bombastische ruimtelijke geluid dat wordt gekarakteriseerd door Guetta, Calvin Harris, Swedish House Mafia, Steve Aoki en Afrojack, en is iets anders dan elektronische dansmuziek – een paraplueterm die wordt gebruikt voor alles van Hard House en Techno, tot Trance, Drum & Bass, Dubstep en Garage. Om kort te gaan, elke muziek die werd gemaakt met een dansvloer in gedachten. Andere belangrijke spelers in de overgang naar EDM waren onder andere Avicii, Tiësto, Armin van Buren, Chucky en Wil.I.Am.)

De video voor Guetta's *Who's That Chick* met Rihanna is een A tot Z van Illuminati symboliek., waar alles te zien is van Monarchvlinders tot pentagrammen tot Transhumanistische boventonen (en de vocalen die verdrinken in het abominabele effect AutoTune om het af te maken). Er zijn weinig andere video's die meer occulte symboliek in vier minuten proppen dan deze. Guetta nam een hoogst Messiaans imago aan in de tijd dat zijn carrière begon een vlucht te nemen. Zijn haar was lang en hij droeg een baard, op het podium baadde hij vaak in het licht en hield zijn handen uit in een Christus-achtige pose. Dj's waren van plaatjesdraaiers quasi religieuze leiders geworden die de spirituele en bewustzijnsstaat controleerden van de verzamelde menigte, uitkijkend vanachter hun draaitafels/altaar. De groep Faithless leek dit fenomeen al in 1998 te hebben voorspeld met hun nummer *God Is A DJ*.

Tijdens ons gesprek in 2015 voor mijn podcastserie *Good Vibrations* merkte mijn gast, de Ierse dj, producer en gastheer bij *Alchemy Radio* John Gobbons op:

“Het is in zekere zin een vorm van controle, omdat je – door je handelingen of door de muziek die je draait of maakt – in staat bent een publiek of een massa mensen te manipuleren, al naargelang wat je ze wilt laten doen of hoe ze zich voelen. Dus als je boosaardige plannen hebt – of wanneer je doelen goed zijn – dan kun je dat overbrengen op een heel, heel groot aantal mensen.”

En over het plotselinge succes van bepaalde belangrijke spelers:

“Nu verschijnen de grote sterren uit het niets in de dansmuziek, iets wat nooit eerder gebeurde. Je kon altijd de carrière van een dj of producers in kaart brengen, ze begonnen op een lager niveau en werkten zich omhoog. Het was het laatste bastion in populaire muziek dat nog natuurlijk was. Nu

zag je grote aantallen hele, hele jonge dj's en producers die er van het ene op het andere moment waren."

De Nederlandse producer/dj Martin Garrix (echte naam Martijn Gerard Garritsen) is een goed voorbeeld van dit proces. Ogenscheinlijk onder de hoede van Nederlands EDM grootheid Tiësto verscheen Garrix' single *Animals* in 2013, die onmiddellijk naar de top steeg van hitlijsten in verschillende landen en hem een wereldwijde sensatie op de dansvloer maakte, en de jongste persoon ooit die de nummer 1 positie veroverde op *Beatspot...* en dat alles op de rijpe leeftijd van 17 jaar. In 2016 stond Garrix bovenaan in de Top 100 van dj's van het tijdschrift *DJ Magazine* (wijd en zijd beschouwd als de belangrijkste graadmeter voor de carrière van een dj), waarmee hij veteraan dj's versloeg die oud genoeg waren om zijn opa te kunnen zijn. In hetzelfde jaar veranderde hij zijn logo van gewoon zijn naam in een krabbel naar eentje met een Grieks en een andreaskruis. In alle eerlijkheid, hoeveel tieners schoppen het zo snel zo ver door gewoon heel hard te werken en te duimen voor succes?

Hetzelfde scenario is te zien bij een andere Martin. Zoals zijn promotionele flaptekst toegeeft:

"Martin Jensen is één van Denemarken 's grootste virale succesverhalen geworden, met meer dan drie miljoen likes op zijn Facebookpagina en een duizelingwekkende 600 miljoen views voor zijn video's tot nu toe! Hij verscheen vanuit het niets begin 2015... Zijn laatste grote single Solo Dance kwam al na een paar minuten binnen in de Top 200 van het Britse Shazam!"

En John Gibbons voegt eraan toe:

"...In veel gevallen komt het op je contacten neer, en als je op jonge leeftijd kunt worden voorgesteld aan de juiste persoon dan is de kans veel groter dat je slaagt. En binnen de muziek is dat veel makkelijker geworden omdat er in de muziekindustrie geen rauw talent meer vereist is. Nul komma nop! Het maakt niet uit of je een goede zangstem hebt, als je geen nummers kunt produceren, als je niet weet hoe je moet draaien. Dat kan allemaal voor je gedaan worden. Ze kunnen je dat op dat podium zetten en "het publiek laten bespelen," geen probleem. Paris Hilton is een dj! En dat zegt alles over hoe makkelijk het is geworden om dj te worden in het technologische tijdperk. Er zijn geweldig getalenteerde en geoefende dj's – meer dan genoeg. Maar voor die jongens in de top 1% maakt het niet uit of ze talent hebben of niet."

Waarom zien we zoveel Zweden en Nederlanders opkomen in de dansmuziek? Goed, misschien bestaat daar een arbeidsethos die elders in de wereld niet bestaat, dat zien we in het Zweedse en Nederlandse zakenleven. Hoewel, er zijn ook groepen mensen met goede connecties... Ik bedoel, iedereen op een hoger niveau binnen de dansmuziek uit Nederland lijkt nu te zijn gevestigd in Los Angeles... Iedereen gaat daar wonen, en niet omdat het een goede basis is voor optredens, het is daar van waaruit aan de touwtjes wordt getrokken. En het is natuurlijk gunstiger om een artiest dicht in de buurt te hebben – veel makkelijker onder controle te houden."

(Tussen haakjes, Paris Hilton past perfect in het model van geestbeheersing door Monarch Programming. Zie de vele artikelen van Vigilant Citizen in de onderafdeling MK-ULTRA en de verbanden met de wereld van beroemdheden op www.vigilantcitizen.com)

Tekenen van de tijd

Naast de video's kunnen bij sommige dansmuziekproducers en dj iconen aanwijzingen worden aangetroffen over waar ze nu deel van uit maken in de vectorlogo's die ze gebruiken om zichzelf te promoten; als ze verschijnen op een poster ter aankondiging van een evenement wordt hun naam altijd zo weergegeven. Carl Cox gebruikt nu bijvoorbeeld een logo dat lijkt op twee gevleugelde zonnen uit de Egyptische mythologie, meestal in zwart en wit met rode randen. (Van zijn begin in Soul en Funk, via de Rave-scene, was het zijn omarmen van Techno dat Cox internationale bekendheid bracht. Het is een genre dat meer dan een beetje subliminale hints bevat richting Transhumanisme. Het monumentale album *F.A.C.T.* van Cox staat voor Future Alliance of Communication and Technology [Toekomstige Alliantie van Communicatie en Technologie].) De hoofdletter "A" in het logo van Afrojack lijkt erg op een piramide, net als beide hoofdletters "A" in de officiële merken van zowel Paul Oakenfold als Calvin Harris. (In een andere veel

gebruikte afbeelding zien we Harris een spiegelzonnebril dragen – nog een motief dat wordt geassocieerd met programmering voor geestbeheersing.) De drie vlekken in het logo van Swedish House Mafia lijken een combinatie van vingerafdrukken en kogelgaten.

Het logo van Armin van Buren lijkt eenvoudig. Maar de twee versies die werden gebruikt voor zijn merknaam *A State Of Trance* heeft sterke Saturnale boventonen. (“A State Of Trance” heeft natuurlijk twee betekenissen – naast het impliceren van een trance-achtige staat van zijn kan het ook worden opgevat als een staat die onder de invloed van een trance verkeert. Is dit een subtiele hint betreffende het werkelijke doel achter de muziek? En is “trance” al niet op de eerste plaats een interessante naam voor een genre, gezien de kracht om het bewustzijn te beïnvloeden van grote groepen mensen?) Een pseudoniem dat Armin als artiest gebruikte waaronder hij met collaborateur Benno de Goeij nummers uitbracht was Gaia, de naam van de Moedergodin uit de Griekse mythologie.

Het logo van Zweedse producer Axwell lijkt meer dan een beetje op het omgekeerde logo van de Verenigde Naties, met een hoofdletter A (piramide?) binnen een omgekeerd hart omringd door twee olijftakken, terwijl dat van Tiësto een op een feniks gelijkende vogel in opstijgende vlucht is, met drie kerfjes in het bovenste stuk van de “e.”

Een afbeelding die werd gebruikt door het Franse duo Daft Punk toont twee hoofden van cyborgs, verbonden door een wirwar van draden. Transhumanisme, les 1. Vanaf het begin hebben Guy-Manuel de Homem-Christo en Thomas Bangalter zich gehuld in robotpakken met een bijpassend onmenselijk stemgeluid (zeer in de stijl van de Duitse synthesizerpioniers Kraftwerk voor hen) en treden vaak op binnen een gigantische piramide.

Meer van hetzelfde zien we verschijnen in de wereld van evenementen door de grote merknamen. Weinigen kunnen het beter dan de ontwerpen voor *Electric Daisy Festival*, dat nu wereldwijd verschillende evenementen runt, waaronder eentje in het VK, in MK (Milton Keynes, niet ULTRA). Dit heeft een uil als centraal motief – een vogel die vele associaties kent met het occulte, met mystiek, de onderwereld en het houden van geheimen, en populair is onder muzikanten. Drake, Justin Bieber en Skylar Grey hebben allemaal een tatoeage van een uil. Het logo voor *Orus Fest* in Mexico City toont een gigantische piramide die als een UFO boven de Bermudadriehoek hangt, compleet met gegraveerde zegels en een maçonniek alziend oog (niks te zien hier, gewoon doorlopen, alsjeblieft). Andere evenementen met ontwerpen die meer vragen oproepen dan beantwoorden zijn onder andere *Australian Babylon*, met dystopische toekomstbeelden en “Er komt een nieuwe wereld aan” als onderschrift. *Alfa Future People* vermengt Transhumanisme met mystiek en wat wereldbollen, en het jaarlijkse *Brainwash With Beats* in Denver, dat eigenlijk voor zich spreekt. (Tussendoor, het vliegveld van Denver zelf is een interessante plek om te onderzoeken, als we het toch hebben over symboliek van Illuminati en de Nieuwe Wereldorde, zoals wordt onthuld in [dit artikel](#) van *Vigilant Citizen*.)

Vingerafdrukken van de spoken

Net als Guetta is Paul Van Dyk nog een interessante dj/producer om te onderzoeken. Na zijn vroege jaren, waar hij probeerde een naam voor zichzelf te maken in zijn thuishaven Berlijn, verkreeg Van Dyk (echte naam Matthias Paul) internationale bekendheid door zijn nummer *For An Angel*, nu nog steeds een klassieker in clubs. Hij heeft zich altijd onderscheiden door zijn ogenschijnlijk onthouden van drugs, anders dan veel van zijn collega dj's, en grapte wel eens over de spelling van zijn naam dat in “Paul Van Dyk” geen “E” voorkomt. Hoewel internationale optredens en albums volgden kreeg zijn carrière nog eens een flinke duw eind jaren 2000'. Hij voerde twee jaar op rij de Top 100 van dj's aan van tijdschrift *DJ Magazine*, en zijn solo-optredens – waar hij live nummers “maakt” naast het draaien van plaatjes – vonden nu plaats in grote arena's, sporthallen en andere gelegenheden met tienduizenden toeschouwers. Begin 2016 was hij drie maanden afwezig, nadat hij klaarblijkelijk van het podium was gevallen en een hersenschudding en gebroken ribben opliep tijdens een *State Of A Trance* optreden in Nederland. Na een lange periode in het ziekenhuis begon Van Dyk in juni van dat jaar weer met toeren. Een paar maanden later trouwde hij met zijn Colombiaanse vriendin, zijn tweede huwelijk. Hij staat bekend om zijn ogenschijnlijke interesse in politieke kwesties en noemde een album *The Politics Of Dancing*.

Van Dyk is vaak afgebeeld terwijl hij tijdens optredens het teken van “de gehoornde hand” laat zien – een

gebaar dat onschuldig wordt weggeschreven als “Ik hou van jou” betekend, maar een andere betekenis kent onder duistere occultisten, waar het de entiteit bekend als Baphomet vertegenwoordigt (zie *Muzikale Waarheid Deel 1* en vele artikelen op de website van *Vigilant Citizen*). Jarenlang heeft Van Dyk een opvallend zegel gebruikt in zijn promotionele ontwerpen, en kolossale projecties ervan worden boven hem weergegeven tijdens optredens. Het lijkt een omgekeerde driehoek te zijn, met de punt naar beneden en twee kleinere driehoeken – of piramides – verwerkt in de bovenhoeken. Ter promotie van zijn album *Evolution* verscheen het zegel als een graancirkel in een groot veld. Ik brak maandenlang mijn hoofd over dit ontwerp maar kon er niet opkomen. Toen kwam ik een oud logo tegen dat de Britse militaire inlichtingendienst MI5 gebruikte van de jaren 1950' tot de jaren 1970'. Als Van Dyks driehoek wordt omgedraaid lijkt deze verdacht veel op het zegel van MI5, compleet met weggesneden hoeken. (Voor de goede orde heeft het logo van MI5 ook nog een deksteen met alziend oog.)

Maar daar houdt het nog niet op! De ontwerpen voor het aankondigen van het project “3oki” van de Japanse dj en producer Steve Aoki uit 2014 – het jaar waarin hij in drie achtereenvolgende weken drie opnames uitbracht (een maçonnieke 33?) – laat zijn profiel zien in precies dezelfde piramide als die van MI5 decennia eerder, compleet met deksteen en oog, een lichtkrans afgevend. Wat kan toch de mogelijke connectie zijn tussen een uit de tijd geraakt embleem van de Britse Geheime Dienst en wat wordt gebruikt voor het promoten van een Duitse en een Japanse dansmuziekproducer, tenzij alle drie componenten op één of andere manier zijn verbonden met dezelfde agenda, en wordt ons, de goddelozen, een subtiele aanwijzing gegeven zodat het niet is dat het ons, op één of andere manier, niet is verteld?

Hoewel op het eerste oog ver van elkaar verwijderd zijn de werelden van militaire inlichtingen en de rituelen van het duister occulte vaak met elkaar verweven, en waar je de ene aantreft is de ander niet ver weg. Bij inlichtingendiensten gaat het niet alleen om het bewaren van geheimen betreffende spionage en surveillance, maar ook om het inkapselen van informatie op occulte basis, waarvan degenen die de zaak controleren wensen deze toegankelijk te houden voor slechts een aantal uitverkorenen. Ceremonieel magiër Aleister Crowley werkte in beide wereldoorlogen voor de Britse inlichtingendiensten, en vele onderzoekers beweren dat zijn belangrijkste contact gedurende een tijd Ian Fleming was, de schrijver van *James Bond*, die commandant was bij de marine. Ondertussen bezette luitenant kolonel Michael Aquino belangrijke posities in het Amerikaanse leger terwijl hij tegelijkertijd zijn eigen afsplitsing van de Kerk van Satan opzette, de Tempel van Set. En een gemene deler die deze twee werelden met elkaar verbindt is geest veranderende drugs. Ze zijn bij talloze gelegenheden door de inlichtingengemeenschap gebruikt voor experimenten op de samenleving en zijn een vast onderdeel van vele occulte rituelen, zorgen voor gewenste energieverhuizingen door bij de deelnemers veranderde staten van bewustzijn op te roepen, teweeggebracht door chemicaliën.

Reflecterend op het tot wapen maken van stoffen die gebruikt *zouden kunnen worden* voor spirituele verheffing indien toegepast onder de juiste omstandigheden – maar zorgen voor meer misdadige resultaten wanneer gebruikt onder voorwaarden van boosaardige experimentatoren – was het commentaar van auteur en onderzoeker John Vibes:

“Psychedelica zijn gereedschappen die ten goede of ten kwade kunnen worden gebruikt, afhankelijk van de richting en intentie. De negatieve aspecten van het negatieve gebruik van psychedelica en de psychedelische cultuur komen voort uit een gebrek aan kennis. En ik denk dat mensen die positieve ervaringen hebben gehad met deze substanties iets van een verantwoordelijkheid hebben om de nieuwkomers te onderwijzen. Dat is zeker niet wat er tijdens de jaren 1960' gebeurde, en helaas gebeurt het nu binnen de Rave-cultuur ook niet.”

De titels van de dansevenementen en festivals waar Van Dyk de afgelopen jaren de hoofdact was zijn op zichzelf al interessant. Namen als *Droomstaat* in Californië, *Trance Natie* en *Verlichting* in Nederland, *Fluweel Gehypnotiseerd* op Bali, *Atlantis* in Australië, *Ontwakende Lente* in Chicago, *Wakker* in Dresden, *Ontwakende Vrijdagen* in Los Angeles, *Droomstrand* in Spanje en *Eeuwig Delerium* in Argentinië, ze hebben allemaal spirituele en esoterische ondertonen. *Elektronische Familie*, *Digitale Gemeenschap* en Toronto's *Digitale Dromen* wijzen allemaal naar elektronische manieren om dingen te doen als de nieuwe norm voor de mensheid, terwijl *Wereld van Morgen* in Atlanta, *Morgenland* in België, *Toekomstmuziek Festival* in Australië en *Nieuwe Horizonnen* in Jakarta alle beelden oproepen van een futuristische samenleving zoals weergegeven in de plannen van de architecten van Agenda 2030 van de Verenigde Naties, dit is bekend. De

bewoording van de evenementen *Wereldwijde Dans* en *Natie van Wereldwijd Uitgaan* spreken voor zich.

En laten we niet het *Ultra Festival* (als in MK-ULTRA?) van Miami vergeten. En zou het eigen evenementenmerk van Van Dyk, *Wij Zijn Eén*, gezien kunnen worden als een subliminale verwijzing naar een Wereldregering? In 2017 begon Van Dyk in tweets te refereren aan buitenaardsen, waaronder een foto van één van zijn evenementen waar een “buitenaards wezen” in “Roswell-stijl” te zien is tussen de verzamelde menigte. Daarnaast begonnen frasen te verschijnen in zijn promotiemateriaal voor aankomende optredens als “welkom in de toekomst” en “dit is de toekomst.” Waarom komt de tekst “I see your true colors shining through” (nu begin ik je ware gezicht te zien) bij me op?

De vreemde aantrekkingskracht van La La Land

Waar de Disco, waaruit Soulful House voortkwam, grotendeels afkomstig was uit New York en San Francisco – en House-stijlen afkomstig waren uit Chicago, Techno uit Detroit en Go-Go Funk uit Washington, D.C. – het genre dat bekend kwam te staan als EMD migreerde vanuit Europa rechtstreeks naar Los Angeles. Zoals al aangestipt door John Gibbons verhuisden vele artiesten van dansmuziek, producers en dj's rechtstreeks daar naartoe om in het hart van de actie te zijn. We zijn terug bij veteraan bij de BBC Pete Tong, die zijn programma's voor *Radio 1* nu van tevoren opneemt op afstand. Zoals eerder al opgemerkt nam de carrière van Tong als radio en club-dj een vlucht na zijn verhuizing naar Los Angeles, toen hij de vijftig al was gepasseerd. Hij kreeg een nieuw programma bij het iHeart Radio Netwerk dat over de gehele Verenigde Staten werd uitgezonden, naast de positie van hoofdact op de grootste dansmuziekfestivals ter wereld. Te lezen in de biografie op zijn officiële website:

“Nadat hij het grootste deel van zijn leven in Engeland had doorgebracht is Pete onlangs verhuisd naar Los Angeles om een nieuw hoofdstuk in zijn leven te beginnen. 'De scene van elektronische dansmuziek in Amerika heeft een kritieke massa bereikt, en de mogelijkheden voor onze wereld brengen ons naar onbekend terrein. Mijn gevoel is dat het essentieel is dat ik daar middenin sta.' Tong heeft weinig tijd verspild om in de VS zijn naam te vestigen, hij hielp in 2013 bij het opstarten van het dansmerk Clear Channel Entertainment's Evolution, en de lengte van het radioprogramma The Evolution Beatport Show with Pete Tong werd uitgebreid naar twee uur. Het wordt uitgezonden door 90 verschillende Top 40-stations in de Verenigde Staten.”

Tong wordt vaak aangehaald als “ambassadeur” van de dansmuziek, en er zijn weinigen die meer invloed en macht hebben uitgeoefend binnen het genre. Door zijn status als medeoprichter van boekingskantoor William Morris Electronic zwaait hij de scepter bij, zoals zijn biografie het stelt, “één van de machtigste boekingskantoren ter wereld.”

(Ondertussen, in een bizar maar waarschijnlijk ongerelateerd verhaal uit 2011, verkreeg Tong een contactverbod tegen Shara Nelson, zangeres op *Unfinished Sympathy* van Massive Attack, nadat hij voor het hof had aangetoond dat zij hem systematisch had gestalkt en zijn collega's had verteld dat ze zijn vrouw, manager en de moeder van zijn kind was!)

Gedurende een tijd in de jaren 2000' organiseerde Tong een aantal evenementen onder de merknaam *Wonderland* (Wonderland Avenue is één van de belangrijkste routes door het fameuze district Laurel Canyon in LA). In een handvol foto's van recente optredens is hij te zien in een Mickey Mouse-T-shirt. Zoals in het eerdere boek werd gedetailleerd is het embleem Mickey Mouse gebruikt als symbool voor de aanwezigheid van geestbeheersing. Ook zijn er foto's waar hij zwart wit geblokte shirts draagt, iets wat we ook al eerder hebben behandeld. De Twitterpagina van Tong omschrijft hem als “De Rattenvanger van de Dance,” een interessante naamkeuze gezien in het volksverhaal de Rattenvanger van Hamelen alle kinderen uit de gemeenschap leidde, weg van hun ouders, door hen in een trance te brengen met muziek. Zoals wijlen auteur Dave McGowan heeft opgemerkt was Laurel Canyon een belangrijke locatie voor degenen die de muziek en denkwijze van de tegencultuur van de jaren 1960' vormgaven. En een paar generaties later werden dezelfde districten van de stad opnieuw het toneel voor weer een grote sociale verschuiving.

Emily Moyer is een onderzoeker en medepresentator van de *Off Planet* radio en TV-programma's in Californië, naast veteraan Raver en danseres in clubs. De Rattenvanger-achtige aantrekkingskracht van haar thuisstad is voor haar geen verrassing, zegt ze. Er zijn aspecten aan de stad welke mensen ontgaan te midden

van de verblindende tandpastaglimlachen en het glanzende oppervlak.

“Er is iets heel anders aan Los Angeles... Het werd duidelijk dat wat zich had afgespeeld in Laurel Canyon werd gespiegeld bij deze ondergrondse dansfeesten waar ik naartoe ging in de binnenstad van Los Angeles, en dat werd versterkt in de grotere clubs en op festivals, op eenzelfde manier als gebeurde bij Woodstock en de festivals van de jaren 1970’.

Eén van die dingen van Los Angeles, er is een enorm complex van ondergrondse structuren. Volgens mij is er nog een heel andere wereld onder het district van Los Angeles. Er zijn vele valleien in LA met allerlei heel vreemde subculturen – niet per se slecht, maar een heel eigen subcultuur waar ze wonen. Je hebt Laurel Canyon, Topanga Canyon, Coldwater Canyon, verschillende. Ik denk dat deze een bijzonder unieke gelegenheid bieden om te experimenteren binnen een afgezonderde locatie, een kleine privégemeenschap.

Maar ik denk dat daar ook wordt geëxperimenteerd met frequenties, want als je daar bent heb je geen mobiele ontvangst. En als je bedenkt wat een gigantische stad Los Angeles is, met zoveel mensen, dan zou je denken dat ze dat ondertussen wel uitgevogeld hadden. Maar ze proberen andere frequenties te gebruiken om de geest van mensen te beïnvloeden, en die willen ze niet verstoord zien door andere.

En dan de dingen die gebeuren op sommige feesten in magazijnen. Ik bezoek ze, en sommigen zijn van hoge kwaliteit. Over de jaren heb ik gemerkt dat we worden geobserveerd. Dit zijn kleinere evenementen waar iedereen in dezelfde ruimte is. Het is de perfecte omgeving om te kijken hoe mensen reageren op bepaalde frequenties, om te experimenteren met psychotronische wapens. Sommige evenementen hebben een geweldig geluidssysteem en echt geweldige visuele shows. Die beïnvloeden mensen op een specifieke manier. En wie geïnteresseerd is hoe deze te gebruiken om een bepaald doel te bereiken die kan gewoon naar zo'n evenement gaan om te zien hoe mensen zich gedragen wanneer bepaalde stimuli worden ingebracht.

Dus je hebt zo'n honderd mensen in een ruimte die allemaal worden geteisterd door een bad van licht en geluid. Wat prettig kan zijn, maar ook gevaarlijk. Het verschil tussen dansmuziek en alle andere vormen is dat het volledig is gebaseerd in verschillende lagen van frequenties.

Er is een reden waarom ze zo geïnteresseerd zijn in deze muziek. We weten dat geluid kan worden gebruikt om te helen, maar ook als controlemiddel... Je kunt door deze muziek en scene een transformerende ervaring krijgen, maar als we daar geen bezit van nemen dan krijg je het soort transformerende ervaring die zij willen dat je krijgt. Het maakt je klaar voor een soort Nieuwe Wereldorde.

Of zullen we de teugels in handen nemen en ons volkomen bewust worden van wat er gebeurt binnen onze scene en de wereld, en onze transformerende ervaring gebruiken om te helpen de wereld beter te maken? Wat gaat het worden? Het is tijd om te beslissen.”

Brand in de nacht

Een evenement met misschien wel meer occulte boventonen en een meer ongebruikelijke sfeer dan alle andere is het jaarlijkse *Burning Man Festival*. Het vindt plaats in het weekend van de Dag van de Arbeid in de speciaal gebouwde stad Black Rock City in de woestijn van Nevada. Dit is voormalig (of is het “voormalig?”) land van het leger met een verboden luchtruim, vier uur per auto verwijderd van de eerstvolgende plaats. (Een aantal van de vroege Raves in Groot Brittannië vond ook plaats op militaire grond – want, weet je, de Gevestigde Orde geeft om ons en wil graag dat we allemaal plezier hebben.)

Hoewel voornamelijk gepromoot als “kunst”festival zijn er ook muzikale optredens, en namen uit de wereld van Dance die er de afgelopen jaren hebben gedraaid zijn onder andere Carl Cox, Skrillex, Tiësto en Diplo. Het hoogtepunt is het verbranden van een enorme beeltenis van een mens, in een scène die me doet denken aan de verontrustende Britse horrorfilm *The Wicker Man* uit 1973 en de ceremonie *De Crematie van Zorg* tijdens de jaarlijkse samenkomst van de “elite” in Bohemian Grove in Californië.

Steve Outtrim is een IT-professional uit Nieuw Zeeland die een tijd heeft gewerkt in het Californische Silicon Valley. Hij is de eigenaar van de website www.burners.me, de grootste onafhankelijke site waar Burning Man en de fratsen die zich daar afspelen worden besproken. Steve stelt dat het binnen de computer en tech-industrie bijna verwacht wordt van de belangrijkste spelers om er naartoe te gaan.

“De eerste keer dat ik erover hoorde was via de mailinglijst van Hot Wired, en toen door de omslag van tijdschrift Wired. Ik was in een vergadering in 1997 met een hoge pief van SUN Micro Systems, een groot computerbedrijf voortgekomen uit het Stanford Universiteit Netwerk, net als Google. En in die tijd waren ze een belangrijke contractant van het leger en defensie, en deze gast, hoofd van de wetenschapsafdeling, zei 'hey, ga jij naar Burning Man?' Hij was al over de zestig en zeer gerespecteerd, iemand die presidenten en premiers over de hele wereld ontmoette, en ik dacht zo van 'wow, hij weet van Burning Man? Wat is dat nou helemaal? Ik moet er naartoe!'”

Ik ging voor het eerst in 1998. Als je er meer dan tien keer bent geweest dan begint je kijk te veranderen naarmate de nieuwigheid eraf is. Ik begon mijn blog als grote enthousiasteling van Burning Man, maar naargelang mijn onderzoek vorderde over wat er werkelijk gebeurde – de organisatie erachter, de occulte elementen, de elementen van defensie/overheid – werd ik een beetje cynischer.”

Feitelijk heeft de IT-industrie veel banden met de scene van de tegencultuur uit de jaren 1960'. Vele hippies uit dat tijdvak zouden technologiebedrijven starten of er gaan werken, met het idee dat ze iets van hun eerder opgedane vrije geest binnen zouden brengen. Zoals altijd schuilt er echter meer achter het verhaal. Cybernetica, een naam voor de vroege computerindustrie, maakte een groot deel uit van de Macy Conferenties die op verschillende plaatsen in New York werden georganiseerd vanaf de jaren 1940', waar de “elite” onder sociale wetenschappers, psychologen, antropologen en propagandisten samenkwamen om de toekomst van de cultuur te plannen. Het concept Cybernetics was een voorloper van de Transhumanistische Beweging, tientallen jaren eerder gepland.

Steve was een handvol keren te gast in de *Logos Media Podcast* om zijn kijk te geven op het belang van geestbeheersing bij *Burning Man*. Via [deze link](#) kun je ze allemaal vinden.

Dat past u, heer

Zoals al besproken in *Muzikale Waarheid I* krijgen nu ook dj's ridderschappen in het VK, iets dat 20 jaar geleden nog ondenkbaar was. Pete Tong volgde na veteraan bij de BBC radio Annie Nightingale, die de hare kreeg in 2002. Twee jaar daarvoor werd Reggaelegende van de oude garde David Rodigan “Sir David” (Rodigan is de zoon van een sergeant majoor bij het leger, weer een verband tussen de werelden van muziek en het militaire apparaat, en voor zijn carrière als dj begon te lopen was hij toneelacteur). Tong en Rodigan hebben allebei nakomelingen ingewijd als dj. Becky Tong draait en promoot platen terwijl Jamie en Oliver Rodigan nu optreden als beatmakers, de laatste onder de naam Cadenza. Steunpilaar van het Notting Hill Carnival Norman Jay kreeg zijn koninklijke onderscheiding in 2002, net als veteraan bij BBC *Radio 2* en *IXtra* Trevor Nelson. Pionier van Soul II Soul Jazzie B kreeg een ridderschap in 2008. Graffiti-artiest die held van de Drum & Bass werd Goldie kreeg in 2016 een onderscheiding op Nieuwjaarsdag, iets dat volledig tegenstrijdig is aan het rebelse en prikkelbare imago dat hij altijd projecteerde (hoewel hij later dreigde deze om te smelten als protest tegen het besluit van de Islington Council om de vroege Londense nachtclub *Fabric* te sluiten. Wat hij niet deed).

En dit gebeurt niet alleen in het Verenigd Koninkrijk. De Trance-dj die producer werd Tiësto werd in 2004 benoemd tot Officier in de Orde van Oranje Nassau (de officiële naam voor de Nederlandse Ridderorde) door koningin Beatrix. Nederlands collega DJ Chuckie, die oorspronkelijk uit Suriname komt, werd door de president van dat land benoemd tot Commandant in de Orde van de Gele Ster. Nog een Nederlander, Armin van Buren, werd in 2013 ingehuurd om te draaien bij de kroning van Willem Alexander tot koning van Nederland, waar de hele koninklijke familie op het podium verscheen om hem de hand te drukken.

Kijkend naar dit fenomeen tijdens een *Good Vibrations* podcast merkte John Gibbons op:

“In de vroege dagen kreeg niemand koninklijke onderscheidingen en ridderschappen, of wat dan ook. Waarom? Nou, omdat ik denk dat deze onderscheidingen worden uitgereikt als erkenning voor het goede werk voor het controlesysteem. Ik denk dat degenen die de eer ontvangen – in ieder geval in de meeste gevallen – zich helemaal niet bewust zijn dat dit het geval is. En als je kijkt naar de symboliek achter deze eer... Een goed voorbeeld is een eer die door het leger wordt verstrekt, de Medaille voor Moed. De symboliek erachter, als iemand dat zou willen onderzoeken, het zijn de occultisten van het controlesysteem die de spot drijven met degenen die zogenaamd worden geëerd, en hun manier om te zeggen 'nou, je bent ons bezit, je staat onder onze controle, je bent onze hond op straat en je hebt goed voor ons gewerkt.' En de mensen die deze eer krijgen weten niet dat dit hetgeen is wat er speelt.

Kijk naar de politie. Dat is het meest recht voor zijn raap. Kijk naar wat ze dragen. Waarom gebruiken politieapparaten over de hele wereld dezelfde symboliek? Waarom zien we het zwart wit geblokte patroon, de representatie van basisbewustzijn, als iemand zich wil verdiepen in de mysteriescholen – Vrijmetselarij, Rozenkruisers? Het hoofddekseel dat het kroonchakra bedekt, of het 'derde oog,' dat symbool van bewustzijn – dat is een vorm van occulte spot! Het zegt 'we hebben jullie vastgeklonken op een basisniveau waar jullie doen wat wij willen.' En als je dan kijkt naar wat elke dag van politiemensen wordt gevraagd. Nou, opeens wordt het allemaal duidelijk wanneer je hier naar kijkt met een rationele instelling. Het is niet omdat het een mooi patroon is. Het is er met een reden.”

Voor een gevorderde studie over het occulte bespotten van politie, het leger en ander personeel bij de overheid kan ik het zorgvuldig absorberen van Mark Passio's [uitgebreide video](#) ten zeerste aanbevelen.

Het inkapselen van een ethos

De controle die grote bedrijven nu uitoefenen over elk aspect van de dansmuziekscene is een scenario dat niet verder af kan staan van de oorspronkelijke geest van Acid House. Waar in de vroege dagen overal kleinschalige bedrijfjes opsprongen – waar pioniers zich uitdrukten in activiteiten van het ontwerpen van flyers tot het uitbrengen van een lijn T-shirts – is de huidige situatie een weerspiegeling van de consolidatie die nu aanwezig is in alle takken van het bedrijfsleven. Een goed Brits voorbeeld is het radiostation *Kiss FM*. Oorspronkelijk in 1985 verschenen als een illegale “piratenzender” in Zuid Londen onder leiding van visionair Gordon MacNamee stelde de operatie een team van dj's samen, gedreven om hun liefde voor Soul, Reggae en Hip-Hop over te dragen, en gefrustreerd door het gebrek aan mogelijkheden dit op een legale manier te doen. Nadat het vrijwillig was gestopt met uitzenden op 31 december 1988 verkreeg het station boven anderen een vergunning van de Britse Radioautoriteit en begon als *Kiss FM* uit te zenden vanaf 1 september 1990. In de eerste jaren behield het station zijn oorspronkelijke ethos en ontwikkelde een groot luisterpubliek. Dit trok onvermijdelijk de aandacht van de zakenwereld die wil sturen en over alles wil heersen wat op eigen kracht succes bereikt.

Het uitgeversconglomeraat EMAP nam de controle over *Kiss FM* over, wat in 1998 resulteerde in veranderingen en het vertrek van MacNamee als directeur. De uitzendingen hadden zich weg bewogen van authentieke zwarte muziek naar meer commerciële dansstijlen. Het station verhuisde van hun thuisbasis aan Holloway Road naar het hoofdkwartier van EMAP in het centrum van Londen. Radiostations in andere Britse regio's kregen dezelfde naam en zonden dezelfde programma's uit. De luisterapplicatie van *Kiss FM* is bekend als de *Kiss Kube*, een interessante factor als je bedenkt dat Saturnus – een favoriet embleem van het Satanische controlesysteem – vaak wordt afgebeeld als een kubus.

Verdere consolidatie volgde, tot het punt waar verschillende onderdelen van de operatie *Kiss* nu in handen zijn van de kolossale in Hamburg, Duitsland gevestigde Bauer Mediagroep. (Interessant weetje, Bauer was de oorspronkelijke naam van de bankendynastie Rothschild in Duitsland, voordat Mayer Amschel Bauer de nieuwe familienaam bedacht.)

Van een lokaal werk uit liefde met een vrije geest tot een bezit in de boekhouding van een Duits bedrijf. Gewoon een dag als alle andere.

Absolute macht

Zoals onderzocht in de *Good Vibrations* podcast over het onderwerp lopen er parallellen tussen de commentaren van John Todd in de jaren 1970' en de huidige staat van elektronische dansmuziek. Todd, ook wel bekend als John Todd Collins en als Lance) was afkomstig uit een lange familielijn van heksen en werd op belangrijke plaatsen in de Amerikaanse muziekindustrie ingezet. Hij werd bekend vanwege het feit dat hij de gelederen brak – met groot risico voor zichzelf – een nieuwgeboren Christen werd en een inmiddels legendarisch monoloog opnam waarin hij details gaf over een aantal van de duister occulte praktijken die regelmatig door de bedrijven worden aangewend (beschreven in *Muzikale Waarheid I*, hoofdstuk 17). Hij verklaarde dat Zodiac Productions, waarvan hij de algemeen manager was, op dat moment het grootste muziekconglomeraat ter wereld was, met in bezit RCA, Columbia, Motown en bijna alle boekingskantoren voor concerten in Amerika. En Zodiac zou weer connecties hebben met Chase Manhattan, Standard Oil en Lloyds of London.

De betreffende speech kun je [hier](#) beluisteren.

De transcriptie van een naar verluiddt ander opgenomen interview met John Todd Collins is [hier](#) te vinden.

Deze absolute controle over verschillende aspecten van de industrie in handen van slechts één parapluorganisatie was ook terug te zien in de sfeer van dansmuziek in de jaren 2010' bij SFX Entertainment. Deze operatie kwam eind 2016 voort uit faillissement om Lifestyle Inc. te worden onder leiderschap van voormalig topman van AEG Live Randy Philips. Daarvoor beschreef SFX zich op hun website als volgt:

“SFX Entertainment Inc. is 's werelds grootste producent van live evenementen en digitaal entertainment, exclusief gericht op de elektronische muziekcultuur (EMC) en andere festivals van wereldformaat. De missie van SFX is om liefhebbers van elektronische muziek de best mogelijke live ervaring te brengen, muzikale ontdekkingen, media en digitale connectiviteit. SFX werd geboren uit de technologische revolutie en produceert en promoot een groeiend aantal live evenementen waaronder leidende merknamen als Tommorrowland, Tomorrowworld, Mysteryland, Sensation, Stereosonic, Electric Zoo, Disco Donnie Presents, Life in Color, Rock in Rio, Nature One, Mayday, Decibel, Q-Dance en React Presents en de innovatieve ticketservice Flavorus. SFX runt ook Beatport, de belangrijkste bron online voor EMC dj's en de betrouwbare bestemming voor de groeiende EMC-gemeenschap voor het ontdekken en streamen van muziek, het volgen van dj's en om op de hoogte te blijven van nieuws, informatie en andere digitale evenementen, naast het bieden van entertainment het hele jaar door aan fans van EMC over de hele wereld middels andere digitale bronnen.”

Zoals Emily Moyer observeerde tijdens de laatste weken van SFX:

“Dus heb je hier de controle over alles. En de gast die eigenaar is van SFX Entertainment is Robert Sillerman. En dit is wat hij doet. Eerder in de jaren 2000' kocht hij een hele vracht concertmaatschappijen, verkocht ze aan Clear Channel en voerde eenzelfde soort consolidatie door. Maar dit is wat hij over zijn bedrijf te zeggen had – 'Ik weet niks van Elektronische Dansmuziek,' zei Sillerman tegen Billboard in september 2012. 'Echt niet. Natuurlijk luister ik erna en ik begrijp de aantrekkingskracht. Het is grenzeloos, het is vrij, het is enerverend, het is een feestje in je hoofd, en dat begrijp ik. Maar ik zit in vergaderingen en ontmoet de mensen van wie we de tent kopen. En ik heb geen flauw idee waar ze het over hebben of wat ze doen. Absoluut geen idee. En ik vind het te gek. Helemaal te gek.'

En ik vind dat gewoon walgelijk. Hij is misschien niet de Kwade Hand waar we het hier over hebben, hij is het soort gereedschap dat de heersers nodig hebben om grip te krijgen op de hele situatie.

Dus zijn ze eigenaar van al die festivals die eerder in handen waren van individuele promotors die op een gegeven moment de controle hadden over hun evenementen. Nu zijn ze allemaal in handen van Sillerman. Hij is eigenaar van de ticketservice waar je de kaartjes koopt voor alle evenementen. Dus kunnen ze je in de gaten houden vanaf het moment dat je gaat zoeken naar kaartjes tot de tijd dat je naar het festival gaat.

Het artikel waaruit ik citeerde sprak ook over hoe ze iets hadden gekocht dat Periscope heette, dat de merchandise voor dat soort evenementen verkoopt, te koop op elke plaats waar liefhebbers van die muziek hun spullen kopen. Je hebt dus een voorkant en een achterkant.

En het meest verontrustende, zou ik zeggen, is dat ze ook eigenaar zijn van Beatport, een soort online platenzaak voor mp3's waar bijna alle dj's hun materiaal kopen omdat het de meest uitgebreide catalogus heeft, en je kunt je spul daar opslaan. Vaak hebben ze Beatportpodia bij deze evenementen waar ze hun eigen technologie gebruiken. Dus heb je de centralisatie van muziek. En dit gebeurde toen dj's overstapten van vinyl naar het afspelen van mp3's vanaf hun computer.”

(De ironie dat een periscoop een middel is om in het geheim te spioneren is me uiteraard niet ontgaan!)

“Ik zou zeggen dat... niet alleen gebeurt er iets met de frequenties die ze veranderen, maar dit biedt een perfect voertuig voor het verspreiden van een 'bezwering' of lading bij elk stuk muziek dat erdoor komt. Het zou mij niet verbazen dat nummers – wanneer ze van onafhankelijke labels via Beatport worden verkocht – door een soort technologie worden gehaald waar John Todd het over had wat betreft het uitspreken van een betovering over de mastertapes van opnamen. Ik zou denken dat er nu technologie bestaat die hetzelfde doet. Ik kan me volledig voorstellen dat informatie wordt ingebed in deze frequenties, misschien zelfs beeltenissen die meeliften op de geluidsfrequenties.”

Dit grijpt terug op het andere stuk waar John Todd over sprak met betrekking tot zijn tijd in de muziekindustrie. Hij zei dat het gebruikelijk was dat de mastertapes van nieuwe opnamen naar een “tempelkamer” werden gebracht die aanwezig was in elk hoofdkantoor van grote maatschappijen. Dan werd een kring van heksen binnengebracht om er een betovering over uit te spreken, waar het idee was dat elke kopie die van deze masters werden gemaakt en terecht kwam bij het publiek doortrokken zou zijn met de duistere energie van het origineel, want alles gebeurt op een ongezien niveau van frequenties.

Het lijkt erop dat deze praktijk niet uitstierf in die tijd. Tijdens een interview met gastheer Popeye voor diens radioprogramma *Down the Rabbit Hole* in 2014 onthulde Frank Castle van de Hip-Hop/Rock Fusionact HeistClick dat hij een vergelijkbare ruimte had gezien in een modern hoofdkantoor van een maatschappij. (Tussen haakjes, tijdens haar presentatie op de Free Your Mind Conferentie van 2016 beweerde auteur en onderzoeker Jeanice Barcelo dat de porno-industrie van Californië er eenzelfde praktijk op nahoudt van het uitspreken van een betovering over de masters van alle films die ze uitbrengen. [Hier](#) kun je haar presentatie bekijken. En langs dezelfde lijnen berichtte het Britse *Daily Mail* in 2012 dat John McAfee, oprichter van het bedrijf voor antivirussoftware met dezelfde naam, Wicca-heksen uitnodigde om drumrituelen uit te voeren in het hoofdkantoor van zijn bedrijf als manier om zijn product te doordrenken met de resulterende energie.)

Als men tientallen jaren geleden betoveringen uitsprak over opnamebanden – en dezelfde krachten heersen nog steeds over het uitgebrachte werk van maatschappijen – hoeveel verfijnder zou deze praktijk nu zijn met de beschikbaarheid van digitale technologie?

Ravers reflecteren

Een paar jaar geleden werden op het online forum van David Icke een aantal indringende commentaren gepost. Wat iemand ook wel of niet vindt van David Icke is hier niet relevant, want de onthechte alledaagse perspectieven die gewone klanten bieden zijn vaak diepzinniger dan de gezichtspunten van door de wol geverfde professionals. Met dat in het achterhoofd, een aantal Ravers leverden de volgende commentaren als bijdrage, en vele ervan raakten aan het idee dat elektronische muziek – op het niveau van frequenties – misschien een niet opgemerkt effect had op het publiek dat het absorbeerde – vaak in een veranderde staat van bewustzijn:

“Naarmate de muziek meer en meer hardcore werd, kreeg ik bij een deel ervan het gevoel dat het mijn geest probeerde over te nemen. Ik weet niet hoe ik het gevoel precies moet uitleggen, maar ik kan me herinneren dat ik op een Rave was en het niet prettig vond wat de beat met me deed. Geleidelijk werd de hele scene steeds agressiever.

Denk je dat er een reden is waarom je je griezelig voelde als de beats zich in je hoofd vastzetten? Ik wel. Ik denk dat muziek de dimensies kan versterken van waar het vandaan komt. Als je muziek maakt met boosaardige intenties, het voorziet van boosaardige ritmes, dan zal het boosaardige vibraties voortbrengen. In het geval van Rave-muziek, er zijn zoveel verschillende soorten ambient, house en andere genres in de elektronische scene. Het is moeilijk om een label te plakken op soorten muziek die proberen in de hersens van de luisteraar te kruipen en ze te verbinden met een soort buitenaards bewustzijn, maar het zegt veel dat sommige mensen feitelijk kunnen voelen dat de muziek dit doet.

Met wat ik nu weet denk ik dat het deel uitmaakte van wat een soort massieve onttrekking van energie was, want de liefde, en het gevoel daar thuis te horen en het gevoel speciaal te zijn, was bijna spiritueel.

Toen ik midden jaren 1990' vaak uitging in New York waren er veel feesten met een UFO of ruimtethema. Een bekend wekelijks feest was NASA (Nocturnal Audio-Sensory Awakening/Nachtelijke Audio Zintuiglijke Ontwaking) bij Shelter. Na het lezen van de artikelen over Laurel Canyon vroeg ik me af wie achter sommige van die feesten zat.

Heel interessant. Mij viel me een agenda op in Australië in de jaren 1990' om jongeren van de straat te krijgen, naar clubs en Raves, waar geen gebrek was aan pillen. Omdat ik minderjarig was en niet binnen onder invloed van E, daarom begon ik het te zien. Wie buiten stond werd lastig gevallen tot ze naar huis gingen of naar binnen. Dat gaf me te denken."

Het volgende commentaar lijkt een sleutel om in te schatten hoezeer ervaringen van Ravers kunnen verschillen; terwijl sommigen zeggen dat de geluidsfrequenties, in samenspel met de drugs, ervoor zorgden dat hun geest werd verruimd op een manier dat het hun leven verbeterde, anderen lijken een compleet duistere en vernietigender ervaring te hebben ondergaan. Nog steeds horen we regelmatig verslagen over paranoïde psychose en schizofrenie die worden toegeschreven aan het regelmatig nemen van XTC, zoal dat eerder het geval was bij LSD.

"Ik denk dat je met je eerste punt gelijk hebt, en sommigen zullen zijn toegetreden tot de Rave-scene om deuren in de geest te openen en te groeien, zelfs zonder het op dat moment te beseffen. En terwijl dat gebeurde hadden ze gewoon lol.

Maar er zijn er velen die zich daar niet bevinden. Ik ken wel een aantal mensen waar het snel bergafwaarts mee ging en die uiteindelijk in alle opzichten in de goot eindigden door het Raven. Ik ken ook mensen die in de scene zaten, weggingen zonder problemen en zo ver afstaan van het stellen van enige vraag over de wereld om hen heen dat het gewoon griezelig is. Het draait allemaal om perceptie en waar mensen zich bevinden op hun reis. Denk ik... Ik vraag me af of voor elke persoon die eruit stapte met positieve herinneringen er een ander is die er erg onder heeft geleden. Maar ja, de Hoge Heren zullen zich geen zorgen maken over een gering percentage afvalligen van mensen die vragen gaan stellen. Niet terwijl ze hun liefhebbers van "lijden" en "afleiding" hebben als tegengewicht. Ze hebben hun doel bereikt, wat dat ook is.

Toen de Raves legaal werden en georganiseerd bracht dat een ander gevoel, dingen veranderden. De georganiseerde bendes zijn de voetsoldaten voor de Vrijmetselaars, als je het mij vraagt, en de klassieke truc van de overheid is om de competitie uit te schakelen en hun eigen versies van de drugs aan te leveren, wat precies lijkt wat hier gaande is. Betreft de overal agenda – ja, je kunt je goed voelen door ecstasy. Maar wat omhoog gaat komt ook weer naar beneden. Wat doet het op de lange termijn met onze serotonine en pijnappelklier? En misschien was een deel van deze muziek speciaal ontwikkeld om met onze hersenen te kloten en het bewustzijn te ontwrichten, zoals besproken met betrekking tot rockmuziek bijvoorbeeld."

Bijzonder diepe overwegingen kwamen met name van een poster die zich "Separ" noemt. (De 303 waaraan hij refereert is de Roland TB-303 synthesizer, een vaste component in vroege Acid House producties, en er volgt meer over veel van de punten die hij maakt in hoofdstuk 6.)

“Er is altijd wel iets of iemand die energie wegzuigt bij deze evenementen. Maar wat betreft demonische invloed, dat kan ook aanwezig zijn. Het zit niet in de beats maar in de tonale kwaliteiten van de muziek. Met het verkeerde soort vervorming kunnen uit de toon springende harmonischen worden toegevoegd aan een sound die je mooi vindt en waarop je afgestemd bent, en dat kan de duivelse drietoon zijn. Wanneer dit gebeurt, of wanneer een discordante ritmische laag wordt toegevoegd aan het geluid dan verneukt dat de bio-elektrische netwerken van het lichaam. Dit overlaadt de zintuigen en vernielt neuronen, wat het gevoel van verlies van controle teweegbrengt (de muziek 'die het overneemt').

Waar het deze discordante boventonen betreft is Rave-muziek meer schuldig dan andere genres. De 303 bijvoorbeeld is een op transistoren gebaseerde zaag en blok toongenerator, en de filters in dat ding genereren voornamelijk oneven harmonischen. Je kunt er maar korte tijd naar luisteren voordat het pijn gaat doen (tenzij je pijnreceptoren zijn verdoofd door drugs).

Die mensen die naar Raves gingen in de jaren 1990' ondergingen een soort 'formattering' om ze om te vormen tot een andere levensvorm; van buiten hetzelfde als iedereen, maar van binnen waren hun synoptische verbindingen permanent veranderd. De reden waarom ze vrijwillig naar deze Raves gingen was vanwege een combinatie van toekomstig schok-syndroom en omdat hun trillingsniveau op een bepaald punt was vastgezet en ze niet makkelijk afstand konden nemen.”

Een poster met de naam “Iztac” suggereerde dat de hedendaagse Raves clubgangers zouden beïnvloeden om toegang te krijgen tot oerstaten die zich in de kern van de menselijke ervaring bevinden:

“In elke oude cultuur waren lied (voornamelijk getrommel) en vooral dans aanwezig bij elke ceremonie. Muziek en dans (en soms bepaalde heilige planten) brachten mensen in een ontvankelijke staat waar ze diepzinnig konden communiceren met het bewustzijn van de natuur en met hun mensen. Azteken bijvoorbeeld noemden deze staat van zijn 'centiliztli' – één worden, als benadering van de betekenis. Oude religies op elk continent deelden opzienbarend gelijke praktijken, en één ervan was het aanmoedigen van collectieve staten van trance.

... Wat als Raves een manier zijn om te voorkomen dat vele potentieel hoogst energiebewuste, spiritueel georiënteerde individuen in contact komen met werkelijke spiritualiteit? 'Zij' doen een beroep op ons genetische geheugen en collectief bewustzijn en bieden ons een analoge ervaring als welke onze voorouders hadden met drums en dans. Het verschil is dat ons synthetische drugs worden gegeven (in de markt gezet door inlichtingendiensten) en we worden blootgesteld aan (door Tavistock?) gefabriceerde hypnotische muziek, met als doel velen van ons vast te houden in verslavende staten van trance die onze energie weghoudt van rebellie, creativiteit, overpeinzing en werkelijke spiritualiteit (niet die New Age bagger of 'commerciële religie'). En waarom dan niet de gegenereerde energie aanbieden aan een bepaalde spirituele entiteit?”

Op dezelfde manier als lichamen ver uiteenlopende reacties vertonen op bepaalde diëten – voor sommigen is het eten van vlees dodelijk, terwijl voor anderen weer een veganistisch dieet vernietigend is – het lijkt dat de natuurlijke reactie op drugs ook evenzeer kan verschillen. Als de vloedgolf aan pillen grotendeels afkomstig was uit handen van de sociale manipulators, werden dan de positieve ervaringen beschouwd als bijkomende schade in een agenda, ontwikkeld voor boosaardige doeleinden? Of hadden de heersers geen idee wat de uiteindelijke uitkomst zou zijn en werd de Rave-generatie gebruikt als een gemeenschap van proefkonijnen in weer een gigantisch sociaal experiment?

Zoals Matthew Collins schrijft op bladzijde 294 van *Altered State*:

“Maar als niemand echt wist wat ecstasy met het lichaam deed, hoe konden ze dan het effect op de geest bepalen? Dit was per slot van rekening een chemisch middel dat populair was onder therapeuten vanwege het vermogen om psychologische barrières te doorbreken. Wat zou er gebeuren als grote aantallen mensen grote hoeveelheden zouden nemen, jarenlang? Zouden die barrières voorgoed breken? Elke opeenvolgende generatie van ingewijden ontwikkelde zijn eigen mondelinge geschiedenis van geestelijke aftakeling, van ecstasy-slachtoffers die zichzelf 'kwijtraken,' zenuwinzinkingen krijgen, opgenomen worden of zelfs zelfmoord plegen. Waren die mensen al half

op weg om gek te worden en gaven de lange weekends zonder slaap het laatste duwtje? Was het de schuld van de drugs? Of was het gewoon een manier om het onverklaarbare te verklaren?"

Ondertussen wordt [deze](#) draad van *Reddit* aanbevolen voor verdere en vergelijkbare inzichten.

De geboorte van Molly

Wikipedia beschrijft MDMA als volgt:

“ 3,4-Methylenedioxyamfetamine (MDMA), algemeen bekend als ecstasy (E), is een psychoactieve drug die voornamelijk wordt gebruikt als recreatieve drug. De gewenste effecten zijn onder andere een toegenomen empathie, euforie en verscherpte zintuigen. Wanneer via de mond ingenomen beginnen de effecten na 30-45 minuten en houden 3-6 uur aan. Het wordt soms ook gesnoven of gerookt.”

Vergeleken met het VK arriveerde ecstasy pas laat in de VS, waar het de Hip-Hopwereld was die het als eerste omarmde. Dit was in tegenstrijd met de oorspronkelijke associatie van het genre met cannabis. Sleutelfiguur voor de industrie Dr. Dre populariseerde wiet met zijn baanbrekende album *The Chronicle* in 1992, en er waren nog veel meer odes aan het groene spul met het album van Snoop Doggie Dogg van het volgende jaar, geproduceerd door Dr. Dre. Tegen het einde van de decade begonnen Dre en de artiesten die hij produceerde echter referenties aan het middel in hun opnamen te verwerken. De titel laat niets aan de verbeelding over. *Let's Get High* (Laten we high worden) van Dre's eigen album *The Chronicle* bevat bijvoorbeeld de tekst: “Ja, ik heb net ecstasy genomen. Niet te zeggen wat de bijwerkingen zullen zijn.” Tijdens een interview eerder dat jaar met *Rolling Stone Magazine* beschreef Eminem het proces van het samenstellen van zijn debuutalbum *The Slim Shady LP* met Dr. Dre als:

“Ik schreef twee nummers voor het volgende album onder invloed van ecstasy. Shit die van de muren ketst, dwars er doorheen, valt twintig verdiepingen. Dat is wat we doen als ik in de studio ben met Dre. Dr. Dre op ecstasy? Ha ha!”

De eerste vernoeming in Hip-Hop van ecstasy was echter twee jaar eerder toen Notorious B.I.G. rapte: “Sommigen zeggen dat seks op X spec-taculair is” in het nummer *Fucking You Tonight* (Vanavond neuk ik je) met R Kelly van het album *Life After Death* (X is Amerikaanse straattaal voor ecstasy).

In 2001 bracht Missy Elliot nog een provocerend getiteld album uit genaamd *Miss E: So Addictive* (Juffrouw E: Zo verslavend) waarop het nummer *X-Stasy*. Naarmate de jaren 2000' vorderden werd het vernoemen van MDMA net zo'n deel van de tekstuele inhoud van Hip-Hop als bling, booty en bitches (sieraden, konten en wijven, vert.) Op een gegeven moment kreeg de zuivere MDMA die wordt gebruikt voor het maken van ecstasy de bijnaam “Molly,” als verwijzing van de drug in poeder of capsulevorm. Rick Ross schepte op over Molly in het champagneglas van een meisje gooien zodat ze bewusteloos zou raken en hij haar kon verkrachten in het nummer van Rocko *U.O.E.N.O.* Hoe stijlvol.

Waar kwam al die E/MDMA in één keer vandaan? Hoe kan het zich bijna van het ene op het andere moment zo wijd verspreiden over de scene – met elke grote rapper met een contract bij een grote maatschappij die het noemt en aanprijst – als het niet een onderdeel was van een gecoördineerd plan, met de volledige medewerking van platenmaatschappijen, de politie en de inlichtingendiensten? Als de wetgevers werkelijk geïnteresseerd zouden zijn in het uitbannen van deze “verboden” substanties (de War on Drugs/Oorlog tegen drugs), waarom komen ze dan niet met wetgeving om platenlabels ervan te weerhouden teksten, die deze leefstijl bij kinderen promoten, op te nemen in hun uitgebrachte werken?

Het lijkt dat de bedrijfsmarionetten van de Hip-Hop werden gebruikt voor het populariseren van MDMA onder de nieuwe dekmantel “Molly” zodat het kon worden getransplanteerd naar de scene van elektronische dansmuziek bij diens explosie in de jaren 2010'. De in Frankrijk geboren producer Cedric Gervais bracht zaken naar een volgend niveau met zijn nummer uit 2012 *Molly* met het herhaalde refrein: “En ik kan Molly maar niet vinden, Molly, Molly, Molly, Molly, Molly, Molly, Molly, Molly (ik klooid wat met haar en werd verliefd).” Aspecten uit de biografie van Gervais worden interessant met betrekking tot hoe hij zo'n invloedrijk figuur werd dat hij dat nummer uit kon brengen. Zijn vader was eigenaar van een nachtclub in het

zuiden van Frankrijk. Dit komt van de website *Resident Advisor*:

“Cedric Gervais heeft een buitengewoon leven gehad. Als jonge tiener ging Cedric, oorspronkelijk uit Marseille, naar St Tropez. Daar kreeg hij een zomerbaantje als dj in de bekende club Papa Gaio. Hij was pas veertien, niet eens oud genoeg om te feesten met de mensen waar hij voor draaide... Cedric smeekte zijn vader hem van school te halen zodat hij zich kon toeleggen op dj-en. Zijn vader stemde in en, zoals het gebruik is in Frankrijk, ging naar de plaatselijke rechter om zijn zaak voor te leggen. Toen pas 15, en zonder een woord Engels te spreken, besloot hij dat Parijs muzikaal niet uitdagend genoeg meer voor hem was, dus pakte hij zijn spullen en vertrok naar Miami. Dit was in een tijd dat er spannende dingen gebeurden in de clubscene... Cedric zag de gelegenheid en dook erin.”

Gervais (echte naam Cedric DePasquale) is ook acteur die een rol speelde in Hollywoodfilms als *Patriot's Day* en *Deepwater Horizon*, die de officiële lezingen versterken van achtereenvolgens de Marathon van Boston en de olieramp in de Golf van Mexico.

Madonna – inmiddels de vijftig gepasseerd, die ondertussen nooit een gelegenheid voor controversie voorbij laat gaan, en voor het vorderen van de agenda van degenen die haar vertellen wat ze moet doen – gebruikte haar verschijnen tijdens het *Ultra Music Festival* in Miami in 2012 om te vragen “wie hier in het publiek heeft Molly gezien?” bij het introduceren van de artiest Avicii. Hoewel het publiek eensgezind juichte kwam haar commentaar haar te staan op een ogenschijnlijk misprijzen van de Canadese EMD-artiest Deadmau5 (echte naam Joel Zimmerman) die walging veinsde door te tweeten: “Heel stijlvol, Madonna... wat een geweldige boodschap voor de jonge muziekliefhebbers bij *Ultra*.” Gezien een kenmerk van Zimmerman echter is dat hij tijdens zijn optredens als dj altijd enorme Mickey Mouse-oren draagt – een duidelijker signaal van door bedrijven gesponsorde geestbeheersing is er niet – zou het vergeven kunnen worden als iemand zou denken dat zijn zet net zo bedacht en gefabriceerd was als die van Madonna.

Madonna zelf was echter nog niet klaar. Rond dezelfde tijd kondigde ze aan dat ze wat klinkers uit haar naam weg zou laten en daarmee tijdelijk MDNA zou worden, een overduidelijke verdere referentie aan de drug waarvoor ze was ingezet om te promoten.

Waar komen die pillen toch vandaan?

Clubgangers en sociaal commentatoren hebben allen zo hun eigen idee wie er uiteindelijk school achter de influx van ecstasy in de dansscene van zowel Groot-Brittannië als de Verenigde Staten. Hoewel de voetsoldaten makkelijk te identificeren zijn is het aanwijzen van hun werkgevers een stuk moeilijker. Het is moeilijk aan te tonen dat militair personeel uit inlichtingendiensten en denktanks voor sociale sturing de markt overspoelden – het programma zou niet bepaald succesvol te noemen zijn als ze zich zo makkelijk zouden laten ontmaskeren – maar wat we wel duidelijk kunnen zien is dat de resultaten die voortkomen uit een wijdverbreid gebruik ervan de natte droom is van elke sociaal experimentator.

Eén intrigerend aspect van E is dat de pillen verschenen in oplagen met hun eigen logo erin gedrukt. Een veel geziene versie gedurende de jaren 1990' in Britse clubs was de *Mitsubishi*, versierd met het logo van de grote autofabrikant. Ook “Duiven” waren zeer populair in de vroege dagen (een artikel uit 1995 in *The Independent* beweerde dat de makers er van alles bijstopten om de werking te verhogen, van LSD tot reinigingspoeder voor aquariums tot pillen voor het ontwormen van honden).

Misschien waren de markeringen voor de leveranciers een manier om te volgen waar bepaalde partijen in de markt terecht kwamen en te peilen welke – wellicht elke partij met een net iets andere chemische samenstelling – het meest populair werden. Andere goed ontvangen versies waren *Nokia's*, *Klavertjes*, *Rode Driehoeken*, *Groene Driehoeken* en *Hemelpoorten*. Voormalige pillenslikkers hebben verschillende herinneringen aan hun chemisch ingeleide ervaringen. Voor elke Raver met sentimentele nostalgie over die geweldige tijd, verklarend over de spirituele verlichting en gevoel van vrijheid die hun drugsgebruik hen bracht, lijkt er een ander te zijn wiens ervaringen niet zo leuk waren. Zou de reden kunnen liggen voorbij eenvoudigweg de verschillen in persoonlijkheid van de betrokken individuen? Zou de kwaliteit van een “trip” beïnvloed kunnen worden, niet alleen door de samenstelling ervan maar ook door het erin gegraveerde zegel? Zoals besproken in het vorige boek dragen symbolen energetische signaturen in zich en kunnen

worden geladen met de wil van degenen die ze maken – dit alles op een ongezien niveau, maar niettemin zeer werkelijk. Als we er dan bepaalde partijen bij betrekken die niet noodzakelijkerwijs begaan zijn met het persoonlijk welbevinden van de consumenten van de pillen dan openen zich in het verhaal ineens nieuwe mogelijkheden.

Zoals John Gibbons overweegt:

“Dit spul is massaal geproduceerd. Mensen kunnen zeggen 'ach, het was allemaal in het geniep, en ze kwamen er gewoon mee weg.' Wie kwam er gewoon mee weg? Want mijn argument zou zijn dat de overheid er mee wegkwam, en degenen waarvan wij denken dat zij de controle hebben... zij weten wat er gebeurt, en ze laten het toe al naargelang het past in hun agenda. Ik denk niet dat het enige twijfel leidt dat er sprake was – op zijn minst – van enige vorm van experimenteren, en het heeft geleid tot wat we nu zien in EMD, en weer een stroming die binnen het grotere plaatje van entertainment en massale geestbeheersing wordt getrokken.

Dat loopt echt volledig parallel aan de eerste Zomer van de Liefde waar mensen LSD namen en het allemaal ging om vrijheid en liefde... Volgens mij was het een proeftuin, of het leggen van de fundering voor een nieuwe vorm van geestbeheersing naarmate die zich ontwikkelde.

Deze drugs, wanneer ze zo vrijelijk te verkrijgen zijn, wanneer ze massaal aan de man worden gebracht – ook al vindt dat ondergronds plaats – dat moet zijn 'toegestaan' om te gebeuren. Want de autoriteiten die zoveel controle hebben verliezen die controle niet plotseling als het om drugs gaat. Vooral wanneer men een massaal experiment wil uitvoeren... En mensen zijn geneigd om te denken dat, omdat iets 50 jaar geleden gebeurde, het nu niet zou gebeuren. Nou, natuurlijk zou het nu wel gebeuren. Dus, als overheden 50 jaar geleden in staat waren de markt te overspoelen met drugs om te zien hoe een bevolking zou reageren... nou, natuurlijk zouden ze bereid zijn dat in de jaren 1980' opnieuw te doen, en nu zullen ze het weer doen.”

Met het belang van ecstasy voor de koers van de opkomende dansscene in het VK werd openlijk gepronkt en er waren geen zichtbare bezwaren van de autoriteiten. De makers van flyers en advertenties voor nachtclubs waren overduidelijk op de hoogte van straattaal met betrekking tot drugs, en de benaming van acts als The Chemical Brothers (eerder bekend als The Dust Brothers), Luv Dup, Toxic Twe, Smart E's, E-Zee Posse, Ellis Dee, Skin Up en Kicks Like A Mule laten weinig ruimte voor dubbelzinnigheid. Wat ook gold voor songtitels als *Are You Ready To Fly?* (Klaar om te vliegen?) van Rozella, *I'm Rushing* (Ik ga hard) van Bump, *Your Love Has Me Lifted Higher And Higher* (Je liefde bracht me hoger en hoger) van Audio Adrenaline en *High* van Hyper Go Go waarin wordt gesproken over het “aanraken van de hemel,” allen met een veelbetekenende knipoog. *Injected With A Poison* van Praga Khan en *Insanity* van Oceanic zijn misschien iets meer verhuld. Het berekenend opnemen van de regel “E's are good” door The Shaman in hun nummer *Ebenezer Goode* werd een favoriet onder clubgangers.

Gedurende een korte periode in 1991-1992 werden in Britse producties samples gebruikt uit geliefde kinderprogramma's van vroeger. Het in het gehoor springende stukje in het koortsachtig pompende *Charly* van The Prodigy kwam uit een TV-spotje uit de jaren 1970' over veiligheid voor kinderen, terwijl *Trip To Trumpton* van Urban Hype en *Sesame Treet* van Smart E's vergelijkbare sentimenten opriepen bij de eerste generatie Ravers. Was het gewoon een nieuw reclamefoefje? Of werden ze met opzet gemaakt om op chemische wijze pillenslikkers terug te brengen tot een infantiele bewustzijnsstaat? Was het een duister spottend commentaar op het verlies van kinderlijke onschuld, teweeggebracht door een nieuwe wereld van zonde?

Zoals vele Ravers zullen getuigen sloeg de muziek voor iedereen die niet chemisch onder invloed verkeerde om hun perceptie van de beats, samples en frequenties die ze ondergingen te synchroniseren eigenlijk nergens op. De troefkaart van het genre Trance, dat zich had ontpopt als de *de facto* “big room” sound van midden jaren 1990', was een strategisch getimede pauze, waar de energie van het nummer uitstierf, om vervolgens weer op te bouwen naar een glorieus, intoxicierend crescendo, een nabootsen van de euforie die in de hersenen wordt ervaren wanneer de pillen hun ding doen en de serotonine en endorfines stimuleren.

In 2016 kwam ondertussen het verhaal van een kunstenaar die zich Chemical X noemde – naar verluidt de

ontwerper van het bekende logo van *Ministry Of Sound*, die ook samen zou hebben gewerkt met Paul Oakenfold en Snoop Dogg – die een serie kunstwerken maakte die waren vervaardigd uit echte ecstasypillen die hij zelf in zijn laboratorium had gemaakt. Zijn website verkoopt er kopieën van. Eén ervan was muur vullend en zou 10.000 echte pillen bevatten. Ook al zou hij zijn mobiele laboratorium regelmatig verplaatsen om niet te worden gepakt, het idee dat hij weg zou kunnen komen met dergelijke opzichtige exhibities, als de autoriteiten *werkelijk* geïnteresseerd waren in het “uitbannen van drugs” zoals ze zelf beweren, is belachelijk – met name wanneer afbeeldingen van de werken publiek tentoon worden gesteld tijdens een Art Republic tentoonstelling in Londen in 2013, voordat ze werden verwijderd door de curatoren vanwege “juridische gevolgen.” Ook is er het nieuws dat een kunstenaar genaamd Dean Zeus Colman, die werd opgeleid aan het Chelsea College of Arts, een reeks beelden vervaardigde uit echte ecstasypillen.

Het lijkt zeker dat de Amerikaanse overheid minder problemen had met ecstasy dan hun Britse evenknieën – in ieder geval officieel – gezien de Voedsel en Warenautoriteit, na jarenlang gelobby door het Meervoudig Disciplinair Genootschap voor Psychologische Studies, besloot om MDMA toe te staan bij de behandeling van medische problemen als Post Traumatisch Stress Syndroom. Een studie die werd gepubliceerd in het *Canadian Medical Association Journal* ging nog verder door psilocybine en LSD aan de mix toe te voegen en te stellen dat deze waardevol waren bij het behandelen van verslavingen, angst bij terminale ziekten en depressie.

Critici van de door chemicaliën doordrenkte dansscene – de meesten zelf voormalig Ravers en druggebruikers – keren zich nu tegen de valse “een-heid” welke ontstond door ecstasy. Ze betitelen het als vals omdat veel “pillenkoppen” helemaal leuk en lief en aardig zijn onder invloed, maar complete klootzakken de rest van de tijd. Het is een goed gedocumenteerd feit dat, met de verschijning van ecstasy laat jaren 1980', je Britse clubs zag vol boeven die anders betrokken zouden zijn bij georganiseerd geweld bij voetbalwedstrijden en nu elkaar knuffelden in hun kunstmatig veranderde staat van zijn. Vele clubgangers raakten verslaafd aan de pillen en de scene en konden zich niet meer vermaken zonder.

Er zou nog een ander element mee kunnen spelen, bedacht Emily Moyer. Werkt E ontmannend bij mannen en vervaagt het de lijnen tussen de geslachten? Zou dat een deel van het enthousiasme kunnen verklaren van de heersers om het aanwezig te willen hebben op dansfeesten?

“Eén van de dingen die me bij ecstasy al vroeg opvielen was dat het mannen feminiseert. Het ging duidelijk die kant op. Ik heb er geen enkel probleem mee als iemand homo is, hetero, transgender, wat dan ook... als dat is wat ze werkelijk zijn. Maar als we een kant op worden gestuurd door de media, door de cultuur... Ik ken jongens die altijd hartstikke hetero waren die, na jaren gebruik van ecstasy, meisjesachtiger waren dan ik! Ik heb mensen personen van hetzelfde geslacht zien kussen op feesten die dat nooit zouden doen als ze niet onder invloed waren. Ik vraag me af of dit deel uitmaakt van het ontharden van de maatschappij – het vervagen van de lijnen tussen mannelijkheid en vrouwelijkheid? Ik noem het de Chaos Verwarring Agenda.”

Wanneer twee werelden botsen

Een correspondent die me een e-mail stuurde naar aanleiding van een aantal van mijn publieke lezingen identificeerde zich als uit de generatie die zich in het vizier van de cultuurmakers achter de hippiescene van de jaren 1960' bevond. Ze accepteerde tandenknarsend dat zij en haar generatie onwetende proefkonijnen waren in een sociaal experiment van enorme omvang terwijl ze – op dat moment – dachten dat ze zo vrij waren. Haar commentaar:

“Volgens mij draaide deze agenda niet alleen om het verslaafd maken aan drank en drugs, liefdeloze seks en natuurlijk rock & roll van de 'besten en slimsten,' maar was het een zorgvuldig vervaardigde campagne om ons in het diepst van onze spirituele kern te ondermijnen. Een volledige ontkrachting waarvan velen van ons nog steeds aan het bijkomen zijn en – gelukkig – van herstellen.

In mijn analyse van de scene van de jaren 1960' in het vorige boek citeerde ik iemand die een commentaar had achtergelaten bij een YouTubevideo:

“Wat de 'hippie'beweging deed was het in diskrediet brengen van de stem van de jongeren bij het

Establishment dat hen naar Vietnam stuurde om te sterven. Het enige dat hun ouders zagen waren een stelletje wietrokers die van school waren gegaan en niet van hun ouders, land of God hielden. Op zijn ergst demonisch, op zijn minst profiterende, aan seks verslaafde niksnutten. En al die tijd dachten hun kinderen dat ze hun geest verruimden, hun naasten liefhadden en deden wat goed was.

Ze werden bedrogen, voorgelogen en gemanipuleerd door een kracht die veel groter was dan ze konden begrijpen.”

Ik herhaal het bovenstaande commentaar omdat het qua sentiment zoveel lijkt op wat onlangs op een forum werd achtergelaten door een Raver uit de scene van Acid House:

“Ik herinner me hoe ik als jonge Raver dacht de totale vrijheid, liefde en acceptatie te hebben gevonden, terwijl ik mezelf hinderde in de kansen deze voor de lange termijn te bereiken. Sindsdien ben ik dat allemaal gaan onderzoeken en ik kwam heel veel tegen waardoor ik met enige tegenzin zaken moest herzien. Nu zie ik het niet meer zoals ik het toen zag... 5.000 mensen onder invloed van MDMA bij een Rave die dachten dat ze hun bewustzijn verruimden middels vrije expressie, ze hadden niet in de gaten dat ze volledig open stonden voor psychische aanvallen en subliminale boodschappen... Het blijkt dat ik helemaal niet zo verlicht was, terwijl mijn gedachten toen volledig het tegengestelde waren...”

Iedereen die niet zou weten dat het hier gaat om twee afzonderlijke scènes, met 21 jaar ertussen aan verschillende kanten van de Atlantische Oceaan, zou denken dat ze over hetzelfde gebeuren hebben.

Wat betreft sociale sturing en het creëren van een cultuur lijkt er werkelijk niets nieuws onder de zon.

*

Bronnen

[Good Vibrations podcast aflevering 98 - Emily Technobrat - De verborgen kant van EDM](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 66 - John Gibbons \(tweede ronde\) De manipulatie van EDM](#)

[Logos Media: Steve Outtrim over het occulte belang van het Burning Man Festival](#)

[De uitgebreide website van Steve Outtrim over Burning Man en aanverwanten](#)

[Tomorrowland - Het demonische liefdesfestival levend en wel in Amerika](#)

[David Icke Forum: Reflecties op beeltenissen op oude flyers van Raves](#)

[Cedric Gervais: Van "Molly" tot "Somebody New" \(interview\)](#)

[Woordenboek voor straattaal \(Engels\): Molly](#)

[The Independent: "Duiven" die van alles bevatten van LSD tot reinigingsmiddel](#)

[FDA bestempelt MDMA als "Therapeutische doorbraak" voor post traumatische stress](#)

[Psychedelica zouden kunnen zorgen voor een "verschuiving in denken" binnen de geestelijke gezondheidszorg](#)

[London Evening Standard: Bittere pil: kunstgallerij laat ecstasy-werk vallen](#)

[Techno Station: Deze kunstwerken zijn gemaakt van echte ecstasypillen](#)

[Bedrijfsprofiel SFX Entertainment \(niet meer te traceren, vert.\)](#)

[Pulse Radio: De val van SFX](#)

[Video: David Guetta met Rihanna: "Who's That Chick?"](#)

[Illuminati Watcher: Illuminati en de Transhumanistische symboliek van Daft Punk](#)

[Popeye interviewt lid van HeistClick Frank Castle over de duistere kant van de muziekindustrie](#)

[Mark Passio: De occulte bespotting van politie en militair personeel](#)

Hoofdstuk 3. Blauwdrukken, modellen en programma's

Sociale sturing, het creëren van een cultuur en acteurs voor het leven.

“We worden bestuurd, onze geest wordt gekneed, onze smaken gevormd, onze ideeën voorgesteld, grotendeels door mensen waar we nog nooit van gehoord hebben... Onze onzichtbare bestuurders zijn zich, in veel gevallen, niet bewust van de identiteit van hun medeleden van het binnenste kabinet... Welke houding men ook aanneemt tegen deze omstandigheid, feit blijft dat in bijna elk aspect van ons dagelijks leven – in de sfeer van politiek en het zakenleven, in ons sociaal gedrag of ons ethisch denken – we worden gedomineerd door een gering aantal mensen... die de mentale processen en sociale patronen van de massa's begrijpen. Het zijn zij die aan de touwtjes trekken welke de menselijke geest beheersen, die oude sociale krachten aanwenden en nieuwe manieren bedenken om de wereld binden en te sturen.”

Openingspagina van Propaganda door Edward Bernays (1891-1995), uitgegeven in 1928

*“In de straten is er niets dat anders lijkt,
En de slogans worden vervangen, trouwens.
En de scheiding op links is nu de scheiding op rechts,
En de baarden zijn overnacht wat langer geworden.
Ik breng een saluut aan de nieuwe grondwet, maak een buiging voor de nieuwe revolutie,
Lach en grijns om alle nieuwe veranderingen,
Pak mijn gitaar en speel, net als gisteren,
Dan val ik op mijn knieën en bid,
Dat we niet weer bedrogen zullen worden.”*

The Who: Won't get fooled again (Ik laat me niet meer bedriegen) 1971

*“Fool me once, shame on you.
Fool me twice, shame on me.”*

*(Bedrieg me eenmaal, dan moet jij je schamen
Bedrieg me nog een keer, dan moet ik me schamen.)*

Oud Engels spreekwoord

In 2017 begon presentatrice Suzy Klein haar TV-serie *Tunes for Tyrants* (Deuntjes voor tirannen) met de observatie:

“Veel van de huidige politieke kwesties – zaken als politiek extremisme, maatschappelijke betrokkenheid, identiteitspolitiek – werden allemaal uitgetest in het laboratorium dat de Berlijnse cabaretwereld was.”

Het commentaar gaat over de macht die entertainment kan hebben bij het vormen van volledige culturen... hoewel de BBC er vergat bij te vertellen dat deze dynamiek heel wat verder strekte dan de Berlijnse cabaretwereld van de jaren 1920'!

Een aantal decennia geleden werd gerealiseerd dat een veel effectievere manier om gedragingen in de samenleving te beheersen niet lag in het soort openlijk, grove tirannie die kan worden waargenomen, begrepen, gevreesd en weerstaan (denk aan George Orwells *1984*) maar in subtiele, verborgen methodes. Daarom is een belangrijk aspect van de agenda van de heersers voor dominantie over de mensheid het geleidelijk en systematisch veranderen van de cultuur en het menselijk gedrag. Als grote aantallen mensen zich zouden realiseren wat er gaande is dan zou dat vernietigend zijn voor hun plannen.

De enige manier om een gemeenschap in de gewenste richting te sturen is de controle te hebben over elke stap van het proces, waar niets aan het toeval of organische progressie wordt overgelaten. Een verzekerd succes is dus afhankelijk van vertrouwde en beproefde groepen en personen die worden ingezet om de veranderingen aan te sturen, terwijl ze zich maskeren als goedmoedig en zachtaardig, volledig hun ware intenties verhullend.

Deze dynamiek werd welbespraakt belicht in een artikel op de website Mind Unleashed in 2017:

“Als we naar de mensen om ons heen kijken, en we zien niets wat lijkt op unieke individuen, maar op manifestaties van culturele blauwdrukken, dan dienen we ons af te vragen wie de sociale trends in gang zet.

Wie betaalt de beroemdheden en muzikanten om de mensen om ons heen te beïnvloeden zich te gedragen en zich te voelen zoals ze doen? We leven in een gemeenschap die is doordrenkt met maatschappelijke sturing; die verdrinkt in gedragingen en overtuigingen welke niet op een natuurlijke manier vanuit de mensen ontstonden, maar vanuit een rijkere klasse mensen die ideeën propageren middels muziek, televisie en andere vormen van media.

...Het zou een diepe voldoening moeten schenken te herkennen wie het nu precies is die ons probeert te programmeren. Wat zou er belangrijker zijn dan het precies identificeren wie onze cultuur vormt, hoe, en waarom? Deze mensen beïnvloeden ons leven en dat van iedereen om ons heen.”

Documentatie heeft aangetoond dat een grondbeginsel van de ondermijnende ideologie die werd toegepast in de Sovjet Unie tijdens de jaren van de Koude Oorlog betrof het creëren van wat werd betiteld als “valse helden en rolmodellen.”

Welkom in de sfeer van Acteurs voor het Leven, cultuurcreatie en gefaciliteerde carrières.

Zorgen dat het gebeurt

Het overkoepelende doel van alle agenda's voor sociale sturing is gericht op het gebruiken van cultuur voor het verlagen van normen en waarden en het verbreken van de traditionele gezinseenheid. Gemeenschappen die worden verdeeld door onenigheid tussen de generaties – en tussen sociale groeperingen met veronderstelde verschillen – zijn veel makkelijker te manipuleren door kwaadwillende heersers dan een bevolking die is verenigd in solidariteit. Het gebrek aan eenheid wordt uitgebuit om verschillende groepen tegen elkaar op te zetten. Dit proces wordt nog effectiever wanneer de gemeenschap zodanig is versplinterd dat de meeste leden te afgeleid zijn om zich maar te realiseren dat we feitelijk allemaal dezelfde vijand gemeen hebben.

Er zijn weinig betere manieren om een begrip te vormen van de principes dan door het bestuderen van de details van de met LSD en “vrije liefde” overladen tegencultuur van de jaren 1960 – een beweging waarvan inmiddels vele onderzoekers hebben aangetoond dat deze allesbehalve een “volksbeweging” was, of zich organisch ontwikkelde. Een commentaar in Eddie Fiegels biografie van “Mama” Cass Elliot dat wordt toegeschreven aan collega songwriter John Bettis spreekt over het netto effect van die volledig gefabriceerde beweging:

“Mensen vergeten nu hoe duister het was tussen 1969 en 1976. Amerika was geen toonbeeld van gelukzaligheid. Verre van dat. Het maakte niet uit waar je keek, of het nu de oliecrisis was, problemen met drugsgebruik die iedereen had, of het feit dat we de Doos van Pandora hadden geopend met vrije liefde en relaties... Tegen de tijd dat we aankwamen in 1969 was iedereen tussen de 20 en 28 drugsverslaafd. Iedereen had wel twee of drie mislukte relaties achter de rug omdat we allemaal kinderen waren die geen idee hadden waar ze nou helemaal mee bezig waren. En tegen de tijd dat je aankwam in 1970 was je helemaal opgebrand en wist je zeker dat alles goed zou komen als je maar weer een andere drug kon vinden.

Geheel volgens script.

En een gebruiker van YouTube met de naam Dayz of Noah, wiens werk ik van harte aanbeveel, somde het allemaal op in de openingszinnen van zijn video *Hoe de media de generaties vorm gaven: het Tijdperk van Chaos*:

“Tegen 1966 was er sprake van een sterk zwart wit bindende psychologische operatie, en zijn verstand te verliezen bij het proberen er iets zinnigs van te maken leek de enige optie voor de meerderheid... waardoor het populaire wereldbeeld verder werd geduwd richting satanische perspectieven, men was slachtoffer van spirituele bezetenheid en geestbeheersing op een alomvattende schaal.”

De agenda's voor geestbeheersing op massale schaal dienen allemaal om mensen weg te houden van een begrip van de dynamiek van Natuurlijke Wetten, en; ook weg van het waarderen van het spirituele aspect van ons bestaan hier, en het feit dat de handelingen die we verkiezen gevolgen hebben door de hele Schepping, die zich uitstrekt tot ver voorbij onze sfeer. We worden geconditioneerd om anders te denken – dat het leven alleen maar draait om tijdelijke vervulling en persoonlijk materieel gewin. Maar meer hierover in het laatste hoofdstuk van dit boek.

De entertainmentindustrie speelt op ingenieuze wijze in op deze dynamiek. De meeste mensen beschouwen muziek, films en televisie slechts als plezier, een klein ontsnappen aan de sleur van alledag, en het zou nooit bij ze opkomen – tot hen erop wordt gewezen – dat deze gebruikt zouden kunnen worden voor het vormen van waarden en percepties. Mensen zijn het minst op hun hoede voor geestbeheersing na een dag hard werken in hun slavenbaantje, en het enige dat ze willen is te ontspannen van alle stress voordat het weer opnieuw begint. De “denktanks” waaraan in het vorige hoofdstuk werd gerefereerd zijn gespecialiseerd in dit type cultuurcreatie. Onder de goedaardig klinkende retoriek ligt de ware aard waarvoor bepaalde sectoren van deze organisaties in het leven zijn geroepen.

“Filantropie,” het verstoppen achter “stichtingen” en “instituten” wordt al sinds lange tijd gebruikt als rookgordijn voor heerschappij over de samenleving, en zelfs eugenetica. David Rockefeller, die naar bericht overleed in 2017 op 101-jarige leeftijd, werd officieel beschreven als een “filantroop,” terwijl hij zo goed als zeker één van de architecten was van de dodelijke gebeurtenissen van 11 September, en verantwoordelijk was voor de dood, het lijden en de onwetendheid van wie weet hoeveel miljoenen middels farmaceutische, vaccinatie en afgestompte onderwijssystemen die werden opgericht door de Rockefeller Foundation. “Filantropie”; de nieuwe genocide.

Evenzo ziet men bij een bezoek aan het landhuis Waddesdon Manor van de Rothschilds in Buckinghamshire de trotse tentoonstelling van kunstobjecten in bezit van de familie, met plaquettes die hen betitelen als verzamelaars en “filantropen”... maar vergeten de rol te noemen die de familie heeft gespeeld in het teweegbrengen van menselijke slavernij door hun volledige dominantie over het wereldwijde financiële systeem. Wat betreft filantropie, zoveel acteurs verhullen zich door een sluier van “goed werk voor de

liefdadigheid.” “Sir” Jimmy Savile verdiende zijn status als “nationale trots” door jaren van wat *leek* op onbaatzuchtige daden voor verschillende goede doelen. Feitelijk waren deze slechts bedoeld als verzekering voor zijn imago als een alom geweldige vent om de aandacht af te leiden van zijn werkelijke aard, en voor een deel om hem toegang te verschaffen tot veel van de kinderen die hij seksueel zou misbruiken – waaronder verlamde slachtoffers op de afdeling rugletsel van het Stoke Mandeville ziekenhuis, waar hij “beschermheer” was met zijn eigen woonruimte. Inderdaad, “Jim’ll Fix It. (“Jim krijgt het voor elkaar.” Dit was de titel van het televisieprogramma van Savile waar hij wensen van kinderen in vervulling liet gaan, vert.)

Een andere “nationale trots” was Rolf Harris, die zich verschool achter het imago van een aardige man, goed met kinderen en met een hart voor kleine wollige dieren. Toen ook hij werd ontmaskerd als pedofiel kon het Britse publiek het nauwelijks geloven, zo overtuigend was zijn dekmantel geweest. Deze mensen zijn in staat tot dubbelhartigheid en bedrog op niveaus waar weinig mensen verstandelijk bij kunnen, en het feit dat dit voor zovelen geldt – zelfs wanneer het overduidelijk is en hen erop wordt gewezen – is wat ervoor zorgt dat dit kwaad waaronder wij leven onverminderd door kan gaan.

Het is allemaal toneel

Tijdens één van zijn laatste interviews in 2015, voor de podcastserie van www.freemantv.com, zei wijlen schrijver en onderzoeker Dave McGowan:

“Als er één ding is dat ik de luisteraars mee zou willen geven dan zou dat zijn; wees heel voorzichtig met wie je verkiest als je iconen en leiders, want misschien zijn deze mensen niet wie je denkt dat ze zijn. Wees uitermate voorzichtig met iedereen uit Hollywood met een politieke agenda.”

Verskillende generaties afkomstig uit dezelfde, Gevestigde Orde dienende families worden ingezet op aangewezen plekken. Sommigen in de wereld van politiek, sommigen in het zakenleven, sommigen in de wetenschap of het militaire apparaat, sommigen in films, sommigen in televisie, sommigen in muziek – allen om een invloedrijke rol te vervullen binnen deze gebieden. Er zullen zelfs afstammelingen zijn die zich uitgeven voor onderzoekers van de “waarheid” en publieke sprekers, maar die misleiden terwijl ze pretenderen te informeren.

Dit is de leefwereld van de Acteur voor het Leven. Het is een term die werd geopperd door auteur, onderzoeker en geleerde Joe Atwill voor individuen die iedereen kent via hun publieke persona: Bill Gates als oprichter van Microsoft, bijvoorbeeld. Hun achtergrond vertelt echter een ander verhaal, meestal onthult het een familieverband met militair/inlichtingenaspecten van sociale controle. In het geval van Gates, zijn vader, William H Gates sr., was hoofd van de organisatie Planned Parenthood, die was voortgekomen uit het Amerikaans Genootschap voor Eugenetica. Een inzicht in de mentaliteit van deze lieden komt uit commentaren van Margaret Sanger, de stichtster van Planned Parenthood: “Het meest genadige dat een groot gezin kan doen is om één van de kinderen te doden,” en: “menselijk onkruid, roekeloze fokkers, die... mensen voortbrengen die er nooit hadden moeten zijn” in haar beschrijving van immigranten en de arbeidersklasse.

Nu wordt het een heel stuk aannemelijker dat de *werkelijke* rol van Gates junior in de maatschappij is om in het geniep eugenetica en bevolkingsbeperking te promoten, iets dat voortkomt uit zijn nauwe verbanden binnen de Verenigde Naties en de massale vaccinatieprogramma's in Afrika, en zijn banden met de reus in genetisch gemanipuleerd voedsel, Monsanto (inmiddels overgenomen door Bayer, vert.)

Lezers die een diepe duik willen nemen in de wereld Acteurs voor het Leven en cultuurcreatie worden aangemoedigd om de podcastserie *Unspun* (Ontward) tot zich te nemen van Joe Atwill en Jan Irving, die je allemaal kunt vinden op www.logosmedia.com. [Aflevering 8](#) biedt een nuttig overzicht van het hele concept. Hierin stelt Atwill:

“Wat een Acteur voor het Leven is, is gewoonweg een persoonlijkheid in de media die volledig nep is, en de voorstelling die een dergelijke individu geeft van zichzelf is vals. De term is eigenlijk ontwikkeld om te proberen mensen te helpen individuen te begrijpen binnen een historisch kader die een leugen hebben geleefd. Hun leven is iets dat het publiek werd aangereikt, om hen te bedriegen,

eigenlijk. Dus zouden we Terence McKenna kunnen noemen, of Gordon Wasson, Timothy Leary, George Bateson, Ken Kesey.

Je hebt dus deze imago's van deze individuen. Wat het ook is dat de media je over hen heeft verteld, dat zit in je hoofd... En dan beïnvloeden zij de cultuur en voor je het weet heb je een gedegenereerde bevolking. De Acteur voor het Leven is de juiste manier om deze individuen te identificeren. Ze werden getraind om hun persona gestalte te geven. En voor de effectiviteit van de propaganda is deze persona noodzakelijk.

Dus heb je misschien het beeld van Timothy Leary tijdens een Be-In, met zijn Indiase kledij, die een beetje van de wereld lijkt te zijn. Dit lijkt het oprechte gedrag van een vreemd figuur, maar feitelijk is het een wapen. Wat hij probeert te doen, hij probeert dat soort gedrag voor te doen komen als hip, om mensen die door hem worden beïnvloed deze attributen over te doen nemen."

Uit gedocumenteerd bewijs is gebleken dat Timothy Leary gedurende lange tijd voor de CIA werkte. Dan wordt de vraag: waarom zou de CIA enige interesse hebben om LSD, psychedelica en "vrije liefde" enthousiast aangenomen te zien worden als leefstijl door een hele generatie? Jan Irving verwijst meer accuraat naar de CIA als Central Entertainment Agency, en het is ook omschreven als Cultural Infiltration Agency. Hoe dan ook, het is een directe schending van hun statuut om alleen te opereren buiten de Verenigde Staten. Tijdens een interview gaf Leary zelf toe hoever de binnenlandse activiteiten van de CIA strekten:

"Alle eer voor het sponsoren en in gang zetten van de hele bewustzijnsbeweging en tegencultuur van de jaren 1960' komt de CIA toe. De CIA financierde, steunde en moedigde honderden jonge psychiaters aan te experimenteren met deze drug."

Het bewijs dat nu beschikbaar is lijkt inderdaad te suggereren dat de CIA meer tijd en energie besteedt aan het kneden en vorm geven van de maatschappij dan aan spionage, surveillance en "nationale veiligheid." Britse inlichtingendiensten hadden ook een vergelijkbare hand in het manipuleren van de entertainmentindustrie – sommige zouden zeggen nog meer.

Dezelfde dynamiek speelt bij elk soort sociale beweging die grote groepen mensen beïnvloedt en maatschappelijk gedrag verandert. De feministische beweging die opkwam in de jaren 1960', tegelijkertijd met LSD en de "tegencultuur," is hierop geen uitzondering, zoals Atwill vervolgt:

"De vrouwen die het tijdschrift Ms lazen vertrouwden Gloria Steinem. Ze vertrouwden Ms omdat ze dachten dat die bladen er werkelijk waren om hen te beschermen. Maar dan draait het eropuit... wacht eens even. Gloria Steinem is een Acteur voor het Leven! Ze werkte al voor de CIA toen ze nog op school zat! En als je met die ogen naar haar kijkt dan zie je, wacht nou even... Dit is ons niet echt gegeven als manier om vrouwen te beschermen. Dit zou een gereedschap kunnen zijn om het gezin te vernietigen."

Zoals al eerder gezien heeft ook de muziekindustrie al lange tijd hun Acteurs voor het Leven gehad om er zeker van te zijn dat ook deze tak van entertainment op het juiste pad wordt gestuurd, vaak in een gesynchroniseerde timing met andere veranderingen. Een nieuwe manier van kritisch kijken naar "culturele iconen" die ons door de media worden opgedrongen is nodig, willen we onze macht terugnemen om onze eigen gemeenschappelijke cultuur te vormen in plaats van deze voorgevormd aangereikt te krijgen.

Zoals Joe Atwill nog toevoegt:

"De media is tot wapen gemaakt. Dus als je iemand als ster in de media ziet, die zijn daar niet toevallig... Wanneer je kijkt naar de elementen die passen in dit proces van tot wapen maken – zoals de Beatles die leiden tot de Stones, wat leidt tot de cultuur van seks, drugs en rock & roll – dan weet je dat zij niet verschoond zijn, dat ze weten van de hele operatie.

Jim Morrison en The Doors. Hier heb je de zoon van een admiraal die de valse vlagoperatie, de nepaanval leidde in de Golf van Tonkin, wat de aanzet was tot de Vietnamoorlog. Wie is die vent? Hij komt uit het niets, hij is heel aantrekkelijk, en hij houdt van LSD. En omdat hij een muzikidool

is beïnvloedt hij mensen. Maar wat als hij had gezegd 'weet je, ik ben gewoon maar de zoon uit de militaire inlichtingen, en ze hebben mij gezegd dat ze willen dat mensen drugs gaan gebruiken... dus neem alsjeblieft drugs....'?

Ik bedoel, als het zo zou gaan dan zou die cultuur niet ver komen. Zijn persoonlijkheid werd ontwikkeld, alle attributen van zijn karakter in de media werden ontwikkeld, zodat hij de grootst mogelijke invloed op mensen zou hebben.

Dus als deze Acteurs voor het Leven door mensen worden beschouwd als mogelijk nep, als mogelijk antropologische wapens, wanneer ze worden onderzocht en serieuze vragen worden gesteld... dan zullen ze nauwelijks enige schade kunnen aanrichten.

Hoewel beroemdheden en publieke figuren vaak worden voorgesteld als “net als wij” en over kunnen komen als “echt heel aardig” is het goed om in het achterhoofd te houden dat jaarlijks miljoenen worden gependend aan publieke beïnvloeding, en dat geen van ons *werkelijk* het ware karakter en de achtergrond kent van een individu onder het glanzende oppervlak. De beste manier om te voorkomen dat je in de maling wordt genomen is daarom niemand je vertrouwen waardig te achten tenzij je ze persoonlijk kent en directe interactie met ze hebt gehad.

Geef de bloedlijnen maar de schuld

Familieachtergronden en de lange opeenvolging van generaties uit bloedlijnen van waaruit bepaalde bekende namen voortkomen zijn cruciaal om hun gegeven rollen binnen de maatschappij te begrijpen. Prins Charles onthulde, blijkbaar met enige trots, dat zijn familie van moeders kant afstamt van Vlad Dracul, de bloeddorstige edelman en krijger die zijn bijnaam Vlad de Spietser verkreeg door zijn favoriete manier van massa-executie. Met een vergelijkbare openheid liet voormalig Brits premier David Cameron zich tegenover *The Daily Mail* ontvallen dat hij *heel toevallig* een ver verwijderde neef was van Kim Kardashian.

De disfunctionele familie Kardashian is gebruikt om moraliteit te ondermijnen en de intelligentie af te stompen middels hun “reality” TV-programma, waar Kims stiefvader/moeder Bruce/Caitlyn Jenner werd aangewend als gereedschap voor de transgenderagenda. En Kim zelf is nauwelijks weg te slaan uit de columns van de roddelbladen en tijdschriften over beroemdheden – vooral als de echtgenote van Kanye West. Dit ondanks haar weinig tentoon spreiden van talent op enig gebied, maar toch beïnvloedt ze miljoenen die zijn gevallen voor de hype dat ze één of ander “rolmodel” is. Zou een gewone familie van bescheiden afkomst dergelijke niveaus van prominentie bereiken op basis van zo weinig talent? Zeker niet. Maar dat komt omdat ze geen Acteurs voor het Leven zijn. Dus, één nakomeling uit deze familie werd de wereld van politiek binnen geleid, terwijl de ander de rol werd gegeven van zinloze beroemdheid-om-het-beroemd-zijn.

Zo zijn verschillende generaties door de eeuwen heen bepaalde rollen toebedeeld. In alle gevallen is het doel om een gewenst effect en invloed te hebben op de menselijke cultuur. Dit is waarom zovelen verschijnen, generatie na generatie, als acteurs in Hollywood, tv-persoonlijkheden, of muzikanten en zangers. Ze worden de meest vooraanstaande namen in hun respectievelijke gebieden. In de meeste gevallen (de Kardashians zijn een uitzondering) lijken deze posities geheel verdient, gezien ze duidelijk heel goed zijn in wat ze doen. Logica dicteert daarom dat er opleidingsinstituten moeten zijn waar deze individuen hun vaardigheden ontwikkelen onder de beste leraren, waar geld geen bezwaar is. Acteurs voor het Leven krijgen de beste opleiding.

Er is door kranten uit de mainstream ook bericht dat Cherie Booth, de vrouw van weer een andere voormalige Britse premier, Tony Blair, verwant is aan John Wilkes Booth, de toneelacteur die naar verluidt de moordenaar zou zijn van President van de Verenigde Staten uit de 19de eeuw Abraham Lincoln. De oom van Booth, Algernon Sydney Booth, was Cherie's betovergrootvader. De vader van Cherie, Anthony Booth, was zelf acteur, het best bekend om zijn rol in de TV-sitcom *Till Death Do Us Part*. In de mainstream media worden dergelijke connecties afgedaan als gewoon wonderbaarlijke toevalligheden, zonder de vraag te stellen hoe groot de kans werkelijk is dat publieke figuren uit verschillende tijdvakken toevallig via bloedlijn verbonden zijn.

Het is inmiddels welbekend dat alle Amerikaanse presidenten tot nu toe genetische afstammelingen zijn van

de Europese adel via slechts één karakter, de keizer Karel de Grote, koning van de Franken in de 8ste eeuw, en gezegd wordt dat de kandidaat met de meeste Europese genen de winnaar van de verkiezingen zal zijn. Bij vele verkiezingen wordt Amerikanen de keuze geboden tussen twee kandidaten die feitelijk verre neven/nichten zijn, zoals het geval was bij de “verkiezingen” van 2016 tussen Hillary Clinton en Donald Trump. Hoewel voorgesteld als elkaars bittere rivalen zijn ze vaak samen gefotografeerd in sociale omgang bij vele gelegenheden, en delen feitelijk overgrootouders uit de 18de eeuw.

Zo zijn ook George W Bush en Barack Obama aan elkaar verwant. Aan het oppervlak *lijkt* het alsof je geen twee meer aan elkaar tegengestelde karakters zou kunnen vinden, maar de stamboom vertelt een ander verhaal. De rest van de stamboom van Bush, zoals onthuld door een artikel van *CBS News*, en gebaseerd op onderzoek door www.ancestry.com doet het hoofd tullen. Het toont aan dat hij door bloed op één of andere manier verwant is aan zijn “tegenkandidaat” John Kerry, zijn vice president Dick Cheney, voormalig president Abraham Lincoln, prinses Diana, oprichter van *Playboy* Hugh Hefner, de al eerder genoemde Vlad de Spietsjer, en de beroemdheden Marilyn Monroe (ook werkend voor de CIA en waarschijnlijk onderwerp van geestbeheersing), Madonna, Celine Dion en Tom Cruise! Daarnaast bericht Wikipedia dat Pocahontas de voorouder is van twee presidentiële First Ladies, de echtgenotes van Ronald Reagan en van Woodrow Wilson!

En www.time.com berichtte de “verrassing” (alleen maar een verrassing als je niet oplet) dat – hoewel we nog maar zo weinig over hem weten, en de “geboorteakte” die hij heeft overlegd een bewezen gefotoshopte vervalsing is – Barack Obama een tien keer verwijderde neef is van zowel zijn politieke “opponent” Sarah Palin als radiopersoonlijkheid Rush Limbaugh. Obama, Palin en George W Bush zouden verwant zijn door gemeenschappelijke voorouder Samuel Hinckley. Een artikel van Von A Weist op de website www.rense.com bevestigt dat Samuel Hinckley ook de voorouder was van John Hinckley Jr., de man die wordt beschuldigd van poging tot moord op Ronald Reagan toen George H W Bush het ambt bekleedde van vice president. (De families Bush en Hinckley hadden nauwe sociale en zakelijke banden voorafgaand aan de gebeurtenis in 1981, net als dat gold voor de families Bush en Bin Laden voor de aanvallen van 11 September, waarvan de schuld in de schoenen werd geschoven van Osama Bin Laden.)

Gezien deze onthullingen zou het de lezer niet moeten verbazen als de geruchten, dat de vrouw van Bush senior, Barbara (geboren Pierce), de onwettige dochter zou zijn van Aleister Crowley, waar zouden blijken. Er is in ieder geval sprake van familiegelekenissen.

Denkt er nog steeds iemand dat je kunt stijgen naar hoge posities in politiek, entertainment of het zakenleven, puur en alleen door hard te werken en een beetje geluk? Toen Obama in 2009 het presidentschap binnen werd gemanoeuvreed maakten zwarte Amerikanen opmerkingen als: “Nu kan *iedereen* president worden!” Zo krijgen ook schoolkinderen het schijnbaar inspirerende advies als: “Werk maar hard en dan kun *jij* de volgende Bill Gates of Mark Zuckerberg zijn.”

Nee, dat kunnen ze niet.

Het Britse televisiekanaal BBC1 lanceerde een aantal jaren geleden het programma *Who Do You Think You Are?* (Wie denk je dat je bent?), waarin het ging om het traceren van de voorouders van verschillende beroemdheden. En voortdurend komen de “verbazingwekkende” onthullingen dat een publiek figuur *heel toevallig* afstamt van een koninklijke familie of adel, maar het is alleen “verbazingwekkend” wanneer je niet weet hoe het spel van cultuurcreatie wordt gespeeld. Acteur uit *Eastenders* en “geweldige Londense gozer” Danny Dyer, bijvoorbeeld, toonde een ogenschijnlijke verrassing bij het vernemen van zijn bloedverwantschap met advocaat en staatsman Thomas Cromwell, en verder verbanden met Willem de Veroveraar en Edward III. De Britse acteur Benedict Cumberbatch, die breker van de Enigma-code Alan Turing speelde in de film *The Imitation Game*, blijkt een familielid van Turing zelf te zijn, met een gezamenlijke voorouder in de 14de eeuw, de Graaf van Somerset. Volgens onderzoeker en troonpretendent Greg Hallett is ondertussen de acteur en komediant Peter Sellers een onwettige zoon van Lord Louis Mountbatten.

Producer van elektronische dansmuziek Moby (geboren Richard Melville Hall op 11 september 1965) blijkt een afstammeling te zijn van Herman Melville, de schrijver van *Moby Dick*, die afkomstig was uit een familie van Vrijmetselaars.

De uitverkorenen

Wat echter niet wil zeggen dat iedereen die bekend is daar is gekomen door hun genen. De rangen van wat ik noem de Uitverkorenen zijn gereserveerd voor degenen die misschien niet afstammen van een belangrijke bloedlijn, maar voldoende natuurlijke vaardigheden hebben laten zien om te worden opgemerkt door de talentspotters. Een instinctieve neiging naar narcisme – of, beter nog, naar psychopathie – is iets dat voor een individu tot grote aanbeveling strekt, wat dat betreft. Het is hier waar de mythische, glanzrijke contracten worden aangeboden die te mooi lijken om waar te zijn, en het succes en de rijkdom die de vertegenwoordigers van de industrie bieden richten zich rechtstreeks tot het naar faam hongerende ego van de betrokken persoon, en verzekeren dat zelden een voorstel wordt afgeslagen. Volgens insiders is dit ook de sfeer van de seksfeestjes van de “elite” zoals wordt verbeeld in *Eyes Wide Shut* van Stanley Kubrick, welke nieuw gerekruteerden geacht worden te bezoeken. Wat daar gebeurt – iets wat je maar beter uit je geheugen kunt wissen – wordt vastgelegd op film en de opnamen worden zorgvuldig bewaard, mocht de dreiging hen te ontmaskeren ooit nodig zijn om een onwelwillende terug in het gareel te krijgen.

Mocht de zeldzame gelegenheid zich voordoen waar het geweten van een Uitverkorene door begint te schijnen wanneer men eenmaal de vreselijke en corrupte aard begint door te krijgen van waar men nu deel van uitmaakt en begint te zoeken naar een uitweg, op dat moment dringt het door dat ze nu eigendom in bezit zijn, en dat de twee keuzen die men heeft bestaan uit doorgaan met wat hen wordt opgedragen voor de rest van hun leven of de industrie verlaten in de stijl van Prince, Michael Jackson of Whitney Houston.

De Uitverkorenen genieten wat ik noem een Gefaciliteerde Carrière. Gewone mensen kunnen hun hele leven worstelen en streven naar de hoogten waar hun idolen verkeren, zonder te beseffen dat deze posities in de meeste gevallen aan die individuen werd gegeven door organisaties die carrières kunnen maken (want uiteindelijk zijn alle facetten van de gemeenschap met elkaar verbonden door geheime genootschappen en broederschappen).

Hoe deze dynamiek in zijn werk gaat werd kort en bondig weergegeven in de TV-film *The Brotherhood Of The Bell* uit 1970, met Glen Ford in de hoofdrol. Het is nu heel moeilijk om de film nog te vinden, maar kan in twee delen worden bekeken via de links naar Daily Motion aan het einde van dit hoofdstuk.

Ford speelt een zakenman en voormalig student aan een prestigieuze universiteit, waar hij was ingewijd in een geheim genootschap, volledig ondergedompeld in eden van geheimhouding en gehoorzaamheid (en natuurlijk een nauwelijks verholen referentie aan geheim genootschap Skull and Bones van de universiteit Yale). Na de inwijding van een nieuw lid, en na jaren van inactiviteit, wordt door het Broederschap een beroep op hem gedaan om hen ervan te verzekeren dat een oude vriend van hem een prominente academische positie afslaat zodat deze kan worden gevuld door een ander lid van de Broederschap. Wanneer zijn vriend zelfmoord pleegt nadat hij achter de waarheid is gekomen is het karakter van Ford er kapot van en zweert het netwerk te ontmaskeren en af te breken. De Broederschap laat ondertussen het niveau van zijn macht blijken, omdat ze in staat zijn elk gebied van de gemeenschap te infiltreren via de contacten die ze overal op belangrijke posities hebben geplaatst.

In deze krankzinnige, Satanisch omgekeerde realiteit waarin we ons bevinden wordt ons bewustzijn voortdurend voorgelogen door bronnen waarvan we geconditioneerd zijn aan te nemen dat ze waarheid vertellen – zoals mainstream nieuwsbronnen en ministers. Omgedraaid is het vaak zo dat in werken van ogenschijnlijke “fictie,” “verzinsels” en “fantasie” – zoals televisieseries en films – de werkelijke waarheid aan onze onderbewuste geest wordt gecommuniceerd. Het getuigt van het geweldige werk dat ze op dit gebied hebben gedaan als je je een voorstelling maakt van de reactie van een gemiddeld, geestbeheerst lid van het publiek, wanneer je zou suggereren dat een plotlijn uit een Hollywoodfilm *feitelijk* een verbeelding is van de kille en keiharde waarheid. Naar alle waarschijnlijkheid zal het antwoord zoiets zijn als: “Je hebt teveel films gezien, maat. Schik je naar de realiteit!”

Ontwapening: een militaire tactiek

Zeemeerminnen uit legendes lokten schepen naar hun ondergang met de mooist klinkende liederen.

De reden waarom velen moeite hebben te geloven dat een bekende beroemdheid die ze bewonderen misschien feitelijk een agenda volgt is omdat, aan het oppervlak, ze goed bedoelend en oprecht in hun intenties *lijken*. Hier speelt een militaire stijl tactiek. Het is een essentiële steunpilaar voor het tot wapen maken van cultuur. Een ontwapend doelwit, dat zich nooit voor zou kunnen stellen dat er enig gevaar schuilt in een vriend of bondgenoot, is veel makkelijker te manipuleren en te veroveren dan één dat volledig op de hoede is en conflict verwacht.

De meeste mensen zouden zich nooit *voor kunnen stellen* dat dergelijke niveaus van misleiding mogelijk zijn omdat ze daar zelf niet toe in staat zijn. Deze houding zorgt ervoor dat zovelen niet in staat zijn om te aanvaarden dat Paul McCartney bijvoorbeeld werd vervangen, terwijl al het bewijs dit suggereert. Ongeloof is een voordeel voor de heersers. Hun alles doordringende psychopathische mentaliteit verschilt van de onze. Wanneer je niet beschikt over geweten, empathie, geen scrupules hebt, dan is alles toegestaan. Naar deze dynamiek werd verwezen in de film van Roman Polanski, *Rosemary's Baby*, waar iedereen rond het centrale karakter dat Mia Farrow speelt lid blijkt te zijn van een Satanische sekte, terwijl niemand dat zou vermoeden door hun hartelijke publieke personae – vriendelijke burens, een toegewijde echtgenoot, een zorgzame dokter.

Beroemde figuren wordt met opzet imago's gegeven waardoor ze *lijken* “op de hand te zijn” van degenen die beïnvloed worden, en je ziet ze alle goede dingen doen en zeggen. Daarom zie je vele van hen die “humanitair” werk verrichten. (Om duidelijk te zijn, ik beweer hier niet dat in elk afzonderlijk geval waar een beroemdheid iets goeds doet er sprake is van cynische fabricage – alleen dat het in veel gevallen wel zo is, en dat het onderdeel is van een veelgebruikte tactiek.) Een veel gehoord commentaar toen Russell Brand opkwam als “man van het volk” was: “Maar zoveel van wat hij zegt is zinnig!” Feit is dat Russell Brand een acteur is, en een groot deel van het leven als acteur is het uit het hoofd leren van een script en dit reciteren wanneer nodig. In 2017 deed Jim Carrey hetzelfde “beroemdheid opent ogen voor de waarheid” trucje, en reciteerde dezelfde sentimenten als zijn collega acteur aan de andere kant van de grote vijver korte tijd daarvoor, en zovelen vielen er op precies dezelfde manier voor.

Een variatie op deze strategie wordt vaak toegepast bij de lancering van een nieuwe artiest. Als voorbeeld heb ik vaak Kanye West genoemd. Hij is nu één van de belangrijke aanwinsten bij het moreel degraderen van de cultuur en werd gecastreerd tot gehoorzame onderdanigheid. Tijdens een concert in Sacramento in 2016 leek zijn hele programmering in stukken te vallen toen hij tijdens een concert begon te ratelen gedurende een kwartier, waar hij zijn “mentor” Jay-Z bestempelde als soort van handelaar met zinnen als “stuur geen moordenaars naar mijn hoofd, broeder.” Uiteindelijk werd Kanye op een brancard gedwongen en geboeid afgevoerd voor “psychiatrische evaluatie.”

Maar toen zijn debuutalbum *The College Dropout* uitkwam vertoonde hij alle tekenen van een belofte, een bewuste rapper met visie die bekrachtigende boodschappen te verkondigen had. Hetzelfde gold voor Lupe Fiasco die na een aantal goede boodschappen helaas ook verviel tot dezelfde bedrijfsmatige agenda's voor geestbeheersing als zijn gelijken.

Robin Thicke (wiens onlangs overleden vader Alan een vooraanstaand televisiepresentator was) werd gelanceerd als geloofwaardig soulartiest... tot zijn verdorven podiumoptreden met Miley Cyrus tijdens de MTV Music Awards 2013 hem bevestigde als gewoon weer een pion in handen van zijn handelaren. Miley Cyrus zelf kwam voort uit de leerschool bij Disney als die goeie ouwe familievriendelijke Hannah Montana... tot ze werd getransformeerd naar haar hedonistische, Satanische, sletterige persona. Rihanna en Beyoncé, voordat hun video's werden verzadigd met duister occulte beeltenissen, leken eerder aangename, gezonde popacts waartegen geen enkele ouder bezwaar kon hebben... voordat ze omschakelden en het werkelijke doel waarvoor ze werden gebruikt duidelijk werd. Tegen deze tijd in dit beproefde concept is de fanbasis al aanwezig en ligt het in de lijn der verwachting dat deze ongeacht welk pad betreedt waarop ze door hun idolen worden geleid. Dit zou een stuk moeilijker zijn wanneer dergelijke acts vanaf het begin openlijk hun werkelijke bedoelingen kenbaar zouden maken.

Het is om dezelfde reden dat acts die duidelijk een belangrijke rol spelen in het sturen van de cultuur in de gewenste richting hier en daar een nummer zullen opofferen om aan te geven dat zij bij “de goeien” horen en “één van ons” zijn. Ergens in het werk van bijna elke grote muzikant kan wel een verloren nummer worden gevonden met een sociaal bewuste inhoud, of een lied “tegen de Gevestigde Orde.” Bono wordt nu beschouwd als één van de belangrijkste beroemdheden in de Nieuwe Wereldorde-plannen van de Verenigde

Naties, en je moet wel net zo kortzichtig zijn als hij wanneer hij één hand over een oog legt om dat niet te kunnen zien. Maar in de vroege carrière van U2 *leek* hij al het juiste te zeggen in nummers als *Sunday*, *Bloody Sunday*, *Pride (In The Name Of Love)* en *Seconds*.

Zoals Brits onderzoeker Carl James uiteenzet in de video waarvoor je de link onderaan dit hoofdstuk vindt, lijken de beeltenissen die nu worden gebruikt door de groep Arcade Fire erop te wijzen dat ook zij weer de zoveelste aanwinst zijn voor het Establishment. Maar het was een ander verhaal met hun eerdere muziek, welke Carl aantrok en *leek* inspirerende boodschappen over te dragen. De band Killing Joke heeft veel nummers uitgebracht die anti-establishment en bewustzijnsverhogend *leken* te zijn. Maar dat moet je dan wel in overeenstemming zien met de toegegeven obsessie van frontman Jaz Cole met – je kunt er op wachten – Aleister Crowley, en dat de naam van de band geïnspireerd lijkt te zijn door een passage uit Crowley's *Boek der Leugens*, waar we het in het vorige hoofdstuk over Acid House over hadden.

Degenen die de ideeën van Dave McGowan verwerpen dat de muziekpioniers van de tegencultuur van de jaren 1960' opereerden volgens een militaire/inlichtingenagenda zullen verwijzen naar de vele anti-establishment opmerkingen die figuren als Jim Morrison en Frank Zappa hebben geuit tijdens interviews en in hun muziek. Maar als deze lieden werkelijk acteurs waren die een rol speelden, dan zou het voor hen niet zo moeilijk zijn om, als onderdeel van hun overtuigende dekmantel, het te laten *lijken* dat ze alles zeiden wat hun fans wilden horen, denk je niet?

We zien nog een andere variatie van de Ontwapeningstactiek wanneer artiesten die duidelijk gecontroleerde aanwinsten zijn opmerkingen maken of uiterlijke kenmerken vertonen die *lijken* te suggereren dat ze wakker zijn geworden en de ware aard van het bedrijfsmatige beest hebben ontdekt, en nu losbreken en hun persoonlijke soevereiniteit herwinnen. Bijvoorbeeld, Lady Gaga – een artiest wiens medeplichtigheid aan duister occulte en geest beheersende rituelen potentieel schade heeft toegebracht aan de geest en ziel van miljoenen jonge mensen – sprak in 2015 tijdens een conferentie. Onder haar uitingen: “Ik voel me verdrietig wanneer ik overwerkt ben, en dat ik gewoon maar een geldmaakmachine wordt...” en “Dat maakt me ongelukkig. Het voelt oppervlakkig. Ik heb meer te bieden dan alleen maar mijn imago.” Ze leek zelfs te verwijzen naar haar eigen geestbeheerste status toen ze zichzelf aansprak door te zeggen: “Okay, Stefani, Gaga, hybride persoon. Waarom ben je ongelukkig?” En: “Langzaam maar zekere herinnerde ik me wie ik ben.”

Voor een toeschouwer zonder achtergrondkennis *lijkt* het Gaga te vertegenwoordigen die haar onafhankelijkheid doet gelden en haar eigen beslissingen neemt. Dit zijn echter niet de opties waarover gereedschappen van de industrie beschikken. Er zat een aanwijzing verscholen in de locatie waar ze deze opmerkingen maakte... Yale Universiteit in Connecticut, één van de belangrijkste kweekvijvers van de “elite,” doordrenkt met activiteiten van geheime genootschappen! En hoezeer het ook *leek* dat ze een nieuw hoofdstuk was begonnen, elke twijfel werd weggenomen toen ze verscheen tijdens de pauzeshow van de Superbowl in 2017, versierd met de gebruikelijke maçonnieke/occulte regalia in weer een massaritueel, dat zelfs door sommige elementen uit de mainstream media werd beschreven als “Satanisch.” Volgens mij was het “losbreken” een beetje mislukt.

Een vergelijkbaar scenario speelde zich af toen Katie Perry haar nummer en video *Chained To The Rhythm* (Geketend aan het ritme) uitbracht, vroeg in 2017. Opnieuw, voor een ongetrainde toeschouwer *leek* het alsof ze een opmerking maakte over de geest beheersende aard van de moderne samenleving en de inhoudsloze werken die de industrie voortbracht met teksten als:

“Zijn we gek? Leven ons leven door een lens...? Zo geriefelijk, we leven in een bubbel, een bubbel... Zo geriefelijk dat we de problemen niet zien, de problemen... Aangenaam verdoofd... Zet wat harder, het is je favoriete liedje. Dans, dans, dans op de vervorming... Rond stommelend als een stoned zombie... Ja, we denken dat we vrij zijn... We zijn allemaal vastgeketend aan het ritme.”

Naïeve commentaren uit een bepaalde hoek zoals “ze wordt wakker!” deden denken aan toen Brits artiest Jessie J haar nummer *Price Tag* (Prijskaartje) een paar jaar eerder uitbracht. Aan het oppervlak *leek* het nummer vernietigende kritiek te uiten naar modern materialisme. Maar de beeltenissen in de video en de rest van Jessie's uitgebrachte werk bevestigden dat ze allesbehalve een pionierende vrije geest was die krachtige waarheden sprak. Meer volgt.

Een veel waarschijnlijker scenario dan dat deze artiesten “wakker worden” en laten zien dat ze “aan jouw kant” staan is dat dergelijke nummers en commentaren meer cynisch bekostigde tactieken zijn uit de gereedschapskist van de manipulators, bedoeld als een bespotting van de goddeloze en onnozele aard van het publiek (zoals zij ons zien), en net zozeer van de hulpeloze situatie van de artiesten zelf. Zoals velen uiteindelijk hebben ontdekt, hun contracten binden hen voor het leven.

Het is natuurlijk mogelijk dat sommige acts begonnen met werkelijk goede intenties en dat, op een gegeven moment – na een talent tentoon gespreid te hebben en een neiging het publiek te beïnvloeden – ze werden opgenomen in de agenda's voor sociale sturing en werden beloond voor hun medewerking. Dit blijft een plausibel alternatief voor het idee dat groepen werden geformeerd met dergelijke intenties vanaf het begin, want dat blijft moeilijk, zo niet onmogelijk om te bewijzen. Maar welk scenario zich ook afspeelt, het vormen van het culturele landschap wordt hoe dan ook bereikt.

Dus, (het best gezongen op de melodie van *That's Entertaining* van The Jam) ...That's Engineering.

Buitenschoolse activiteiten

Hoewel van Acteurs voor het Leven en nieuwe rekruten meestal wordt gedacht dat ze één bepaalde rol vervullen – een politicus, filmacteur, een zanger – lijkt het dat van hen bij gelegenheid ook wordt verwacht tijdelijk in een andere rol te stappen. Omdat ze het bezit zijn, via bloedlijn of ego, schatplichtig aan hun heersers, hebben deze mensen weinig keuze dan te doen wat hen wordt opgedragen. En zo komt het dat we projecten zien als het *Toilet Strike Initiative*, aangevoerd door Matt Damon, die een zootje Acteurs voor het Leven optrommelt in de vorm van Sir Richard Branson, Bono en Olivia Wilde, om een spotje op te nemen (dat je [hier](#) kunt bekijken) met o zo hilarische referenties aan “de Illuminati” dat de spot drijft met serieuze onderzoekers van complotten.

Daarom lijkt Bono, wiens publieke rol als zanger doet verwachten dat hij, tja, zingt, meer tijd door te brengen in het gezelschap van het soort van Bill Clinton, George W Bush, Dick Cheney, Barack Obama, Tony Blair en de Paus dan met andere muzikanten.

Dit is waarom Russell Brand op het ene moment 's werelds minst grappige “komediant” is en het volgende moment oproept tot een “revolutie van bewustzijn” en “een meer gelijke samenleving,” waar hij spreektijd krijgt in belangrijke TV-programma's bij de BBC als *Newsnight* en *Question Time*. Niemand zou toegang krijgen tot dergelijke vooraanstaande uitzendingen als de boodschap die ze uitdragen niet op één of andere manier een bredere agenda dient voor het beïnvloeden van de cultuur. (Russells volgende missie, nadat hij een aantal jaren de “hipster”look promootte van mannen in een strakke spijkerbroek, was te helpen bij het vorderen van de Transgender-agenda door laat in 2016 aan te kondigen dat hij van plan was om zijn aanstaand kind “genderneutraal” op te voeden. Het was hetzelfde jaar dat Bono door het tijdschrift *Glamour* werd uitgeroepen tot “Vrouw van het Jaar.”)

Dit is waarom op het ene moment Bob Geldof de sjofele, vals zingende zanger van een Ierse New Wave band is, en het volgende moment voorop loopt bij de projecten Band Aid en Live Aid, gekoppeld aan de agenda van de Verenigde Naties voor Afrika... en dan weer opduikt als het gezicht voor “slimme meters” en verkondigt hoe geweldig het wel niet zou zijn als iedereen zo'n ding in huis had. Dit is waarom Jamie Oliver het ene moment een beroemde chef-kok is die niet van de televisie is weg te slaan en lijkt een gewone alom goedhartige “gozer” te zijn met campagnes om gezonder eten te krijgen in de schoollunches... en het volgende moment verkondigt hoe “super opgewonden” hij is om samen te werken met de Bill and Melinda Gates Foundation voor een “beter voedselsysteem” – bijna zeker een referentie aan de voor menselijke gezondheid schadelijke genetisch gemodificeerde organismen, als de connectie van Gates met GMO-reus Monsanto enige graadmeter is.

Dit is waarom acteurs als Ewan McGregor en Keeley Hawes in spotjes worden geparadeerd als het publieke gezicht voor een liefdadigheidsactie op TV, die het publiek smeken te scheiden van hun poen om oplossingen te vinden voor problemen die grotendeels zijn veroorzaakt door overheden, en die overnacht opgelost zouden kunnen worden als het internationale bankenkartel dat zou willen. Het is de reden waarom Lenny Henry jarenlang het gezicht was van BBC's *Comic Relief* (waarmee hij een koninklijke onderscheiding verdiende),

terwijl dit goede doel werd onderzocht vanwege investeringen in de tabak en wapenindustrie. Het is waarom acteur uit *Austin Powers* Mike Myers werd gekoppeld aan Kanye West om het publiek om geld te smeken tijdens een televisieactie na de ramp die door orkaan Katrina werd veroorzaakt in New Orleans (voor het allemaal vreselijk misging toen Kanye van het script afweek en verklaarde: “George Bush geeft geen moer om zwarte mensen.” Maar dat is weer een heel ander verhaal dat in het eerste boek al is behandeld).

Deze buitenschoolse activiteiten vallen ook samen met nog een ander aspect van sociale sturing, het creëren van trends en modegrillen. Elke keer als er eentje voorbij komt – met de afgedwongen deelname van het publiek op voorspraak van deze of gene publieke figuur – kun je er zeker van zijn dat het komt uit de koker van één van de cultuur veranderende denktanks. Weinigen hadden ooit van ALS gehoord, of de Ziekte van Lou Gehrig, voordat deze het middelpunt werd van de *Ice Bucket Challenge* in de zomer van 2014. In navolging van een aantal beroemdheden die zichzelf hadden gefilmd terwijl ze een emmer ijskoud water over hun hoofd goten en dan anderen uitdaagden hetzelfde te doen ging de trend de hele wereld over, waar miljoenen hun idolen na-aapten. Ik beweer niet te weten wat voor de sociale manipulators de aantrekking was van grote groepen mensen die zich met water overgoten, maar een reden was er. Simpel gezegd, deze modegril zou er niet zijn geweest als dit niet zo was.

We zagen hetzelfde scenario toen in 2015 miljoenen vrouwen voor een “selfie” poseerden met een flesje cola tussen hun borsten, ogenshijnlijk om “aandacht te vragen voor borstkanker,” toen de nepvideo *Koni 2012* dat jaar viraal ging, en toen de actie *No Make-Up Selfie* miljoenen en miljoenen opbracht voor Cancer Research UK (dat, net als andere liefdadigheidsinstellingen voor kanker, voorstaat “te zoeken naar een geneesmiddel” binnen een industrie die afhankelijk is van de niet aflatende stroom lijders voor het binnen blijven stromen van miljarden per jaar maar zich verre houdt van de vele natuurlijke remedies die effectief zijn gebleken). Dan was er nog de modegril *Pokemon Go* in 2016, waarvan het belangrijkste doel was het verder normaliseren van surveillance via GPS, virtuele realiteit en het Slimme Netwerk, en waardoor sommige mensen in een afgrond liepen omdat ze helemaal opgingen in hun telefoon, zich compleet onbewust van hun fysieke omgeving.

Al met al goed werk.

Wil er iemand pizza?

De mate waarin zoveel beroemdheden slechts voetsoldaten zijn voor degenen die hen vertellen wat te doen leek ook te worden aangetoond in de nasleep van het *Pizzagate* schandaal dat laat in 2016 de kop opstak. Het zou hier gaan om een netwerk van pedoseksuelen dat was gecentreerd rond Washington, D.C. waarbij een aantal politiek hooggeplaatsten betrokken zouden zijn. Het schandaal gaf een inkijk in de duistere onderbuik van de gemeenschap van de “elite” en ontleende zijn naam aan de aan eten gerelateerde frasen die blijkbaar door de pedo's werd gebruikt om met elkaar te communiceren, waar “pizza” de code was voor een jong meisje. (Andere woorden waren onder meer “hot dog” als aanduiding voor een jonge jongen en “chicken” voor een jong kind van beide geslachten. Hoe diep kan de mensheid zakken?) Burgerjournalisten stortten zich op het bewijsmateriaal voor dergelijke pedofilienetwerken, waaronder vele verdachte “kunstwerken” waarin pizza wordt verbeeld. Ook een terugblik op het werk van een aantal A-lijst artiesten leverde verontrustende resultaten op.

In 2011 had Lady Gaga een nummer uitgebracht getiteld *Pizza* met in de tekstuele beerput regels als: “All we want is hot, hot pizza, pizza, pizza, pizza. Pizza in my fucking shit.” Een paar jaar later bracht Katie Perry *This Is How We Do* (Zo doen wij dat) uit. In de begeleidende video, geregisseerd door de Nieuw Zeelandse filmmaker Joel Kefali, zijn ronddansende etenswaren te zien in getekende scènes, onder andere stukken pizza. Het is misschien wel of niet relevant dat één van de settings in de video een pingpongtafel is. “Pingpong” is door de FBI geïdentificeerd als codewoord dat pedoseksuelen gebruiken voor het doorgeven van kinderen om te worden misbruikt. De naam van het pizzeria in Washington dat het centrum was van de beschuldigingen in *Pizzagate* was Comet Ping-Pong Pizza.

Om de nummers te promoten verschenen beide zangeressen in meerdere publiciteitsfoto's waar ze zich tegoed deden aan pizza, en jurken droegen in de vorm van het voedsel. Lady Gaga riep een “Pizza Party Live” uit in haar campagne terwijl Perry een evenement organiseerde waar ze kinderen op het podium uitnodigde en een aantal minuten sprak over hoe dol ze was op pizza. Later waren Justin Bieber en Miley Cyrus samen

afgebeeld, bijtend in een stuk pizza. (Wat in ieder geval een einde maakte aan het gerucht dat beiden feitelijk één en dezelfde persoon zouden zijn!)

In de lente van 2017 kwam Perry met meer in de video bij haar nummer *Bon Appetit* (Smakelijk eten). Tegen die tijd had ze een nieuw uiterlijk aangenomen met kortgeknipt blond haar. In het artikel *Wat gebeurt er met Katie Perry?*, waarvan je de link onder aan dit hoofdstuk vindt, bespreekt onderzoeker *Vigilant Citizen* hoe deze look wordt gebruikt voor het aanduiden van vers geprogrammeerde geestbeheerste slaven.

Precies op hetzelfde moment verscheen Justin Bieber in de video *I'm The One* van DJ Khaled met hetzelfde blonde kapsel (beroemd gemaakt door Eminem vanaf zijn doorbraak en, interessant genoeg, hetzelfde kapsel als Mia Farrow aannam in de film *Rosemary's Baby*, kort nadat ze ritueel is misbruikt). Kanye West was verschenen met een geblondeerd, kortgeknipt hoofd kort na zijn berucht “waarheidsuitbarsting” tijdens zijn show in Sacramento in november 2016.

De video *Bon Appetit*, geregisseerd door het in Parijs/Montreal gevestigde filmmakerscollectief Dent De Cuir, zonk naar nieuwe dieptepunten van misselijkheid en verdorvenheid. Het portretteerde Perry als menselijke “cake” zoals die werd gezien tijdens de “Spirit Cooking” diners met Marina Abramovic als gastvrouw, waar details nauwe verbanden hadden met de *Pizzagate* aantijgingen. De video is duidelijk een parodie op deze evenementen en drijft de spot met ware onderzoekers terwijl het volkomen voorbij gaat aan alle anderen, dit getuige de honderdduizenden “duimpjes omhoog” die de video kreeg op YouTube, naast de hersenloze commentaren in de geest van: “Helemaal te gek, haha!” Ook verwijst de video naar kannibalisme, wanneer een groep koks haar door bloem rolt en haar in een pan kokend water gooit met wat groenten.

Was het puur toeval – tegen de wetten van kansberekening in – dat deze artiesten *heel toevallig* beeltenissen van pizza en “spirit cooking” opnemen in hun video's en foto's? Maakten zij gewoon onafhankelijk van elkaar een modestatement? Of waren al deze verschijningen gecoördineerd en bedoeld als ziekelijke spot met geïnstitutionaliseerde pedoseksualiteit – op een bepaalde manier een voorbode van het uitbreken van het *Pizzagate* schandaal in de stijl van Voorspellende Programmering?

De fabricage van “cool”

Een schoolvoorbeeld van cultuurfabricage kwam uit de beweging die de naam *Cool Britannia* kreeg in midden jaren 1990', nauw verbonden met het muziekgenre dat in de mainstream media het label “Britpop” had gekregen. Het idee was dat, na jaren van stilstand, de Britse muziekindustrie een creatieve wederopstanding doormaakte, geleid door de twee dynamische bands van die tijd, Blur (uit het zuiden van Londen) en Oasis (uit Manchester in het noorden). De twee bands werden als rivalen tegen elkaar opgezet op vrijwel dezelfde manier als de Beatles en de Rolling Stones in de jaren 1960'. Gezien het bewijs dat aantoonde dat alle vier zeer gekoesterde aanwinsten waren van de Gevestigde Orde en de wereld van het occulte wordt het makkelijk om te zien waarom zij werden gekozen om de respectievelijke veranderingen in de maatschappij in te luiden die zij hielpen aanmoedigen.

De campagne die leidde tot de overwinning van Tony Blairs New Labour Partij in mei 1997 had een groot belang bij het *Cool Britannia* concept waarvoor Blur en Oasis symbool stonden. De mannetjesmakers van Blair hadden zijn imago gecultiveerd als een dynamische, visionaire leider die een goede voeling had met de jongerencultuur in het land. Hij zorgde ervoor dat hij te zien was, gitaar spelend tijdens televisieoptredens en vertellend hoe hij zelf in bands had gespeeld – ver verwijderd van het stoffige, sobere imago van zijn tegenstander, John Major. Er waren zelfs berichten dat Blair in zijn jonge jaren cannabis rookte. Lekker, jongen!

In juli 1997 hield Blair aan Downing Street 10 (de residentie van de Britse premier, vert.) een receptie waar een aantal “coole” culturele iconen werden uitgenodigd. Het meest beroemde beeld van deze gebeurtenis is frontman van Oasis Noel Gallagher die champagne drinkt en goed bedoelend kletst met Blair – wat nogal ver afstaat van zijn “rebelse” rock & roll imago. Tegen 2003, toen Blair meedeed met de militaire acties in Irak en Afghanistan na 11 September, was de Britse publieke opinie over hem radicaal gedraaid en werd het predicaat “oorlogscrimineel” regelmatig gebruikt. In 2011 werden Blair en George W Bush schuldig bevonden aan misdaden tegen de menselijkheid door de Kuala Lumpur Commissie voor Oorlogsmisdaden. Ondanks dat uitte Noel Gallagher in 2013 nog steeds bewondering voor Blair tijdens een interview voor *The*

New Statesman (waar in die tijd zijn vriend Russell Brand redacteur was), en herinnerde zich in een interview met *The Daily Mail* Blairs regeerperiode als “wonderbaarlijk.”

(Als korte achtergrondschets, Blair nam in 1994 de leiding over van de Labour Partij na de zeer plotselinge en onverwachte dood van de vorige leider, John Smith, naar bericht aan hartfalen. In elk jaar dat hij werd gekozen of herkozen had Blair de leiding tijdens een grote publieke gebeurtenis: in 1997 was het de plotselinge en onverwachte dood van prinses Diana; in 2001 de gebeurtenissen en de nasleep van 11 September; in 2005 waren het de bomaanslagen in Londen op 7/7 en de nasleep ervan. Toen minister voor Labour en Kamervoorzitter Robin Cook uit protest tegen de lancering van de Irakoorlog zijn functie neerlegde... stierf hij plotseling en onverwacht, naar bericht aan hartfalen, tijdens een wandelvakantie in een afgelegen deel van Schotland. Toen dr. David Kelly, de wapeninspecteur die werd aangehaald als bron voor de bewering van Blair dat Saddam Hoessein in bezit was van “Massavernietigingswapens,” onthulde dat deze informatie feitelijk onjuist was... stierf hij plotseling en onverwacht tijdens een wandeling in de bossen van Oxfordshire. De officiële oorzaak was “zelfmoord.”)

Aangekomen op dit punt wordt het interessant om te kijken naar wat aspecten van zowel Blur als Oasis. Enig onderzoek naar de beeltenissen op de hoezen van de belangrijkste albums van Oasis levert een aantal vreemdigheden op. Op *Definitely Maybe* uit 1994 zien we een enorme wereldbol die onheilspellend in een huiskamer hangt. Op *Be Here Now* zien we opnieuw een wereldbol, dit keer een kleine, die door een bandlid wordt bekeken door een telescoop. Ondertussen zien we op een ander album een landschap dat wordt omvat door een koepel. Interessant dat de naam van het album *Don't Believe The Truth* (Geloof de waarheid niet) is. *Standing On The Shoulders Of Giants* (Staan op de schouders van reuzen) toont de skyline van New York, vergeven van chemtrails.

Oasis tekende in eerste instantie bij Creations Records in 1993. Deze platenmaatschappij was opgericht door Alan McGee, een occultist en alweer een figuur uit de industrie die bewondering heeft uitgedrukt voor de Thelema-leerstellingen van Aleister Crowley (je slaat er steil van achterover). In een interview met de website *Dangerous Minds* verklaarde hij: “In de laatste vijf jaar heb ik de werken bestudeerd van Crowley, Osman Spare en andere magiërs. Ik ging me verdiepen in Crowley omdat iedereen zei dat ik dat niet moest doen. Dus natuurlijk deed ik dat wel en kwam terecht bij chaosmagie. Ik houd 100% van Aleister Crowley. *Het Boek van de Wet* is mijn bijbel. Ik houd van hem.” McGee produceerde de film *Kubricks*, wat een ode zou zijn aan de Satanische filmmaker en medeliefhebber van Crowley, Kenneth Anger. De slogan van de film was *Alles is synchroniciteit...zelfs Chaos!*

Noels broer, Liam Gallagher, verschijnt in een foto die op internet staat waar hij nu misschien spijt van heeft. Hij zit samen met Jimmy Savile en laat de “duivelshoorns” zien, die uitgebreid zullen worden besproken in hoofdstuk 5.

De medeoprichter van Blur, Damon Albarn, richtte vervolgens de “virtuele” band The Gorillaz op (met songtitels als *Demon Days* [Dagen van demonen] en *Sex Murder Party* [Seks moord feest]), met als kenmerk dat ze alleen te zien waren als geanimeerde karakters die leefden in een “fictief universum” en optredens deden als digitaal gegenereerde hologrammen. De beeltenissen van The Gorillaz zijn verbonden met het druppel-effect van Kunstmatige Intelligentie in het publieke bewustzijn, waar zaken tot een hoogtepunt kwamen in 2017 met het album getiteld – wellicht ironisch – *Human* (Mens(elijk)). Tijdens een interview met *NME* rond de tijd van uitkomen sprak de band over hun enthousiasme dat de virtuele karakters konden toeren en muziek maken zonder verder enige menselijke inbreng. Albarn zei: “Als het goed werkt hebben we misschien over 20 jaar een volledig holografisch Glastonbury.”

Ondanks dat hij ogenschijnlijk een uitgesproken anti-oorlogsactivist was aanvaardde Damon Albarn in 2016 de koninklijke onderscheiding *Orde van het Britse Rijk*... wat gezien kan worden als enigszins atypisch, gezien de koningin het boegbeeld is van één van de meest moordzuchtige koloniale imperia in de menselijke geschiedenis, verantwoordelijk voor de onderwerping met militaire macht van talloze buitenlandse landen.

Dystopie wacht

Een aspect van het geleidelijk veranderen van houdingen dat recht uit het leerboek komt van de sociale ontwikkelaars is er één dat vaak over het hoofd wordt gezien. Het is de rappe vooruitgang die de menselijke

gemeenschap heeft ondergaan richting een Transhumanistische toekomst waar het vizier van de manipulators al lange tijd op gericht is. Waar het het type gemeenschap betreft dat we nu allemaal kunnen herkennen is het een schok om te zien dat dit al werd verbeeld door de Duitse cineast Fritz Lang in zijn iconische film uit 1927, *Metropolis*. Al even schokkend is het dat dit “futuristische” verhaal zich 100 jaar in de toekomst afspeelde, nu dus nog maar een paar jaar. De film toont een stad die sterk afhankelijk is van technologie, waar de elite in wolkenkrabbers woont, terwijl de werkende klasse de stad draaiende houdt door te zwoegen in barre ondergrondse faciliteiten. Wanneer de arbeiders tekenen beginnen te vertonen van verzet kiest de elite ervoor een robot te sturen, gemodelleerd op Maria, de *de facto* leider van de arbeiders, om te bemiddelen. Maatschappelijke chaos is het gevolg.

Beeltenissen van *Metropolis* zijn door de decennia opgeroepen door artiesten als Madonna, Lady Gaga en Beyoncé, en meest opvallend door Queen in de video bij *Radio Gaga*. Een opgepoetste versie van de oorspronkelijk stomme film werd uitgebracht in 1984 (van alle jaren) met een soundtrack van de Italiaanse producer Giorgio Moroder. In de tussentijd werden verbeeldingen van dezelfde dystopische samenleving subliminaal in de mentaliteit van het publiek ingevoerd door talloze films, van *The Terminator* tot *Robocop* tot *The Hunger Games* tot *Logan's Run*. Er is een goede reden dat een telefoontype “Android” heet.

Het wordt duidelijk – zeker wanneer we het concept van Voorspellende Programmering, zoals uitgebreid besproken in het eerste boek, hierin meenemen – dat de hedendaagse technologische samenleving al sinds lange tijd deel uitmaakte van de plannen van de cultuurmakers. Het werd op treffende wijze aangeroerd door de rapper Nas (waarvan regelmatig wordt gefluisterd dat hij een Vrijmetselaar zou zijn) in het nummer *New World* (Nieuwe wereld) van zijn album *Nastradamus*, dat net voor het begin van het nieuwe millennium werd uitgebracht. Onder de verwijzingen in het nummer: “Door de zon aangedreven karren, geen stuurwiel, vertel waar je heen wilt,” “terwijl de arme mensen verhongeren nemen computers hun baantjes over,” “nieuwe camera's in politieauto's nemen foto's,” “beginnen geheime oorlogen, CIA, Navy Seals” en “Je genen en DNA worden gebruikt om klonen te maken.” Nas lijkt achterdochtig wat betreft de nieuwe technologie, maar elders lijkt hij deze te omarmen met tekst als: “Verwelkom de verenigde wereld” en “Misschien ben ik ouderwets en vastgeroest in mijn manieren, maar niets maakt me gelukkiger dan de nieuwe dag te zien.”

Het moge duidelijk zijn dat de Futuristen nog lang niet klaar zijn, met elke voorbijgaande week zien we nieuwe stukjes van de puzzel richting het samensmelten van mensheid en technologie, en een verschuiven weg van natuurlijke, organische leefgewoonten. Omdat deze stappen worden gepresenteerd als iets dat “geweldig” is, “cool,” of iets dat je leven enorm kan verrijken (“Wie wil er nu aan denken om die vervelende portemonnee mee te nemen als je gewoon alles kunt betalen met een microchip die onder je huid is geïmplantéerd?” “Waarom zou je een ouderwetse wegencarta gebruiken als je gewoon tegen je auto kunt zeggen waar je naartoe wilt?”), is zoveel van wat al bereikt is gebeurd met weinig tot geen weerstand vanuit het publiek.

En toch, terwijl wij achter het stuur zaten te slapen, is ons dagelijks bestaan in de tijdspanne van twee decennia nu vergeven van wifi en mobiele telefoonsignalen, en micro en radiogolven, die allemaal elektromagnetische frequenties uitzenden die 24/7 doordringen in ons lichaam en onze hersenen, en waarvan de lange termijn gevolgen voor de volksgezondheid nog niet bekend zijn. En de snelle invoering van het Slimme Netwerk, met “slimme” meters, televisies, telefoons, auto's, snelwegen en steden zal dit alleen maar verder drijven. Afhankelijkheid van technologie is inmiddels zo diepgeworteld in ons dagelijks leven dat veel jonge mensen – altijd het doelwit van dit soort veranderingen – niet in staat zijn om de dag door te komen zonder elk aspect van hun leven te regelen via hun mobiele telefoon of tablet.

Een deel van hoe in het bijzonder dit doel werd bereikt betreft nog een factor waarover zelden wordt gesproken of wordt overwogen. Het is de afnemende aandachtsspanne – met name onder de leeftijd van 30 – die in de afgelopen jaren is gecultiveerd. Iemand die niet in staat is om een gedachte langer dan een paar seconden vast te houden en te ontwikkelen – en daarnaast op elk moment van zijn dag is overladen met dingen om te doen en bij na te denken – zal waarschijnlijk niet kritisch nadenken over de belangrijke kwesties in het leven, zoals kritisch kijken naar wat de mainstream media ons vertellen over bepaalde zaken, vragen stellen bij de illusoire aard van “geld,” of over de werkelijke natuur van ons bestaan en onze rol erin. Dit is het scenario waarin de opkomst van concentratie afleidende websites en toepassingen als Instagram, Snapchat en Twitter hun rol spelen.

Het doel van Instagram zit al in de naam vervat; gebruikers worden onder druk gezet elke instantie van hun dag te documenteren, en op het moment dat ze een foto – of kort stukje video – hebben gepost is er de druk het opnieuw te doen, want de laatste post is nu ouwe koek. Dan, bij Twitter heeft de beperking van 140 karakters zijn rol gespeeld, gezien een betekenisvolle boodschap die werkelijk iets te vertellen heeft dat de moeite waard is niet echt kan worden overgebracht met een dergelijke beperking (hoewel de limiet onlangs is verdubbeld naar 280 tekens).

Zo worden gebruikers geremd in hun vermogen tot uitdrukking, maar voelen zich nog steeds gedwongen om voortdurend dingen te blijven posten omdat iedereen dat doet. En de hele tijd wordt de notie “technologie is zo cool” in de beïnvloedbare geest van de jongeren geprent tot het punt dat elke andere manier om de dag door te brengen, zoals hun ouders deden, zonder gebruik van deze accessoires ondenkbaar is. Een generatie die met deze mentaliteit is opgegroeid zal veel makkelijker ideeën te verkopen zijn als hersenimplantaten, microchips, Slimme Netwerken en een contant geldloze samenleving dan de generatie die nog herinneringen heeft aan andere manieren om dingen te doen. Wanneer grote maatschappelijke veranderingen in kleine stapjes worden doorgevoerd zal een bevolking met een geringe aandachtsspanne zich niet meer dan twee of drie stapjes terug herinneren met enige helderheid. En mensen die een gedachte maar een paar seconden vast kunnen houden zijn veel makkelijker in bedwang te houden.

Dat is nog eens sociale sturing.

De aanslag op de aandachtsspanne

Een andere invalshoek met betrekking tot het bovenstaande grijpt terug op mijn eerdere bestaan als club-dj, met elk weekend optredens gedurende meer dan 20 jaar. Ik heb aspecten hiervan nogal lichtvaardig beschreven in mijn boek *Tales From The Flipside*. Maar er zit een serieus element aan sommige van de grappige anekdotes beschreven. Een paar jaar nadat ik was begonnen begon ik al veranderingen op te merken in hoe de clubgangers reageerden op wat door de dj werd gedraaid. Toen ik begon was het best makkelijk om het publiek mee te nemen op een muzikale “reis” (om dat cliché maar weer eens te gebruiken) en in de meeste gevallen stonden mensen toe te worden geleid, waar je ze ook mee naartoe nam, op basis dat dit jou specialisme is en je weet waar je mee bezig bent.

Al naargelang de jaren vorderden en de wildgroei van mobiele telefoons haar intrede deed in clubs begon ik echter een duidelijk verschil te merken in hoe klanten reageerden op de nummers die werden gedraaid. Het gejoel en gejuich dat opsteeg wanneer de eerste tonen van een nummer werden herkend waren er nog steeds. Maar waar een publiek eerder enthousiast drie tot vier minuten danste op een nummer, nu werd duidelijk dat mensen hun interesse verloren na dertig seconden tot een minuut. De energetische dansbewegingen werden mat en hun gezichten verdwenen in hun telefoon. Dj's gebruiken hun goed ontwikkelde vaardigheden om de stemming van de dansvloer aan te voelen. De enige manier om de stemming weer omhoog te krijgen was het inzetten van het volgende nummer. Opnieuw gejoel en gejuich, dan het verlies van interesse binnen een halve minuut. (Misschien kennen internetgebruikers de meme waar een groepje jonge mensen tegen de muur van een club zit, elk individueel starend naar zijn eigen telefoonscherm met daaronder de woorden: “Geweldig feestje!”)

Hier hebben we een symptoom van de onmiddellijke bevrediging die in de jongere generatie is geconditioneerd om te verwachten. Omdat nu alles direct beschikbaar is, op elk moment en overal – en omdat er op elk moment een veelheid is aan opties die concurreren om onze aandacht – is de aandachtsspanne teruggebracht tot een bespottelijk niveau. En in de wereld van dj's wordt deze dynamiek ook al niet geholpen door een andere uitdrukking van de elektronische gemeenschap... de nagenoeg totale beweging van dj's om hun sets nu af te spelen vanaf een laptop, met software als *Serato* en *Traktor*. Waar dj's uit het vinyltijdperk nog enige vaardigheden lieten zien in het organiseren van hun platen en te weten waar ze een bepaald nummer konden vinden, omdat het volgende nummer slechts een paar muisklikken verwijderd is wordt vaak toegegeven aan de verleiding het ene nummer na het andere in te zetten, met een minimale inspanning. En het talent dat een vinyl-dj nodig had om nummers vlekkeloos in elkaar over te laten gaan op het gehoor is ook al opgeslokt door de laptopcultuur, waar veel dj's nu hun software het mixen en de volgorde van de nummers laten doen.

Vroeger spendeerde een goede dj veel van zijn vrije tijd op jacht naar onvindbare deuntjes – vaak in import platenzaken op het vasteland – en maakte indruk op bezoekers door nummers te draaien die andere dj's niet hadden gevonden. Hierop werden reputaties gebouwd. Nu, omdat iedereen toegang heeft tot alles, is de eigenheid van een dj volkomen irrelevant geworden in de beleving van de wispelturige, sociaal aangestuurde jeugd. Nu is een dj gewoon de zoveelste kuttetekop met een laptop, en ik kan je uit ervaring zeggen dat iedereen die niet de goddelijke status heeft van een A-lijster als David Guetta of Paul van Dyk wordt behandeld met het lage niveau van respect dat past bij een dergelijke perceptie.

Het is allemaal onderdeel van het lang vooruit geplande druppel-effect om alles in de natuur te homogeniseren – alles gewoontjes te maken, smaakloos en hetzelfde; het te ontdoen van alle eigenheid en karakter. Bezien in een bredere context is het een uitdrukking van de cultureel-Marxistische samenleving en de bijenkorfmentaliteit waar de heersers in rap tempo naartoe werken, waar de bevolking wordt geïnstrueerd hoe te denken en zich te gedragen en wat leuk te vinden, en waar individuele uitdrukking verwordt tot een misdaad tegen de maatschappij. Ik realiseer me dat ik hier aan het tieren ben, en dat, als ik nog even doorga met het beklagen van “de jeugd van tegenwoordig,” ik ga klinken als mijn vader 30 jaar geleden. Maar ik hoop dat de lezer me toestaat even wat stoom af te blazen, en ook de relevantie ziet van deze observaties.

Dat is nog eens sociale sturing.

Het normaliseren van narcisme

Het mag geen verrassing zijn dat televisie haar eigen vitale rol heeft gespeeld in het subliminaal vormen van publieke houdingen – met name sinds het wisselen van het millennium. Het was in 2000 dat “reality TV” haar intrede deed in de vorm van *Big Brother* (dat de naam regelrecht uit de bladzijden van Orwells dystopische roman *1984* kwam was niet per ongeluk). Omdat het met veel bombarie werd gelanceerd als “het nieuwste” werd het precies dat en reageerde het publiek – hoe voorspelbaar – *exact* zoals de makers wisten dat ze zouden reageren. Dit programma, en andere die volgden in hetzelfde genre, normaliseerden het idee altijd te worden geobserveerd, maakte het “cool.” Tevens speelde het in op de narcistische neigingen van de deelnemers, degene die het beste inspeelde op het sentiment van de kijker en hun goedkeuring won was de winnaar en ging er vandoor met een grote geldprijs. Alleen al het feit dat dit format nu verschijnt in vele landen is genoeg om aan te tonen hoe het de cultuurvormende agenda vervult, eerder dan dat het gewoon simpele bagger is om tijd op TV mee te vullen.

In het nieuwe millennium werd ook meedogenloosheid gepopulariseerd met de quiz *De Zwakste Schakel*, waar de psychopathische kwaliteiten van de kandidaten werden beloond en ze op de kast werden gejaagd om andere kandidaten neer te halen om de winnaar te worden. Alle anderen werden door presentatrice Anne Robinson weggewuifd met de frase “je vertrekt met niets, tot ziens!” Dit alles versterkte de boodschap dat winnaars in het leven degenen zijn die voor zichzelf zorgen en iedereen vertrappen om aan de top te komen. Ook bekend onder de naam Ideologisch Satanisme. Dezelfde harde onderlinge competitie – hoewel gemaskeerd als een vriendelijker soort competitie – zien we in wedstrijden als *Masterchef* en *The Great British Bake-Off* (equivalent van *Heel Holland Bakt*, vert.).

Dat is nog eens sociale sturing.

Helden en boeven

Het publiek wordt geleerd van de militaire inlichtingendiensten te denken dat dit goedaardige organisaties zijn om ons allemaal veilig te houden terwijl – een terugkerende factor in deze Satanisch omgekeerde wereld – het tegendeel feitelijk waar is. Het is boven enige twijfel bewezen dat inlichtingenoperaties van voornamelijk Groot-Brittannië, de Verenigde Staten en Israël degenen waren achter zoveel van de aanslagen op de eigen bevolking waarvan de schuld in de schoenen werd geschoven van organisaties als ISIS. Als deze onthulling nieuw is voor de lezer dan beveel ik krachtig aan om te kijken naar het werk van Ole Dammegard op www.lightonconspiracies.com die met veel flair aantoonde hoe deze gebeurtenissen worden uitgevoerd.

De ogenschijnlijk goedaardige natuur van organisaties als de CIA, MI6 en de Mossad wordt in de mentaliteit van het publiek versterkt door de popcultuur, en veel van de bezigheden van die organisaties zijn erop gericht deze percepties van henzelf te cultiveren! De verhalen over James Bond van Ian Fleming hebben een enorme

rol gespeeld in dit proces. De onderwerpen bloedlijnen en heraldiek komen beiden aan bod in zowel het boek als in de verfilming van het Bond-verhaal *On Her Majesty's Secret Service*, waarin aartsvijand Blofeld een genealoog inhuurt om zijn claim te bevestigen dat hij een afstammeling is van de aristocratische dynastie Bleuchamps (Fleming zelf was afkomstig uit een aristocratische bloedlijn).

Voor zijn rol wordt Bond geportretteerd als een nobele en vaderlandslievende held, hij staat “aan onze kant” en is er altijd op uit ons te beschermen tegen boosaardige boeven. Maar als we echt eerlijk zijn dan is James Bond *allesbehalve* een held, en feitelijk een immoreel persoon. Hij werkt voor een organisatie die, in de realiteit, is betrokken bij het verhullen van geïnstitutionaliseerde pedofilie, hij is een ordervolger – vermoordt mensen omdat anderen boven hem dat blijkbaar nodig vinden – en voert dergelijke executies uit zonder ooit stil te staan bij de moraliteit van de situatie, en of één mens ooit het recht heeft een ander te doden buiten de grenzen van zelfverdediging. Spiritueel gezien is dit één van de ergste situaties waarin men kan verkeren – in complete ontkenning van hoe de Natuurwetten werken, chaos en geweld in de wereld veroorzakend, als resultaat van het niet nemen van de persoonlijke verantwoordelijkheid voor zijn handelen en immoreel gedrag. De ware aard van *James Bond* te moeten accepteren was voor mij persoonlijk nog een bittere pil om te slikken, want als kind was ik dol op de verhalen en films. Maar het laten varen van je helden is deel van het pad naar werkelijke aanvaarding van waarheid.

Geen helden meer

Mijn taak – en die van de andere onderzoekers op dit gebied die proberen de waarheid over te dragen over gemaakte publieke “helden” – is niet populair. Het is geen pretje te horen dat iemand waar je jaren tegenop hebt gekeken en die je hebt bewonderd niet is wie je dacht dat hij of zij was en niet aan de top is gekomen zoals je altijd dacht. Vaak worden individuen die deze oncomfortabele waarheid overdragen venijnig aangevallen door degenen die zich door dergelijke woorden beledigd voelen, en ik spreek uit ervaring. En ik begrijp de bezwaren omdat ik zelf ook door het proces ben gegaan van een herziening van de personen die in mijn leven een rolmodel waren. Naast andere dj's en muzikanten zijn er zelfs een aantal sprekers uit de wereld van “waarheid” waarvan ik de motieven en ware aard diende te herzien na het verkrijgen van nieuwe informatie.

Wat duidelijk wordt – nadat ik zelf door een aantal van dergelijke onthullingen ben gegaan – is dat het een fout is er überhaupt helden op na te houden. Niemand van ons kent *werkelijk* de populaire figuren waar we tegenop kijken, en omdat dit zo is ligt voortdurend de mogelijkheid op de loer dat ze ons op enig moment teleur zullen stellen. In plaats daarvan zouden we *onze eigen* held moeten zijn, in herkenning van *ons eigen* potentieel om dingen door onze wil, intenties en gekozen gedragingen te veranderen in onze omgeving. We kunnen misschien twijfels hebben over de bedoelingen van een ander, maar nooit over die van onszelf.

Zoals Jan Irving, die meer dan de meesten tijd heeft gestoken in het onthullen van de werkelijke achtergrond van vele culturele iconen, observeert, *iedereen* heeft wel iemand waar ze dit niet over willen horen. Misschien dat ze willen accepteren dat elke andere naam misschien op één of andere manier gecorrumpeerd is – maar niet *hun* persoonlijke heilige koe. *Die* toch zeker niet? Ikzelf en anderen die dit werk doen zijn er niet op uit om mensen af te zeiken en hun ideeën over hun persoonlijke helden te besmeuren, gewoon maar voor de lol. We zijn er slechts in geïnteresseerd de waarheid te onthullen en deze verder te vertellen, waar we deze ook aantreffen. Als algemene stelregel waar je er nooit ver mee naast zit is dat beroemdheden *niet* je vriend zijn. Ze zijn er *niet* om op wat voor manier je leven beter te maken en te verrijken, maar eerder om het te beïnvloeden in lijn met agenda's die door anderen zijn opgesteld. Men kan dit aannemen, of meteen afwijzen, het blijft gewoon de waarheid.

Wat dat betreft wil ik trouwens niet adviseren al je oude platen weg te gooien en nooit meer naar bepaalde artiesten te luisteren. Je kunt nog steeds van de muziek zelf genieten, ook al weet je hoe artiesten worden gebruikt voor een bepaalde agenda. Wanneer dit eenmaal allemaal van het onderbewuste in de bewuste geest is gekomen, waar het afdoende kan worden verwerkt en kritisch worden geanalyseerd, dan verliest het zijn controlerende kracht. Een goed stuk muziek is nog steeds een goed stuk muziek, ongeacht de omstandigheden waaronder het tot stand kwam, en albums van de Beatles, Rolling Stones en The Doors zullen altijd klassiekers blijven, ondanks dat we nu weten hoe deze groepen op hun invloedrijke posities terecht kwamen. Eén reden waarom mensen nog steeds hunkeren naar muziek uit voorbije decennia is omdat wat nu wordt uitgebracht zo godverdomd verschrikkelijk is – op zijn best afstompemd saai en niet de moeite

van het herinneren waard, op zijn slechtst ronduit Satanisch. De A-lijsters van vandaag mogen blij zijn als ze over 5 jaar nog herinnerd worden, laat staan over 50.

Degenen die nog actief op zoek zijn naar muziek met een betekenisvolle boodschap van artiesten die niet zijn geketend door het bedrijfsleven kan ik aanraden te kijken naar verheffend, onafhankelijk materiaal dat, God zij dank, nog steeds wordt gemaakt door artiesten die nog de baas zijn over hun eigen geest, en beschikken over de vrijheid deze openlijk uit te drukken. Je kunt dat soort muzikanten er altijd uitpikken – het zijn degenen met een brandende geest van overtuiging die derhalve weinig tot niets verdienen! Ik schep er veel genoeg in om regelmatig programma's samen te stellen om deze artiesten te laten horen – zowel oud als nieuw – in mijn doorlopende podcastserie voor bewuste muziek *The Sound Of Freedom*. [Hier](#) is de link.

Zelfs van degenen die eerst en vooral worden gezien als activisten en vrijheidsstrijders – eerder dan als een soort beroemdheid – kan later worden gezien dat ze waren besmet met dubieuze connecties, zover reiken de tentakels van het bedrog. Zoals radiopresentator en onafhankelijk onderzoeker Randy Maugans zei tijdens een discussie over deze onderwerpen:

“Zelfs de 'antioorlogsbeweging' was een uitvinding van de inlichtingenoperaties. De belangrijke groepen, SDS, de Weather Underground, Black Panthers, en later Symbionese Liberation Front, werden gefinancierd door het Establishment. De doelen zien we terug in het Communistisch Manifesto en documenten die door de overheid zijn vrijgegeven, naast bij een aantal voormalige activisten als Mark Rudd en Jerry Rubin, en in het boek The Strawberry Statement. John Lennon en Yoko Ono speelden ook cruciale rollen als operatieven voor inlichtingendiensten bij het oprichten van die bewegingen. Lennon raakte bevriend met radicale activist Jerry Rubin en financierde hem.”

(Waar het, tussen haakjes, Yoko Ono aangaat, is het niet interessant dat zowel zij als Linda McCartney (geboren Eastman) toevallig een tijdje hebben gewoond in het plaatsje Scarsdale in Westchester County in de staat New York? Linda ging er naar het voortgezet onderwijs, terwijl de familie van Yoko er vanuit Japan naartoe verhuisde in de jaren 1950', en zij voegde zich later bij hen. Hoe groot is de kans dat twee toekomstige echtgenotes van Beatles – van alle mogelijke plaatsen in de wereld – beide terecht kwamen in dit kleine plaatsje? Het doet natuurlijk interessante vragen rijzen over het belang van Scarsdale, residentie van nog een aantal andere muzikanten, acteurs, schrijvers en regisseurs.)

Wanneer je er achter komt hoe Acteurs voor het Leven en cultuurvorming in hun werk gaan dan wordt de vraag: Ben je blij dat je belazerd werd en bedrogen door deze lieden, en wil je nog meer? Of ben je behoorlijk pissig dat je zo'n makkelijk doelwit was, makkelijk te manipuleren en, nu je weet hoe het spel wordt gespeeld, neem je je voor om nooit meer te worden bedot op enigerlei manier? Toegeven dat je werd bedrogen is geen schande. Dat worden we allemaal, vanaf jonge leeftijd. De waardigheid komt voort uit toegeven dat het zo is en de volgende keer beter weten.

Zoals Jan Irving het zag tijdens aflevering 672 van James Corbetts *The Corbett Report* podcast:

“Tien jaar geleden zette ik 70 uur geluidsmateriaal van Terrence McKenna op internet. En nu, met de wijsheid achteraf, kijk ik naar al zijn onderzoek en alles en denk 'mijn God, kijk toch waar hij mee bezig was!’

Dus is het mijn plicht – nadat ik erachter was gekomen dat ik zelf ook gehersenspoeld was – om deze informatie naar buiten te brengen om anderen te helpen. En ondertussen wordt ik daarvoor gehaat. Maar ik denk dat mensen die de tijd nemen om feitelijk de informatie te lezen en er goed naar te kijken dat heel bevrijdend zullen vinden, want het is veel makkelijker om een paar uur of dagen of weken deze feiten te onderzoeken dan het is om een leven lang in leugens te geloven.”

*

Bronnen

1965-1969: De soundtrack van een masterclass in cultuurcreatie

Met het gegeven dat muziek luider spreekt dan woorden heb ik een tijd geleden het volgende verhaal van vijf tijdperk bepalende jaren samengesteld, verteld door de muziek, met een aantal audiofragmenten van belangrijke momenten. De twee delen kunnen worden gestreamd of gedownload via deze links:

[Deel 1](#)

[Deel 2](#)

En dan is er ook nog dit:

[Destiny 105: Mark Devlin en Danny Prince: De soundtrack bij de Zomer van de Liefde, 1967](#)

[Deel 1](#)

[Deel 2](#)

[Deel 3](#)

[Archief van Mark Devlins The Sound of Freedom Podcast met bewuste muziek](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 111 - Jan Irving en Steve Outtrim: MK-ULTRA en de tegencultuur](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 95 - Joe Atwill: Acteurs voor het Leven en cultuurcreatie](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 84 - Jan Irving: Cultuurcreatie](#)

[CBS News: De beroemde stamboom van Bush](#) (leidt naar het artikel, het filmpje laadt niet. [Hier](#) kun je het wel bekijken)

[Rense.com: Hinckley/Bush familiebanden](#)

[Verborgen in het volle zicht: Het wereldwijde pedofilienetwerk onthuld](#)

Je kunt *Brotherhood Of The Bell* online bekijken:

[Deel 1](#)

[Deel 2](#)

[Logos \(voorheen Gnostic\) Media: Artikel Jan Irving - Entheogenen - Wat zegt een naam?](#)

[Logos Media: Artikel Jan Irving over R Gordon Wasson, de "ontdekker" van Magische Paddestoelen](#)

[Logos Media: Artikel Jan Irving en Joe Atwell over de verbanden tussen The Grateful Dead en de CIA: Fabricage van een "Deadhead": Product van sociale sturing](#)

[Logos Media: Wie ben je? Jan Irving en Joe Atwell ontmaskeren The Who als aanwinsten van militaire inlichtingen](#)

Uitstekende video-overzichten van YouTubegebruiker Dayz of Noah over hoe sociale sturing in zijn werk gaat:

[Hoe de media de generaties vormden - Radio en de tiener](#)

[Hoe de media de generaties vormden - Het Chaostijdperk](#)

[Hoe de media de generaties vormden - Doe wat ge wilt](#)

[T. Stokes: Tony Blair als "Miranda"](#)

[Alan McGee: Praat over Magie, muziek en zijn nieuwe film *Kubricks*](#)

[NME: Gorillaz kijken uit naar moment dat virtuele karakters kunnen optreden en muziek maken zonder hen](#)

[Uhhoh: TV voedselactivist Jamie Oliver gaat samenwerken met GM-promotor Bill Gates stichting \(met video\)](#)

[Vigilant Citizen: Wat gebeurt er toch met Katie Perry?](#)

[Carl James: Arcade Fire - Chemtrails, 11 September en andere vreemdheden](#)

Hoofdstuk 4. Ooit het gevoel gehad te zijn bedrogen? Goedenavond!

Hoe Punk en New Wave het controlemechanisme van de tegencultuur op volle gang hielden.

*“Komop, vaders en moeders uit het hele land,
Nou, lever geen kritiek op wat jullie niet begrijpen,
Jullie zonen en dochters staan niet meer onder jullie bevel,
Jullie oude pad veroudert snel,
Blijf weg van het nieuwe als je niet mee kunt helpen,
Want er komen andere tijden.”*

Bob Dylan: Times They Are A-Changing (1965)

*“Van New York tot Oost Californië,
Er is een Nieuwe Golf op komst, ik waarschuw je.”*

Kim Wilde: Kids In America (1981)

*“Geen helden meer;
Geen helden meer”*

The Stranglers: No More Heroes (1977)

De mate waarin de tegencultuur van de jaren 1960' werd gestuurd door militaire inlichtingen en instituten voor sociale manipulatie is nu goed gedocumenteerd. Het werk van wijlen onderzoeker en auteur Dave McGowan, en meer recentelijk dat van Jan Irving en de uitzendingen van *Logos* (voorheen *Gnostic*) *Media*, hebben keer op keer aangetoond dat belangrijke spelers via familiebanden connecties hebben met deze werelden, meestal via hun vaders.

Waar het de bevindingen betreft van McGowan in zijn boek *Weird Scenes Inside The Canyon*, als het nu slechts een handvol muzikanten waren geweest waarvan de vaders connecties hadden hoog in het militaire

apparaat dan zou dat nog kunnen worden afgedaan als “toeval,” “synchroniciteit” of haar meer geliefde broertje “serendipiteit.” Hetzelfde geldt voor de migratie van artiesten naar de besloten gemeenschap van Laurel Canyon. Een samengeraapt zootje van hier en daar zou als onschuldig weggeschreven kunnen worden. Maar de massale instroom vanuit heel Amerika, Canada en verder – zoals uiteengezet in het werk van McGowan – gaat ver voorbij een toevalligheid. En dan, wanneer je er ook nog de onheilspellende aanwezigheid van het Lookout Mountain Laboratorium bij betreft dat uitzag over de hele gemeenschap, en dit koppelt aan de militaire achtergronden van bijna alle spelers binnen de scene, dan moet je wel in een heel diepe staat van ontkenning verkeren om niet te zien dat, zoals in de woorden van Buffalo Springfield, “there's something happening here, what it is ain't exactly clear” (er gebeurt hier iets, wat het is is me niet helemaal duidelijk).

En zelfs als de eindeloze rij voorbeelden van bemoeienis van de Gevestigde Orde met dit specifieke tijdperk zouden kunnen worden afgedaan als een reeks “toevalligheden,” wanneer dezelfde aanwijzingen, vingerafdrukken en visitekaartjes opduiken in de scene die de vorige zo'n tien jaar later verving, dan begint de bewering dat het gewoon zo liep in het spotlicht af te brokkelen. Eenzelfde scene die zijn eigen soort Theosofische Beweging ontwikkelt, en met verbanden met occulte geheime genootschappen, Ivy League academici, voormalig Amerikaanse presidenten en zelfs seriemoordenaars, maakt het alleen maar intrigerender.

Misschien dat een lezer van mijn vorige boek op het goede spoor zat toen hij contact met me opnam en zei:

“Mijn idee is dat ze muziekstijlen en bijpassende cultuurmodellen klaar hebben liggen om uit te rollen in verschillende periodes om te passen bij de technologie, de drugs en de sociale houdingen van een tijdvak; psychedelische muziek voor de jaren 1960', Rock en Punk voor de jaren 1970', House voor de jaren 1980', Drum & Bass voor de jaren 1990', etc., etc.”

Punks springen op om neergeslagen te worden

De vroege Punk Rock kwam voornamelijk uit New York, specifiek uit de wijk Greenwich Village van Manhattan, en werd beïnvloed door de scene van Beat poëzie die daar bloeide sinds de jaren 1940', bevolkt door het soort van Allen Ginsberg, Jack Kerouac, Lucien Carr en William Burroughs. Onderzoek heeft aangetoond dat deze karakters waren verbonden met dubieuze gebieden als militaire inlichtingen, denktanks voor sociale sturing, duister occulte mysteriescholen, geheime broederschappen, MK-ULTRA geestbeheersing en pedofilie binnen een enorm onderling verbonden netwerk (bestaat er een ander soort?). Punk leidde op zijn beurt de nieuwe scene in, bekend als New Wave, die erop volgde.

In het VK, ondertussen, wordt onderschreven dat de Britse opvatting van Punk voortkwam uit de scene van Pub Rock in en rond Londen. Een jeugdige generatie, vervreemd door zowel de barre sociale omstandigheden als de pretentieuze en zelfingenomen scene van “progressieve rock,” kanaliseerde zijn levensangst in een boze, energie geladen muziek met een “doe het zelf”-ethiek die viel buiten het regelboek van de industrie. De scene werd aangevoerd door de Sex Pistols onder de berekenende controle van hun dominante manager Malcolm McLaren, over wie later meer. En, zoals het graven in de fijnere details laat zien, lijkt er meer te hebben gespeeld dan slechts een gelukkige timing.

Wat zegt een naam?

Op grond dat etymologie zo onthullend kan zijn, en de observatie dat de waarheid van een zaak vaak in het volle zicht wordt geplaatst, begonnen Jan Irving en Joe Atwell aflevering 54 van hun podcastserie *Unspun* met het definiëren van het woord “punk.” Het is uiteindelijk redelijk om aan te nemen dat enige aanwijzing met betrekking tot de ware aard van een genre gevonden kan worden in de naam zelf. Onder de verschillende definities: “een jonge man die wordt gebruikt als sekspartner, vooral binnen een gevangenis,” “een agressieve en gewelddadige jonge man,” “een onervaren jong persoon,” “een laffe of zwakke jonge man,” “een inferieur, verrot persoon of ding” en “een kleine crimineel of kruimeldief.” Allemaal niet bepaald vleiende termen voor een stam van muzikliefhebbers om zich mee te identificeren. En de seriemoordenaar uit de film *Dirty Harry*, bespot en belachelijk gemaakt door Clint Eastwood als “punk,” is ook al geen goed rolmodel.

Te “punkten” wordt ondertussen gedefinieerd als: “Te vernederen, voor de gek houden of te bedriegen, een grap met iemand uithalen.” Is dit een onthulling van hoe de manipulators werkelijk dachten, in hun spottende arrogantie, over degenen die zich in hun vizier bevonden? Trouwens, hetzelfde geldt voor de woorden “hippie” en “hipster,” allebei afstammend uit de tijd van de opiumkitten, waar verslaafden op hun heup (“hip” in het Engels, vert.) lagen om een pijp te roken, en voor de bezetenen van de (door de CIA gecreëerde) Grateful Dead die, ook niet bepaald vleidend, als “deadheads” (doodkoppen) werden bestempeld – een aanduiding van de waarde die de controleurs hen toekenden.

De spullen van de Beat-beweging, die zo'n grote invloed had op zowel de hippies van de tegencultuur als de eerste punkers, doen zelf al een aantal alarmbellen afgaan wat hun achtergrond betreft. Waarschijnlijk de best bekende was Allen Ginsberg, een homoseksueel, vermoed agent voor de CIA, vermeend pedofiel en trots lid van NAMBLA (the North American Man/Boy Love Association/ de Noord Amerikaanse Organisatie voor Liefde tussen Mannen en Jongens), die zich inzet voor het decriminaliseren van seks tussen volwassen mannen en jongens en campagne voert om veroordeelde pedoseksuelen vrij te krijgen. Al even invloedrijk binnen de Beatscene was William S Burroughs, wiens legende hem een plaats opleverde tussen de “helden” op de hoes van het album *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band* van de Beatles. Burroughs was een verslaafde aan heroïne en morfine die zijn tweede vrouw Joan Vollmer Adams doodschoot bij een stunt die verkeerd afliep, maar hij ontkwam aan een lange gevangenisstraf. Wat een held.

Hoe het woord werd geassocieerd met de muziek zou te maken hebben met een journalist genaamd Roderick McNeil, bijgenaamd “Legs,” één van de grondleggers van het fanblad *Punk*, dat voor het eerst in 1975 in New York werd uitgegeven. De term “Punk Rock” werd eerder verzonnen door schrijvers van het tijdschrift *Creem* maar McNeil en zijn collega's, John Holstrom en Ged Dunn, populariseerden het gebruik ervan. Ze waren beïnvloed door de muziek van Iggy Pop and the Stooges, The Ramones en The Dictators, en de term raakte verbonden met deze acts. McNeil zei dat de naam was gekozen omdat “het alles op leek te sommen... aanstootgevend, slim maar niet pretentief, absurd, ironisch, en een aantrekking richting het duistere.” Hij beweerde dat hij het woord had opgepikt uit een aflevering van de politiserie op TV *Kojak* waarin het karakter van Telly Savalas de zinsnede “you lousy punk!” (jij vuile nietsnut) uit.

In de beginjaren was de New Yorkse scene bijna volledig gecentreerd rond een gelegenheid voor live muziek in de East Village van Manhattan bekend als CBGB (wat staat voor Country, Blue Grass & Blues). De club had zich omgevormd van een verlopen café voor motorrijders van de Hell's Angels uit 1973 tot een broedplaats voor de machtigen en invloedrijken van de Punk en New Wave, zoals The Ramones, Television, de Patti Smith Group, Blondie en The Talking Heads, die er allen regelmatig optraden. Hoewel de gelegenheid haar deuren sloot in 2006 leeft het erfgoed voort in de vorm van een CBGB radioprogramma bij iHeart Radio sinds 2010 en muziekfestivals onder de CBGB-banier sinds 2012.

Niet aflatende connecties

Nino Teauoneau is één van een aantal burgerjournalisten die begon als muziekliefhebber of muzikant maar recentelijk onafhankelijk onderzoeker is geworden van het genre waar hij altijd dol op was. In de meerderheid van de gevallen is de informatie die ze samenbrengen al sinds lange tijd beschikbaar in het publieke domein. Maar pas wanneer deze informatie wordt samengebracht en gecontroleerd beginnen aanwijzingen en patronen te verschijnen. Nino heeft veel van zijn onderzoek gepresenteerd in het radioprogramma *Hoax Busters Call*, waarvan de presentator John Adams zich ook beweegt in dit gebied van onderzoek. Nino was in 2016 te gast in mijn *Good Vibrations* podcast om zijn uitgebreide bevindingen te delen over de onverwachte connecties in Punk en New Wave. Zoals hij zei:

“Het is een onderling verweven netwerk... Een netwerk van een groot aantal mensen afkomstig uit bepaalde bloedlijnen, of rijkdom, en zij houden de bal in eigen bezit en delen niet vaak, tenzij het een buitengewone artiest betreft, zo lijkt het.

Een ander patroon dat ik zie bij het samenvoegen van deze informatie is het onevenredige aandeel mensen dat Harvard bezocht – in bands zelf, controle over een band, rond bands. Er bestaat zeker een Harvard muzikale taal als connectie met de Liberalen.”

De bevindingen van Nino en mede-onderzoeker Masonic Youth brengen een veelheid aan dubieuze

verbindingen en verontrustende verbonden aan het licht. Hou je goed vast in deze duizelingwekkende achtbaan van fascinerende informatie.

De diepe achtergrond van New Wavers Talking Heads is een goed punt om te beginnen. Naast zanger David Byrne (zelf een aanhanger van zowel de Kerk van Subgenius als de Santeria-religie) en gitarist Jerry Harrison bestaan de Heads uit getrouwd stel Chris Frantz en Tina Weymouth (tevens de voorvrouw van de spin-off van de Talking Heads, The Tom Tom Club).

De broer van Tina Weymouth, Yann (afgestudeerd aan Harvard, uiteraard) bleek het Hoofd van Ontwerp te zijn geweest van de Chinees Amerikaanse architect I. M. Pei voor het Grand Louvre Project in Parijs, waaronder het plaatsen viel van de iconische glazen piramide. Hier lijken de verbanden van de familie met de Vrijmetselarij te worden vertegenwoordigd, gezien de symboliek die werd verwerkt in het Louvre en in één van de meest maçonnieke steden ter wereld. Yann ontwierp ook het Salvador Dali Museum en de National Gallery of Art in Washington, DC en kreeg in Frankrijk de onderscheiding de Nationale Orde van Verdienste.

De vader van Yann en Tina, Ralph Weymouth, was een vice admiraal van de Amerikaanse marine en Meester van de Vrijmetselaarsloge van Maine. Hun overgrootvader was ondertussen Anatole Le Braz, bekend als de Bard van Brittannië, een hoog aangeschreven volksdichter en lector aan de Universiteiten van Harvard en Yale. Anatole trouwde met Mabel Davidson, de zus van Henry Pomeroy Davidson, wat een connectie oplevert met het geheime genootschap van Yale, *Skull and Bones*. Henry was een senior partner bij de bankengigant JP Morgan, werkte samen met de Astor Place Bank en speelde een cruciale rol bij de oprichting van het Federal Reserve System (de Amerikaanse Centrale Bank, vert.). Hij was één van de deelnemers aan de beruchte vergadering in 1910 op Jekyll Island (hoewel Wikipedia hem beschrijft als een “filantroop!”).

De broer van Chris, Roddy Frantz, speelde ook in een band bekend als The Urban Verbs. Hun vader was leraar aan de Judges Advocate General's Legal Centre & School – een militaire academie. Chris werd geboren op de basis Fort Campbell in Kentucky en studeerde af aan Harvard. Zijn collegegeld werd betaald door het leger. Hij was ook gestationeerd in het Pentagon.

Net als Tina Weymouth en Chris Frantz waren ook de twee belangrijkste leden van Blondie – Debbie Harry en Chris Stein – een stel, hoewel niet getrouwd. Voor haar tijd bij de groep werkte Harry als serveerster in één van de oorspronkelijke Playboy nachtclubs. Gloria Steinem, geprezen als de moeder van de feministische beweging ging undercover als Playboy Bunny in haar tijd als journaliste, wat resulteerde in haar gevierde “exposé” artikel uit 1963. Onlangs is boven komen drijven dat Steinem voor de CIA werkte (de feministische beweging werd gemanipuleerd door de invloed van Abby Rockefeller), wat vragen oproept over de maatschappij veranderende beweging die ze oprichtte. De konijnenoren die Playboy Bunnies dragen zouden een indicatie zijn van de aanwezigheid van geest beheersende programmering, op eenzelfde manier als de Mickey Mouse-oren die worden gedragen door popsterren afkomstig uit de stal van Disney.

Ondertussen dook Debbie Harry laat in 2016 op als gast bij een “spirit cooking” diner van de heks/“performanceartiest” Marina Abramovic. Harry werd gefotografeerd terwijl ze een mes plantte in het borstgebied van een cake die de vorm had van een vrouwelijk lichaam, in een ritueel dat is afgeleid van de praktijken van de seksmagie van Aleister Crowley. Gwen Stefani en Lady Gaga bevinden zich onder de andere sterren die omgaan met Abramovic en haar “diners” bezoeken. Abramovic is ook genoemd als “spiritueel adviseur” van Jay-Z (die geld doneerde aan haar “kunstinstituut”) en van Usher en Kim Kardashian, onder anderen.

In een losse connectie tussen Punk en seriemoordenaars, ondertussen, Debbie Harry beweerde dat ze bijna het slachtoffer was geworden van seriemoordenaar Ted Bundy nadat ze in 1970 in New York een lift van hem had aangenomen en ternauwernood uit de auto kon ontsnappen toen hij zich vreemd begon te gedragen.

In 2017 onthulde Harry dat ze haar Schotse afkomst had ontdekt via haar natuurlijke moeder. Ze werd geadopteerd toen ze drie maanden oud was en grootgebracht door Richard en Catherine Harry, maar haar geboortenaam was Angela Trimble. De meisjesnaam van haar moeder, zo zei ze tegen “krant” *Scottish Sun*, was Mackenzie. De Mackenzies zijn één van de voornaamste Schotse clans (bloedlijnen).

Maar daar eindigen de connecties tussen Punk en seriemoordenaars nog niet. Een andere wordt onthuld in het boek van Maury Terry, *Ultimate Evil* (Het ultieme kwaad) en betreft de moord op de New Yorkse fotograaf/pornograaf Ron Sisman en zijn partner Elizabeth Platzman in hun appartement in Manhattan, op Halloween 1981. De twee betrokken moordenaars werden ingehuurd door een misdadiger genaamd Jesse Turner, het zou gaan om een snuff-film (waar een werkelijke moord op film wordt vastgelegd om te worden verkocht, vert.) die Sisman naar verluidt had gemaakt, en Turner moest deze terughalen. In de snuff-film zou de laatste moord van David Berkowitz, beter bekend als de seriemoordenaar "Son of Sam," te zien zijn. Het boek van Terry citeert Berkowitz die zou hebben gezegd dat er drie mensen zaten in een busje aan de overkant van de straat waar hij zijn laatste moord pleegde in Brooklyn (één ervan was Sisman) en dat het werd gefilmd. Hij voegde eraan toe: "een beroemde artiest wilde het aan een verzamelaar verkopen voor 50.000 dollar."

En de connectie met Punk is dat als artiest in kwestie Robert Mapplethorpe werd genoemd, een homo-erotisch fotograaf en beeldhouwer... die ooit de partner was van de invloedrijke New Yorkse punkster Patti Smith! Jesse Turner en David Berkowitz zijn beiden gelinkt aan de Process Church of the Final Judgement, een spin-off sekte van Scientology, met verdere verbintenissen met de entertainmentindustrie zoals beschreven in het eerdere boek. De Son of Sam-moorden zouden rechtstreeks in opdracht van de Process Church of the Final Judgement zijn uitgevoerd door Berkowitz, naast anderen. Robert Mapplethorpe overleed in 1989 aan AIDS.

De derde link met een seriemoordenaar die door Nino werd gevonden komt van de hardcore Punkgroep The Cro Mags. Zanger van de groep John Joseph, die heeft gezegd dat hij seksueel is misbruikt toen hij in een "pleeg"gezin verbleef – schokkend genoeg een veel voorkomende bewering onder muzikanten – merkte tijdens een interview op dat hij de beruchte moordenaar Joel Rifkin had gekend, die momenteel een gevangenisstraf van 203 jaar uitzit voor de moord op negen vrouwen. Eén van de slachtoffers van Rifkin was een prostitué genaamd Tiffany Bresciani, die verkering had met Dave Rubenstein, de zanger van een andere hardcoreband, Reagan Youth. Na de moord op Tiffany en de dood van zijn moeder in een auto-ongeluk overleed Rubenstein op 28-jarige leeftijd aan een overdosis heroïne.

Joseph verklaarde:

"Feitelijk kende ik al die lui van Reagan Youth en die eikel, Joel Rifkin. Ik weet nog dat Dave's vriendin werd vermoord. Dat was dat lijk dat opgerold was in een kled dat ze vonden toen ze hem oppakten. Hij zou het in Long Island gaan dumpen. Ik, Dave en HR van Bad Brains hadden in 1981 een organisatie genaamd de UFF – United Freedom Fighters (Verenigde Vrijheidsstrijders). Ik kende Dave van voor hij drugs ging gebruiken. Goeie, goeie gast, maar poep gebeurt. God hebbe zijn ziel."

Joel Rifkin, als hij niet aan het verkrachten of moorden was, werd *heel toevallig* tuinarchitect van Sophia Casey, de weduwe van de voormalig directeur van de CIA, William Casey. John Joseph zelf zou de Hare Krishna-beweging omarmen, een kijk en filosofie die sterk de toekomstige richting van de Cro Mags zou bepalen, geboorte gevend aan een spin-off genre van Punk bekend als Krishnacore.

Verder dan, naar de bassist van de Cro Mags, Harley Flanagan. Zijn moeder, Rose Feliu Pettet, zou nogal een groupie geweest zijn van het soort van de New York Dolls en de Velvet Underground, en hing rond in Andy Warhols Factory Studio voordat ze de "spiritueel echtgenote" werd van de occultist Harry Everett Smith.

Smith was lid van de Ordo Templi Oriëntis, een beweging die een grote aantrekkingskracht lijkt uit te oefenen op muzikmakers en beroemdheden. Everett Smith was één van de oorspronkelijke Beatniks, stelde een collectie volksmuziek samen voor het Smithsonian Instituut, en was betrokken bij de "kunst"bewegingen Theosofie en Dadaïsme. Lid van de New York Dolls David Johansen (ook bekend onder het pseudoniem Buster Pointdexter in het huisorkest van *Saturday Night Live*) stelde als eerbetoon de band David Johansen and the Harry Smiths samen.

Het was de tante van Harley, Denise Mercedes, ondertussen, die hem rekruteerde als drummer in haar band, The Stimulators, toen hij nog maar 11 was! Wanneer niet bezig met muziek maken bleek Denise de minnaar

te zijn geweest van zowel Allen Ginsberg als zijn homoseksuele partner Peter Orlovsky! Ginsberg kende Harley vanaf dat deze één jaar oud was en naar bericht woonden ze samen op een boerderij. Ginsberg zou de poëziebundel *Stories & Illustrations by Harley* uitbrengen. Harley is te zien op de omslag, negen jaar oud, gehuld in een leren mantel met een gehoornde helm op. Harley's moeder zou in 1997 aanwezig zijn geweest aan het sterfbed van Allen Ginsberg. Harley kwam alom bekend te staan als de eerste Amerikaanse skinhead toen hij de look importeerde uit het VK, wat goed paste bij het Krishnacore-imago van de Cro Mags.

En voor we Ginsberg verlaten, nog een andere relatie, buiten de lange relatie die hij had met Peter Orlovsky, was met visueel artiest en compagnon van Andy Warhol Bibbe Hansen. Zij zou de moeder worden van de muzikant bekend als Beck. Gezegd wordt dat allen zich bezigden met Scientology.

Niets te zien hier, loop maar door.

Recht uit DC

Twee leden van de proto-punkgroep MC5 (Motor City 5) uit Detroit uit de jaren 1960', Wayne Kramer en Michael Davis, waren gevangenen van het Federaal Medisch Centrum in Lexington, Kentucky, eerder bekend als de United States Narcotic Farm. Hoewel omschreven als “een staatsgevangenis voor gedetineerden die medische of geestelijke gezondheidszorg behoeven” is het ook één van de vooraanstaande ziekenhuizen die betrokken waren bij experimenten met drugs onder het programma MK-ULTRA van de CIA. William Burroughs bezocht dezelfde instelling. MC5 werd een tijdje gemanaged door collega poëet en politiek activist John Sinclair, die twee jaar uitzat van een gevangenisstraf van tien jaar wegens bezit van cannabis. MC5 omarmde de politieke ideeën van Sinclairs White Panther partij en werd gezien als een “Yippie” band, een woord dat werd bedacht door activisten uit de tegencultuur Abbie Hofman en Jerry Rubin en dat werd gedefinieerd als “een radicale, op de jeugd gerichte en tegenculturele revolutionaire afsplitsing van de bewegingen voor vrijheid van meningsuiting en anti-oorlog van de jaren 1960'.”

Nino herinnert ons er ook aan dat Washington DC lange tijd de broedplaats was voor Punkmuziek, met zijn eigen onderscheidende stijl en geluid. Een interessante locatie voor een dergelijke scene gezien de vele verbindingen met de werelden van overheid en inlichtingen.

Dave Grohl van de Foo Fighters, als goed voorbeeld, speelde eerder in de hardcore Punkband uit DC genaamd Scream. Zijn vader, James Harper Grohl, was werkzaam in de politiek als Robert A Taft Jr.'s assistent. Roberts vader was William Howard Taft, de 27ste president van de Verenigde Staten, en diens vader was Alonso Taft, een oprichter van *Skull and Bones*. Tijdens John Kerry's campagne in 2004 voor het Amerikaanse presidentschap ging Dave Grohl mee en droeg het album *In Your Honor* (Ter uwer ere) op aan de voormalige man van *Skull and Bones*. Yeah, rock 'n roll!

Grohl had een tijdje verkering met Kathleen Hanna, nu getrouwd met Adam Horowitz van The Beastie Boys. Kathleen Hanna was lid van de bands Bikini Kill en Le Tigre, deel van de ondergrondse Punkbeweging bekend als Riot Grrrl, en heeft verklaard sterk te zijn beïnvloed door de al eerder genoemde Gloria Steinem. Nino bericht dat bij veel optredens van Punkbands als die van Hanna de organisatie voor eugenetica Planned Parenthood (waarvan de vader van Bill Gates één van de oprichters was) aanwezig was met een kraampje. Maar dat is vast een toevalligheid. Die dingen gebeuren zo vaak.

Grohl was terug in het nieuws in 2017, en herinnerde ons eraan hoe goed zijn connecties zijn toen hij zijn been had gebroken nadat hij van het podium was gevallen in Zwitserland en “Paul McCartney” (zo staat het hier) zijn operatie organiseerde. “Hij kent verdomd goeie dokters,” merkte Grohl op. Dat zou ik verdomme ook denken, ja. Grohl draagt drie tatoeages die, naar hij zegt, zijn geïnspireerd door zijn muzikale helden, het door het occulte bezeten Led Zeppelin, en heeft John Bonham – die ogenschijnlijk overleed als gevolg van alcoholvergiftiging op de leeftijd van 32 – genoemd als “de beste drummer aller tijden.”

En, wat dacht je wat, zo zijn we weer terug bij Allen Ginsburg via een verhaal dat wordt verteld door James Harper Grohl, waarin hij beweert dat de Beatdichter hem eens probeerde te versieren tijdens zijn Boheemse periode, voor hij zich met politiek bezighield.

Voor de Foo Fighters was Dave Grohl drummer bij de pioniers van de Grunge uit Seattle, Nirvana, waarvan

zanger Kurt Cobain lid werd van de befaamde 27-Club toen hij doodgeschoten werd gevonden in 1994. Vele onderzoekers twijfelen aan de officiële en makkelijke uitspraak van “zelfmoord.” De vrouw van Cobain, Courtney Love, wordt er sindsdien van beschuldigd medeplchtig te zijn aan Cobains dood door niemand minder dan haar eigen vader, Hank Harrison. Deze heeft ook verklaard dat ze vanaf driejarige leeftijd seksueel misbruikt werd in haar kinderopvang. Ironisch genoeg is de moeder van Courtney, Linda Carroll, therapeut en raadgever voor slachtoffers van seksueel misbruik. Ook wordt gefluisterd dat ze het buitenechtelijk kind zou zijn van acteur Marlon Brando.

Harrison zelf was een vroege roadmanager voor de Warlocks, die later The Grateful Dead werden. Van de leden van deze groep is aangetoond dat zij agenten waren voor de CIA, afkomstig uit families van Vrijmetselaars, met verdere connecties naar Bohemian Grove en MK-ULTRA. (Er zijn er die verder nog beweren dat Grohls succes met de Foo Fighters op één of andere manier werd gefaciliteerd door de vroegtijdige dood van Cobain als een soort ritueel offer.) De vader van de muzikuitgever van The Grateful Dead, Alan Trist, blijkt *heel toevallig* Eric Trist te zijn, één van de oprichters van het Tavistock Instituut voor Menselijke Relaties in Londen. Maar ik ben er zeker van dat ook dat gewoon weer toeval is.

Zou het een lezer nog verbazen als hij of zij hoort dat Courtney Love een verre nicht is van Douglas Fairbanks Jr., de acteur en gedecoreerd marineofficier? Ook van belang is het feit dat haar manager een tijdje Sam Lufti was, die lezers zich misschien herinneren als de manager (handelaar?) van Britney Spears die verwickeld raakte in een juridische strijd met haar familie over het “beheer” over haar. In zijn boek *Drugs As Weapons Against Us* (Drugs als wapens tegen ons) schrijft onderzoeksjournalist John Potash hoe Courtney Love in de jaren 1990' straffeloos grote hoeveelheden heroïne naar Ierland en Engeland bracht om te verdelen over de verschillende muziekscenes. Ik vraag me af of, als ik of iemand van de lezers hetzelfde zou doen, we geen bonzen op de deur hoeven te verwachten. Ook gaat het gerucht dat ze heroïne heeft gegeven aan de dochter van Ozzy en Sharon Osborne, Kelly, en haar verslaafd maakte, hoewel Courtney zelf beweert “twee keer het leven van Kelly te hebben gered van verslaving.”

Vreemde bedgenoten

Dan zijn er de connecties tussen Punk en de ontwikkeling van sociale bewegingen, zoals Nino naar voren brengt:

“We zien heel veel voortrekkers uit de Punkbeweging komen. Neem (rockmuzikant) Jobriath, hij was feitelijk de eerste openlijke homoseksuele rockster. Openlijk is hier het sleutelwoord. Je had wel homo's die homo-dingen deden, maar hij was er open over. Nog een zijstraat; we hebben de eerste openlijke homo in een realityshow – of op TV – en dat was Lance Loud van de Punkband The Mumps. Dus de eerste reality TV-show kwam voort uit Punk Rock. Het heette An American Family en werd uitgezonden door PBS. Allemaal voortkomend uit Punk Rock. Dus is dit een voortrekkersfunctie voor sociale rechtvaardigheid. De hele zaak is ongelofelijk.”

Een link tussen de Punkscene en zijn neefje, de eerdere tegencultuur, komt via dr. Timothy Leary, die de Britse punker en voormalig frontman van Generation X Billy Idol interviewde (een lid van het zogenaamde Bromley contingent) voor een programma van ABC getiteld *In Concert*. In een gesprek dat raakte aan de randgebieden van Transhumanisme bespreekt het paar Idols album *Cyberpunk*. Volgens het promotionele artikel:

“Billy Idol bespreekt een klein deel van de technologie achter het album Cyberpunk. Hij legt uit dat het volledig werd geproduceerd op een computer. Timothy Leary ziet Billy als iemand “die zijn eigen realiteit creëert.”

Een eerdere verbinding met Leary was in 1987, toen zanger van de Dead Kennedys, later artiest van het gesproken woord, Jello Biafra optrad met Leary om poëzie voor te dragen tijdens het River City Reunion evenement in Kansas. William Burroughs en Allen Ginsberg (die hem fotografeerde) waren ook aanwezig.

Nino eindigt met een aantal intrigerende connecties met de moordaanslag op JFK in 1963. Student aan Yale Jerry Haynes – ooit Japanse taalspecialist bij de Amerikaanse luchtmacht, en de vader van voorman van de Butthole Surfers (een naam met klasse) Gibby Haynes – was beter bekend als de kinderentertainer Mr.

Peppermint. Hij was één van de eersten op de Amerikaanse TV die berichtte over de moord, gezien hij in de buurt was van televisiestation WFAA toen het verhaal bekend werd. De vader van Ian McKay, van de Punkband Fugazi and Minor Threat, zat ondertussen in de bus met pers die deel uitmaakte van de colonne van JFK op die betreurenswaardige dag. Ook aanwezig in Dallas – en alsof het zo moest zijn aanwezig bij de persconferentie waar de politie Lee Harvey Oswalds tentoonstelde – was toekomstig *Radio 1* dj voor de BBC John Peel, die in die tijd als radio-dj werkte bij een Texaans station.

En voor we Ian McKay achterlaten is het interessant om te noemen dat zijn oma, Dorothy, samenwerkte met hoge pief en lid van Planned Parenthood Paul Popenoe aan een column met huwelijksadviezen en omging met collega eugenetisten als Abby Rockefeller en Margeret Mead. Zijn opa werkte ondertussen voor het Amerikaanse Bureau voor Oorlogsinformatie. Je kunt het niet verzinnen, en dat hoeft ook niet.

En als we het er dan toch over hebben, een connectie tussen Punk en Shirley Temple? Iemand? De volwassen geworden Temple trouwde met Charles Alden Black, een uitvoerende van het Stanford Onderzoeksinstituut, één van de belangrijkste organisaties voor sociale sturing in de Verenigde Staten, van 1952 tot 1957, naast dat hij diende als inlichtingenofficier tijdens de Koreaanse oorlog. De dochter van de twee, Laurie Black, zou bij een Punkband uit het noordwesten gaan, The Melvins. Je weet wel, zo gaan die dingen.

En dan nog een pareltje dat werd ontdekt door Masonic Youth waar een connectie is tussen een hedendaagse rocker en een vooraanstaand politicus. Pete Wentz van de groep Fall Out Boy blijkt aan moeders kant een opa te hebben die diende als de Amerikaanse ambassadeur voor Sierra Leone en tevens een neef was van voormalig Minister van Buitenlandse Zaken Colin Powell!

De website van Nino Teauoneau en Masonic Youth, waar veel van het bovenstaande en vele andere dubieuze connecties zijn gedocumenteerd kun je [hier](#) vinden.

De voor de hand liggende aanname wat betreft Punk zou zijn dat hun gemeenschap van muzikanten bestond uit ontevreden jongeren – voornamelijk uit de arbeidersklasse – die speelden in groezelige ondergrondse clubs, en die hun levensangst en onvrede met het systeem dat hen had laten vallen uitdrukten in hun boze, rebelse muziek. Het zou redelijk zijn om aan te nemen dat hun vaders – als ze niet al een uitkering hadden – beroepen zouden hebben uitgeoefend als mijnwerker, dokwerker, fabrieksarbeider, vrachtwagenchauffeur of productiekracht. Die zie je maar heel weinig.

Zoals Joe Atwell opmerkte tijdens een *Unspun* podcast over cultuurcreatie:

“Als je kijkt naar de achtergronden, en je ziet dingen als Skull and Bones en al die connecties met de wandelgangen van de macht en rijkdom, en dan het idee dat er in één keer een generatie is die besluit om Punk te gaan maken... Ik bedoel, dat slaat gewoon helemaal nergens op! Dit zou niet zijn wat mensen met een dergelijke achtergrond zouden doen, tenzij het iets was dat werd georganiseerd.”

En een beschouwing van wat het overkoepelende motief geweest zou kunnen zijn komt van Jan Irving uit hetzelfde programma. Drugs, homoseksualiteit, Transgenderisme, feminisme, nihilisme en onvrede tussen de generaties en de sociale klassen, het zijn allemaal gereedschappen van de sociale manipulators:

“De leider van dergelijke bewegingen is een Acteur voor het Leven. Het is de Rattenvanger van Hamelen, letterlijk. Zij zijn de generaals, dan bewegen ze alle anderen een uniform aan te trekken en zich bij hen te voegen. En terwijl ze dit doen vernietigen ze onze kinderen en onze gezinnen omdat – dat is duidelijk – ze bang zijn voor de macht van het gezin die hun macht zou kunnen weerstaan. Dus als ze het gezin kunnen vernietigen, de ruggengraat van de maatschappij, en als ze deze socialistische, moeder met een uitkering, feministische samenleving kunnen vestigen dan hebben ze de volledige controle en hebben ze (auteur van Brave New World Aldous) Huxley's laatste revolutie gewonnen.”

Neem nou die situatie

Een ander connectie die een toeschouwer wellicht niet zal verwachten is die tussen de scene van Punk en

New Wave en een intellectuele sociale beweging die bekend staat als Situationist International – en dan gaat het met name om de managers van een aantal van de belangrijkste acts. SI wordt omschreven als “een internationale organisatie van sociale revolutionairen, bestaande uit avant-garde artiesten, intellectuelen en politieke theoretici... De intellectuele grondslag... werd afgeleid van antiautoritair Marxisme en de avant-garde kunstbewegingen van de vroege 20ste eeuw, voornamelijk Dadaïsme en Surrealisme.” Het heeft ook connecties met de Frankfurt School.

In een artikel van de website *Louder Than Words* detailleerde schrijfster Amy Britton specifieke verbindingen van deze beweging met een aantal van de belangrijkste spelers van Punk:

“De invloed van Situationisme op de popcultuur, met name op de Punkmuziek van midden tot laat jaren 1970, is onmiskenbaar. Managers als Bernie Rhodes en Malcolm McLaren waren toegewijde en volleerde Situationisten (de bands van de laatste, de Sex Pistols en Bow Wow Wow, werden oorspronkelijk opgericht rond zijn principes).”

En later...

“De scene die zich verzamelde rond (Malcolm McLaren en Vivienne Westwoods modezaak in Chelsea) Sex was sowieso al enigszins zelf verheerlijkend, met leden van wat later bekend zou worden als het “Bromley Contingent” die daar samenkwamen. Bromley is een zeer middenklasse, buitenstedelijk gebied, maar het gedrag van de groep raakte soms bijna aan verwilderd. (Eén bepaald opvallend lid, Siouxsie Sioux, deed haar vriend aan een riem en liep een kroeg binnen waar ze “een bak water voor haar hond” bestelde.)”

(Siouxsie Sioux, haar echte naam is Susan Ballion, poseerde voor foto's in met swastika's overladen nazi/SS regalia uit modewinkel Sex. In ander aandacht trekkend promotiemateriaal draagt ze een T-shirt met een grote Davidsster/Zegel van Salomo, en met één oog erop geschilderd als van het karakter Alex uit de dystopische nachtmerriefilm *A Clockwork Orange*.)

Terug naar het artikel van Amy Britton:

“... Als aanhanger en voorvechter van Situationisme wilde McLaren vechten tegen hetgeen waar (belangrijk figuur binnen Situationisme) Guy Debord zo van walgde, niet eraan meedoen. Dus kon de ster die hij vond onmogelijk een “belichaming zijn van banaliteit” of “een mogelijke rol” spelen. Hij moest opwindend zijn, en met een echte rol.

*Toen hij deze eenmaal had gevonden in de persoon van John Lydon werd zijn concept onstuitbaar. Lydon werd omgedoopt tot Johnny Rotten... Bij die podiumnaam kwam een heel persona; de grenzen tussen het echte en het waargenomen afgebroken... Overal doken pseudoniemen op bij bizarre karakters als Siouxsie Sioux en Captain Sensible van *The Damned*. Maar niet iedereen vond dat dit nodig was... en omdat McLaren niet de enige Situationist binnen de scene was verschilden de ideeën over wat de constructie van een situatie reflecteerde van persoon tot persoon.”*

McLaren had met medestudent in de Kunsten Jamie Reed *The King Mob* opgericht als uitdrukking van Situationisme. Ten tijde van de studentenrellen van Parijs in 1968 had hij in Londen solidariteitsdemonstraties georganiseerd, bracht toen een tijdje door in New York waar hij de manager was van de New York Dolls, voor hij terugkeerde naar Londen met de intentie de Punk-esthetiek van het nihilisme mee terug naar Groot-Brittannië te nemen. Kort daarna vormden de Sex Pistols zich om van rockband die in kroegjes speelde tot de ambassadeurs van de Punkscene. Misschien werd zijn vooropgezette visie voor de band weergegeven in de “contanten voor chaos” verklaring die hij maakt als “The Embezzler” (De Oplichter) in de film *The Great Rock And Roll Swindle* (De grote Rock and Roll zwendel) (misschien een aanwijzing in de titel?) dat een parodie was op het verhaal van de Sex Pistols.

Het was Bernard Rhodes die John Lydon voorstelde aan de Pistols, voor hij Mick Jones en Paul Simonon in contact bracht met Joe Strummer om de band The Clash te vormen. Rhodes heeft, net als McLaren, gezegd dat hij sterk beïnvloed werd door Situationisme, en hij ontwierp T-shirts voor Sex. Andere Situationisten in de muziek waren onder andere voormalig televisiejournalist Tony Wilson, die Factory Records zou

oprichten, met onder andere Joy Division/New Order, de invloedrijke club in Manchester, *Hacienda*, en de groep KLF, geleid door de uitermate excentrieke Bill Drummond. “Kunstuitingen” van de laatste waren onder andere het in brand steken van een miljoen pond in contant geld en het dumpen van een dood schaap op het podium tijdens BRIT Awards.

Het is moeilijk vast te stellen wat Situationisme nu precies probeerde te huldigen, gezien al hun geschriften zijn verhuuld in pretentieuze intellectueel jargon. Wat duidelijk is, is dat ze zich bezighielden met het veranderen van de menselijke gemeenschap, en het is niet de eerste keer dat we deze dynamiek zijn tegengekomen in de muziekindustrie.

Ooi het gevoel gehad te zijn misleid?

Familietrekjes

Er is één familie die een zodanige invloed uitoefende op de ontwikkeling van New Wave aan beide kanten van de Atlantische Oceaan, dat bijna alle acts die deze scene vorm gaven op één of andere manier met hen verbonden waren. Op vele manieren was de gehele muzikale gemeenschap het domein van de familie Copeland. En hun patriarch, Miles Axe Copeland Jr., maakte carrière bij de CIA en was binnen inlichtingenkringen iets van een legende. Ik weet niet of de lezer het heeft gemerkt, maar het duurt nooit lang voordat die aardige lui uit Langley (hoofdkwartier CIA, vert.) opduiken in deze verhalen. Waarom zou dat zijn als dit een eerzame organisatie is, slechts begaan met de veiligheid van Amerikanen? Volgens voormalig agent van de CIA John R Stockwell, die heeft toegegeven persoonlijk heroïne vanuit Vietnam naar de Verenigde Staten te hebben gevlogen voor dit agentschap, is het allesbehalve eerzaam. In zijn boek *The Praetorian Guard* verklaart hij:

“Nu wordt de CIA, en zijn aanverwante instituten, duidelijker dan ooit onthuld als een agentschap van destabilisatie en onderdrukking.”

En ook...

“In mijn beleving werkten de CIA en de grote bedrijven samen. Later realiseerde ik me dat ze het misschien niet altijd met elkaar eens zijn over de details van de strategie – een oorlogje hier of daar. Beide zijn echter krachtadig in hun steun aan het systeem.”

En Stockwell is slechts één van een veelheid aan klokkenluiders die onthullingen hebben gedaan over de werkelijke rol van de CIA die – in een klassieke Satanische omkering – precies het tegenovergestelde is van wat zij publiekelijk beweren. Jan Irving heeft wrang opgemerkt dat het zou moeten worden omgedoopt tot Central Entertainment Agency, gezien het merendeel van hun middelen ingezet lijkt te zijn om de popcultuur tot wapen te maken, in plaats van spioneren, surveilleren en contraspionage, het werk dat ze behoren te doen. Het verhaal over de familie Copeland draagt dit gezichtspunt zeker uit.

Geboren in 1916 als zoon van een dokter ging Copeland als jongeman bij de Nationale Garde, en werd in 1940 één van de oprichters van het Office of Strategic Services, dat later, na de Tweede Wereldoorlog, werd omgevormd tot de CIA. Zijn carrière bij de CIA betrof aanstellingen in het buitenland, en hij was aanwezig bij menig politieke staatsgreep en machtswisseling. Hieronder een rol in de Syrische staatsgreep in 1949 en het omverwerpen van de premier van Iran in 1953. Tussen 1957 en 1968 was Copeland gestationeerd in Beiroet en werkte nauw samen met de gebroeders Dulles, die ook een CIA-reputatie hadden.

Buiten zijn activiteiten voor de CIA werd hij ook adviseur voor de Egyptische generaal Abdel Nasser, die de koning van dat land had afgezet. Copeland was betrokken bij de oprichting van de Mukhabarat, de Egyptische versie van de CIA. In zijn boek *The Game Player* (De speler van het spel) geeft Copeland toe dat hij naar Egypte werd gestuurd om de mogelijkheid van een moordaanslag op Nasser te onderzoeken. Naar verluidt verliet Copeland de CIA in 1957, maar ging door met het op verzoek uitvoeren van missies. Hij verhuisde in 1970 naar Londen, waar hij regelmatig gast was op TV om de deugden van de inlichtingengemeenschap te verdedigen. Voor de fabrikant Waddingtons hielp hij ook mee aan de ontwikkeling van een bordspel getiteld *The Game of Nations* (Het spel van de staten), en schreef het artikel *Spooks for Bush* (Spionnen voor Bush). Eerder noemde hij George H W Bush (die door slachtoffer van op

trauma gebaseerde beheersing van de geest Cathy O'Brien is aangemerkt als verkrachter, pedofiel en Satanist) als zijn favoriete CIA-directeur.

In biografieën wordt Copeland vaak beschreven als een gevestigd muzikant buiten zijn spionageactiviteiten. Hoewel dit aspect zou kunnen verklaren waarom zijn zonen werden aangemoedigd te gaan werken in de muziek, bestaat er toch twijfel of dit feitelijk zo was, of dat dit een verfraaiing was van Copelands CV die later werd toegevoegd. Volgens Wikipedia: Er staat niets in de bestanden van de CIA die suggereren dat Copeland ooit "beroepsmuzikant" was, maar verschillende familieleden en bekenden hebben getuigd van zijn muzikale kunnen." Het boek van Copeland bevat "een aantal indrukwekkende verklaringen over zijn dagen als Jazzmuzikant," waaronder dat hij "een week lang vierde trompet speelde in het orkest van Glenn Miller," hoewel die bewering is ontkracht.

Miles zou trouwen met Elizabeth Lorraine Adie, de dochter van een vooraanstaand Schots neurochirurg en zelf ook werkzaam bij Britse Inlichtingen. Hun huwelijk bracht drie zonen voort die elk belangrijke figuren zouden worden binnen de New Wave scene van de jaren 1970'.

Blijk gevend van een ogenschijnlijk gebrek aan fantasie werd de eerst geboren zoon Miles Copeland III genoemd, hij werd geboren in 1944. Vanaf 1966 studeerde hij aan de Amerikaanse Universiteit van Beiroet, een instituut dat niet alleen vele toekomstige wereldleiders voorbereidde, maar ook 19 van de afgevaardigden die in 1945 het handvest van de Verenigde Naties ondertekenden, en de toekomstige oprichter van Apple, Steve Jobs. Hiervoor hadden Miles III en broer Stewart de American Community School in Beiroet bezocht, net als later acteurs Keanu Reeves en Greg Kinnear zouden doen, en Bran Ferren, die de patenten ontwikkelde voor Apple's "pinch to zoom" technologie en later samenwerkte met Miles III aan de visuele effecten voor veel van de concerten van diens acts.

Het eerste dat Miles III in de muziek bereikte zou het oprichten van de groep Wishbone Ash zijn geweest. Verder zou hij het Britse agentschap en platenlabel British Talent Management oprichten, met het focus op progressieve rockbands.

Tegen 1977 was hij klaar om de opkomende scene van Punk en New Wave ten volle te exploiteren (of dirigeren?) middels zijn nieuwe operatie, Illegal Records. Later vestigde hij International Records Syndicate (afgekort tot IRS [tevens de afkorting voor de Amerikaanse Belastingdienst, Internal Revenue Service, vert.]), dat veel werk uitbracht van de belangrijkste namen in de markt van New Wave. Deel van het uitermate efficiënte bedrijfsmodel van Miles III was het verkrijgen van een programma op het prille MTV, waar hij alleen zijn eigen artiesten in het licht zette. Nu is hij eigenaar en directeur van Copeland International Artists (CIA – snappie?). In interviews heeft Miles III verklaard dat er een moment kwam om te kiezen tussen spionage en de muziekindustrie. Misschien koos hij beiden?

De tweede zoon, Ian, werd geboren in 1949. Na zijn militaire dienst – waaronder een toer in Vietnam – voegde hij zich bij zijn oudere broer in de muziekindustrie. Tegen 1979 had Ian zijn eigen operatie opgericht, Frontier Booking International (FBI!), een talentenbureau voor opkomende acts, variërend van de B 52's tot The Cure. Ian had een tijdje romantische omgang met de aan de Rolling Stones verbonden (en dochter van een Britse legerofficier!) Marianne Faithfull, en met Courtney Cox (die toevallig ook zijn stiefzuster is). Hij legde zijn memoires vast in een boek, *Wild Thing*, uitgegeven in 1995.

De jongste van de broers Copeland was Stewart, geboren in 1952, en het best bekend als de drummer van de meest productieve van alle New Wave bands, The Police. Dat is *De Politie*. Met bandleider *Sting*, als in "sting operation" (valstrik-operatie). Ooit het gevoel gehad dat je een aanwijzing werd aangereikt?! (Hoewel de rockgeschiedenis zegt dat hij de bijnaam kreeg omdat hij vaak een geel zwart gestreepte trui droeg die hem het voorkomen gaf van een bij!)

Zoals Dave McGowan terughaaft aan het einde van zijn boek *Weird Scenes Inside The Canyon* (Vreemde taferelelen binnen de Canyon):

"Voordat hij feitelijk muzikanten rekruteerde kwam Stewart al met een naam voor de groep, en ontwierp het logo en de hoes voor het album. De band die hij samen zou stellen... zou al snel de meest alom geprezen en commercieel meest succesvolle worden van de nieuwe bands. Het

oorspronkelijke succes van The Police in de Verenigde Staten was de grootste stimulus voor een nieuwe Britse Invasie van Punk en New Wave bands. En dit ondanks het feit dat de groep op geen enkele manier een Punkband was, en eigenlijk ook niet kan worden geclassificeerd als een New Wave band. Zoals de Britse pers aangaf, de bandleden waren veel te professioneel en beetje te oud om echt in de nieuwe scene te passen.”

De Copelands hadden in Beiroet connecties met de Britse spion Kim Philby, één van de zogenaamde “Cambridge Five” (een groep van Britse spionnen die informatie doorspeelde aan de Sovjet Unie, vert.). Tijdens een interview met de Britse *Telegraph* verklaarde Stewart:

“Toevallig waren we daar bevriend met Kim Philby en zijn gezin. Feitelijk stond mijn vader op het punt hem te ontmaskeren toen zijn eigen dekmantel werd verraden. Ik kende Kims zoon Harry, en eigenlijk kwamen ze bij ons wonen toen hun vader verdween.”

Sting kreeg een koninklijke onderscheiding. In een connectie terug naar Copeland, hij zou naar verluidt *Every Breath You Take*, de grootste hit van The Police, geschreven hebben aan het bureau van schrijver van de James Bond verhalen, Ian Fleming. De betekenis van het nummer wordt vaak verkeerd begrepen. Verre van een liefdeslied is het de duistere terging van een stalker naar zijn prooi... en zou evengoed kunnen worden toegepast op een handelaar voor geestbeheersing die zijn onderwerp aanspreekt. De B-kant van de single doet al evenzeer de wenkbrauwen fronsen. *Murder By Numbers* is een ode aan het plegen van een moord in het geniep en ermee weggelopen – inlichtingendienstenstijl – met tekst als:

“Wel, je kunt je verheffen tot de rangen van de vermaarden, in de grote, duistere Hal van Beroemdheden van de geschiedenis, Al onze grootste moordenaars waren ijverig. In ieder geval degenen van wie we de naam kennen. Maar jij kunt aan de top van je professie komen, Als jij de leider wordt van het land. Want moord is de sport van de gekozenen, en je hoeft geen vinger van je hand op te tillen.”

Sorry, had ik al gezegd dat een onwaarschijnlijk groot aantal muzikanten een fascinatie heeft uitgedrukt voor de leringen van Aleister Crowley? Nou, dat geldt ook voor Sting. Aan het einde van het nummer van The Police *Synchronicity II* zingt hij: “Vele mijlen ver weg valt een schaduw op de deur van een hutje aan de oever van een donker Schots meer.” Dit is een directe referentie aan Crowley's beruchte Boleskine House aan de oever van Loch Ness (tussen 1971 en 1991 het bezit van Jimmy Page van Led Zeppelin), waar Crowley naar verluidt vele duistere rituelen uitvoerde en seances hield om entiteiten op te roepen. Net voor Kerst in 2015 brandde Boleskine House onder verdachte omstandigheden tot de grond toe af.

Het derde lid van The Police was Andy Summers, binnengebracht om de oorspronkelijke gitarist Henri Padovani te vervangen. Summers was tijdens de glorie-dagen van de tegencultuur aanwezig in de scene van Laurel Canyon in LA. Hij was één van de vaste aanwezigen in de Log Cabin, ooit het huis van Frank Zappa, en ging regelmatig naar concerten aan de Sunset Strip.

In zijn dagen bij de CIA had Miles Copeland Senior samengewerkt met Sumner Redstone, die een mediabaron zou worden met de controle over veel van de grootste mainstream mediakanalen, waaronder CBS Corporation, Viacom, Paramount Pictures en BET Networks. De oorspronkelijke naam van Sumner Redstone was Murray Sumner Rothstein, voor hij het angliceerde naar “Redstone,” om het minder Duits te laten klinken en meer Amerikaans. In een grappige synchroniciteit, de echte naam van Sting is Gordon Sumner.

De gebroeders Copeland verdeelden hun tijd tussen het VK en de VS en zouden vloeiend Arabisch spreken door hun tijd in Libanon. In 1985 kregen ze een Humaniteitsprijs van de kankerindustrie (ironisch misschien, Ian overleed in 2006 aan huidkanker op 57-jarige leeftijd). De bewoording van de biografie in het bijbehorende programmaboekje onthult wellicht meer over wat hun werkelijke werk was gedurende al hun jaren in de muziekindustrie:

“Elk van de broers Copeland werd al vroeg in hun individuele carrière gezien als buitenbeentje – de nieuwe voorlopers... Terwijl ze weigerden mee te werken met de gevestigde instituten, zeden en houdingen van de muziekindustrie bevonden ze zich aan het voorfront van het pionieren van nieuwe

muziek naar de Verenigde Staten. Hun methoden, ooit geminacht, worden nu overal geïmiteerd.”

Miles Copeland senior overleed in 1991. In 2017 kondigde Stewart Copeland de formatie van een nieuwe supergroep aan, Gizmodrome, bestaande uit hemzelf, Adrian Belew, zanger van King Crimson die samenwerkte met Frank Zappa en David Bowie, en voormalig frontman van Level 42 Mark King.

Meer over McLaren

Malcolm McLaren groeide op in Noord Londen bij zijn grootmoeder van moeders kant, Rose Corre Isaacs, de voormalig rijke dochter van Portugese Sefardische Joden die in diamanten handelden. Het boek van Ian MacLeay's boek *Malcolm McLaren – The Biography: The Sex Pistols, the Anarchy, the Art* (Malcolm McLaren – De biografie: De Sex Pistols, de anarchie, de kunst) merkt op dat Rose “regelmatig haar huis vulde met (toneel)acteurs, bohemiens en homoseksuelen,” dat ze haar bed deelde met de tiener Malcolm, en dat één van de verschillende waarden die ze hem bijbracht was “slecht zijn is goed, goed zijn is gewoon saai.” Zoals Nino Teauoneau opmerkte: “Ik weet niet wat het effect zou zijn van een dergelijke opvoeding op een kind.”

McLarens uitstapje naar een ander genre was onder andere zijn album uit 1983 *Duck Rock*, dat een samensmelting was van muziek uit Afrika, Zuid Amerika en de Caraïben met de elektronische Hip-Hopsound uit New York. In die tijd raakte hij bevriend met icoon van de Hip-Hopcultuur en oprichter van Universal Zulu Nation Afrika Bambaataa (die er later van werd beschuldigd een roofzuchtige verkrachter te zijn, veel meer over hem in een volgend hoofdstuk). McLaren bracht ook Opera de hitlijsten binnen met zijn interpretatie uit 1984 van *Madame Butterfly* van Puccini en probeerde de kunst van “voguing” te populariseren voor Madonna dit deed.

Naast de berekende controversie die hij schiep met de Sex Pistols vestigde McLaren verdere aandacht op zichzelf met één van zijn acts na de Pistols, Bow Wow Wow, waar hij de zangeres Annabella Lwin naakt liet poseren voor een albumhoes toen ze nog maar 14 was. Een fotograaf sprak ook van een andere gelegenheid waar McLaren een 12-jarig meisje overreedde zich uit te kleden voor een fotosessie.

McLaren, teruggrijpend op zijn Situationistische idealen, leek ervan te genieten de pedoseksuele neigingen van anderen te manipuleren, alleen maar voor de controversie, of om één of ander kunstzinnig statement te maken dat weinig anderen dan hijzelf begreep. Zoals gedetailleerd in deze uitsnede van het boek *The Sex Pistols: Inside Story* door Fred Vermorel:

“Hij illustreerde zijn punt met een sensationele anekdote hoe hij op een avond met een metgezel op bezoek ging bij de legendarische leidinggevende bij CBS Maurice Oberstein thuis. Hier troffen ze een naakte jongen aan onder een deken op de bank. Oberstein schepte op over hoe hij de jongen had opgepikt op een station. Voor Malcolm symboliseerde dat de corruptie en hypocrisie die schuilgingen achter Top of the Pops en alle andere rompslomp van de muziekindustrie.

Maar in plaats van Oberstein te veroordelen probeerde hij diens latente pedofilie in de industrie te onthullen door het te verergeren – een Situationistische tactiek die ook zo uit de school van de Franse filosoof Jean Baudrillard zou kunnen komen die het 'de extase van het verergeren van zaken' noemde. Malcolm hield er enorm van om zaken te verergeren ten koste van iedereen die hem in de weg stond...”

In een artikel voor de website *Cageside Seats* voegt schrijver David Bixenspan eraan toe:

“Het was Fred Vermorel wel duidelijk dat de zaak compleet verneukt was. Zijn theorie – blijkbaar aan hem bewezen tijdens een gesprek met McLaren (waar de laatste aangaf te willen vluchten naar Zuid Amerika voordat 'er stront aan de knikker komt') – was dat zijn oude vriend wilde proberen een verrekend kinderpornoschandaal te fabriceren dat EMI, de BBC en alle andere betrokkenen, inclusief Vermorel kapot zou maken. McLaren wilde bewijzen dat popmuziek pornografie was voor, en gebruik maakte van, kinderen, en dit was zijn kans.”

Tegen die tijd had McLaren een pop/modetijdschrift gelanceerd met de steun van EMI, in eerste instantie getiteld *Playkids*, maar dit werd al snel daarna veranderd in *Chicken*. Hij beweerde dat het nieuwe periodiek

zou gaan over “pleziertechnologie voor primitieve jongens en meisjes.” Dit hoofdstuk in de geschiedenis van McLaren wordt verontrustend in het licht van het al eerder besproken *Pizzagate* schandaal. Betrokkenen hebben gezegd dat in hun communicaties codewoorden werden gebruikt, gerelateerd aan voedsel, waar “chicken” codewoord was voor jonge jongens.

Eén van de populaire T-shirts uit de modezaak van McLaren en Vivienne Westwood (Westwood zou later de titel “Dame” verkrijgen) laat een naakte minderjarige jongen zien die een sigaret vasthoudt. McLaren zelf is gezien in een shirt met daarop de woorden “Cambridge Rapist” (verkrachter van Cambridge [Universiteit]).

De observatie van Nino Teauoneau:

“De Sex Pistols was een gefabriceerd Situationistisch protest tegen de moderne, gefabriceerde muziek. Eén van de overkoepelende principes van Situationists International is de vernietiging van kunst, van muziek. Abstracte kunst is goed, en realisme en de klassieken zijn slecht. Die zijn voor de elites. Situationisten verergeren de verdeeldheid binnen kunst. Dus gebruikte Malcolm zijn kennis van deze filosofie om een band te creëren die voldeed aan dat verlangen.

Dus lijkt het dat allebei zijn bands gefabriceerde pioniers waren van de anti-muziek voor de Situationistische filosofie.”

Het is goed ons de woorden te herinneren waarmee Johnny Rotten in 1978 het laatste optreden van de Sex Pistols in San Francisco afsloot: “Ooit het gevoel gehad te zijn bedrogen? Goedenavond.” Had Rotten net de ware aard van McLarens exploitatie ontdekt? Of was hij altijd al een betrokkene die op de hoogte was?

Malcolm overleed in 2010 op de leeftijd van 64, vrij kort nadat hij de zeldzame aandoening kwaadaardig peritoneaal mesothelioom had opgelopen. Naar verluidt waren zijn laatste woorden “bevrijd Leonard Peltier,” een referentie aan een gevangene Oorspronkelijk Amerikaanse politiek activist.

Het J-woord

Een gegeven dat ik persoonlijk zeer interessant vind is het enorme aantal Joodse families die verbonden zijn met Punk en New Wave, en ik vind de vraag waarom dit zo is waard om te stellen. Het is onvermijdelijk dat een kleine minderheid direct, standaard, zal worden aangezet me te bestempelen als een “antisemiet,” alleen al door het stellen van die vraag. De maatschappij is zo systematisch geprogrammeerd door het soort van de door Rothschild gecontroleerde Anti Defamation League dat het J-woord altijd dat effect heeft op sommigen. Wanneer de muzieksceen overmatig zou worden bevolkt door, laten we zeggen, Zweden, Koreanen of Brazilianen in de mate waarin ze wordt bevolkt door mensen van Joodse origine, dan zou ik precies dezelfde vraag stellen. Zou ik dan worden gedemoniseerd als “Anti-Zweed!” “Antikoreaan!” of “Anti-Braziliaan!” en door de beschaafde maatschappij worden verstoten?

Nee. Want Joden (of in ieder geval degenen die zichzelf betitelen als “Joods,” gezien de meerderheid van deze mensen vandaag de dag feitelijk afstamt van de Ashkenazi Khazaren uit de Kaukasus, zonder enige genetische banden met het Midden Oosten) zijn de enige groep waar omheen een dergelijke politiek correcte paranoia bestaat. De frase “Antisemiet!” wordt al uitgesproken voordat wat wordt gezegd feitelijk is onderzocht op waarde, en de discussie eindigt dan en daar. Verwijzend naar deze onmiddellijke reactie gaf voormalig Israëliësch minister Shulamit Aloni tijdens een interview uit 2002 toe: “Het is een truc. Die gebruiken we altijd.”

Dan wordt dit een vraag op zich. Waarom zijn er deze maatregelen, alleen voor deze groep boven alle anderen? De andere grote vraag is: Wat is het met de muziek en entertainmentindustrie dat het dergelijk grote aantallen individuen van Joodse afkomst aantrekt, buiten alle proportie in verhouding met de algemene gemeenschap? Ik beweer niet het antwoord te hebben. Ik denk gewoon dat het een vraag is die het waard is te worden overwogen.

Zoals Nino Teauoneau verklaart:

“De gehele scene wordt op elk niveau overweldigend gedomineerd door de Joodse invloed. Tussen

de oorspronkelijke bands uit New York in de jaren 1970' ging het grapje dat CBGB's "De Synagoge" heette. In die tijd bestond elke band die daar vandaan kwam voor meer dan 50% uit Joden.

Dus hebben we het over de Ramones, Blondie, New York Dolls, alle verbanden die terugleiden naar Ginsberg. En elk van mijn Situationistische bronnen heeft banden met Joden. Allemaal. Bijna elke producer was Joods of hing het geloof aan, of de producties liepen via een Joodse uitgever. Negen van de tien clubeigenaren in New York en LA waren Joods. Alles, van boven tot beneden.

En weet je wat het is? Dat is niet waar ik naar zoek. Ik probeer niet uit te vogelen wie Joods is en wie niet. Het maakt gewoon onderdeel uit van de gegevens die op internet beschikbaar zijn."

Ook een handvol spelers van de Britse scene hebben Joodse familiebanden (en de informatie wordt aangeboden zonder insinuaties, slechts ter informatie van de lezer). De moeder van de manager van The Clash Bernard Rhodes was een Russisch-Joods evacu e. Hij beweert zijn vader nooit te hebben gekend. Bob Geldof, voorman van de Ierse New Wave band The Boomtown Rats, had een Joodse oma aan vaders kant. Mick Jones van The Clash werd geboren in Londen uit een Welshe vader, Tommy Jones, en een Russisch-Joodse moeder, Renee Zegansky (zijn neef is Grant Shapps, parlementslid voor de conservatieve partij van het district Welwyn Hatfield).

Collega bandlid bij The Clash Joe Strummer, geboren John Graham Mellor, was de zoon van een Britse buitenlandse diplomaat met een Duits-Joodse oma aan moeders kant. Strummer overleed plotseling aan een aangeboren hartafwijking, aldus bericht, op 22 december 2002, op 50-jarige leeftijd.

Ik wil niet naar Chelsea

Net als bij het eerder gedocumenteerde Cedars-Sinai Medical Center in Los Angeles heeft de Punkscene zijn eigen sinistere locatie, omringd door verhalen waardoor het de laatste plaats is waar ik een nacht door zou willen brengen. Dat is het Hotel Chelsea in de binnenstad van Manhattan.

Oorspronkelijk een blok van woonappartementen dat werd gebouwd in de jaren 1880' (in dezelfde tijd als het Dakota-gebouw werd gebouwd waarvoor John Lennon werd vermoord en dat de locatie was van de speelfilm *Rosemary's Baby*) oefende dit gebouw een magnetische aantrekkingskracht uit op schrijvers, dichters, muzikanten, acteurs en iconen van de tegencultuur door de decennia, en velen van hen woonden er gedurende langere tijd. Arthur C Clarke schreef er zijn *2001: A Space Odyssey*, Beatdichters Allen Ginsberg en Gregory Corso woonden er ook. Jack Kerouac schreef er zijn roman *On The Road*, en toneelschrijver Arthur Miller schreef er *The Chelsea Effect* om zijn tijd daar in begin jaren 1960' vast te leggen. De schrijver Dylan Thomas verbleef er toen hij zou zijn overleden aan longontsteking op 9 november (9/11) 1953. Charles R Jackson, schrijver van *The Lost Weekend*, pleegde zelfmoord in zijn kamer daar op 21 september (de herfstequinox) 1968.

Anderen die het op enig moment hun thuis noemden zijn de al eerder genoemde occultist Everrett Smith (die er overleed in kamer 328 in 1991), Stanley Kubrick, Ethan Hawke, Dennis Hopper, Eddie Izzard, Uma Thurman, Eliot Gould, Jane Fonda en Russel Brand, onder vele anderen. De punker Dee Dee Ramone schreef er een boek, ogenschijnlijk "fictief," waarin hij het heeft over groepen in mantels die occulte rituelen uitvoeren in de kelder van het hotel.

Het Chelsea deed al lang geleden zijn intrede in de muziekmythologie middels andere verontrustende verhalen. Dave McGowan documenteerde er  e n in zijn boek *Vreemde Taferelen* betreffende de ooit sociaal bewuste volkszanger Phil Ochs:

"In de zomer van 1975 veranderde de publieke persona van Phil Ochs abrupt. Hij nam de naam John Butler Train aan, verklaarde zich als werkend voor de CIA en deed zich voor als agressief, rechts tuig. Hij vertelde een interviewer dat 'op de eerste dag van de zomer van 1975 Phil Ochs in het Chelsea Hotel was vermoord door John Train... Ten behoeve van de samenleving, publiek en geheim, moest hij worden opgeruimd.' Die symbolische moordaanslag, tijdens de Zomerzonnepunt, vond plaats in hetzelfde hotel waar Devon Wilson een paar jaar eerder naar buiten was gevlogen. Eén van Ochs Biografen zou later schrijven dat Phil/John werkelijk dacht dat hij voor de CIA

werkte.”

Zou het kunnen zijn dat het Chelsea een soort van geheime faciliteit was voor geestbeheersing, verbonden met het militaire apparaat en op zijn beurt met de sectoren van het entertainment? Zou dit een verklaring kunnen zijn voor zijn vreemde en dubieuze historie? In zijn nummer uit 1978 *I Don't Want To Go To Chelsea* zong de Brits-Ierse New Waver Elvis Costello: “Mannen gekleed in witte jassen komen schreeuwend aanrennen, schudden je zachtjes bij de keel.” Maakte hij kenbaar dat hij kennis bezat over wat zich afspeelt in het beruchte New Yorkse hotel, eerder dan te protesteren tegen een bezoek aan een deel van Zuid Londen waar, synchronistisch (of niet?), de Britse Punkbeweging werd geboren?

McGowan berichtte tevens dat in 1971 een prostitué die groupie werd genaamd Devon Wilson – die naar verluidt samen zou zijn geweest met Jimi Hendrix op de dag voor diens dood en romantische betrekkingen had gehad met Arthur Lee van de band uit Laurel Canyon Love – naar haar dood stortte uit een raam van de zevende verdieping van het Chelsea.

Ondertussen werd een ode aan het hotel gecomponeerd door zangeres/songschrijfster Christa Paffgen, bekend onder de naam Nico, op haar debuutalbum uit 1967, *Chelsea Girl*. Dit volgde op haar rol in de gelijknamige experimentele avant-garde film *Chelsea Girls* een jaar eerder. De film werd voor een deel opgenomen in het hotel en wierp een blik op de leefstijl van veel van de jonge vrouwen die in die tijd bekend stonden als “Warhols Supersterren.” Nico was zangeres geweest bij Velvet Underground voor haar samenwerking met Jackson Browne. Ze zou op 49-jarige leeftijd op Ibiza zijn overleden aan een hersenbloeding.

Meer muzikale verbanden zijn onder andere de residentie van Madonna begin jaren 1980' en haar terugkeer in 1992 voor een fotosessie voor haar boek *Sex in Kamer 822*. Dezelfde kamer trok Taylor Momsens band The Pretty Reckless voor een meer recente fotoshoot. De Britse dansartiest La Roux nam een muziekvideo op in het hotel, net als Depeche Mode's Dave Gahan voor zijn nummer *Saw Something*. The Grateful Dead, Tom Waits, Patti Smith, Iggy Pop, Jeff Beck, Dee Dee Ramone, Phil Lynott, Cher, Joni Mitchell, Bob Dylan, Alice Cooper, Janis Joplin, Bette Midler, Pink Floyd, Canned Heat en Leonard Cohen brachten er allemaal tijd door. Waarom?

Het Chelsea zelf is onderwerp geweest van vele films, waaronder de seksthiller *9 ½ Weeks*, de Japanse griezelfilm *Hotel Chelsea*, *Chelsea Walls* uit 2001 en de documentaire uit 2008 *Chelsea On The Rocks*.

Een misschien nog intrigerender link is ondertussen dat verschillende overlevenden van de ramp in 1912 met de Titanic er een tijd zouden hebben verbleven, gezien het zich in de buurt bevindt van Pier 54, de kade waar het schip aan had moeten leggen bij aankomst.

Maar misschien wel de meest duistere vlek in de geschiedenis van het Chelsea voert ons echter regelrecht terug naar de Punkscene.

Sid en Nancy

Sid Vicious verkreeg een iconische “leef snel, sterf jong” status in een wonderbaarlijk korte tijd, en op zeer jonge leeftijd. Op het moment van zijn overlijden bevond hij zich nog maar twee jaar in het publieke oog, terwijl hij nog maar 21 was. Zijn beroemde bijnaam zou zijn geïnspireerd door de hamster van Johnny Rotten, die Sid heette. Toen de hamster hem een keer beet zou hij hebben gezegd: “Sid's really vicious,” en de naam bleef hangen. Vicious' echte naam was John Simon Richie, later John Beverley toen zijn moeder hertrouwde. Gedurende een tijd deelde hij een kraakpand met drie andere “gezichten” van de Londense Punkscene, en de groep werd bekend als “de vier Johns.” Eén van hen was John Lydon, die Johnny Rotten werd, een andere was John Wardle, beter bekend onder zijn artiestennaam Jah Wobble, en de laatste was John Grey.

De ouders van Vicious zouden elkaar hebben ontmoet bij de Britse luchtmacht, alweer een connectie met het militaire apparaat. Zijn afwezige vader werkte als wachter bij Buckingham Palace en was een semiprofessioneel trombonespeler in de Londense Jazzscene. Anne trouwde in 1965 met Sids stiefvader, Christopher Beverley. Sid, een vertrouwd gezicht in modezaak *Sex*, werd begin 1977 gerekruteerd voor de

Sex Pistols na het vertrek van de oorspronkelijke bassist, Glen Matlock. Vicious vestigde al snel de aandacht op zich als een nihilistisch en flamboyant icoon van de Punkscene, en zou de zang verzorgen voor drie covers voor de soundtrack van de film over de Sex Pistols, *The Great Rock and Roll Swindle*.

Laat in 1978, na het einde van de Sex Pistols, woonde Sid in New York met zijn vriendin, een Joodse rockgrouper/prostituée/heroïneverslaafde/dealer genaamd Nancy Spungen. Beide bevonden zich al hun hele jonge leven op het pad van zelfvernietiging, waren hopeloos verslaafd aan heroïne en andere drugs terwijl ze zich opsloten in Kamer 100 van het Chelsea Hotel. Op 12 oktober werd het levenloze lichaam van Nancy aangetroffen in de badkamer van hun appartement, ze was nog maar 20. Ze was in haar buik gestoken. Het officiële verhaal dat al snel naar buiten kwam (en werd vereeuwigd in de film van Alan Cox uit 1986 *Sid & Nancy*, met trouwens een vroeg optreden van Courtney Love) was dat een uitzinnige Sid in een drugsroes haar had gestoken en dat ze naar de badkamer was gestrompeld waar ze doodbloedde. Sid werd aangeklaagd voor haar moord maar kwam al snel op borgtocht vrij, betaald door, volgens het latere commentaar van Johnny Rotten, een vrijgeveige Mick Jagger. Binnen een paar weken werd hij echter aangeklaagd wegens mishandeling na een handgemeen met de broer van zangeres Patti Smith en kwam hij terecht in het gedwongen afkickprogramma van de gevangenis op Riker's Island.

Het einde van Sids leven kwam op 2 februari 1979, door een overdosis heroïne tijdens een feestje in het appartement van een vriend, om zijn borgtocht van een dag eerder te vieren. De officiële verklaring was dat hij vrijwillig een overdosis nam, ogenschijnlijk om zich te houden aan het zelfmoordpact dat hij met Nancy had gesloten. Vicious had al een paar zelfmoordpogingen ondernomen sinds zijn vrijlating. Er gaan verhalen dat Sids onconventionele moeder Anne – die zijn heroïnegebruik al maandenlang voedde – hem de fatale overdosis gaf, met dan wel zonder Sids instemming, afhankelijk van degene die het verhaal vertelt. Sids vrijwillige zelfmoord is echter in tegenstrijd met verklaringen van vrienden, die verklaarden dat hij optimistisch was over de toekomst en plannen maakte voor de voortzetting van zijn carrière.

Het is hier dat het water – zoals altijd in al dit soort gevallen – wordt vertroebeld over wat er echt met Nancy gebeurde. Zoals velen dicht bij de Pistols over de decennia hebben geopinieerd, de luie en ongeïnteresseerde politie vond het makkelijk om de zaak rond te krijgen door te stellen dat een uitzinnige Sid haar gewoonweg had neergestoken, en later zelf overleed aan een overdosis. Nog twee zinloze junkies van de straat. Een mooi resultaat en veel makkelijker dan het echte politiewerk.

Vreemdheden komen echter voort uit de verschillende verklaringen met betrekking tot het mes dat zou zijn gebruikt in de aanslag, zoals is te zien in de documentaire uit 2010 *Who Killed Nancy?* (Wie vermoordde Nancy?) van journalist Alan G Parker. Een link vind je aan het einde van het hoofdstuk.

Volgens het officiële verhaal werd een 007 knipmes geschonken aan bassist van de Dead Boys Stiv Bators door Dee Dee Ramone, en Vicious, onder de indruk ervan, kocht een identiek exemplaar. Maar andere verslagen zeggen dat het om een heel ander mes ging. Het politierapport zegt dat het mes, toen het werd aangetroffen, was schoongeveegd. Mensen die getuige waren van de door de drugs veroorzaakte roes waaronder Vicious de hele avond verkeerde houden staande dat hij niet de tegenwoordigheid van geest had kunnen hebben om dat te doen.

In een interview met *The Daily Record* leek John Lydon de mening toegedaan dat Nancy zichzelf had gestoken en verklaarde:

“Nancy Spungen was een afschuwelijk, verschrikkelijk persoon die zichzelf van het leven beroofde door haar leefstijl, en leidde tot de zelfvernietiging en navenante dood van Sid en het hele fiasco.”

Brits schrijver en onderzoeker Neil Sanders ging hier op in tijdens het interview voor *Good Vibrations* dat ik voor aflevering 92 met hem had:

“Ik denk niet dat Sid het heeft gedaan. Volgens mij sliep hij. Er doet een gerucht de ronde – en ik vroeg Glen Matlock erover toen ik hem vorige week zag – hem was het verteld door iemand die het kon weten, het kwam van de bassist van de Dead Boys (Stiv Bators) die op dat moment daar was, ze kochten een hele vracht heroïne van die gast, en een hele zoi jachtmessen, dat vonden ze leuk. Die gast vertrok, Sid raakte compleet van de wereld, die gast kwam terug en zei 'Nancy, ik wil een deel

van mijn drugs terug.' Zij zei nee, ze kregen ruzie, hij stak haar neer. En Sid wist van niks.

Dezelfde bewering dat Courtney Love al die heroïne binnenbracht in de Grungescene, wat het uiteindelijk vernietigde, Nancy – samen met Johnny Thunders van The Heartbreakers – brachten zeker heroïne binnen. Zij was degene die Sid eraan bracht. Niemand gebruikte heroïne tot Nancy en Johnny Thunders de scene betraden.

Ondertussen suggereert de documentaire *Who Killed Nancy* dat Sid – die veel contant geld bij zich droeg – wellicht het doelwit was van een roofoverval in het Chelsea, en dat Nancy was gestoken toen ze probeerde deze te verhinderen. Mensen die in de film worden geïnterviewd refereren herhaaldelijk aan een karakter, slecht bekend als “Michael,” die op dat moment op de vijfde verdieping van het hotel woonde. Sommigen denken dat dit zou kunnen refereren aan Michael Morra, beter bekend onder de naam Rockets Redglare, de naam die hij gebruikte als cabaretier. Morra was zelf een drugsdealer en verslaafde waarvan bekend is dat hij de bewuste avond in het Chelsea was.

De moeder van Sid, ook verslaafd, werd dood gevonden, vermoed werd een overdosis, in september 1996. Ze zou terneergeslagen zijn na het uitblijven van succes bij de reünietournee van de Sex Pistols, *Filthy Lucre*, die ze “zielig en triest” noemde.

Naar bericht is het Chelsea sinds 2011 gesloten voor gasten en ondergaat renovatie.

*

Bronnen

[Good Vibrations podcast aflevering 097 - Nino 210: Links tussen de Gevestigde Orde en Punk en New Wave](#)

[Nino Teauoneau's blog, waar hij zijn vele bevindingen documenteert over dubieuze links van Punk en New Wave](#) (Niet alle links zijn actief) [Hier](#) vind je nog meer.

[Logos \(voorheen Gnostic\) Media Unspun podcast 53: Allen Ginsberg ontmaskerd](#)

[Logos Media Unspun podcast 57: Ayahuasca en William S Burroughs](#)

[Louder Than War: Situationisme verklaard! En het effect op Punk en de popcultuur](#)

["Bruggen verbranden zodat er geen weg terug is": Malcolm McLaren, Situationisten en de Sex Pistols herinnerd door Fred Vermorel in nieuwe onthullende catalogus](#)

[Situationisme en Rock door Paul Fitzpatrick](#)

[Stukjes boeken, veelal biografieën: Savile, McLaren, De Grote Kindermisbruikzwendel van 1980 en verder](#)

[Cageside Seats: David Bixenspan over Malcolm McLaren 1946-2010](#)

[Let maar niet op de swastikas: De geheime geschiedenis van de Britse "Punky Joden"](#)

[John Lydon prijst Mick Jagger voor betalen advocaten in moordproces Sid Vicious](#)

[Who Killed Nancy? Een film van Alan G Parker](#)

[MTV News: Moeder Sid Vicious dood](#)

[Debbie Harry beweert dat seriemoordenaar Ted Bundy haar in auto lokte](#)

[John Joseph onthult dat hij seriemoordenaar Joel Rifkin kende tijdens interview](#)

[Overlijdensadvertentie voor Dorothy Mackaye, oma van Ian Mackaye van Fugazi and Minor Threat](#)

[Oom van Fall Out Boy's Pete Wenz is neef generaal Colin Powell en opa is propagandist](#)

[12 Dingen die je nooit wist over KLF](#)

Hoofdstuk 5. Heftige vibraties

Hoe terecht is de vermeende associatie van Heavy Metal met Satanisme en het duister occulte? En waarom zou er al überhaupt een verband moeten zijn tussen deze elementen en de muziekszene?!

“Ik ben nog nooit iemand tegengekomen die zei, man, ik vind het zo geweldig dat ze Eddie Money's Two Tickets To Paradise weer draaien op de radio! Dat zegt niemand!”

Chris Drapeau in Good Vibrations podcast, 2017

“Het is voor de show. Net als Cannibal Corpse met hun bloederige teksten. Mensen zouden het niet kopen als ze zongen over puppy's en regenbogen en My Little Pony op de albumhoes zetten.”

“Dogsmilk” in een commentaar op een online forum van David Icke in een draad over Heavy Metal, 2012

“Ik weet niet of ik een medium ben voor een kracht van buitenaf. Wat het ook is, eerlijk gezegd hoop ik niet dat het is wat ik denk dat het is...”

Ozzy Osborne

Noem “satanisme” in muziek aan een gemiddeld lid van het publiek en ze zullen waarschijnlijk denken aan de genres Heavy Rock en Heavy Metal, zodanig zijn de mythische connecties van deze scenes met de wereld van het duister occulte. Velen zullen zich ongetwijfeld beelden herinneren van rockers die “de Duivelshorens” laten zien. Capriolen als het afbijten van de kop van een vleermuis en twee witte duiven door Ozzy Osborne komen wellicht bovendien (hij was goed geprepareerd voor het spillen van bloed door het werken in een slachthuis), net als niet al te subtiele namen van groepen als Black Sabbath, Judas Priest en “de Grote Vier” stadions vullende Metal bands – Slayer, Megadeth, Anthrax en Metallica.

Deze associaties werden nog verergerd bij het Amerikaanse publiek door de zogenaamde “satanische paniek” van de jaren 1980', de grotendeels door Christenen aangedreven morele opstand tegen de muziek, verder aangewakkerd door het zwelgen van bands in boosaardige thema's om platen te schuiven. De reputatie van Metal werd nog verder versterkt door beweringen dat de muziek van Metallica was gebruikt voor slaapdeprivatie en de psychologische marteling van Irakese krijgsgevangenen door Amerikaanse militairen, en dat een voortdurende blootstelling aan Hard Rock – vooral het nummer *Panama* van Van Halen – zou hebben geleid tot de uiteindelijke overgave van Panamees dictator Manuel Noriëga aan Amerikaanse troepen

in 1990.

Maar, even de overduidelijke voorbeelden terzijde, is deze associatie nu helemaal terecht? Zijn deze genres meer “satanisch” dan andere, gezien artiesten van Cliff Richard tot Justin Bieber zijn gefotografeerd terwijl ze het “666”-symbool toonden, en subliminale beeltenissen van demonische entiteiten werden verstoppt in video's van Robin Thicke en Beyoncé? Is de godslasterlijke reputatie van Metal zorgvuldig gecultiveerd door de leidende namen binnen de scene om een gunstig schokeffect en controversie te genereren?

Of waren de pioniers werkelijke beoefenaars van occulte rituelen, en is er iets met de trillingsignatuur van deze geluiden dat een zeer werkelijke verbinding mogelijk maakt met duistere en verontrustende sferen van energie? Zou het kunnen zijn dat vele muzikanten werkelijk bezeten raken door entiteiten die tijdens optredens worden opgeroepen?

De satanische zondebok?

Heavy Metalmuzikant die onafhankelijk onderzoeker werd Chris Drapeau, die samenspeelde met groepen als Metallica, Megadeth en Devildriver, was in 2017 te gast in *Good Vibrations* om zijn kijk op deze zaken te geven. Zijn reflecties:

“Voor mij is de grootste onderliggende vraag hier: Is Heavy Metal altijd al de 'satanische zondebok' geweest, om het zo maar te zeggen? Werd dat stigma gecreëerd om het focus van de werkelijk schadelijke aspecten van werkelijk satanisme te verleggen, weg van wat we zien in popmuziek en populaire cultuur? Als om te zeggen: 'Heavy Metal is de muziek van de Duivel, maar alsjeblieft, luister gerust naar dit nummer van Rihanna. Geheel ontdaan van satanisme en volledig acceptabel voor je kind om naar te luisteren!’”

Door de overtrokken agressie van Metal en vergelijkbare genres, zo voegt hij toe – hoog volume, confronterende thema's en wansmakelijke beeltenissen – wordt het een perfect doelwit om beschuldigingen van duister occulte aspecten over zich af te roepen.

“Naar mijn gevoel is Metal de satanische zondebok geworden, waar het veel van het focus verlegt, weg van het werkelijke, het echte satanisme dat we zien in de popcultuur, en weg van het satanisme dat veel mensen leven, zonder dit te weten!”

Enige instemming kwam van muzikant Jeff Young, die gitaar speelde bij Megadeth op hun eerste album. Nu presenteert Jeff zijn programma *Music Without Boundaries* (Muziek zonder grenzen) online, waar hij inspirerende muziek draait die normaal gesproken nooit op de radio te horen is. Ook hij was mijn gast voor *Good Vibrations* in 2017:

“In mijn onderzoek ben ik erachter gekomen dat Metal het niet haalt bij Countrymuziek, want van hee-haw en de goeie ouwe tijd tot de hedendaagse artiesten – Keith Urban, Blake Sheldon – je komt er niet in Countrymuziek als je geen Vrijmetselaar bent! Ik heb hier in mijn programma veel tijd aan besteed, en op mijn Facebookpagina voor Music Without Boundaries staat een heel fotoalbum. Ik was het beu om albumhoezen en decors en programmaboekjes te posten, en Dolly Parton en Garth Brooks en al die lui met hun handgebaren van de Vrijmetselarij, staand in een piramidevorm en al die zoi. En als je dan kijkt naar een video van Ke\$ha, met pentagrammen en meer van dat fraais, dat is meer duister dan Slayer of welke andere Metal die wij maakten!”

De Nederlandse muzikant Quinz Oldenhof, die bas speelt in de Trash Metalband Chainsaw en uitgebreid heeft geschreven voor de Metal muziekpers, is het daar mee eens:

“Iemand zou eens onderzoek moeten doen in de VS en alle moordenaars, seriemoordenaars en verkrachters vragen naar wat voor soort muziek ze luisterden. Daar zou ik het eindresultaat wel van willen zien. Misschien draait het er wel op uit dat het Rihanna is die de meest slechte invloed heeft op mensen!”

Eén grote grap?

Levenslange aanhangers van Metal en zijn vele spin-offs – waaronder Extreme, Speed Power, Metalcore, Grindcore, Gore, Slam, Doom, Death en Black Metal – blijven erbij dat de ogenschijnlijke obsessie van bands met de dood, marteling, verkrachting, verminking en hekserij volledig ironisch is; simpelweg galgenhumor met een knipoog naar degenen die de grap vatten. Deze enthousiastelingen evangeliseren ijverig voor hun gekozen muziekvorm, en velen beschouwen hun associatie ermee als bepalend voor hun totale identiteit, wat zover gaat dat ze tatoeages, piercings en andere lichaamsversieringen hebben waarmee ze hun Metalhelden vergoddelijkten. Ze verwijzen naar de overtrokken satanische pracht en praal van groepen als AC/DC, Iron Maiden, Slayer, Anthrax en Megadeth als de voor de hand liggende voorbeelden van de schijnbaar extreme maar uiteindelijk onschuldige aard van Metal. De observatie van Oldenhof:

“...Voor het merendeel van de bands is het een kwestie van net doen alsof – en niet werkelijk boosaardig te zijn, of anderen proberen over te halen tot het Kwade. Het is al tientallen jaren een wedstrijd wie het 'kwaadaardigst' kan zijn. Je kunt eenmaal geen madeliefjes op je albumhoes zetten als je zingt over ingewanden en lijken. Nogmaals, ik denk niet dat er een band is die werkelijk de bedoeling heeft om een kwaadaardig/satanische klik te promoten, of hun publiek een satanische boodschap op te dringen – niet recht voor zijn raap en ook niet subliminaal.

...Al met al denk ik dat bands die in de mainstream opereren gewoon lol willen hebben en proberen het te maken. Als het nodig is om boosaardigheid voor te wenden (in plaats van boosaardig te zijn) voor het schokeffect en platenverkoop, waarom niet? Bands zoals Baphomet's Blood (complete aanbidding van Motorhead/Lemmy), Inferno, Chapel en Gehennah, om er maar een paar te noemen – het gaat allemaal om voor de grap, voor de kick, lachen man. Gewoon goeie lol en rock and roll.

Nu ik eraan denk, voor veiligheidsmensen tijdens festivals zijn Metalfans waarschijnlijk het aardigste volk om mee te maken te hebben. Er is nooit geweld, nooit wapens, geen drugs. Natuurlijk, er zijn er die een joint roken, maar over het algemeen zijn het gewoon een zootje bier drinkende schatjes die gewoon een leuke tijd willen hebben.”

Glen Benton van de pioniers van Death Metal Deicide heeft gezegd:

“Wat ik zeg is, geef niet mensen als mezelf en (Marilyn) Manson de schuld, want we hebben nooit gezegd 'hey, wij zullen het rolmodel zijn voor jullie kinderen.' Daar gaat dit niet om. Het is allemaal entertainment.”

Zelfs de hartverwarmend genaamde Necrobutcher van de Noorse Black Metalband Mayhem (waarover later meer) ziet:

“Mensen die bang van ons worden zijn al bange mensen, en de mensen die de grap begrijpen zijn er nog steeds, en glimlachen om het geheel.”

Voordat hij toevoegt:

“Het is natuurlijk niet helemaal een grap. Het is iets dat een overheid niet kon beheersen, snap je? Ze probeerden ons eronder te houden, en wat kreeg je daardoor? Cultlegenden.”

Leadzanger en bassist van Slayer Tom Araya wordt aangehaald als een goed voorbeeld van de vele acteurs van Metal. Ondanks dat hij schreeuwt over dood, vernietiging en nihilisme zegt hij een toegewijd Christen te zijn die na elk optreden een kruis slaat als hij het podium verlaat. Moeilijk te weten hoe je zijn aardige gast-imago buiten het podium kunt vereenzelvigen met het reciteren van vroege teksten van de band als: “Bloedend op je knieën, mijn bevrediging is wat ik nodig heb. De aandrang om mijn mijn vuist te nemen en elke lichaamsopening te schenden. Je bent niets, geslagen tot onderdanigheid, verkracht, keer op keer.” Ook al gaat de tekstuele inhoud in recentere tijden over het “onthullen” van de agenda van de Nieuwe Wereldorde en de Illuminatie. Zo zie je maar weer.

Wat is de bedoeling?

In dit opzicht grijpen verdedigers van Metal vaak naar het concept van Intentie als de sleutel wat het effect op een luisteraar zal zijn. Net als met Voorspellende Programmering, reclame en verholde symboliek is het netto effect op een kijker of luisteraar afhankelijk van de Wil van de maker van de kunstuiting bij de bron. Deze wordt doorgegeven in de vorm van een energetische signatuur, en de ontvanger van de kunstuiting maakt hiermee een verbinding op een ongezien niveau. Het gebeurt onafhankelijk van of de ontvanger zich er bewust van is of niet, en onafhankelijk van of hun ego hen vertelt dat het “flauwekul” is. Dat maakt geen verschil. Het is hoe de dynamiek van deze realiteit werkt.

Als de bedoeling van de obsessie van Metal met beeltenissen van de dood allen maar voor de lol is dan zal een luisteraar dus waarschijnlijk geen negatieve effecten ondervinden in dit opzicht. Het zou zo kunnen zijn dat veel van de vooraanstaande muzikanten in deze genres geen kwade bedoelingen hebben naar hun luisteraars toe, en werkelijk geloven in het aspect van “lol” van wat ze verkopen.

Dit goedaardige scenario vindt echter alleen plaats wanneer alle acts binnen deze genres *inderdaad alleen* maar uit zijn op humor en pret maken. Helaas – zoals we op zoveel plaatsen in dit verhaal hebben gezien – komen mega-succesvolle acts in elk genre alleen maar daar door zich te schikken naar de agenda van het bedrijf en vaak ook een agenda voor sociale sturing van de grote bazen van hun platenmaatschappijen. En grote platenlabels – opnieuw, zoals blijkt uit zoveel bewijs dat elders in dit (en het vorige) boek wordt gepresenteerd – zijn heel vaak bedgenoten van de gemeenschap van inlichtingendiensten die, ondanks hun goed bedoelende publieke imago, over het algemeen niet bekend staan voor hun doel om de mensheid te verenigen en te inspireren voor het grotere goed.

In dit hoofdstuk gaan we verder met het ontcijferen van dit raadsel. Maar laten we op dit punt kijken naar het aanhoudende visuele visitekaartje dat al tientallen jaren wordt geassocieerd met alle uitdrukkingen van de hardere kant van Rock.

Hoor eens

De “Duiwelshorens” is een concept dat helemaal teruggaat tot het Oude India en had een veel positievere en bekrachtigender betekenis dan het gebruik in moderne tijden overbrengt. Het handgebaar was bedoeld om boze geesten te verjagen en ziekte of negatieve gedachten te verwijderen. Andere culturen namen het aan om de macht van “het boze oog” te verdrijven, een vloek die, naar men dacht, werd overgebracht door een boosaardig staren. Het werd onderdeel van het Apotropaeïsch magische systeem zoals beoefend in delen van Zuid Europa.

Het gebaar zou echter een aanvallend karakter krijgen wanneer het op iemand gericht wordt en op en neer kantelt, en later werd het gebruikt als communicatie en herkenningsteken door duister occulte groeperingen. Het blijft erg lijken op het handgebaar dat de betekenis “ik hou van jou” kreeg als onderdeel van de gebarentaal voor doven, ingevoerd door Helen Keller, waar veel verwarring bestaat tussen de twee. Over het algemeen, in de versie van Keller wordt de duim naar buiten uitgestoken, waar in de “magische” uitvoering de duim de naar binnen gebogen vingers vasthoudt. (Van Keller wordt gezegd dat ze zelf occultist was die de leringen van Theosofie uitdroeg, dus misschien valt er nog meer te weten over haar ogenschijnlijk onschuldige en goed bedoelde systeem?)

De dunne lijn tussen de twee heeft ervoor gezorgd dat de boosaardige verschijningen van de horens kan worden weggeschreven als simpelweg een uitdrukking van “ik hou van jou” om te verhullen wat wellicht een veel negatiever connotatie heeft – met name wanneer het wordt gebruikt door een politicus, oligarch of enig andere uitdrukking van het establishment van de Nieuwe Wereldorde, die over het algemeen nou niet bekend staan om hun groothartige liefde voor iedereen.

Een verder gebruik van het gebaar zien we in Amerikaanse sport. In zijn vermomming als “Hook 'Em Horns” (Haak die horens in elkaar) is het de slogan en groet van de Universiteit van Texas in Austin, waar wordt gezegd dat het symbool staat voor de kop en hoorns van de mascotte van UT, de Texas Longhorn Bevo (ronderras met hele lange horens, vert.). Onder occultisten wordt het beschouwd als een voorstelling van de heidense god Pan uit de cultuur van Wicca, en van de androgyne “duivelse geit,” de entiteit Baphomet, zoals afgebeeld door de kunstenaar Eliphas Levi – welke beiden worden aanbeden door sommige geheime

genootschappen.

Algemeen gebruik van de “hoorns” binnen de Rock kan ondertussen worden herleid tot de psychedelische band Coven (Heksenkring). Vanaf 1968 begon frontvrouw Esther “Jinx” Dawson elk optreden met het tonen van het teken en sloot ermee af. De achterkant van hun debuutalbum uit 1969 laat de bandleden zien die het teken maken. Wat dan ook de motieven waren van degenen die hun voorbeeld navolgden, de bedoeling van Coven lijkt niet zozeer te zijn geworteld in verkoop stimulerende controversie, dan wel in werkelijke bekwaamheid in occult ritueel. Zo meteen meer hierover.

Algemener werd het teken geassocieerd met Ronnie James Dio, die de leadzanger werd bij Black Sabbath in 1979. Dio verklaarde dat zijn oma het gebruikte om “het boze oog” te weren. Het werd iets van een persoonlijk kenmerk voor hem bij concerten van Sabbath, waarmee hij de neiging van het tonen van het “vredes”teken door Ozzy Osborne verving. Tijdens een interview met www.Metal-Rules.com legde hij uit:

“... Ik denk dat je zou moeten zeggen dat ik het modieus heb gemaakt...Het was een symbool waarvan ik meende dat het een weerspiegeling was van waar de band om ging. Het is niet het teken van de Duivel, zo van 'we zijn hier met de duivel'...Het is gewoon een symbool, maar het had een magische bezwering en houding in zich, en ik vond dat het heel goed werkte bij Sabbath.”

(Als interessant weetje, Black Sabbath kreeg een verbinding met de aan de CIA gerelateerde familie Copeland uit het vorige hoofdstuk toen vijf albums van de groep tussen 1989 en 1995 werden uitgegeven door het label IRS van Miles Copeland junior.)

Eerder dat decennium was het teken enthousiast aangenomen als onderdeel van de acts van George Clinton en Bootsy Collins, Parliament en Funkadelic, werd gebruikt als “wachtwoord” voor het fabelachtige “Moederschap,” en werd getoond door leden van het publiek tijdens hun live shows als teken van waardering. De video van Afrika Bambaataa and the Soul Sonic Force bij het nummer *Planet Rock* opent met beelden van concertbezoekers die het teken van de hoorns laten zien. In het schilderij dat werd gebruikt als albumhoes voor *Love Gun* van Kiss is Gene Simmons afgebeeld met het handgebaar, en Simmons zou het vaak laten zien, zowel op als buiten het podium.

Quinz Oldenhof heeft, zij het enigszins wrang, gezegd dat de gitarist van Anthrax, Scott Ian, ernstige reuma heeft in zijn hand waardoor zijn vingers zich voortdurend in de houding bevinden van de gehoornde hand. Arme jongen. Het gebaar lijkt tevens op wat is aangenomen door de straatbende uit Los Angeles bekend als “The Bloods” om hun leden te identificeren. Het werd zelfs gebruikt door acteur Paul Hogan in de film *Crocodile Dundee* om een wild beest te verjagen.

Waar “kunst” en ritueel elkaar ontmoeten

Tijdgenoot van zowel Coven als Black Sabbath was de Britse band Black Widow, met titels van nummers en albums als *Attack of the Demon* (Aanval van de demon), *Come to the Sabbat* (Kom naar de sabbat [bijeenkomst van heksen, vert.]), *Sacrifice* (Offer), *In Ancient Days* (In oude tijden) en *Sleeping With Demons* (Het bed delen met demonen). Oprichter en lid Clive Jones klonk in ieder geval niet als geinig of ironisch toen hem werd gevraagd of hij nog steeds geïnteresseerd was in satanisme tijdens een interview met de website *Mourning the Ancient*:

“Ja, daar ben ik nog steeds in geïnteresseerd, en ik heb twee keer de Duivel ontmoet, één keer toen ik alleen was overdag en één keer 's avonds met leden van een andere band. Dus ik ben zeker een gelovige. We hebben veel geleerd over zwarte magie voor het eerste album, Sacrifice.”

Eén van de meest besproken promotiefoto's toont zanger Kip Trevor die op het punt staat een zwaard te steken in het lichaam van een naakte vrouw. Naar verluidt zou de band zijn benaderd door een mannelijke heks genaamd Alex Sanders die hen waarschuwde dat hun “kunst” veel te dicht in de buurt kwam van echte rituelen. Zoals Clive Jones zich herinnert:

“Nou, er waren veel momenten in de podiumrituelen die juist waren. Alex Sanders zei altijd dat we dingen op het podium konden laten verschijnen, ook al zagen we die zelf toen niet. Volgens mij, toen we voor het eerst de live act deden, speelden we in een club in Derbyshire en verschenen er priesters die probeerden de show te stoppen, voor het podium hielden ze kruisbeelden omhoog.”

Terug dus, naar de al eerder genoemde band Coven (wat een verzameling of samenkomst van heksen betekent). Deze groep valt met name op in het hele “satanisme in Rock” debat door – wat lijkt – het opnemen van een feitelijke zwarte mis op vinyl in de vorm van hun debuutalbum met de charmante titel *Witchcraft Destroys Minds and Reaps Souls* (Hekserij vernietigt de geest en ontnemt de ziel). Hoewel het geluid van de band meer te plaatsen is in de stijl van psychedelische muziek uit de jaren 1960' wordt de groep beschouwd als de voorloper van de Heavy Rock, met name vanwege hun confronterende stijl en schokkende beeltenissen – beide een standaard kenmerk van wat later zou komen.

De band werd ontdekt door producer Bill Traut, die een student was van horrorschrijver en occultist HP Lovecraft, en een fan van de Britse occulte schrijver Dennis Wheatley. Samen met een bedrijf genaamd Open Door Management had Traut een platenmaatschappij genaamd Dunwich Records, vernoemd naar een fictief stadje uit één van de gevierde griezelromans van Lovecraft. Chris Drapeau legt uit:

“In die tijd verwerkte de band al veel satanische ideeën in hun live shows. Ze voerden een erg verwaterde en ingekorte versie uit van een zwarte mis. Ze werden in doodskisten het podium opgedragen. Dit was in de jaren 1960', rond dezelfde tijd van de advent van Anton La Vey's Satanskerk. Die figuur, Bill Traut, wilde een zwarte mis opnemen. Dat was zijn belangrijkste focus voor dat project. Dus zie je op de hoes de drie belangrijkste leden van de band met een schedel, en ze dragen allemaal een rozenkrans met een omgekeerd kruis.

En als je het album openvouwt... zie je zangeres Jinx Dawson volledig naakt, liggend op een altaar met een kelk op haar borst en een schedel over haar geslachtsdeel. De rest van de band en nog wat anderen gooien het teken van de horens in de lucht, en ze voeren een satanische mis uit.”

Misschien dan maar beter om dat album niet op de afspeellijst te zetten voor je volgende kinderfeestje. Onder de songtitels *White Witch of Rose Hall* (Witte heks van Rose Hall), *For Unlawful Carnal Knowledge* (“Voor onwettige vleselijke gemeenschap,” dat later de titel werd voor een album van Van Halen) *Pact With Lucifer* (Pact met Lucifer), *Choke* (Stik), *Dignitaries of Hell* (Hoogwaardigheidsbekleders van de hel) en *Satanic Mass* (Satanische mis) – de laatste zou precies datgene zijn wat het zegt in de titel.

Als je dat hoort brengt dat misschien herinneringen boven aan wat John Todd te zeggen had over de tijd dat hij werkte in de Amerikaanse muziekindustrie, zoals verteld in een vorig hoofdstuk. Wellicht een interessante variatie komt in de vorm van een veel recenter album van de Foo Fighters, met voorman Dave Grohl (wiens familieachtergrond we ook al in het vorige hoofdstuk hebben besproken). Wegblijvend van computermethodes voor een aanpak van de oude school werd het album van de groep uit 2011, *Wasting Light*, gemasterd op een analoge spoelenrecorder, naar bericht in de garage van Grohl. Een veel onconventioneler gimmick betrof echter kleine stukjes van de oorspronkelijke mastertape die in elk CD-doosje van de eerste exemplaren van het album zaten. Grohl besloot dat het “een buitengewone zet zou zijn om alle masterbanden te versnipperen en stukjes ervan aan de fans te geven.” Op de website van de band was een livestream te zien van de werkende recorder tijdens de productie van het album.

Als we reflecteren op de verslagen van John Todd over wat – mogelijk – op een ongezien niveau in muziek kan worden gestopt dan leidt dat tot andere mogelijkheden. Chris Drapeau heeft een aantal potentiële implicaties overwogen van methoden voor thuisopnamen, als nog een bijproduct van het digitale/technologische tijdperk waar we in de afgelopen twintig jaar met een rotgang in zijn gesmeten.

“Nu alles digitaal is heb je met een minuscule set-up de middelen om muziek te produceren van echt hoge geluidskwaliteit, zo in je eigen huiskamer. En er zijn talloze verschillende programma's – wat men noemt Digitale Werkstations software. Ik heb er eentje die ik gebruik voor het opnemen van al mijn muziek, en toen ik de lezing van John Todd hoorde begon ik te denken... wat voor bezwingingen zouden er uitgesproken kunnen zijn over een deel van deze software, of wat zou erin verstopt kunnen zitten?”

Want nu heb je al die onafhankelijke muzikanten en hobbyisten die al deze verschillende platforms gebruiken om op te nemen, en muziek uit zouden kunnen geven waaraan dit soort ideeën gekoppeld zijn – dit soort duistere bezweringen en zo – dat er een bezwering in die programma's zit. En veel van die software uploadt automatisch een kopie naar Soundcloud zodra je klaar bent met mixen en masteren. En dan bevindt het zich in het domein van internet waar iedereen erbij kan om te zien wat het is.

Als dit het geval is dan hebben ze miljoenen die hun werk vanuit hun huis voor hen doen!”

Nog volgens dezelfde lijnen, een vraag die is gesteld door een aantal onderzoekers – met name door Jan Irving en Hans Utter in hun excellente podcast *The Secret History of FM Radio* (De geheime geschiedenis van FM radio) is waarom bepaalde nummers altijd de voorkeur krijgen om te worden gedraaid door stations boven alle andere. De meesten onder ons zullen dit scenario wel kennen. Het lijkt alsof, elke keer dat je een bepaald muziekstation aanzet, of een kanaal voor videoclip, dezelfde handvol songs in een constante rotatie worden afgespeeld, waardoor andere, minder bekende artiesten niet de kostbare zendtijd krijgen toebedeeld. (*Hotel California* van de Eagles of *Africa* van Toto, iemand?)

De cynische kijk is dat er een betalingsregeling bestaat tussen de platenmaatschappijen en de uitzenders. Het betalen van smeergeld is natuurlijk al zo oud als de industrie zelf. Maar zijn er misschien andere motieven om bepaalde nummers in het publieke bewustzijn te krijgen? Dit zou sociale sturing kunnen dienen in de zin van het normaliseren van bepaalde tekstuele thema's, maar er kan ook manipulatie plaatsvinden op sonisch niveau middels de betrokken frequenties in de opnamen.

In de bedrijfsmatige Amerikaanse radio-industrie heeft veel consolidatie plaatsgevonden – net als bij de mainstream nieuwsvoorziening – waar grote aantallen muziekstations onder de controle staan van steeds minder punten waar de macht voor het nemen van beslissingen zich bevindt. Het media-imperium iHeart Media dient als een goed voorbeeld. Bij de laatste telling had het 47 Rockstations in zijn enorme portfolio. Iheart Media kwam voort uit het Clear Channel Netwerk in 2014 en kondigde trots zijn “succes in het worden van een uniek multiplatform mediabedrijf, met een ongeëvenaard bereik en impact” aan. Het is nou niet zo dat ons niet bij elke stap wordt verteld wat er gaande is.

Maak kennis met de familie

Dan weer terug naar het album van Coven (het lijkt dat zijstapjes onvermijdelijk zijn bij het in elkaar puzzelen van deze enorme hoeveelheden onderling verbonden informatie!) *Witchcraft Destroys Minds...* werd door het label Mercury Records uit de schappen gehaald na de publieke verontwaardiging dat het, niet verrassend, tot gevolg had. Bandlid James Vincent, die veel van de nummers schreef op verzoek van Bill Traut, zou muzikant worden in het Christelijke Rockgenre. Hij was blijkbaar niet gebouwd voor een volledig satanische carrière. Jinx Dawson, ondertussen, die een uiterlijk handhaaft dat verdacht veel lijkt op dat van Debbie Harry, ging verder met toeren onder de naam Coven en lijkt geen last te hebben van het onbehagen zoals Vincent. Haar achtergrond vormt in ieder geval een interessante studie. Tijdens een interview met de website *Confessions of a Pop Culture Addict* onthulde ze:

“Ik werd geboren in het occulte. Als kind kwam ik van een achtergrond waar mijn overgrootvader en groottantes deel uitmaakten van het Post Victoriaans Spiritueel Tijdperk, waar de populaire interesses uiteenliepen van alles van Houdini tot geesten, tot seances, tot mesmerisme, tot pendules, tot Hoodoo en betoveringen... en machtige geheime genootschappen deden zich gelden waarvan zij vooraanstaande leden waren. Ze hadden een uitgebreide occulte bibliotheek in hun grote, Italiaanse stijl landhuis die ik gretig las. Ze voerden in dat huis vele rituelen uit...

Ik kom uit een zeer lange lijn van occult kundigen en beoefenaars van de Oude Kunsten. Een aantal was lid van U.A.O.D. (United Ancient Order of Druids/Verenigde Oude Orde van Druïden). Anderen waren lid van de groep van Rozenkruisers Ordo Aureæ et Rosæ Crucis (Orde van het Gulden en Rozen Kruis).

Ik ben van de Mayflower Sociëteit, een directe afstammeling van John Howland, de dertiende

ondertekenaar van de Mayflower Compact. Leden uit mijn familie waren ook actief in de Vrijmetselarij. Mijn vader was een Schotse Rite Vrijmetselaar van de 33ste graad, en mijn grootvader, een voormalig Luitenant Gouverneur van Indiana, was hogepriester bij de Metselaars van de Heilige Boog. Mijn overgrootvader bevond zich in de binnenste kring rond Amerikaans president Teddy Roosevelt. En we zijn opgenomen in het boek The First Families of America. Dus ik ben ondergedompeld in Amerikaanse Illuminati.”

Hier dus geen ongegronde speculatie of vermeende schuld door associatie nodig, dus. Nog maar weer meer voorbeelden van verbindingen tussen popmuziek en alle aspecten van de Gevestigde Orde, en dat recht van de bron. En denkt er nog iemand dat het bij Vrijmetselarij alleen maar gaat om goede dingen te doen voor de lokale gemeenschap en elkaar helpen bij zakenovereenkomsten?

Een gerechtvaardigde vraag zou hier zijn: met een achtergrond in occulte geheime genootschappen en leringen van mysteriescholen zoals Dawson... waarom zou ze zich geroepen voelen tot een carrière in populaire muziek als het *niet* was om de leerstellingen van dergelijke instituten willens en wetens te implanteren in het bewustzijn van een publiek dat niets in de gaten heeft? Het is hetzelfde principe als de hedendaagse podiumshows als de Amerikaanse Superbowl en de Grammy's, waar het soort van Katie Perry, Madonna en Nicki Minaj pronken met ritualistische symboliek recht voor de neus van een publiek dat er grotendeels niets van begrijpt.

En tot slot, in een bizarre wending in relatie tot de groep pioniers die sterk zou zijn beïnvloed door Coven, hun bassist Greg Osborne werd informeel “Oz Osborne” genoemd, terwijl *Black Sabbath* één van de nummers is van hun debuutalbum. Klinkt bekend? (De Engelse band [Black Sabbath, vert.] heeft altijd beweerd dat hun naam werd geïnspireerd door de film van Boris Karlof uit 1963, *Black Sabbath*.)

Een meer hedendaagse band die een voortzetting lijkt van de obsessie van Heavy Rock met het occulte is ondertussen Tool. En de familiebanden van lid Danny Carey stellen – net als bij Dawson – niet teleur. Zoals de officiële website van de band openlijk verkondigt:

“Over het algemeen normaal, er werd een element van mysterie toegevoegd aan de jeugd van Danny toen hij op een dag zijn vader een zwaard zag hanteren in een Maçonniek ritueel. Danny merkte later dat hij vergelijkbare bewegingen uitvoerde toen hij op 13-jarige leeftijd begon met drummen...

Hoewel hij zelf geen Vrijmetselaar werd of enige religie aanhing heeft Danny zijn geërfde interesse in occulte studies behouden. Hij begeeft zich af en toe in dergelijke sferen, zoals de keer dat hij inzicht verwierf in een verborgen aspect van het unicursaal hexagram, waar hij een astrale reis ondernam met behulp van meditatie en DMT.

... Daarna voerde hij een ritueel uit waar hij gebruik maakte van zijn nieuw verworven kennis van het unicursaal hexagram om een patroon van beweging in ruimte te genereren... Het resulterende ritme en doorgang riep een demon op die hij vasthield in de Loge, die hem korte parabels doorgaf vergelijkbaar met passages uit Het Boek de Leugens. Als beschermende en inperkende maatregel raadt Danny iedereen die het volgende album gaat kopen een zorgvuldige studie en toepassing van de onderliggende geometrie van de Tempel van Salomo aan.”

Wacht... was dat nou een schaamteloze bekentenis dat een vorm van betovering plaatsvindt bij werk dat door de industrie wordt uitgebracht?

(Tussenbeide, een held van de meer ondergrondse kant van elektronische dansmuziek gedurende de jaren 1990' was Richard D James, die platen uitbracht onder de naam Aphex Twin. Hij leek het leuk te vinden om spelletjes te spelen met de geest van zijn publiek, en tijdens een interview gaf hij toe dat hij betoveringen uitsprak en dat het Aphex Twin logo was wat in magie bekend staat als een bloedzegel.)

Ook andere bandleden van Tool spreken van het bereiken van veranderde staten van bewustzijn, en dat ze dit doorgeven middels hun muziek.

Wat bezielt je in hemelsnaam?

De notie van werkelijke demonische bezetenheid en zijn connectie met Rock kwam in 2015 op alarmerende wijze in het publieke bewustzijn toen een serieverkrachter en vader van twee kinderen genaamd Donnie Renfrew werd veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf. Renfrew was veroordeeld wegens seksuele en fysieke mishandeling en geestelijke marteling van vijf vrouwen over een periode van 26 jaar. Ten tijde van de mishandelingen had hij steeds een relatie met de betrokken vrouw, en elk van hen verklaarde dat zijn gedrag werd aangezet door het luisteren naar Heavy Metal muziek. Eén getuige verklaarde voor het Hof:

“Hij stak zijn tong uit en zijn ogen puilden uit en hij sprong in het rond en danste op de muziek. Het was zware Heavy Metal waar hij naar luisterde.”

Als antwoord hierop zei Renfrew tegen de aanklager: “Ik sperde mijn ogen open zoals Ozzy Osborne dat pleegde te doen, en ik stak mijn tong uit” voordat hij de gezichtsuitdrukking demonstreerde. Een ander van zijn slachtoffers verklaarde dat de muren van zijn appartement helemaal rood waren geschilderd (één van de belangrijke kleuren die worden geassocieerd met Saturnus, waarvan het woord “satanisme” afstamt) en behangen met omgekeerde kruisen.

Eenzelfde soort van schok werd gegeneerd door een geval in de Verenigde Staten 30 jaar eerder, in het verhaal van een 17-jarige drugsdealer en zelf uitgeroepen Satanist genaamd Ricky Kasso. Ook hij was een enthousiast fan van Heavy Metal en noemde Ozyy Osborne en Judas Priest als zijn inspiratiebronnen. In de zomer van 1984 vermoordde Kasso zijn vriend Gary Lauwers in de bossen van Newport in de staat New York terwijl hij high was van mescaline. Een artikel op de website *Heavy Blog Is Heavy* detailleert:

“Volgens het rapport van de lijkschouwer zou Kasso zijn vriend 36 keer hebben gestoken en zijn ogen eruit hebben gesneden, wat in de media leidde tot het verspreiden dat de moord ritualistisch van aard was... Vier maanden erna presenteerde de media Kasso als satanist en lid van een sekte, waardoor de hysterie die Amerika overspoelde nog verder werd aangewakkerd... Door de politie van Suffolk County werd na het incident een persbericht uitgegeven waarin werd beweerd dat Kasso regelmatig deelnam aan rituelen waarin de duivel werd geëerd.

Het idee dat Kasso een duivelsaanbidder was werd verder bestendigd door diens eigen vader, die beweerde dat zijn zoon bezeten was van het lezen van boeken over hekserij en kleding droeg voorzien van satanische symbolen. Op de dag dat Kasso werd aangehouden droeg hij bijvoorbeeld een AC/DC T-shirt, en dit leidde onvermijdelijk tot de associatie van Heavy Metal met zijn gruweldaden door mediagieren, religieuze figuren en bezorgde ouders die naar een zondebok zochten.

Hij zou minder dan 48 uur later zelfmoord plegen in zijn cel.”

In 2005 zond het Britse televisiekanaal BBC2 een documentaire uit in de reeks *This World* (Deze wereld) met de titel *The Death Metal Murders* (De Death Metal moorden). Hierin werd onder andere de Italiaanse Metalband The Beasts of Satan onder de loep genomen. Tussen 1998 en 2004 ondernamen zij een serie martelingen, offers en moorden – onder meer binnen hun eigen groep – en noemden hun obsessie met de duistere thema's die in hun muziek worden gehuldigd als inspiratie hiervoor. Gedurende de zes jaar lange zoektocht naar zijn zoon bezocht de vader van Michele Tollis, één van de slachtoffers, meer dan 80 Metalconcerten, wat uiteindelijk leidde tot de vondst van het lichaam. Zijn commentaar:

“Niemand kan me tegenspreken als ik zeg dat Heavy Metal en satanisme nauw met elkaar zijn verbonden. Ze gaan hand in hand, ze zijn onafscheidelijk. Dit zeg ik zonder een spoor van twijfel.”

Priester Don Aldo Buonaito riep op om Death Metal te verbieden in het licht van de zaak rond Beasts of Satan en zei: “Als muziek van zichzelf een instrument maakt van schandelijke misdaden en dood, dan moet het worden gestopt.”

De documentaire maakte verder het punt dat van de gemiddelde, aangepaste jongere redelijkerwijs niet kon worden verwacht op zo'n extreme manier te reageren op hun gekozen muziekgenre. Beasts of Satan moordenaar Mario Maccione:

“Mensen die hebben gedaan wat wij hebben gedaan zijn op één hand te tellen. Van de miljoenen die luisteren naar Metal is niemand – ik herhaal, niemand – ooit betrokken geweest bij zoiets als dit. Feitelijk hebben velen meer die helemaal niet naar Metal luisteren dit soort dingen gedaan.”

En Quinz Oldenhog voegt toe:

“Elk jaar plegen duizenden zelfmoord, of doen duizenden domme dingen die nog wel eens in de dood eindigen. Ze luisteren allemaal naar muziek, maar niemand maakt er ooit een rechtszaak van als het gaat om een incident met een fan van Chopin of Ace of Base.”

Waar wel problemen ontstaan, zo lijkt het, is met fans die al *waren* verwoest door enige vorm van depressie, psychologische problemen of levensangst. Het is onder dat soort omstandigheden dat er reden bestaat tot zorg, aldus Don Roberts van Stanford Universiteit tijdens een interview:

“Wat de muziek wel zou kunnen doen is simpelweg het versterken van het geloof dat ze al hadden, en dit verder uitbouwen, het rechtvaardigen van hun wereldbeeld en het verlenen van legitimiteit aan hun gevoel. De teksten zijn gewelddadig, de teksten zijn vrouwonvriendelijk, de teksten zijn depressief en veroorzaken verdere neerslachtigheid, de teksten zijn satanisch. Het gaat over zelfmoord, over zelfverminking. Precies het soort zaken waarvoor we vrezen dat deze probleemkinderen zich erin gaan betrekken.”

Deze extreem gewelddadige gebeurtenissen doen de vraag rijzen of dergelijke scenario's het gevolg zijn van het zich bezigen met duistere, negatieve energie middels hun leefstijl. Er zijn verhalen over treurige ongelukken die de filmcrews van *The Exorcist* en *The Omen* overkwamen, waar het idee is dat wanneer men full time zo betrokken is bij thema's van dood en vernietiging – hoewel “kunst” – er een synchronistische connectie ontstaat met uitdrukkingen van deze energieën.

Waren deze schokkende gebeurtenissen het onvermijdelijke gevolg van deze dynamiek? En zouden meer vroegtijdige overlijdens van belangrijke spelers binnen Rock kunnen worden toegeschreven aan dezelfde factoren, indien occult ritueel een veel meer voorkomend onderdeel van de praktijk van de muziekindustrie is dan de meesten van ons ooit zouden kunnen denken?

Het idee van bezetenheid was ondertussen het onderwerp van de film *Crowley* uit 2009, waarvan het script mede werd geschreven door frontman van Iron Maiden Bruce Dickinson, nog eentje in een lange rij van rockers die bezeten zijn van de befaamde occultist. (Een andere was Ozzy Osborne die het nummer *Mr. Crowley* maakte.) In het verhaal stellen Dickinson en regisseur Julian Doyle zich voor dat “de geest van 'het Grote Beest' (bijnaam van Aleister Crowley, vert.) wordt herboren in een goed gemanieerde professor, wat resulteert in de nodige horror en chaos.”

Wat eronder schuilgaat

Hoewel er meer pogingen werden ondernomen door moraalridders om andere gewelddadige zaken waarbij jongeren betrokken waren te associëren met Metal, was het een zaak uit 1990 rond de Britse groep Judas Priest die werkelijk doordrong tot het bewustzijn van het Amerikaanse publiek.

Het Hof hoorde hoe twee jongens, de 18-jarige Raymond Bellknap en 20-jarige James Vance, de avond van 23 december 1985 drinkend en wiet rokend hadden doorgebracht, naar verluidt luisterend naar Heavy Metal. Vervolgens begaven de twee zich naar de speeltuin van de kerk in Sparks, Nevada, met de bedoeling zichzelf van het leven te beroven met een hagelgeweer, verbonden door het pact dat ze hadden gesloten. Bellknap overleed direct. Vance schoot zichzelf neer maar overleefde. Drie jaar later zou hij aan de gevolgen overlijden.

De aanklager, in opdracht van de ouders van de jongens, stelde dat het paar subliminaal was beïnvloed door een audioboodschap die omgekeerd in het nummer *Better By You, Better By Me* (Goed voor jou, beter dan ik) van Judas Priest was aangebracht op het album *Stained Glass* uit 1978. Wanneer achterstevoren afgespeeld zou “doe het, doe het” te horen zijn, en dit zou het paar hebben aangezet tot hun zelfmoord tegen hun wil.

Het werd de meest bekende zaak omtrent het onderwerp dat bekend staat als “omgekeerd maskeren” (uitvoerig besproken in het eerdere boek). De aanklacht werd door de rechtbank niet ontvankelijk verklaard op 24 augustus 1990 toen de rechter besloot dat de vermeende boodschap het resultaat was van ongelukkig gemixte achtergrondzang. Er bestaan veel duidelijker voorbeelden van omgekeerd gemaskeerde boodschappen dan “doe het, doe het” – *Hell Awaits* (De hel wacht) van Slayer (nog een nummer dat je beter weg kunt laten van de afspeellijst voor je barbecue, zou ik zeggen) zou de boodschap “join us” (kom bij ons) opleveren wanneer omgedraaid afgespeeld.

Hoewel op het eerste gehoor een nogal tweeslachtige boodschap, in 1996 sleepten de ouders van de 15-jarige Elyse Marie Pahler de band Slayer voor het gerecht in Californië in een mislukte poging om de verkoop van hun soort muziek uit te bannen. Elyse was verkracht en vermoord door drie jongeren. Hoewel deze verklaarden dat ze “een offer moesten brengen aan de duivel” als erbetoon aan hun favoriete band Hatred (Haat) waren het twee nummers van Slayer, *Postmortem* en *Dead Skin Mask* (Masker van dode huid) waarvan de ouders van Elyse beweerden dat ze gedetailleerde instructies bevatten voor het plegen van “stalking, verkrachting, marteling, moord en het begaan van necrofilie” met hun dochter. De groep Thy Infernal heeft een nummer getiteld *Armageddon* waarin de instructie “doodt voor Satan” zou voorkomen, en vele omgekeerd gemaskeerde boodschappen werden opzettelijk toegevoegd – ze hebben dit zelf toegegeven – aan de muziek van de Beatles. Hoe dan ook, de zaak rond Judas Priest diende er alleen maar voor om het idee van duistere en sinistere elementen in deze muziekstijlen verder te versterken.

Deze zaak lijkt ook te hebben gediend als voorloper van die waarbij Ozzy Osborne was betrokken, gecentreerd rond het nummer *Suicide Solution* (Zelfmoord als oplossing) van het album *Blizzard Of Oz* uit 1980. De ouders van John McCollum dienden een aanklacht in tegen Osborne toen hun depressieve zoon zelfmoord pleegde, naar verluidt na het luisteren naar het nummer, en haalden de tekst aan die zou luiden “Waarom proberen? Pak dat geweer en schiet!” (deze keer normaal afgespeeld, niet achterstevoren). Ook deze zaak werd verworpen.

(Nog een zijstapje.... In die tijd was Don Arden de manager van Black Sabbath, geboren in een Joods gezin als Harry Levy, de vader van Sharon, die later Ozzy's vrouw zou worden. Over de zaak zegt Arden: “Om heel eerlijk te zijn, ik heb zo mijn twijfels of meneer Osborne de betekenis van de tekst kende, als er al enige betekenis was, want zijn beheersing van de Engelse taal is minimaal.” Arden was een berucht figuur in de onderwereld van Londen met latere links met de Mafia, en werd alom gevreesd binnen de muziekbusiness. Hij was een tijdlang de manager van The Small Faces. Een paar anekdotes rond zijn persoon, hij zou producer Robert Stigwood ondersteboven uit een raam hebben laten bungelen en een sigaar hebben uitgedrukt in het gezicht van de manager van Fleetwood Mac Clifford Davis, die hem dwars zou hebben gezeten. Ozzy werd in 1979 ontslagen door Black Sabbath en tekende bij Ardens platenmaatschappij Jet. Het huwelijk van Ozzy met Sharon zorgde voor een vervreemding van twintig jaar tussen vader en dochter. Sharon vertelde journalist Mick Wall ooit: “Hij is een boosaardige ouwe zak en ik kan niet wachten tot hij omvalt.” Dat gebeurde uiteindelijk in 2007, na een lange strijd met Alzheimer.)

De erfenis van de zaak rond Judas Priest strekte ver, zoals bericht door de website *Heavy Blog Is Heavy*:

“In 1985 stelde een commissie bekend als Parents Music Resource Center, geleid door Tipper Gore (vrouw van toenmalig lid van het Huis van Afgevaardigden Al Gore, later vice president, kandidaat voor het presidentschap en frauduleus propagandist tegen 'opwarming van de aarde,' later omgedoopt tot 'klimaatverandering' toen de cijfers niet in overeenstemming bleken met het gekrakeel, vert.) een lijst samen van nummers die zij aanmerkten als zijnde ongepast. De lijst, genaamd De Vieze Vijftien, werd gebruikt als voorbeeldmodel voor voorgestelde wetgeving hoe albums moesten worden geclassificeerd, met de suggestie dat er een extra waarschuwing op de hoes moest worden geplaatst als de inhoud te maken had met seks, geweld, drugs/alcohol of het occulte.

Van de vijftien nummers waren er negen uit het Metalgenre, Eat Me Alive (Eet me levend op) van Judas Priest, Bastard van Motley Crue, Let Me Put My Love Into You (Laat me mijn liefde in je stoppen) van AC/DC, High And Dry (Hoog en droog) van Def Leppard, We're Not Gonna Take It (We pikken het niet) van Twisted Sister, Animal (Fuck Like A Beast) (Dier (Neuken als een beest) van W.A.S.P., Into The Coven (De heksenkring binnen) van Merciful Fate, Thrashed (Afgeranseld)

van Black Sabbath en Possessed (Bezeten) van Venom. Wat interessant is, is hoezeer ze faalden om het meeste te halen uit de massahysterie omtrent satanisme. Bijvoorbeeld, ze kozen een nummer van AC/DC met een seksueel getinte tekst boven nummers als, laten we zeggen Highway To Hell (Snelweg naar de hel) of Hell's Bells (De bellen van de hel), twee van de grootste hits van de band, en die geïnterpreteerd kunnen worden als met een occult thema en verbonden met Richard 'Nightstalker' Ramirez, de satanische seriemoordenaar wiens moordtocht de regio Greater Los Angeles terroriseerde gedurende de zomer van het hetzelfde jaar waarin deze hoorzitting werd gehouden. Het feit dat Ramirez ook nog eens de rechtszaal binnenkwam met een pentagram in zijn vlees gekerfd zou al genoeg zijn geweest om de band te associëren met satanisme.”

In het Noorden is het bar en boos

Hoe schokkend de vooraanstaande acts in Heavy Rock ook waren – en of dit berekend was ontworpen of een reflectie van de ware aard van de muzikanten – hun capriolen verbleken vergeleken met die van een uithoek van het genre. De scene van Black Metal, afkomstig uit Noorwegen, laat weinig ruimte voor dubbelzinnigheid en is een vertegenwoordiging van een uitlaat van werkelijke, duister occulte activiteit. De scene wordt door Wikipedia als volgt beschreven:

“... Een extreem subgenre en subcultuur van Heavy Metal muziek. Vaak verschijnen de artiesten beschilderd als lijk en nemen pseudoniemen aan... In eerste instantie een synoniem voor 'Satanische Metal' wordt Black Metal vaak bejegend met vijandigheid vanuit de mainstream cultuur vanwege de daden en ideologieën waarmee het gepaard gaat. Veel artiesten houden er extreem antichristelijke en mensonvriendelijke ideeën op na, en dragen verschillende vormen van satanisme of etnisch heidendom uit.”

Tijdens de jaren 1990' bleken aanhangers van de scene verantwoordelijk te zijn voor een reeks van kerkverbrandingen over heel Noorwegen. De opgegeven rechtvaardiging was dat veel Europese Christelijke kerken waren gebouwd op plekken van voormalige heidense monumenten. Aanhangers van de scene wilden de geesten van hun Viking voorouders opnieuw doen ontwaken en hun lang verloren cultuur nieuw leven inblazen. Volgens staatsaanklager Bjorn Soknes, die verschillende van de brandstichters interviewde:

“Ze waren jong, tussen 16 en 22. Het waren eenzame mensen. Vele van hen vertelden dat ze, voor ze de kerken gingen verbranden, uren luisterden naar Black Metal muziek.”

De door dood geobsedeerde aard van het genre kwam op schokkende wijze tot uiting door leden van één van de eerste bands, Mayhem, met lid Necrobutcher (Lijkenslachter, vert.), wiens imago de volledige belichaming is van de ideologieën. In april 1991 pleegde de zanger van de band Per Yngve Ohlin, die zichzelf “Dead” noemde, zelfmoord toen hij alleen was in het huis dat hij met de band deelde. Zijn medemuzikanten hadden hem beschreven als zich vreemd gedragend, teruggetrokken en depressief, tot het punt dat hij zelf echt geloofde dat hij een wandelend lijk was. “Dead” werd gevonden met doorsneden polsen en een schotwond aan zijn hoofd door lid van Mayhem Øystein “Euronymous” Aarseth.

Eerst zijn eigen prioriteiten in orde brengend, voor hij de politie belde nam hij een wegwerpcamera en fotografeerde het lijk. Dat is heel normaal, dat weet iedereen. Eén van de foto's werd later gebruikt als foto voor de hoes van het album *Dawn Of The Black Hearts* (Dageraad van de zwarte harten) waarop een mes te zien is dat hij zorgvuldig bij het lijk had gelegd voor een betere foto voordat de politie arriveerde. Euronymous zou een halsketting hebben gemaakt van stukjes van de schedel van “Dead” die hij van de plaats delict had meegenomen en zou stukjes hebben weggegeven aan Marduk en andere bands.

Euronymous zelf verging het niet veel beter. Op de avond van 10 augustus 1993 kreeg Varg Vikernes van de groep Burzum ruzie met Euronymous in diens appartement wat erin resulteerde dat Vikernes hem doodstak. Vikernes was daar naartoe afgereisd met Snorre “Blackthorn” Ruch van de band Thorns,” die net de tweede gitarist was geworden bij Mayhem en van plan was om Euronymous wat nieuwe stukken te laten horen. Naar bericht zag Snorre de twee vechten bovenaan de trap en was hij in doodsangst weggerend. Vikernes beweerde dat het doden in zelfverdediging was, gezien Euronymous van plan was om hem te verdoven met een stroomstootwapen en vervolgens dood te martelen om dit alles op video vast te leggen.

Het is nou niet bepaald Wham!, met hoge harddossen, tandpastaglimlachen en T-shirts met “Choose Life” erop.

Zullen we maar verder gaan met iets enigszins (slechts ietwat enigszins, let wel) vrolijkers....?

*

Bronnen

[Good Vibrations Podcast aflevering 104: Jeff Young - De donkere kant van muziek](#)

[Good Vibrations Podcast aflevering 103: Chris Drapeau - Satanisme en Heavy Rock](#)

[De overweldigende \(en nooit belichte\) duisternis van Jinx Dawson en Coven](#)

[Kwaadaardige vrouw: Een gesprek met Jinx Dawson](#)

[Satanische paniek: De Amerikaanse oorlog tegen Heavy Metal in de jaren 1980'](#)

[Kinderen interviewen bands: Tom Araya van Slayer](#)

[Scottish Daily Record: Getatoeerde serieverkrachter die veranderde in een seksbeest als hij naar Heavy Metal luisterde krijgt 10 jaar cel](#)

[Onthuld: De duistere geheimen van Sharon Osborne's vader, de Al Capone van de pop](#)

[BBC 2 documentairereeks This World: De Death Metal moorden](#) (Engelstalig met Griekse ondertitels)

[Bewijs van Samenzwering: Marrano's die zich voordoen als Christenen](#)

Hoofdstuk 6. Cymatica en de wetenschap van geluid

Hoe de wetenschap van geluidsfrequenties – de bouwstenen van deze “fysieke” werkelijkheid – ligt aan de basis van muziek en geestbeheersing.

“Indien men zou willen weten of een koninkrijk goed wordt bestuurd, of de normen en waarden goed of slecht zijn, dan zal de kwaliteit van de muziek het antwoord verschaffen.”

Confucius, 551-479 B.C.

“Atmosferen zullen komen door de muziek, want muziek is iets spiritueels op zichzelf. Het is als de golven van een oceaan. Je kunt niet de perfecte golf eruit knippen en mee naar huis nemen. Het is voortdurend in beweging. Hetgeen wat de aarde het meest elektrificeert. Muziek en beweging zijn onderdeel van het menselijk ras.”

Jimi Hendrix, interview Life Magazine, juli 1969

*“We werkten in het geheim voor het leger,
Ons experiment in geluid was bijna klaar om te beginnen,
We wisten alleen in theorie wat we deden,
Muziek, gemaakt voor het genot, muziek, gemaakt om op te winden.”*

Kate Bush: Experiment IV (1986)

Hoewel ik weinig vertrouwen heb in alles wat de BBC naar buiten brengt, presentatrice Suzy Klein sloeg de spijker op zijn kop toen ze haar serie op *BBC 4, Tunes For Tyrants* (Deuntjes voor tirannen) begon met een analyse van hoe wereldleiders van de 20ste eeuw muziek hadden aangewend voor politieke doeleinden met de observatie:

“Wat mij fascineert is het mysterieuze vermogen van muziek om ons op te hitsen, om ons te kalmeren, om elke mogelijke menselijke emotie uit te drukken. Het gaat voorbij taal en rede, in plaats daarvan richt het zich direct op onze ziel. En dat maakt muziek zo ongelofelijk machtig, maar ook potentieel ongelofelijk gevaarlijk... Muziek kan ons troosten en kan ons corrumperen; het kan weerstand in ons oproepen, of aanzetten tot samenzwering.”

Alternatieve bronnen en de mainstream zijn het erover eens, de feitelijke realiteit waarin we onze menselijke ervaring beleven is gebaseerd op geluidsfrequenties. Dit ogenschijnlijk “fysieke” bestaan lijkt alleen maar fysiek vanwege de manier waarop we het tot “soliditeit” beschouwen door ons toegepaste en gedeelde bewustzijn. Dit is de oorsprong van de veel gehoorde frase “als een boom omvalt in het bos, en er is niemand om het te horen, maakt het dan geluid?” wat impliceert dat geluid alleen hoorbaar bestaat wanneer het in die vorm wordt gedecodeerd. Anders bestaat het alleen als een frequentie in de vorm van een golf.

Omdat geluid de binnenste kern vormt van alles dat we waarnemen wordt het een wijdverbreid instrument voor manipulatie voor potentiële heersers met kwade bedoelingen.

432 versus 440

Sinds ik ben begonnen met spreken in het openbaar over samenzweringen binnen de muziek is de vraag die me meer gesteld is dan elke andere niet over de vroegtijdige dood van een geliefd rockidool, of welke beroemdheden hun ziel hebben verkocht voor roem en rijkdom. De vraag die het meest de aandacht heeft gegrepen boven alle andere betreft de waarheid omtrent 440 versus 432 Hertz (of hz, in dit verband betekend vibrationele cycli per seconde). Het is een referentie voor de standaard toonhoogte die in de afgelopen decennia is gebruikt voor het stemmen van muziekinstrumenten in de Westerse wereld – en de frequentie voor het masteren van opgenomen muziek.

Gedurende lange tijd was de standaard toonhoogte voor het stemmen gezet op $A = 432\text{hz}$, waar de muzieknoot A trilt met die frequentie en alle andere noten proportioneel volgen. Musici en audiofielen zijn het erover eens dat dit de natuurlijke, harmonische frequentie was, en een voor de hand liggende keuze.

In 1917 werden echter pogingen ondernomen door de Amerikaanse Rockefeller Stichting om de toonhoogte te veranderen naar $A = 440\text{hz}$. Op dat moment kregen ze weinig voet aan de grond, dus werd een tweede poging ondernomen om dit in te voeren aan het begin van de Tweede Wereldoorlog. Een internationale conferentie die in 1939 werd gehouden in Londen adviseerde dat $A = 440\text{hz}$ werd aangenomen. Ogenschijnlijk werd het voorstel gesteund door het orkest van de BBC uit die tijd dat de voorkeur gaf aan 440, in tegenstelling tot de 439 die eerder werd gebruikt omdat het moeilijk was die toon te genereren met de standaard elektronische klokken.

In 1955 werd $A = 440\text{hz}$ aangenomen door de Internationale Organisatie voor Standaardisatie (ISO) onder de naam ISO16. Wikipedia bericht dat het Amerikaanse zendstation WWV voor tijd en frequentie een signaal uitzendt van 440hz op twee minuten na elk heel uur, en dat het zendstation WWVH (onder auspiciën van

NIST) dezelfde toon uitzendt elke eerste minuut na elk heel uur, en dat dit werd toegevoegd in 1936 om orkesten te helpen bij het stemmen van hun instrumenten. (Tussenbeide, de Hebreeuwse letter “vav” is onderling verwisselbaar als “w” of “v” uit het Nederlandse alfabet en heeft de numerieke waarde van 6, dus WWV verhoudt zich in dit verband tot het nummer 666. Ligt het nou aan mij of zijn we dit al eerder tegengekomen?)

Het besluit verbijsterde musicologen die staande hielden dat 440hz (omschreven als “gelijkmatig temperament” of “concertstemming”) allesbehalve een zinnige keuze was boven 432hz (bekend als “rechtvaardige intonatie”). Van 432hz wordt gezegd dat het synchroniseert met de ritmes van menselijke hersengolven, de rest van de natuur en zelfs met de frequentie van de Aarde zelf, en muziek die wordt uitgevoerd in deze stemming zou derhalve helende, of op zijn minst een rustgevende en kalmerende eigenschappen bezitten.

440hz, in contrast, werd beschouwd als verstorend en dissonant op een ongezien niveau, waar muziek die in deze stemming wordt uitgevoerd een verontrustend effect zou hebben op degenen die eraan bloot worden gesteld. Er is vaak beweerd (al is dat moeilijk te bewijzen) dat de nazi's experimenteerden door militaire muziek uit te voeren in een stemming van 440hz en zagen hoe dit een gespannen en stressvolle staat opwekte in de soldaten die erop marcheerden. Propagandaminister Joseph Goebbels, zo gaat het verhaal, was een voorvechter voor de campagne om dit tot standaard te maken.

Tegenwoordig bestaan er online toepassingen waarmee gebruikers opnamen die zijn gemaakt in 440hz kunnen omzetten naar 432hz. Interessant gegeven is dat een zoekopdracht in Google van “432 versus 440 hertz” voornamelijk resultaten oplevert die het idee, dat de verandering mogelijk één of ander soort boosaardige zet was, als “onzin” of “een belachelijke complottheorie” verwerpen, terwijl er duizenden artikelen en video's zijn die de andere kant van het argument belichten waarvan de resultaten niet worden getoond, zoals elke onverschrokken onderzoeker zal ervaren.

Volgens een artikel met de titel *440hz muziek – Samenzwering om ons te ontstemmen van natuurlijke harmonischen van 432hz?* op de website *Why Dont You Try This?*:

Muziek heeft een verborgen kracht om onze geest te beïnvloeden, ons lichaam, onze gedachten en onze gemeenschap. Wanneer die muziek is gebaseerd op een stemmingstandaard die met opzet is verwijderd van de natuurlijke harmonischen dan zou het eindresultaat de mentale vergiftiging kunnen zijn van de massageest van de mensheid.”

Audioproducer Long Lastin' bouwde voort op dit idee toen hij te gast was in aflevering 99 van de *Good Vibrations* podcast:

“432 heeft van alles te maken met wiskunde en heilige geometrie, en 432 bevindt zich in muziek. Het is de absoluut perfecte toonhoogte, een toonhoogte die heelt. Als je komt van 432 en 528 naar een normale stemming van 440hz dan past het niet goed in de wiskunde van de geometrie, omdat geluid feitelijk een vorm is.

Er zijn bepaalde noten op een toetsenbord [van een piano] die een cirkel vertegenwoordigen, een driehoek, een vierkant, een hexagon. En verborgen in die vormen zijn graden – zoals een cirkel 360 graden is, een driehoek 180 graden... In een stemming van 432hz zijn alle noten op het toetsenbord in perfecte harmonie. Maar in een stemming van 440hz zijn er noten die uit de toon vallen en niet fijn vibreren.”

Het zit hem in de getallen

Het lijkt dat er meer speelt rond het getal 432 dan slechts een willekeurig toegekend getal wanneer bezien in een bepaalde kosmische reeks. Dit heeft zijn beloop op een aantal belangrijke manieren en verschaft de bevestiging dat getallen onlosmakelijk zijn verweven met de textuur van de schepping. Alle componenten van de reeks zijn meervouden van het getal 9, en in alle gevallen zal het terugbrengen van een getal tot enkele cijfers het getal 9 opleveren. Het is de enig bestaande reeks die telkens op hetzelfde getal uitkomt.

De reeks begint met 27, een getal dat zijn plek verdiend heeft in de muziekmythologie in de vorm van de beruchte 27-Club, verwijzend naar het grote aantal muzikanten dat *heel toevallig* op 27-jarige leeftijd overleed onder één of andere verdachte omstandigheid. Dan wordt het getal telkens verdubbeld, dus krijgen we 54, 108, 216, 432, 864, etc. Wanneer neutrale nullen worden toegevoegd zien we ze op allerlei plaatsen opduiken. De yogascholen leren blijkbaar dat elk levend wezen 21.600 keer per dag ademhaalt. Het Kali Yuga (IJzeren Tijdperk) zou 432.000 jaar duren, als onderdeel van een Grote Cyclus die 4.320.000 jaar duurt. In een dag zitten 864.000 seconden.

Het monument De Piramide van de Zon in het Mexicaanse Teotihuacan heeft een algemene basis van 864STU (Standard Teotihuacan Units). Een gelijkzijdige driehoek waarvan omtrek en oppervlak gelijk zijn levert de wortel van 432 op. Gezegd wordt dat het hart van een gezond persoon per 12 uur 432.000 klopt. In de folklore van Babylonië en Soemer waren er tien koningen die heersten tussen het moment van de schepping en de Grote Zondvloed, gedurende een gegeven periode van 432.000 jaar.

Nog een duizelingwekkende reeks voorbeelden van uitdrukkingen van 432 zijn te vinden in een artikel door Joseph E Mason (van alle namen) (“mason” is Vrijmetselaar in het Engels, vert.), dat [hier](#) te vinden is.

Het getal en zijn afgeleiden zijn vele keren te zien in het traditionele heliocentrische model van de Aarde, de Zon en de Maan. De diameter van de Zon zou 864.000 mijl zijn. Die van de Maan 2.160 mijl. Eén astrologisch tijdperk in een Processiecyclus zou 2.160 jaar duren. Volgens het boek *Fingerprints Of The Gods* (Vingerafdrukken van de goden) van Graham Hancock is de Grote Piramide van Gizeh een vertegenwoordiging van het Noordelijk Halfrond van de Aarde op een schaal van 1:43.200. De diameter van de pool van Saturnus zou 108.000km zijn en één omwenteling rond zijn as duurt 10.800 dagen. Ikzelf aanvaard niet langer dit model van onze Aarde en haar sterren, wat betekent dat deze statistieken voor mij persoonlijk geen waarde meer hebben. Maar dat is een verhaal voor een heel ander soort boek! Het blijft echter interessant om te beschouwen precies waarom deze getallen in het bijzonder werden toegeschreven aan deze modellen, als uitdrukkingen van dezelfde kosmische reeks.

Werkelijk verbijsterend is wanneer je de methode van Joodse Gematria toepast op het woord “Jesus.” Dan krijg je een numerieke vertegenwoordiging van 45666 (interessant, die laatste drie cijfers), en wanneer je de cijfers met elkaar vermenigvuldigt is de uitkomst... 4.320.

De Liefdesfrequentie

Er is nog een andere trilling die wordt aangehaald als prachtig en harmonisch, en deze is gerelateerd aan 432hz. Deze staat bekend als “de Liefdesfrequentie,” verbonden met de oorspronkelijke toonlader van Solfeggio. Long Lastin' merkt op:

“Dan is er ook 528hz, de hartfrequentie, de frequentie van de liefde... Je kunt je muziek ook stemmen naar 528hz. Je kunt ondervinden dat het werkelijk mensen geneest. Er wordt over gesproken dat stemming en frequenties werden gebruikt in de piramiden van Egypte voor genezing. En in de tijd dat kerken een koor hadden waren er Gregoriaanse muziek en gezang, die door de Katholieke Kerk werden uitgebannen... één van de belangrijkste redenen hiervoor was dat men erachter kwam dat de gezangen en zangers spontane genezing veroorzaakten, en dat konden ze niet toelaten omdat de Kerk de enige heler wilde zijn.”

Eén van de meest bekende proponenten van 528hz is de Amerikaanse activist voor natuurlijke gezondheid en musicoloog dr. Len Horowitz. Tijdens een interview met *Coast to Coast Radio* gaf hij uitleg waarom 528hz zo'n vitale connectie heeft met de menselijke conditie. Horowitz verklaarde:

“Er zijn feitelijk negen scheppende kernfrequenties in het universum. We weten nu dat er een perfecte cirkel van geluid is. We weten nu dat de zon 528hz uitstraalt als onderdeel van een centrale frequentie die hij in zich bergt, en dat we tussen die negen scheppende kernfrequenties de oorspronkelijke toonlader vinden.

De manier waarop het hele Universum is geconstrueerd – inclusief wij mensen – is middels een muzikale, wiskundige matrix, bestaande uit negen eenvoudige scheppende kernfrequenties... De

oorspronkelijke toonladder voor muziek bestond uit zes noten. En de derde noot – de miraculeuze noot uit de oorspronkelijke toonladder; en van het gehele universum – is 528hz.

Er bestaat goed en kwaad in het universum... het kwaad is onderdeel van de natuur. Het is een deel van wat God schiep, en het is de frequentie 741hz, welke in feite resoneert met de standaard $A = 440$ hz stemming van de muziek van de westerse wereld. Dus luisteren we vandaag de dag feitelijk in de gehele westerse wereld naar muziek die resoneert met de toon die vibreert in dissonantie met 528 – liefde, wonderen.

Wanneer we de stemming van $A = 440$ hz bestuderen die wordt gebruikt in muziek waar we allemaal naar luisteren... dan realiseren we ons dat het de frequentie van 528hz onderdrukt, het onderdrukt het hartchakra. Alles vanaf het keelchakra naar beneden wordt onderdrukt, en alles erboven wordt gestimuleerd, inclusief de aan het ego gebonden geest van de linkerhersen helft – de redelijke, rationele geest welke wordt bespeeld door de wetenschap...

Dit is op zijn minst een grote factor waardoor wetenschap de nieuwe God aan het worden is.”

Net als bij 432 zijn afgeleiden van 528 ook te vinden in andere gebieden van het leven; er gaan bijvoorbeeld 5.280 voet in een mijl.

Een overvloed aan kippenvel

Musicoloog dr. Hans Utter was in 2017 mijn gast voor mijn podcastserie. Over het onderwerp hoe muziek stemming beïnvloed zei hij:

“Auditieve frequenties beïnvloeden ons lichaam. Ook al neem je ze waar met je oren, ze resoneren ook met andere delen van je lichaam. Ons gehoor is een doorgeefluik. We construeren het geluid dat we ervaren in onze geest. Dat is wat er gebeurt als je een nummer hoort en je kippenvel krijgt, het verbindt zich met de emotionele centra. Wellicht verbindt het je ook met je verleden. Er is een effect dat kan voortkomen uit de frequenties zelf.

Muziek weerspiegelt de manier hoe we de wereld zien, en de manier waarop we het verleden kunnen construeren. Wanneer je dus kippenvel krijgt van iets dat je hoort, dan reist het geluid zelf, en wat het oproept, door je hele zenuwstelsel, door je hele wezen.”

Dit verklaart veel waarom muziek – meer dan elk ander medium – zo krachtig is in het oproepen van herinneringen en nostalgie, en hoe het horen van een bepaald nummer ons in ons gevoel direct terug kan brengen naar de tijd en de omstandigheden waarin we ons bevonden toen we het nummer voor het eerst hoorden. Zoals mijn vriend RW Sanders ooit opmerkte:

“Ik kan me veel teksten herinneren van nummers van vijftig jaar geleden, maar ik kan me niet herinneren waarom ik ook alweer naar de keuken ging. Het klopt dat muziek ons beroert als niets anders dat kan. Als je bedenkt dat alle muziek die ooit is geschreven dezelfde twaalf noten gebruikt, dat is wonderbaarlijk.”

Musicologie tot wapen gemaakt

Muziek brengt mensen in een verhoogde staat van suggestibiliteit, en wanneer deze factor wordt gekoppeld aan de invloed van geest veranderende middelen, dan zijn deelnemers aan muziekevenementen wijd opengesteld voor een neurologisch kneden. Met dit in het achterhoofd is het interessant om te zien hoe elk populair muziekgenre vanaf de jaren 1950' kwam met zijn eigen drug, van cannabis bij Reggae tot heroïne bij Punk tot LSD van de psychedelische muziek tot ecstasy bij dancemuziek...

Daniel Estulin, die boeken heeft geschreven over de Bilderberg Groep en het Tavistock Instituut, had over deze zaken veel te zeggen tijdens een radio-interview in 2016:

“Wat er dus gebeurt met die hallucinogene drugs... ze bootsen bepaalde aspecten van onze psychose

na... men kan letterlijk tijdelijke symptomen van psychose en schizofrenie opwekken.

Het Tavistock Instituut heeft uitgebreide studies verricht naar de relatie tussen de hersenen en gedrag dat door deze drugs wordt veroorzaakt, en later werd de opgedane kennis gekanaliseerd naar marketing en TV en radiostations middels de "golden oldies" – nummers van 15 tot 25 jaar geleden – gericht op de volwassen bevolking.

Wat dus werd aangetoond door verschillende studies van Tavistock was dat een song of een muziekstuk dat is verbonden met de kindertijd, wanneer het later in het leven wordt gehoord, herinneringen en associaties oproept uit die eerdere periode. Je had dus letterlijk deze gecodeerde herinneringen aan populaire muziek in de luisteraar die werden opgeroepen wanneer hij of zij hetzelfde stuk muziek hoorde van 25 jaar terug.

Stel je nu voor dat je toen onder invloed van drugs verkeerde. Die hele ervaring zou telkens opnieuw worden gereproduceerd. Deze herinneringen activeren een emotionele terugblik die een infantiele emotionele staat oproept en de luisteraar terugbrengt naar een tijd waar hij of zij letterlijk een identiteitscrisis doormaakte, of een bepaalde situatie waar het een weerspiegeling was van het effect van drugs zelf."

Dit is een proces van gedragsmatige meevoering middels muziek. Het commentaar van Hans Utter op het onderwerp:

"Als je naar een bepaalde soort muziek luistert, misschien een extreem duister soort muziek – bepaalde Industriële of Death Metal of iets dergelijks – dan is het alsof je voor het eerst koffie proeft, of een sigaret rookt, je werd er ziek van. En je denkt 'man, dit is verschrikkelijk, hoe kan iemand zoiets doen?' En voor je het weet ben je verslaafd, niet?"

En zo is het met deze negatieve frequenties, als je er aan blootgesteld blijft worden dan gaat het deel uitmaken van je omgeving."

Over de shop

Een instituut dat was gespecialiseerd in experimenten met de wetenschap van geluid vanaf de oprichting in 1958 tot de vermeende sluiting 40 jaar later was de Radiophonic Workshop van de BBC, gevestigd in hun Maida Vale studio's in Londen. Naar verluidt werd het opgezet om ongewone geluidseffecten te produceren voor radioprogramma's die niet konden worden verkregen met traditionele muziekinstrumenten.

Gezien de BBC een propaganda-arm is van de Britse Gevestigde Orde – en meegenomen de vele elementen betreffende zijn ware aard zoals belicht in het eerdere boek – moeten we misschien niet al te verbaasd zijn dat ze een heel departement hebben dat zich met deze activiteiten bezighoudt. Waarschijnlijk het meest bekende resultaat van de Workshop was het intro van de Britse sciencefictionserie *Dr. Who* met zijn gebruik van onheilspellende oscillerende testtonen.

De eerste commerciële uitgave was ondertussen een herbewerking van een tijdsignaal gemaakt door de Italiaanse wetenschapper Maddalena Fagandini, toegeschreven aan een artiest genaamd Ray Cathode. Dit was het pseudoniem van George Martin, die werd geschoold in methoden voor de manipulatie van geluid voor hij de vooraanstaande producer van de Beatles werd. (Hij kreeg ook muziekonderwijs van de moeder van Jane Asher, de vriendin van "Paul McCartney" in de jaren 1960'.) Eén van de vroege opnamen uit hun overgangperiode van liefdesliedjes zingende jongensgroep naar psychedelische muziek was *Tomorrow Never Knows* van het album *Revolver*. De teksten van Lennon, gebaseerd op het *Tibetaanse Dodenboek*, werden gekoppeld aan Martins gebruik van het Leslie luidsprekerkabinet, waardoor de gefilterde vocalen hun buitenaardse gevoel krijgen.

Onder de golven

Er bestaan verschillende typen geluidsgolven die gemeten worden met een instrument bekend als de oscilloscoop. Dit zet het geluid om in een zichtbaar golfpatroon op een scherm. Naast de sinus en blok golf

bestaat er ook een vorm die men kent als zaagtandgolf, zo genoemd omdat deze lijkt op de tanden van een zaagblad. In een fascinerend interview getiteld *Ex Illuminati Druide over de occulte kracht van muziek* (de link naar YouTube vind je onderaan dit hoofdstuk), sprak een voormalig praktiserende heks genaamd William Schnoebelen over de toepassing van de zaagtandgolf in de setting van populaire muziek:

“Het is een erg onaangenaam geluid. Bijna zoals vingernagels op een schoolbord. En wat ik extreem interessant vind is dat, met de opkomst van de elektrische gitaar – een aantal vervormende effecten zoals fuzz en al die maffe geluiden die lui als The Who en Jimi Hendrix en al die pioniers van de Rock gebruikten – veel ervan heeft te maken met zaagtandgolven. En ik denk dat daarom zoveel mensen naar hun concerten gaan – niet dat de drugs niet hielpen – maar hun ziel werd vernietigd door de werking van dit soort geluiden, vooral op dergelijke niveaus van amplitude en volume.”

Als we het over Hendrix hebben, in het intro van *Purple Haze* wordt gebruikt wat bekend is komen te staan als “de Drietoon” of “de interval van de duivel.” Het is een interval tussen noten met een verschil van drie hele tonen. Het resultaat wordt beschouwd als dissonant klinkend, gezien het uit de pas loopt met de natuurlijke ritmepatronen van de menselijke geest.

De Drietoon is vermaard omdat deze door de Katholieke Kerk werd verboden, terwijl het gebruik ervan in de klassieke muziek van de 18de eeuw werd beschouwd als disharmonieus, en hij wordt sindsdien over het algemeen geminacht door geleerden en musicologen. Het spreekt daarom boekdelen dat het favoriet werd bij een aantal van de meer luidruchtigere performers van Rock vanaf de jaren 1960'. Het nummer van Black Sabbath met dezelfde naam zou nog een prominente tentoonstelling zijn van de Drietoon, net als veel van het werk van Slayer. Als onverwacht voorbeeld wordt ook de openingstune van *The Simpsons* genoemd.

Tijdens een interview voor Coast to Coast Radio wijdde Len Horowitz verder uit over “de interval van de duivel”:

“Wanneer je die twee noten tegelijk speelt dan veroorzaakt dat zo'n stress dat je er niet naar wilt luisteren. Het is werkelijk dissonant. En het is vreemd, want de Liefdesfrequentie 528 resoneert met nagenoeg alles, behalve dit.

De uitkomst die je realiseert is dat 741 deel is van de natuur en deel van de oorspronkelijke toonladder, maar dissonant is met Liefde. Wat ons als lezers van het boek van 528 de realisatie oplevert dat het Kwaad deel uitmaakt van het raster van universeel ontwerp, en dat wij mensen dienen te kiezen. De keuze is aan ons. En natuurlijk zijn vrije Wil en vrije keuze de grootste zegeningen die de Schepper ons heeft gegeven, en daarom zitten we nu met deze rotzooi in de wereld van vandaag.”

Slaaf van het algoritme

Nog een symptoom van dit technologische tijdperk bevindt zich naast geluidsfrequenties in de gereedschapskist van de manipulators. Het is het gebruik van wiskundige algoritmen om te bepalen of een muziekopname wel – of niet – populair wordt bij de massa's. Al decennia lang huren platenmaatschappijen wetenschappers in op dit gebied die samenwerken met teams van songschrijvers, en deze factor speelt een steeds grotere rol in recente jaren, naarmate popmuziek meer en meer werd gehomogeniseerd en artiesten weinig meer zijn dan gekopieerde automaten, die om het even wat voor materiaal dat hen door hun bazen wordt aangereikt uitvoeren.

Technologie passeert al een tijd de menselijke inbreng en binnen de aankomende Transhumanistische samenleving zal deze dynamiek alleen maar toenemen, tenzij deze ontwikkeling wordt gestuit. Een muziekliefhebber met passie zal zo het verschil kunnen vertellen tussen een song die werd gecomponeerd omdat de maker iets werkelijks van zichzelf wilde delen en eentje die cynisch werd verzonden door een computerprogramma en uitgespuugd als een product van de lopende band. Helaas is de groep gepassioneerde muzikfans verhoudingsgewijs klein vergeleken bij degenen voor wie muziek slechts een algemeen achtergrondgeluid is in hun drukke leven, waardoor het toenemende afstompen van popmuziek ongemerkt kon plaatsvinden zonder weerstand. Onderscheidingsvermogen is een verloren kunst geworden.

Hoewel ik het zeker niet eens ben met alles wat hij zegt sloeg de Britse amateurjournalist Paul Joseph Watson de spijker op zijn kop in zijn korte video op YouTube getiteld *The Truth About Popular Music* (De waarheid over populaire muziek) waarin hij opinieert:

“Onderzoekers in Spanje die gebruikmaken van een enorm archief, bekend als de Million Song Dataset, hebben ontdekt dat popmuziek oppervlakkiger is geworden. Gebaseerd op studies van popsongs van 1955 tot 2010 heeft het team ontdekt dat de diversiteit in de overgangen tussen noten, akkoorden, melodieën en andere geluiden over de afgelopen 50 jaar is afgenomen. Ook ontdekte de studie dat producers tijdens de productie volumes in de nummers inbakken waardoor ze kunstmatig luider worden. Deze overcompressie zorgt ervoor dat alle dynamiek uit een nummer wordt gezogen.

...Natuurlijk moest een artiest vroeger over talent beschikken om überhaupt een platencontract te krijgen. Tegenwoordig kun je elke domme trut of hersenloze eikel uit een talentenshow slepen, ze de studio inflikkeren en hun schrille stemmen bewerken met Auto Tune, klaar voor massaproductie. Maar waar het gaat om live opnamen, dan is er geen Auto Tune om het feit te verhullen dat je nul talent hebt.

Nummers klinken ook dommer en meer repetitief omdat de afnemende aandachtsspanne van de luisteraar meer 'pakkende stukjes' vereist. Dus waar je vroeger maar één “hook” hoefde in te brengen om een hit te scoren, nu moet er eentje zitten in het intro, het couplet, in het tussenstuk en in het refrein, omdat een luisteraar naar een radiostation gemiddeld om de zeven seconden van station verandert tenzij hun hersens voortdurend worden gestimuleerd door een telkens terugkerende “hook.”

De muziekindustrie wordt nu grotendeels gecontroleerd door een handvol huurmoordenaars die de originaliteit hebben gewurgd en hebben vervangen door voorspellende algoritmen. Nagenoeg iedereen die je ziet is een voorgeprogrammeerde robot die lawaai uitspuwt dat van tevoren door een computer is bepaald. Daarom is alles zo verdomd steriel. Daarom is er aan muziek niets subversief meer. Want waar muzikanten ooit werkelijk interessante lieden waren met echte persoonlijkheden – precies hetgeen waar de authenticiteit van hun muziek vandaan kwam – nu komen ze meer overeen met geselecteerde Stepford Wives.”

Verloren in vertaling

Een variatie op voorspellende algoritmen komt uit de manier waarop velen van ons nu muziek aangeleverd krijgen. Er bestaat nu een generatie fans die alleen maar downloadbare mp3-bestanden kennen als icoontjes op hun laptop of het scherm van hun mobiel, en voor wie zelfs de CD een onbekend concept is, laat staan vinyl.

Toen digitale formaten voor het eerst verschenen waren audiofielen kritisch en velen drijven de spot met mp3's. Het bezwaar is de manier waarop computers zelf beslissen welke delen van het veel grotere oorspronkelijke audiobestand weg te laten om het een beter te verwerken grootte te geven. Het laat frequenties en achtergrondetails weg die worden beschouwd als onhoorbaar voor het menselijk gehoor en waar wordt vertrouwd op de hersenen om de ontbrekende delen in te vullen. Wat resteert is een opnieuw gesynthetiseerde en vervormde versie van wat het eerder was.

Het probleem voor degenen die de wetenschap van audio serieus nemen is dat de jonge generatie gewend is geraakt aan het luisteren naar mp3's en erg lage bitsnelheden (128 of 192 kbs), in elkaar gedrukt om ruimte te besparen en, zoals een audiofiële vriend van me zei “we niet meer lastig gevallen willen worden met een vier keer zo lange downloadtijd, omdat we luie mensen zijn.” Het proces van hercoderen “verwijdt stukjes die wel hoorbaar zijn, alleen maar om de grootte van het bestand naar beneden te krijgen.”

Hoeveel van de geest en energie die een artiest in het oorspronkelijke werk heeft gestopt in het vertaalproces verloren gaat valt alleen maar te raden.

Cymatica

Het effect dat geluidsfrequenties hebben op fysieke objecten (of ogenschijnlijk fysiek) wordt gemeten met de wetenschap van cymatica. Het wordt vaak gedemonstreerd door zand op een trommelvel te strooien en er dan geluid op los te laten. Het zand schikt zich in patronen die variëren van harmonieus tot dissonant, al naargelang de betrokken frequentie. Zoals Long Lastin' illustreert herinnert het ons eraan dat bepaalde noten en tonen synchroon zijn met de natuur en andere duidelijk niet.

“Als je kijkt naar de goede frequenties, deze produceren heilige geometrische patronen die al sinds het begin van de tijd worden gebruikt, sinds de Mens tekent in grotten, en terug te zien in verschillende oude architectuur. We zien bijvoorbeeld afbeeldingen van de Bloem van het Leven. En als je naar het patroon kijkt dan kun je zien wanneer een slechte noot te horen is omdat de vorm helemaal wordt vervormd, en hoe mooi de heilige vormen zijn als goede noten worden gespeeld. Vooral als je kijkt naar het Zaad des Levens, dat bestaat uit vijf cirkels die in elkaar passen om de bloem te maken. Wel, elke cirkel vertegenwoordigt een noot. En wanneer je die noten samenvoegt krijg je een perfecte harmonie van Fis majeur.”

Een ander medium waarmee cymatica kan worden gemeten is water. Vele onderzoekers hebben gesteld dat water een eigen bewustzijn en geheugen heeft. Hoe het ook zij, water maakt een overgroot deel uit van het oppervlak van de Aarde en van het menselijk lichaam, dus als effecten kunnen worden ondergaan al naargelang de frequentie waaraan water wordt blootgesteld dan zou het ons allemaal een zorg moeten zijn.

Dit onderzoeksgebied was het specialisme van een Japanse wetenschapper, Masuro Emoto. Zijn werk betrof het blootstellen van water aan bepaalde woorden en dit dan heel snel te bevriezen om de ontstane kristallen te onderzoeken. Waar kristallen die waren blootgesteld aan “Ik hou van jou,” “wijsheid” en “compassie” zich schikten in geometrische patronen oogden kristallen die waren blootgesteld aan frasen als “ik haat je” of “ik maak je dood” lelijk en chaotisch. Interessant is dat dit gebeurde zowel wanneer de woorden werden uitgesproken als bij geschreven vorm, wat suggereert dat dezelfde signatuur altijd aanwezig is. Grappig is dat de afwijkende patronen ook optraden wanneer water werd blootgesteld aan een Heavy Metalnummer, maar, frustrerend genoeg, vermelden de aantekeningen van Emoto niet welk nummer het was.

Hans Utter wijdde uit over het concept in *Good Vibrations*:

“Zinnig als we kijken naar het feit dat ons lichaam voor 90% uit water bestaat. Onze lichamen zijn vibrationele mediums... de audiofrequentie wordt omgezet in een type elektrische stroom, een elektrisch signaal dat naar je hersenen gaat. Onze hersenen zelf drijven in vloeistof. Dus eigenlijk drijven we intern in deze vloeistof, een medium dat zal vibreren. En zo kan geluid niet alleen onze geest beïnvloeden maar letterlijk resoneren met on hele wezen.

Als we dus onszelf zien als vissen die in het water drijven, wel, op een bepaalde manier is de atmosfeer om ons heen een medium voor het overbrengen van frequenties van allerlei bereik – alles tot aan mobiele telefoons – en dat is weer een heel ander frequentiegebied, vergelijkbaar met geluid, maar het is onhoorbaar en het is behoorlijk schadelijk. Zoals 4G. Je vraagt je af waarom ze deze frequenties gebruiken voor mobiele telefoons!”

Geluid, de grote heler

Zoals geluid tot wapen kan worden gemaakt, zo kan het omgekeerd ook worden ingezet, en hierin ligt veel hoop. Frequenties en trillingen die met een positieve bedoeling worden toegepast – en in handen van een getrainde beoefenaar – kunnen worden aangewend voor heling en spirituele verheffing. Men zegt dat bij het geheugenverlies dat gepaard gaat met dementie de melodieën en teksten van favoriete nummers de laatste zijn die verdwijnen, en het is inderdaad een bekend gegeven dat mensen die werden blootgesteld aan muziek waaraan ze geliefde herinneringen koesterden uit een diep coma kwamen waar alle andere middelen faalden. Een instituut dat zich met dit gebied bezighoudt is het Nordoff Robbins Music Therapy Centre in Londen. Hun toepassing van muziek – en van de menselijke stem – zou ervoor hebben gezorgd dat autistische kinderen voor het eerst communiceerden.

Jayadeva Richardson, een sessiedrummer die werd geïnterviewd als onderdeel van de BBC *Radio 2* themaweek *Faith in the World* (Vertrouwen in de wereld) in oktober 2014, merkte op:

“Geluidsvibratie is overal, want het hele universum – volgens de Veda's – werd geschapen door geluid. Geluid is het eerste dat we ervaren in de baarmoeder, en het is het laatste dat gaat in het sterfproces. Het juiste soort geluid horen is dus van vitaal belang. En, zoals ik later in mijn spiritueel leven ontdekte, de geluiden van het goddelijke, van God, hebben hun eigen potentie en staan volkomen los van al het andere dat is.”

Paul Robertson, een violist en geluidsgeleerde, voegt eraan toe:

“Wanneer we naar muziek luisteren, wij, als zoogdieren, worden vanzelf meegevoerd. Dat betekent dat onze eigen aangeboren ritmen en reacties van het lichaam neigen samen te vallen met de ritmes en stimuli van de muziek zelf. Zelfs in een coma is met regelmaat gezien dat, wanneer je muziek voor iemand speelt, ze zullen reageren.”

Een andere geluidstechniek die voor heling wordt gebruikt – en met verbindingen naar de kern van de menselijke ervaring – is het fenomeen van binaurale beats. Dit komt voort uit de realisatie dat de menselijke hersenen meegevoerd kunnen worden door de herhaling van geluid, en dat consistente ritmes extreem krachtig helende en spirituele voordelen kunnen hebben. Het moderne gebruik van de wetenschap in meditatietechnieken is gebaseerd op ritualistisch trommelen dat teruggaat tot de oude culturen. De spiritueel leraren binnen deze groepen zouden in staat zijn om specifieke hersengolven op te wekken voor het overstijgen van bewustzijn, genezing, concentratie en spirituele groei.

Keuze uit vrije wil is altijd aanwezig in ons bestaan. Net zoals geluid gebruikt *kan* worden om ons te beheersen en tot slaaf te maken, *zo zou* het een toegang kunnen zijn tot het soort positieve en verheffende ervaring waaraan we allemaal de voorkeur zouden geven.

*

Bronnen

[Good Vibrations Podcast aflevering 107: Hans Utter - De wetenschap van en het tot wapen maken van muziek](#)

[Good Vibrations Podcast aflevering 99: Long Lastin'- Demonische geluiden in Hip-Hop](#)

[432hz vs 440hz/frequenties](#)

[Het belang van muziek in 432](#)

Muziek omzetten naar 432:

[Software en stap voor stap handleiding](#)

[432hz Mediaplayer voor mobiele Apple devices](#)

[Video tutorial voor omzetten van muziek naar 432hz \(Engels\)](#)

[Heerschappij over de muziekcultus: De oorlog van de Rockefeller Stichting bij het opdringen van A = 440hz standaard stemming](#)

[Waarom gaan er 5.280 voet in een mijl?](#)

[Ex Illuminati druïde over de occulte kracht van muziek, met William Schnoebelen en David Carrico](#)

[BBC Hi Magazine: De muziek van de Duivel](#)

[Wikipedia: Muziek in psychologische operaties](#)

[Klinkt pop harder, dommer en meer en meer hetzelfde? Eén studie zegt van wel](#)

[Hoe werken binaurale beats?](#)

[Hoe woorden en frequenties water en het menselijk gedrag kunnen veranderen](#)

[Cymatica: Wonderbaarlijk experiment met resonantie](#)

[Cymatica: De wetenschap van dans, de studie van het effect van geluid op materie](#)

Hoofdstuk 7. Is niets heilig?

Beschouwingen van ogenschijnlijke cultinvloeden tijdens de beginjaren van de Hip-Hopcultuur, en de systematische vergiftiging van wat rest.

*“Oude blanke mannen runnen deze rap shit,
De macht van het bedrijf runt deze rap shit,
Een lange Israëliër runt deze rap shit,
Quasi homoseksuelen runnen deze rap shit.”*

Yasiin Bey, aka Mos Def: The Rape Over

*“Een nikker zei tegen me, de platenmaatschappij is de pooier,
De artiest is de hoer, het podium de straathoek,
En het publiek is de klant. Godverdomme.”*

Ice Cube: Record Company Pimpin' (2000)

*“Geschapen naar zijn beeld, aanbidden we een man of niet?
Ongemakkelijk gevoel elke keer als ik Planet Rock hoor (kut),
Teleurgesteld in het leiderschap en de god,
Bewijs is meer dan de beelden die de camera schoot.”*

Talib Kweli & Styles P Featuring Sheek Louch, Jadakiss & NIKO IS: Nine Point (2017)

Voor iedereen die tot hier gelezen heeft zal het duidelijk zijn dat kwaadaardige streken terug te vinden zijn achter elk genre dat door de bedrijfsmatige muziekindustrie wordt vertegenwoordigd. Mijn onderzoek heeft zich nog niet uitgestrekt tot de operawereld, maar mij zou het niet verbazen dat, als ik dat wel deed, ik dezelfde symboliek en achterliggende motieven zou aantreffen als bij andere genres. Elk genre lijkt zijn eigen rol te hebben gespeeld in de agenda van moreel en spiritueel verval. En van alles dat op mijn radar is gekomen is de rol die rapmuziek heeft gespeeld, en in bredere zin de Hip-Hopcultuur, wat me het meeste zorgen baart.

Ik raakte voor het eerst geïnteresseerd in deze scenes tijdens mijn vormende jaren, waar de aantrekkingskracht kwam uit de rebelse (ogenschijnlijk) anti-establishment aard van veel van de artiesten, en de fascinatie die voortkwam uit het feit dat de muziek zijn eigen taal had, zijn eigen dresscode en manieren van gedragen. Dit gaf de cultuur zijn eigen identiteit, in plaats van slechts gewoon een type muziek te zijn.

Tot mijn spijt zag ik Hip-Hop – in ieder geval op het niveau van de mainstream – al lang geleden afdwalen in de verkeerde richting, en het is voor vele rappers zoals ik pijnlijk getuige te zijn geweest van de toenemende morele aftakeling. Van een ooit betekenisvolle kunstvorm is het vervallen tot een cultureel wapen tegen juist die groepen die het in eerste instantie verhef.

Hoewel er nog steeds Hip-Hop wordt gemaakt die de naam waard is – hoewel grotendeels door de oorspronkelijke generatie producers, dj's en rappers van 50 jaar of ouder – dit materiaal maakt geen enkele kans om ooit te worden gedraaid op mainstream radio of televisiestations, en je hoort het zelden in kroegen, winkels of clubs. Het enige dat tot dit domein doordringt is wat wordt uitgebracht door de hand geselecteerde marionetten van de grote labels die op één of andere manier de cultuur vormende agenda dienen en braaf worden gepromoot door het soort oudgedienden als Brits dj Tim Westwood en anderen. Als dat niet het geval is dan hoor je het niet.

De rol die “urban” muziek heeft gespeeld is het promoten van inhoudsloze, materialistische leefstijlen, wentelend in ijdelheid en overconsumptie, wat het idee versterkt dat het leven kort is, en uiteindelijk zinloos, dus kunnen we maar beter flink feesten en veel rommel kopen zodat we er in de ogen van anderen goed uitzien voor de paar goede jaren dat we hier zijn. Verder heeft het leven geen zin, toch?

Maar het lijkt dat het ware verhaal van dit hele genre, de leefstijl en cultuur echter nog veel dieper gaat dan dat.

Bas: hoe laag kun je gaan?

Audioproducer Long Lastin' was te gast in aflevering 99 van *Good Vibrations* om te praten over de systematische afbraak van waar nu lachwekkend naar wordt verwezen als zijnde “Hip-Hop” maar feitelijk geen enkel raakvlak meer heeft met wat het eerder was. De vergiftiging wordt duidelijk uit de tekst, maar het aspect dat andere audiofielen interessant zullen vinden zijn de productiemethoden en de sonische landschappen die in de opnamen worden ingebakken. Het is wat ik noem “demonisch sonisch.” De beschouwing van Long Lastin':

“Van wat ik kan horen hebben ze bepaalde frequenties weggefilterd en wat rest is bas en hoge tonen. Ze hebben het middengebied weggehaald uit de muziek... Waardoor je je behoorlijk ongemakkelijk gaat voelen...Mij is opgevallen dat de Hip-Hop die de laatste tijd is uitgekomen gebaseerd is in heel diep laag...Het is zeker verwarrend voor de ziel, zonder twijfel. En de hoge frequenties, omdat het middengebied ontbreekt – is een aanslag op je oren.”

Tijdens ons gesprek, omdat we generatiegenoten zijn en dezelfde nostalgische herinneringen delen aan betere tijden, hadden we het erover dat we er niet meer tegen kunnen om te luisteren naar wat tegenwoordig aan de man wordt gebracht door de mainstream radio en televisiezenders en in clubs in het hele land te horen is. En het gaat voorbij aan twee ouwe zakken die zeuren over “de jeugd van tegenwoordig.” Want mensen van onze leeftijd hebben een referentiepunt van hoe het was, we kunnen de aftakeling in kaart brengen op een manier die een tiener, die alleen maar kent wat er vandaag de dag te krijgen is, niet kan. Het spreekt boekdelen dat een generatie die is opgegroeid met deze geluiden ze perfect acceptabel en “normaal” vinden terwijl het bij de meeste ouderen vervelende fysieke reacties oproept. Long Lastin' herinnert zich:

“Ik kan niet eens meer normaal nadenken. Het is net of mijn hersens in paniek raken. Ik moet gewoon gaan lopen, ik bedoel echt weg van die plek. En als je niet ontwaakt bent en bewust, dan ben je je ook niet bewust van wat je meekrijgt, en worden bepaalde dingen in je uitgeschakeld. Dus het valt je niet echt op. Ik kan het niet echt heel goed uitleggen, maar het heeft van alles met het gevoel te maken.”

De nieuwe 'Hip-Hop' is gebaseerd op synthesizers waarmee de producers meer controle hebben over

de frequenties. En maak je geen illusies, die lui die weten van frequenties... En veel van die producers tegenwoordig... zijn een soort van heksen of tovenaars. Ze werken voor de fabriek en hen wordt verteld welk geluid ze erin moeten stoppen.

En dat niet alleen, ik denk dat ze er frequenties in verstoppen die misschien niet zozeer hoorbaar zijn voor het menselijk gehoor maar wel opgepikt kunnen worden door het lichaam... Het is een soort herprogrammeren in ons... En dan te denken dat al die muziek constant op "repeat" staat bij alle radiostations... als je het voor het eerst hoort dan denk je 'man, wat een bagger.' En drie maanden later heb je het inmiddels twintig keer per dag gehoord en begin je het leuk te vinden.'"

De productiestijlen die vanaf 2008 worden toegepast zijn elektronisch van aard. Voorbij is de tijd van producers die stukjes gebruiken van oude soul en funkplaten, in hun plaats is het alomtegenwoordige gebruik van Auto Tune gekomen waardoor een artiest klinkt als een brabbelende robot.

Deze nieuwe geluidsstijl is gericht op een generatie die is opgegroeid in een technologisch tijdperk, waar digitale manieren om dingen te doen de norm zijn. Muziek aangeleverd krijgen als elektronisch computerbestand vol gemanipuleerde geluiden is maar weer een aspect van de overkoepelende leefstijl die niet eens zo heel ver meer verwijderd is van de totale Slimme Netwerk samenleving waar de architecten van het Internet der Dingen zo zorgvuldig naartoe hebben gewerkt.

Degenen die onbekend zijn met het soort werk waar we het hier over hebben zouden misschien naar YouTube kunnen gaan en zoeken naar de volgende vier nummers die Long Lastin' en ik gebruikten als voorbeelden tijdens ons gesprek. Dit geeft een aardig beeld van wat ik bedoel met "demonisch sonisch." Een seconde of dertig zal volstaan; er langer dan dat naar luisteren wordt echt pijnlijk. En zorg dat de kinderen uit de buurt zijn.

Future Featuring Lil' Wayne: *Karate Chop* (Remix)

DJ Khaled Featuring Jay-Z & Future: *I Got The Keys*

Migos: *Versace*

Kanye West Featuring Big Sean & Jay-Z: *Clique* (Remix)

De geluidsproductie, gekoppeld aan de nihilistische, satanische, materialistische en leeghoofdige aard van de "teksten," zijn een dodelijke aanslag op de spiritualiteit van de luisteraar. Zo vreemd, dat mensen feitelijk *betalen* om op deze manier te worden vernederd!

Enmaal de oogkleppen verwijderd is het makkelijk om de hedendaagse ontarding van Hip-Hop te herkennen. Maar wat als het verhaal veel, veel dieper gaat dan deze eigentijdse tactieken, en dat zich veel meer zorgelijks schuilhoudt onder het oppervlak van deze kunstvorm, vanaf het eerste begin?

De val uit de gratie van Afrika Bambaataa

Het was bijna symbolisch voor de vergiftigde staat waartoe Hip-Hop was vervallen toen begin 2016 één van zijn meest gerespecteerde figuren vanaf het begin verweekeld raakte in meervoudige beschuldigingen van zedendelicten. Elke groepering, beweging, religie of filosofie kent zijn eigen inspirerende leider, en in de Hip-Hopcultuur was Afrika Bambaataa de naam waarover tientallen jaren met groot respect werd gesproken. In feite, hoewel Keith "Cowboy" Wiggins van de Furious Five wordt erkend als de eerste die de term "Hip-Hop" bedacht, is het Bambaataa die de erkenning opeist voor het populariseren van de term "Hip-Hop cultuur," de vertegenwoordiging van de bredere leefstijl die hand in hand gaat met rapmuziek. Natuurlijk was ik er in mijn naïviteit mee in mijn nopjes om te hebben gedraaid in hetzelfde programma als Bambaataa en zijn trawant Jazzy Jay, toen zij in 1998 te gast waren in The Forum in Cardiff.

Volgens profielen online werd Bambaataa in april 1957 geboren als Kevin Donovan in The Bronx, hoewel wordt beweerd dat zijn echte naam eigenlijk Lance Taylor is. Zijn moeder en oom zouden politiek activisten zijn geweest. Blijkbaar bevond hij zich al zo vroeg als 1973 – op 16-jarige leeftijd – in het hart van de nieuw

opkomende Hip-Hopscene, toen de bedenker van het genre, Kool Herc, begon met zijn eerste buurtfeesten.

In de jaren 1970' was The Bronx een broeinest van criminele activiteit (zoals door Paul Newman verbeeld in de film *Fort Apache: The Bronx*), en de jonge Taylor/Donavan werd lid van een bende genaamd Black Spades. De mythologie van de straat vertelt dat, eerder dan zich te bezigen in een criminele leefstijl, de Spades juist bezig waren om jongeren uit de gemeenschap te rekruteren voor hun gemeenschap om ze uit handen te houden van de meer kwaadaardige bendes. De Spades zeggen dat het hen gaat om de zelfverbetering van hun leden, met een sterke spirituele ethiek geworteld in Islam, en ze waren niet vies van krachtadig optreden wanneer andere bendes probeerden hun terrein in te nemen, als de situatie er om vroeg.

Volgens het verslag van Wikipedia over Taylor/Donavans periode bij de Spades:

“Hij rees al snel tot de positie van Krijgsheer van één van de afdelingen. Als Krijgsheer was het zijn taak om de rangen en het terrein uit te bouwen van de jonge Spades. Hij was niet bang zich op het terrein van anderen te begeven om banden te smeden met andere bendeleden, en andere bendes. Het resultaat was dat de Spades de grootste bende werd in de stad, zowel qua ledental als de grootte van hun territorium.”

Hun filosofie lijkt één van de vele aftakkingen te zijn van het Islamitisch geloof, speciaal afgestemd op Afrikaanse Amerikanen. (Veel onderzoekers beschuldigen de Nation of Islam ervan een onderafdeling te zijn van Vrijmetselarij voor zwarte mensen, vergelijkbaar met het geheime genootschap Boule dat – langs dezelfde lijnen als Skull and Bones van Yale Universiteit – zijn rangen voorbehoudt aan “elite” zwarte leden.) De ideologieën van de Spades, hun symboliek, kleding en kunst was tevens geworteld in Afrocentrisme, en moedigde aanhangers aan om hun Afrikaanse culturele wortels te bestuderen.

Taylor/Donavan zou de naam Bambaataa hebben aangenomen na een reis naar Afrika die hij had gewonnen in een opstelwedstrijd in 1975. Hier raakte hij geïnspireerd door een Zulu opperhoofd genaamd Bhambatha. Na ook onder de indruk te zijn geraakt van de stammenkrijgers geportretteerd in de film *Zulu* uit 1964, toen hij terugkeerde naar de Bronx wilde hij elementen van deze inspiratiebronnen toepassen bij een nieuwe bende die hij had gevormd als aftakking van de Black Spades. Deze werd bekend als de Bronx River Organization, later ingekort tot gewoon “The Organization.” Uit deze groep evolueerde de Universal Zulu Nation.

(Hier rijst bij mij de vraag; hoe kwam het dat Taylor/Donavan, gezien hij afkwam van een achtergrond van armoede, zoveel macht kreeg dat hij in staat was om een dergelijk verreikende groep op te zetten – die het leven zou beïnvloeden van vele duizenden jonge mannen – terwijl hij zelf nog maar een tiener was, tenzij hij assistentie kreeg van krachten van buitenaf?)

Een essentieel onderdeel van het bendeleven in de Bronx lijkt het houden van feesten te zijn geweest als tactiek om samenhang in de gemeenschap te brengen, en het was door deze ethiek dat de vroege Hip-Hop buurtfeesten begonnen op te bloeien. Hier werden de vier grondbeginselen van de cultuur geperfectioneerd – draaitafelen, B-Boying (of Breakdance), graffitikunst en MC-en (rappen). Het vijfde element werd altijd beschouwd als zijnde Kennis van het Zelf, en in vele opzichten is dit een weerspiegeling van de vier elementen, Aarde, Water, Lucht en Vuur, waar het vijfde element Ether is, of Geest/Ziel. De belangrijkste missieverklaring van de Zulu Nation was “vrede, liefde, eenheid en pret maken.”

Naarmate de jaren vorderden werd Bambaataa erkend als één van de grondleggers van de kunstvorm, naast Herc, Grandmaster Flash, Grandmixer DXT en Fab Five Freddie – maar hoeveel van deze mythische status werd gecreëerd door de hype die hij zelf had geschapen, en door het meeliften op het succes van een beweging die er al was, is de afgelopen jaren onderwerp van discussie.

(Ook binnen de rangen van de andere pioniers is een scheiding ontstaan; in 2015 veroordeelde Scorpio van de Furious Five Grandmaster Flash “de Milli Vanilli van de Hip-Hop” te zijn, klagend hoe deze de erkenning had opgeëist voor hun grensverleggende single *The Message* (De boodschap) en er een internationale carrière aan overhield, hoewel hij niet werkelijk verschijnt in de opname. Tegen 2016 had Herc zich aangesloten met de beschuldiging dat Flash de geschiedenis had herschreven in zijn film *The Get Down* (De samenkomst) en ernaar verwees als *The Let Down* (De teleurstelling), en Flash had gereageerd in een open brief waarin hij volhield dat hij de bedenker was van verschillende Hip-Hop dj-technieken, in plaats van Herc. In september

2017 nam Flash een interview op met *AllHip-Hop TV* (link onderaan) waarin hij klaagde over alle ruzies en zich tot Kool Herc richtte en zei: “Er zijn er nog maar twee van ons over.”)

Wat Bambaataa betreft, onder zijn eerbiedige bijnamen bevonden zich “The Godfather” en “de Amen Ra van Hip-Hop Cultuur” (geen spelfout, vert.) Zijn status werd aanzienlijk verstevigd door de uitgave van het door Arthur Baker geproduceerde *Planet Rock* dat – hoewel het alom wordt erkend als een Hip-Hop klassieker – feitelijk verre van Hip-Hopstijl is en meer relatie heeft met elektro disco funk, sterk beïnvloed door de muziek van de Duitse synthesizerpioniers Kraftwerk.

In de video bij het nummer zijn Bambaataa en metgezellen gekleed in het type Afrikaans ceremonieel gewaad dat kenmerkend was voor het persona van de groep. Veel van de symboliek is hetzelfde als gebruikt door George Clinton voor zijn acts Parliament en Funkadelic. Tussen haakjes, Clinton zelf heeft banden met een geest beheersende sekte in de gedaante van de Proceskerk van het Laatste Oordeel, welke Charles Manson, de seriemoordenaar “Son of Sam” David Berkowitz en vermeende moordenaar van Robert Kennedy Sirhan Sirhan onder zijn leden telde. In zijn autobiografie schreef Clinton in 2014:

“Er was een groep genaamd Process Church die was opgericht door een Brits stel als een afgeleide van Scientology, en eind jaren 1970 begonnen ze rond te hangen met de band, voornamelijk in Boston... Uiteindelijk namen we wat van hun denkwijze op in de hoestekst bij Maggot's Brain (Hersens van een made), wat in die tijd OK leek – het was een soort zelfverwerkelijking, niet ongebruikelijk of onpopulair in die tijd. We deden hetzelfde bij America Eats It's Young (Amerika eet zijn kinderen op), maar met een heel ander resultaat.”

Na een aantal jaren begonnen beeltenissen van UFO's en buitenaardsen binnen te sluipen tussen de cultuuruitingen van Zulu Nation – hetzelfde gebeurde met de beeltenissen die George Clinton gebruikte. De Zulu Nation organiseerde zich als een hiërarchie, meer als een religieuze organisatie, waar de oudere leden zich betitelden als “Moren” en ook als Moslims, en veel van de leringen van de Moors Orthodoxe Kerk van Amerika werden overgenomen.

Het ledental van de Zulu Nation groeide tot vele duizenden, overal in de Verenigde Staten en daarbuiten werden operaties gevestigd die allemaal dezelfde principes en doctrines huldigden.

Vanuit het perspectief van een buitenstaander leek alles wat betreft de wereld van Bambaataa en Zulu Nation positief en inspirerend te zijn.

Geheimen en leugens

Dit goedaardige wereldbeeld werd in de lente van 2016 plotseling versplinterd toen twee voormalig leden van Zulu Nation naar voren kwamen met beschuldigingen dat, over een lange periode, Bambaataa hen verschillende keren seksueel had misbruikt toen ze nog minderjarig waren.

De meest vooraanstaande beschuldiger was Ronald Savage, in zijn tijd bij de Nation bekend onder de straatnaam Bee Stinger (bijenangel), en daarna een leidinggevende werd in de muziekindustrie, schrijver en politicus. Savage beweert dat het misbruik plaatsvond in 1980, toen hij 15 was, en hij kwam met zijn verhaal in een door hem zelf uitgegeven memorie getiteld *Impuls Urges and Fantasies* (Impuls, driften en fantasieën). In een navolgend interview met *New York Daily News* zei hij:

“Ik wil dat hij weet hoezeer hij me heeft beschadigd toen ik opgroeide. Ik was maar een kind. Waarom ontnam hij me mijn onschuld? Waarom heeft hij me dit aangedaan?”

Direct in het kielzog van Savage's beschuldiging verscheen nog een ander voormalig lid van Zulu Nation genaamd Hassan Campbell – gekend bij de bijnaam Poppy – met een bijna identiek verhaal. Ook Campbell beweerde dat hij over een langere periode seksueel was misbruikt door Bambaataa, en dat hij voor Savage met een video met het verhaal naar buiten was gekomen, maar dat het verhaal van Savage meer aandacht had gekregen, ten koste van het zijne.

Sindsdien heeft Campbell meerder video's uitgebracht waarin hij zijn verhaal uitbouwt, en is verschillende

keren geïnterviewd door Troi “Star” Torain voor diens YouTube-kanaal *Shot 97*. Campbell verklaart dat Bambaataa's voorkeur voor minderjarige jongens welbekend was binnen de hiërarchie maar dat het stilletjes werd getolereerd en dat er nooit actie werd ondernomen.

(Als ik dit hoor moet ik denken aan toen het verhaal bekend werd van de historische roofzuchtige pedoseksualiteit van Jimmy Savile, laat in 2012, een jaar na zijn dood. Vele medewerkers van de BBC, waaronder een aantal zeer bekende presentatoren, maakten toen bekend dat de gewoontes van Savile “een publiek geheim” was binnen het bedrijf, maar dat medewerkers wel leerden hun mond te houden uit angst hun baan kwijt te raken als ze uit de school zouden klappen. Savile werd duidelijk beschermd middels zijn connecties met Britse militaire inlichtingendiensten en zelfs de koninklijke familie. Is het er zo lang mee wegekomen van Bambaataa misschien een aanwijzing dat hij werd beschermd door hogerop?)

In een interview voor het online TV-kanaal van Doggie Diamond zei Campbell:

“Met Bambaataa moet je in je achterhoofd houden, hij komt op, een pionier van Hip-Hop in Bronx River, legendarische status. En hij komt op in een tijd waar de zwarte gemeenschap wordt geteisterd door heroïne en crack. Een moeilijke tijd, een moeilijk tijdperk, dus de meeste mensen in de huisvestingsprojecten waren verslaafd... Dat maakte het voor Bam makkelijk om de jongeren uit de projecten tot prooi te maken.”

(Nog een vraag: wie precies bepaalt eigenlijk wanneer iemand het label “legendarisch” of “iconisch” krijgt? Hier zijn we weer terug bij Edward Bernays en zijn “mensen waar we nog nooit van hebben gehoord” die de publieke perceptie manipuleren. Misschien kunnen we ook vragen: wie beslist wie beschouwd wordt als een “genie” zoals Stephen Hawking en Albert Einstein? En wie waren het precies die Jimmy Savile en Rolf Harris betitelden als “nationale helden?” Dit zijn, meen ik, allemaal vragen die we ons zouden moeten stellen wanneer figuren in het publieke oog komen met deze kant en klare labels.)

(En puur als weetje tussenbeide, het was de vader van Donald Trump, Fred, die de leiding had over de bouw van veel van de iconische huisvestingsprojecten in Brooklyn en andere delen van New York City (de “projects”) die sindsdien zijn vereeuwigd in de Hip-Hoplegende.)

Campbell vervolgt:

“Zie je, wat mensen niet begrijpen, in de meerderheid van de gevallen waar een jonge jongen wordt gemolesteerd komt hij niet naar voren met zijn verhaal. Dat is het allermoeilijkste, het feitelijk vertellen... En dan vragen mensen 'waarom heb je zo lang gewacht...?' Noem me één vent die werd verkracht in de gevangenis, vrijkomt en iemand vertelt dat hij is verkracht in de gevangenis.”

Campbell heeft verteld hoe, hoewel hij walgde van het seksueel misbruik, Bambaataa als een vaderfiguur voor hem was, bij gebrek aan zijn eigen vader, en opgroeien in een één oudergezin lijkt een algemene factor onder de jonge vermeende slachtoffers.

Na de beschuldigingen van Savage gaf Bambaataa via zijn advocaat, Vivian Kimi Tozaki, een verklaring uit waarin hij de aantijgingen ontkende. Tegelijkertijd dreigde “Minister van Informatie” van de Zulu Nation Quadeer Shakur middels een dwangbevel met een rechtszaak tegen Savage wegens smaad.

Tijdens een radio-interview met Ed Lover en Monie Love beweerde Bambaataa dat er sprake was van een georganiseerde samenzwering tegen hem en ontkende Ronald Savage ooit gekend te hebben, maar werd een leugenaar genoemd door – onder andere – Lord Jamar van de groep Brand Nubian die bevestigde dat Savage jarenlang het maatje was van Bambaataa, zij het onder de naam Bee Stinger, en dat dit een welbekend gegeven was binnen de Hip-Hopgemeenschap van New York.

Niet zoveel vrede, liefde, eenheid en pret maken meer, zo lijkt het.

De Blastmaster spreekt

Iemand die bijna hetzelfde niveau van mythische status heeft als Bambaataa is de rapper “Blastmaster” KRS

One, echte naam Lawrence “Kris” Parker. Geboren in 1965 groeide KRS, net als Bambaataa, op in de Bronx, heeft een vergelijkbare reputatie opgebouwd als spiritueel onderwijzer en predikt Hip-Hop als een soort religie. Hij was een sleutelfiguur in de activistenbewegingen Stop The Violence (Stop het geweld) en HEAL (Wordt beter) (Human Education Against Lies/Menselijk onderwijs tegen leugens) en vestigde mei van elk jaar als Hip-Hop waarderingmaand (waar Bambaataa en de Nation elke november markeerden als Hip-Hop geschiedenismaand). Toen KRS verscheen als gast in de podcast *Drink Champs* van N.O.R.E. en DJ EFN werd hem om commentaar gevraagd betreffende de situatie met Bambaataa. Hij verklaarde:

“Voor mij, als je het bij Hip-Hop houdt, dan valt er niks op Afrika Bambaataa aan te merken. Niets. Hou het gewoon bij Hip-Hop. Maar als je in het persoonlijk leven van een vent wilt gaan graven en de geuite beschuldigingen enzovoort... persoonlijk – ik persoonlijk – dat interesseert me geen reet. Persoonlijk.

Kijk, als iemand beschadigd is geraakt of iets dan moet je dat aanpakken. Oplossen. Maar dat heeft niks met Hip-Hop te maken. Dat doet niet af aan wat je voor Hip-Hop hebt gedaan. Dat doet helemaal niks af. Geschiedenis is geschiedenis. Maar los het op. Dat is persoonlijk.”

Hij verklaarde ook: “Iedereen die een probleem heeft met Afrika Bambaataa zou moeten stoppen met Hip-Hop,” en benadrukte dat elke leiderschap binnen de Hip-Hopcultuur “onschendbaar” moest zijn.

De commentaren van KRS werd door velen gezien alsof hij een oogje dichtkneep aangaande de beweringen van seksueel misbruik. In de nasleep van de ontstane controverse gaf hij op zijn website een verklaring uit waarin hij stelde dat zijn woorden uit hun verband waren gehaald:

“Ik maak me wel degelijk zorgen over de beschuldigingen die jegens Afrika Bambaataa zijn geuit maar ik laat me niet verstrikken in een controverse die minder over rechtvaardigheid lijkt te gaan en meer over zelfpromotie en wraak... Ik zeg nu, zoals ik toen ook al zei, het is niet dat ik me geen zorgen maak over de beschuldigingen tegen Afrika Bambaataa. De hele controverse en hoe er mee om wordt gegaan verdriet me. Het is niet dat het me niet aan het hart gaat, maar meer het feit dat ik niet roddel. Ik kies geen kant in een zaak die mij niet aangaat.”

Een paar maanden later verwierf KRS veel aandacht met een video van een vraag en antwoordsessie, waar hem werd gevraagd of hij een Vrijmetselaar was. Hij antwoordde met te zeggen dat hij dat niet was, maar dat hij de leringen van de Vrijmetselarij bijna 20 jaar bestudeerde, zijn hele leven Vrijmetselaars had gekend, en dat hij werd beschouwd als een Meester Vrijmetselaar van de 33ste graad door degenen binnen de rangen, die hem “hun geheimen, symbolen en kennis” toevertrouwden. Hij voegde eraan toe dat je hem zou kunnen beschouwen als “een erelid, omdat ik de waarheid begrijp.”

Voor mij is dit verwarrend, wat ik begrijp van hoe Vrijmetselarij werkt (beperkt natuurlijk, omdat ik zelf geen Vrijmetselaar ben) is dat het rust op eden van geheimhouding die door de leden worden gezworen – met name degenen in de hogere rangen – om geen kennis te delen buiten de broederschap. Dat is het hele idee van “geheime” genootschappen.

KRS vestigde de Temple of Hip-Hop als een conceptueel thema en treedt al jaren op als een “onderwijzer” van zijn wijsheden en doctrines. Hieronder *Het Gospel van Hip-Hop*, een boek waarvan hij zegt dat hij het grotendeels “door heeft gekregen” tussen 1994 en het jaar van publicatie, 2009.

Geplaatst binnen het raamwerk van het cultus-achtige Zulu Nation, vertoont “de Tempel” van KRS alle kenmerken van een geheim genootschap/broederschap... of een sekte?

Tijdens interviews en in nummers hebben KRS en Bambaataa beide verklaringen tegen de Illuminati/Nieuwe Wereldorde geuit; *It's All Insane To Me* (Voor mij is het allemaal krankzinnig) van KRS en *Warlocks And Witches, Computer Chips, Microchips and You* (Tovenaars en heksen, computerchips, microchips en jij) van Bambaataa zijn hier goede voorbeelden van. Op het eerste oog lijken ze dus hun afkeuring uit te spreken over elitaire geheime genootschappen en hun wurggreep op de mensheid. In zoveel situaties is echter sprake van wat ik noem de dubbelhartige Ontwapeningstactiek, en lezers die hebben gemist waar dat over gaat worden aangemoedigd terug te gaan naar de betreffende sectie hierover in hoofdstuk 3.

De ogenschijnlijke verdediging van Bambaataa door KRS leek een tientallen jaren oude vete nieuw leven in te blazen tussen hem en veteraan rapper MC Shan, zoals geportretteerd in de klassieke “ruzie”nummers uit de jaren 1980' *South Bronx*, *The Bridge* en *The Bridge Is Over*. In commentaar tijdens een interview in 2016 suggereerde Shan dat de opmerkingen van KRS aangaven dat hij zelf ook wat geheimen te verbergen had toen hij zei:

“Als ik Bam zag omhelsde hij me altijd, zo van 'Shan, Shan, Shan.' Maar nu kun je niet eens met me praten. Je kunt niks tegen me zeggen. Het kan me niet schelen wat je voor Hip-Hop hebt gedaan. Helemaal niks. En ik blijf het zeggen, KRS, jij hebt wat te verbergen, mijn nikker! Want dat jij maar blijft instaan voor iemand die heeft gedaan wat hij heeft gedaan, en jij staat nog steeds in voor zo'n man... je hebt zelf wat te verbergen en je wilt niet dat het naar buiten komt!”

Een geërgerde Hassan Campbell/Poppy zei in één van de navolgende interviews dat het enige zinnige dat KRS kon doen na zijn ogenschijnlijke verdediging van Bambaataa was zichzelf om het leven brengen, want hij vroeg zich af wat voor soort vader het opnam voor het pedoseksuele gedrag met jonge jongens:

“Wat ik KRS One te zeggen heb is dit: alles wat ik van hem vond als persoon, hij is precies het tegenovergestelde. Maar ik realiseer me dat het om de muziekindustrie gaat, punt uit, het is niet alleen hij. Het feit dat iedereen in de industrie zijn mond dicht houdt over dit onderwerp is krankzinnig in mijn ogen.

Daar heb je het – je hebt de pionier van Hip-Hop, en iedereen is zo stil... Voor mij, alle pijn waar ik doorheen ben gegaan, en dat KRS One dan zo onverschillig is. Weet je wat het inhoudt om te worden gemolesteerd? ...Ik heb nog nooit een vader gezien die zo nonchalant was tegen iemand die seksueel is misbruikt.”

De tekst van KRS in het nummer *13 and Good* voor Boogie Down Productions zet hem nou niet bepaald in een gunstig licht. Hierin beschrijft hij dat hij, zonder haar leeftijd te weten, seks heeft met een meisje van 13, maar desalniettemin genoot van de ervaring:

*“We sprongen in de kar, haastten ons naar huis,
Ik ga niet uitleggen wat we deden,
Gebouwd voor uithoudingsvermogen, ik nam haar gewoon.
Stelde de vraag, niet nodig om te raden,
'Hey schatje, hoe oud ben je eigenlijk?
26, 21, 22 misschien?'
'Ik ben 25,' ze trok haar kleren uit en soort van hinnikte,
En zei, 'hihihi, ik ben pas dertien.'
Dertien!? Ik moet hier snel weg.
Dat is seks met een minderjarige!
...Maar ze was lekker!”*

De verwickelingen nemen toe

Tegen het einde van 2016 had Ronald Savage een opname van een telefoongesprek gepost op YouTube waarin naar zijn zeggen twee senior leden van de Universal Zulu Nation hem geld bieden als hij zijn verklaring betreffende Bambaataa in zou trekken. Aan het begin van de opname is een stem te horen die vraagt “zijn prijs te noemen,” en later een som van 50.000 dollar voorstelt. Savage had verschillende keren verklaard dat het hem niet om geld te doen was en dat hij alleen naar voren was gekomen met zijn beschuldiging om de waarheid bekend te maken en steun te geven aan andere slachtoffers van seksueel misbruik.

Savage heeft gezegd dat hij een bizar stuk wetgeving wil veranderen met betrekking tot de verjaringstermijn in New York die het slachtoffers van seksueel misbruik verbiedt een aanklacht in te dienen of schadevergoeding te eisen na hun 23ste verjaardag. Zowel hij als Campbell hebben verklaard dat ze te bang waren en geïntimideerd door de Zulu Nation – waarvan ze nog vele jaren lid bleven – om eerder naar buiten

te treden. Tegen de tijd dat ze hadden besloten om naar de rechter te stappen lag hun 23ste verjaardag al ver achter hen. Beiden hebben aangegeven hoe ingrijpend het effect van het misbruik was op het seksleven met hun vrouwelijke partners, Savage heeft verteld hoe hij zelfmoord overwoog en probeerde te plegen.

Sindsdien heeft de Zulu Nation zich publiekelijk verontschuldigd bij Savage en anderen. In de verklaring van de groep de regel:

“Aan de slachtoffers van het blijkbaar seksueel misbruik door Bambaataa, zowel degenen die naar voren zijn gekomen als voor degenen die dat niet deden, het spijt ons wat jullie door hebben moeten maken, en we bedanken degenen die zich uitgesproken hebben voor hun moed.”

Kort daarna leek Bambaataa op de vlucht, zijn precieze verblijfplaats onbekend. Op het moment dat dit boek klaar was had de politie nog geen officiële actie tegen hem ondernomen, ondanks de hoogst publieke aard van de aanklachten tegen hem.

In mei 2016 werd nog een stem toegevoegd aan de aanklachten in de vorm van nog een ex-Black Spade, Shamsideen Shariyf Ali Bey, bekend als “Lord Shariyf.” Hij verscheen in het radioprogramma van Star om de verklaringen van Savage en Campbell te ondersteunen en omschreef zichzelf als voormalig lijfwacht van Bambaataa.

Shariyf bevestigde dat de vermeende seksuele ontmoetingen van Bambaataa met minderjarige jongens “een welbekend feit was binnen de Zulu Nation,” en voegde eraan toe dat deze sinds de jaren 1970' op één of andere manier omgang had gehad met honderden jongens. Shariyf verklaarde dat bezoekers aan het appartement van Bambaataa hem vaak aantreffen in compromitterende situaties met jonge jongens en dat hij in zijn hotel werd vergezeld door jongens onder de tien als hij op tournee was. Hij leek weinig moeite te doen om zijn gedrag te verbergen. Bij één gelegenheid zou hij ter zelfverdediging zijn gestoken door een potentieel slachtoffer en moest hij zich tot de eerste hulp wenden.

In het interview met Star verklaart Shariyf:

“Ik kan je zeggen dat ik dingen aantrof dat ik dacht 'wat de fuck gebeurt hier?' ...Er zijn altijd jongens in huis. Als hij weggaat en als hij thuiskomt, er is altijd wel een jongen. Ik zag dat ze daar werden gehouden, ze vroegen hem om geld. Hij reist met oudere tieners. Die neemt hij mee naar het buitenland. Toen ik met hem op tournee was door de Verenigde Staten verbleef ik in één kamer en hij had jongens in zijn kamer.”

Over hoe hij probeerde een vergadering bijeen te krijgen van ouderen binnen Zulu Nation verklaarde Shariyf dat hij in eerste instantie “mijn Moorse broeder Hakim Bey” consulteerde. Hier ontstaat enige verwarring gezien Hakim Bey het pseudoniem is van een individu genaamd Peter Lamborn Wilson, omschreven als anarchistisch schrijver en spiritueel leider, maar ook verontrustende connecties heeft met pedofilie. Voordat ik verder ga dient te worden verduidelijkt dat Shariyf leek te verwijzen naar iemand anders met de naam Hakim Bey die te zien is in [deze](#) video.

Hakim Bey lijkt een ongelukkige bijnaam voor dit jongere individu gezien hij de naam deelt met Wilson, en het is raadselachtig waarom hij die naam koos, gezien Wilsons connecties met pedofilie al jaren bekend waren. Wilson heeft ook banden met Moorse/Islamitische leringen, en het is goed om hier even wat dieper in te gaan op zijn achtergrond.

Komend van Columbia Universiteit was Wilson stichtend lid van de Moors Orthodoxe Kerk. Al vroeg smeedde de organisatie een verbond met de League of Spiritual Discovery (LSD – leuk gevonden), de groep die was opgericht door dr. Timothy Leary, die Wilson zou hebben bezocht voor voorraden psychedelische drugs. Wilson wordt ook erkend als de uitvinder van Tijdelijke Autonome Zones, sekte-achtige communale woonplekken. In een interview voor TAZ's zei hij:

“De werkelijke oorsprong was mijn connectie met de communebeweging in Amerika, mijn ervaringen gedurende de jaren 1960' op plekken als de commune van Timothy Leary in Millbrook.”

(Millbrook Mansion was een huis in de staat New York dat Leary had gekregen van de rijke Hitchcock-Mellon bankiersfamilie van waaruit hij vele van zijn experimenten naar de effecten van LSD uitvoerde en waar hij bezoekers die langskwamen en verbleven doseerde. Onder de bezoekers waren vele prominenten uit de academische en entertainmentwereld. Beatdichter Allen Ginsberg was één van die gasten.)

De Moors Orthodoxe Kerk van Wilson onderschrijft verschillende doctrines uit de Soefi-traditie van de Islam, waarvan één het uitdragen van pederastie. Volgens de traditionele geschriften betreft dit mannen die liefhebbend staren naar de schoonheid van jonge jongens, eerder dan dat er sprake is van seksuele activiteit. Wilson, zo is gebleken, was tevens een schrijver en iets van een woordvoerder voor NAMBLA, het Noord Amerikaans Genootschap voor Liefde tussen Mannen en Jongens dat we in een eerder hoofdstuk al tegenkwamen, uit hoofde van medelid Allen Ginsberg. NAMBLA staat voor dat volwassen mannen ongestraft seks mogen hebben met jonge jongens (zo jong als onder de tien) en voert campagne voor de vrijlating van mannen die wegens seksueel misbruik van minderjarigen gevangen zitten.

De pagina op Wikipedia over Wilson/Bey merkt op:

“Sommige schrijvers zijn verontrust door Wilsons goedkeuring van de seksualiteit van kinderen, en de mogelijkheid dit tot uitdrukking te brengen, ongeacht leeftijd.

In zijn boek William S Burroughs vs de Koran beschrijft Michael Muhammed Knight zijn ervaringen met Peter Lamborn Wilson. Knight raakt bevriend met Wilson en wordt uitgenodigd te verblijven in diens huis; hij begint met het schrijven van een biografie van Wilson waarvan hij hoopt dat Wilson hieraan het zegel “officieel” zal verlenen.

Echter, naarmate hij meer te weten komt over de teksten van Wilson over pederastie verzuurt zijn kijk op Wilson, en daarmee hun vriendschap. Knight zegt: ‘Schrijven voor NAMBLA komt neer op activisme in het echte leven. Als Hakim Bey creëert Wilson een bevrijdende theologie voor kindermisbruikers en publiceert het vervolgens voor een publiek van potentiële misbruikers.’”

Als het inderdaad deze Hakim Bey was bij wie Lord Shariyf te rade ging hoe om te gaan met de vermeende pederastie van Bambaataa dan zou dat zoiets zijn als wanneer je veganist wilt worden en naar de slager gaat voor advies.

Dodental

Een verdere stem die nog meer beschuldigingen uitte jegens Bambaataa was de voormalig Minister van Informatie voor de Zulu Nation bekend als Grandmaster TC Izlam. Kort nadat hij zijn verhaal had gedaan tijdens een interview werd op 8 juni 2017 zijn lichaam gevonden op een trottoir in Atlanta, Georgia. Hij was doodgeschoten, en in de pers werd er nagenoeg geen aandacht aan besteed.

In feite ontbreekt het hele verhaal rond Bambaataa grotendeels uit de mainstream media. Je zou denken dat radio en televisiestations die zich roemen om hun positie aan het voorfront van de Hip-Hop en Urban cultuur een verhaal over één van de pioniers en historische figuren verwickeld in een smerig seksschandaal, de moeite waard zouden vinden om uit te diepen en te verslaan. Maar zowel in het VK als de VS is er een sluier van stilte betreffende de hele affaire. Het lijkt dat de beschuldigingen jegens Bambaataa op een bepaalde manier de kern hebben geraakt van de vermeende spiritualiteit van de Hip-Hopcultuur – vooral onder degenen van een bepaalde leeftijd – en er een betekenisvol gesprek over te hebben wordt beschouwd als een te pijnlijk vooruitzicht. Daarom zijn ontkenning en ontwijking de eerste reflexen geworden.

TC Izlam had interviews gegeven aan journaliste uit Chicago Leila Wills, als onderdeel van haar aanstaande documentaire over de verborgen geheimen van Bambaataa en de Zulu Nation getiteld *TRAPPED in a CULTure* (Gevangen in een cultuur/sekte). Tijdens één interview herinnert hij zich de eerste confrontatie met Bambaataa's pedoseksualiteit, en hoe moeilijk het zou zijn om dit probleem aan de kaak te stellen gezien de gesloten rangen van het leiderschap van de Zulu Nation:

“... We begonnen 15 jaar geleden met Interne Aangelegenheden bij de Zulu Nation, en de eerste die we onderzochten was Afrika Bambaataa. Want weet je, als ik in de jaren 1990' naar buiten was

gekomen met de verdenking dat Bambaataa kleine jongetjes neukte dan had dat mijn einde betekend."

Zoals Leila Wills terughaalt in een online artikel voor de krant *Metropolis*:

"Tijdens ons interview zei TC tegen me dat hij in Atlanta was omdat hij zich verborg en op de vlucht was gedurende het afgelopen jaar, nadat hij was teruggetreden als Internationaal Woordvoerder voor de Universal Zulu Nation. TC zei dat hij verschillende doodsbedreigingen had ontvangen door de telefoon van wat hij beschrijft als 'Bambaataa's fanclub.' Hij zei dat hij werd beschuldigd van ontrouw aan 'de Vader' en dat hij 'zou eindigen in een kist.'

Op 12 juni 2017 kondigde de politie van Atlanta aan dat ze een verdachte hadden gearresteerd in de moord op TC Izlam, ene Trelle Deshawn Hough. De aanklacht wegens moord jegens Hough werd later ingetrokken, hoewel hij vast bleef zitten. Een tweede verdachte, Taleeb Paige, werd op 30 juni aangehouden en aangeklaagd wegens de moord en andere overtredingen.

De vooruitgang van de documentaire TRAPped in a CULTure kun je [hier](#) bekijken.

Eens met de klik?

De hierboven beschreven onthullingen over wat plaatsvond binnenin de Zulu Nation moet wel de vraag oproepen bij elke onderzoeker met een werkelijk open geest of de organisatie werd gerund als een soort geest beheersende sekte. Deze vraag werd gesteld in een uitstekend artikel van Leila Wills getiteld *Afrika Bambaataa: Binnen de geest van een sekteleider*, aan het einde van dit hoofdstuk vind je de link. Alle waarschuwingssignalen lijken aanwezig; sekteleiden worden grotendeels weggehouden van wat er in de buitenwereld gebeurt; ze worden aangemoedigd alleen om te gaan met hun eigen kring; verschillende leden van dezelfde familie worden in de groep gebracht, zo was het ook bij de Nation (Hassan Campbell heeft Bambaataa ervan beschuldigd seks te hebben gehad met zijn eigen neef); er bestaat een georganiseerde hiërarchie met aangewezen leiders die opereren zonder overzicht en onder eden van geheimhouding. Het andere element dat zo vaak aanwezig is binnen sekte-achtige organisaties is geïnstitutionaliseerd seksueel misbruik van kinderen.

Tegen oktober 2017 had Star zijn opinie naar voren gebracht dat het feitelijk was gedaan met de Zulu Nation.

Hoe diep is diep?

Nu zien we dat wat in eerste instantie een persoonlijk conflict was tussen drie mensen leek, veel, veel dieper gaat dan een simpele affaire. De (derde?) onthullende beschuldiging tegen Bambaataa – en de betrokkenheid van de Zulu Nation – hebben een aantal onderzoekers aangezet dieper te graven om uit te vinden hoe ver deze sekte/geheim genootschap type regelingen reiken binnen het genre. Als Ronald Savage en Hassan Campbell hun mond hadden gehouden, wie weet hoelang het nog zou hebben geduurd tot ze zouden worden ontdekt.

De aangenomen bijnamen van pioniers als Grandmaster (Grootmeester) Flash, Grand Wizard (Grote Tovenaar) Theodore en "the Grand Wizard" Slick Rick (die regelmatig een ooglapje droeg) hebben allen Maçonnieke/geheime genootschappen boventonen. Zelfs degene die altijd wordt genoemd als de oprichter van Hip-Hop, DJ Kool Herc, was een vroege aanhanger van de leringen van Nation of Islam/Gods and Earths. Ging het hier om artiesten die zich creatief bezigden met hun aangenomen personae... of werden ons misschien altijd al subtiele hints aangereikt betreffende de broederlijke aard van deze kunstvorm?

De wilde Prodigy

Te midden van het schandaal rond Bambaataa bedroefde Hip-Hopfans het nieuws van het overlijden van één van de meest gerespecteerde rappers uit de ondergrondse scene. Albert Johnson – beter bekend als Prodigy, de ene helft van het duo Mobb Deep – overleed 12 dagen na TC Izlam.

Prodigy (niet te verwarren met de Britse Ravegroep met dezelfde naam) kwam uit een muzikale familie; zijn

opa en grootoom waren jazzmuzikanten, zijn vader was lid van een doo-wopgroep en zijn moeder was lid van The Crystals uit de jaren 1960'.

Hij vormde Mobb Deep samen met Havoc, die hij had leren kennen toen hij Manhattans High School of Art and Design bezocht. Ze hadden een succesvolle doorbraak met hun nummer *The Shook Ones* (de geschokten) in 1994 dat sindsdien een klassieker is binnen het genre. Nog maar een tiener ten tijde van de opname zegt Prodigy in het nummer: "Ik ben nog maar 19, maar mijn geest is ouder." Het handelsmerk van de groep is altijd hun rauwe, expliciete en onberouwvolle verhalen over het straatleven, criminaliteit en geweld geweest.

Al in 1995 was Prodigy echter de eerste die het noemen van de "Illuminati" in een opname vastlegde met de tekst: "Illuminati willen mijn geest, mijn ziel en mijn lichaam. Geheim genootschap probeert me in de gaten te houden" in zijn gastvers op de remix van LL Cool J's *I Shot Ya* (Ik knalde je neer).

Verdere commentaren gaven aan dat Prodigy had ontdekt hoe het bedrijfsmatige spel van Hip-Hop werd beheerst door geheime groeperingen, doordrenkt van symboliek en rituele bezigheden, en dat hij zijn misnoegen met de situatie uitdrukte. Hij zei dat hij het boek *Leviathan 666: Het Beest als de Antichrist* had gelezen van dr Malachi Z York, dat hem tot tranen roerde en "momenten van helderheid" verschafte.

Dr. York (die eigenlijk Dwight York heet en een aantal andere schuilnamen gebruikt) leek kennis van binnenuit te bezitten hoe machtige en heersende groepen te werk gaan. Naast dat hij schrijver was, was hij oprichtend lid van verschillende religieus/politieke sektes, waarvan de meest bekende zijn Nuwaubian Nation is. Deze groepering lijkt te zijn bestuurd volgen de lijnen van een geest beheersende cultus, waar ritueel seksuele activiteiten heel gewoon waren en York zich de seksuele rechten over de meeste vrouwen in de beweging toe-eigende – inclusief de echtgenoten en dochters van andere leden. York zit momenteel een gevangenisstraf uit van 135 jaar. In 2002 werd hij aangeklaagd wegens meer dan 100 gevallen van het seksueel misbruiken van tientallen kinderen, sommigen zo jong als 4 jaar.

Net als bij de Zulu Nation waren de vroege spirituele leerstellingen van Nuwaubian Nation gebaseerd op Islamitisch/Moorse leringen en gericht op lidmaatschap van zwarte mensen. Later nam York aspecten over van Judaïsme, Christendom, Kemetisme en UFO-religie, en veranderde de naam van de groepering in Universal Nuwaubian Nation of Moors.

Verdere studie vond plaats tijdens een gevangenisstraf van drie jaar wegens wapenbezit, en verdere hints betreffende zijn nieuw gevonden kennis begonnen zijn teksten binnen te sluipen. Hij was uitgesproken in zijn beschuldigingen naar andere vooraanstaande rappers dat ze hun ziel hadden verkocht voor roem en rijkdom, met Jay-Z als zijn belangrijkste doelwit. In 2008 schreef Prodigy in zijn cel een vijf pagina's tellende open brief waarin hij Jay-Z ervan beschuldigde een Vrijmetselaar te zijn, een verrader van zijn eigen zwarte broeders en zusters, en van het uitdragen van "de leefstijl van het Beest." Hij verklaarde:

"Ik heb zoveel vuur in mijn hart dat ik Jay-Z, de Illuminati en elk ander kwaad dat in de wereld bestaat onophoudelijk aan zal blijven vallen tot mijn licht wordt gedoofd."

Prodigy overleed op 42-jarige leeftijd in een ziekenhuis in Las Vegas op 20 juni 2017. Hij was daar naartoe gebracht nadat hij een paar dagen eerder ziek was geworden tijdens een optreden voor de Art of Rap Tour. Er begon een bizar verhaal de ronde te doen (wat, achteraf bezien, meer lijkt op een vorm van morbide spot) dat Prodigy was gestikt in een ei dat hij at in zijn ziekenhuisbed. De werkelijke doodsoorzaak die werd opgegeven was complicaties voortkomend uit een sikkelcelanemie waarmee hij zijn hele leven al kampte. Zijn toestand was in ieder geval een bekend gegeven binnen de Hip-Hopgemeenschap; Tupac had hem ermee gepest in zijn vinnige disstrack *Hit 'Em Up* (Bel je vrienden), en Prodigy zelf heeft de nihilistische aard van zijn teksten toegeschreven aan de constante pijn die met de aandoening gepaard ging.

Terwijl de meesten tevreden waren te aanvaarden dat het overlijden van Prodigy het onvermijdelijke gevolg was van zijn zwakke gezondheid zagen de meer achterdochtige toeschouwers de relevantie van zijn openhartigheid betreffende de aard van wie werkelijk de industrie in handen hebben, want het zou zeker niet de eerste keer zijn dat een dergelijk uitgesproken figuur op relatief jonge leeftijd aan zijn einde kwam. Dan nog het vreemde voorval dat Prodigy heel toevallig overleed de dag na de Sikkelcel

Wereldbewustwordingsdag van 2017 en een dag voor de Zomerzonnnewende.

De commentaren die Prodigy gaf tijdens één van zijn laatste interviews klinken als een opsomming van de onderwerpen uit dit boek en zijn zeker niet het soort standpunten die de entertainmentindustrie haar aanwinsten graag ziet openbaren:

“Er bestaat deze macht die mensen God noemen. Er zijn vele namen voor – Allah, God, de Schepper, de Allerhoogste. Maar deze macht bestaat. Sommigen willen niet erkennen dat deze bestaat, of ze geloven er gewoon niet in – het zijn atheïsten. Maar ik persoonlijk, ik weet dat er een hogere macht is en dat die macht echt is. Die macht is één kracht... En ons is de vrije wil geschonken om te doen wat we willen met die kracht. Je kunt het inzetten voor het goede, maar de kracht kan ook ten kwade worden gebruikt...”

Dat is waar deze mensen mee spelen. Ze spelen met de energie die daarbuiten bestaat en waar we allemaal toegang toe hebben. Die lui in machtsposities beheersen en manipuleren situaties om hun eigen agenda te dienen... Over het algemeen betreft die agenda heerschappij over de bevolking, geestbeheersing. Je wordt gemanipuleerd...

Je zult zien dat ze groeperingen infiltreren en machtsposities behouden binnen die groepen, zodat ze de besluitvorming kunnen controleren en zaken zich schikken naar hun agenda, om te heersen over de publieke opinie van de massa, en om te heersen over de wereld.”

Kort na de berichtgeving van zijn overlijden werd bekend dat het volgende project dat Prodigy had gepland een musical was over de Illuminati.

De Clan verschijnt

Waar we de kenmerken zien van de aanwezigheid van banksters (samenvoeging van gangster en bankier, vert.), geheime genootschappen, religieuze doctrines en sekten is het nooit verrassend om in de achtergrond sporen te ontdekken van geestbeheersing en georganiseerde misdaad. Verontrustend genoeg duiken deze elementen op in het verhaal van één van de meest invloedrijke en iconische rapcollectieven vanaf de jaren 1990'.

De Wu Tang Clan was een collectief van rappers dat voortkwam uit de buurt Staten Island van de stad New York onder het mentorschap van Robert Diggs, bekend als RZA (dat staat voor “Ruler Zig-Zag-Zig Allah”). Diggs trad op als de *de facto* leider van de groep. De leden stonden bekend om de metafysische aard van hun complexe tekstenspel, gekoppeld aan de onderscheidende productiestijl van RZA.

De Clan kwam met zijn eigen logo, een grote letter “W,” meestal in zwart wit, en hun gebruikte beeltenissen hadden sterke relaties met gevechtskunst, waarvan RZA een groot fan was: in 2004 produceerde hij de soundtracks voor de *Kill Bill* films van Quentin Tarantino. Het geweld en georganiseerde misdaad die worden geportretteerd in veel van de teksten van de Wu Tang Clan hebben wellicht meer basis in de realiteit dan veel van hun fans zullen beseffen.

Documenten van de FBI over de buitenschoolse activiteiten van de Wu Tang Clan werden in 2011 verkregen onder de Wet Openbaarheid Bestuur en zijn openbaar gemaakt op internet. Eén document, gedateerd op 4 augustus 1999, waar delen zwart zijn gemaakt, stelt:

“Er is informatie ontvangen van de politie van New York... over criminele activiteiten die worden bezigt door leden van de organisatie Wu Tang Clan op Staten Island, New York. Inspecteurs daar hebben gedocumenteerd dat WTC sterk betrokken is bij de verkoop van drugs, illegale vuurwapens, bezit van vuurwapens, moord, autodiefstal en andere vormen van gewelddadige misdaad.”

Dan wordt de moord op Robert Johnson, ook bekend als Pooh, op Staten Island in december 1997 aangehaald met de bewering dat deze werd bevolen door iemand binnen de Wu Tang Clan. Verder wordt verklaard:

“Wanneer individuele leden eenmaal hun trouw hebben bewezen aan WTC... krijgen ze platencontracten aangeboden voor het opnemen van rap type muziek.”

Het is om razend van te worden, maar het gedeelte dat details geeft over waar het geld voor de Clan vandaan kwam is onleesbaar gemaakt.

De politie en de FBI vermoedden naar bericht dat de moord op twee drugsdealers was opgedragen door RZA, met betrokkenheid van WTC rapper Corey Woods, ook bekend als Raekwon. Een paar jaar eerder was RZA vrijgesproken van poging tot moord in Chicago. Een andere drugsbaas uit Staten Island werd later veroordeeld voor de moorden in New York.

Ondanks deze ernstige beschuldigingen en onderzoeken was justitie blijkbaar niet in staat (of onwelwillend) om een zaak rond te krijgen tegen Wu Tang Clan, dus kon de groep blijven opereren in de wereld van entertainment en merchandising tot op de dag van vandaag.

Maak kennis met de familie

Eén van de meest prominente rappers van de Clan is Clifford Smith, beter bekend als Method Man. Zijn naam dook op tijdens een interview dat ik had met privédetective en omroeper Ed Opperman toen hij me vertelde dat Meth ooit naar zijn telecomkraampje kwam in een winkelcentrum in Staten Island, vroeg in zijn carrière, en dat het enige identiteitsbewijs dat hij kon laten zien een kaartje was van South Beach Psychiatric Center. Het geeft een heel andere draai aan de term “cell” phone.

Dit is een interessante onthulling wanneer we Method Man zetten naast medelid van de Clan Russell Jones, beter bekend bij zijn artiestennaam Ol' Dirty Bastard (Vieze ouwe klootzak), en een neef van RZA. Het handelsmerk van Jones was altijd zijn grillige en rommelige vocale stijl – kenmerken die worden geassocieerd met mentale instabiliteit – en inderdaad bracht hij tijd door in een psychiatrische instelling, de gevangenis en “afkick”centra, na een arrestatie in 1999 wegens drugsbezit. Tijdens interviews en in opnamen heeft Dirty verteld dat hij gelooft dat overheidsinstellingen hem in de gaten houden, met de tekstregel “FBI, hou me niet in de gaten” in zijn nummer *Got Your Money*. Na een geschiedenis van arrestaties en contact met politie – en nadat hij twee keer was neergeschoten en beroofd – werd Jones dood aangetroffen in een opnamestudio in New York, twee dagen voor zijn 36ste verjaardag, wat een “niet opzettelijke overdosis drugs” zou zijn. Eerder die dag klaagde hij over pijn op de borst.

RZA zou zelf lid zijn van de Almighty Vice Lord Nation, een georganiseerde criminele bende, en gefluisterd wordt dat hij een Vrijmetselaar is van de 33ste graad. In 1970 kregen twee leiders van de AVLN een toelage van die vriendelijke lieden van de Rockefeller Foundation. Onder de bezigheden van de bende waren moord, overvallen, diefstal, geweldpleging, intimidatie, afpersing en oplichting. Later nam de AVLN leerstellingen uit de Islam op in zijn doctrines. (Zijn we dat niet al eens eerder tegengekomen?) Onder de symbolen en emblemen die de leden overnamen om hun banden met de groep kenbaar te maken waren een hoed die wat schuin stond, een handschoen, een wandelstok en een cocktailglas. Deze verschijnen vaak in promotionele foto's van vooraanstaande rapartiesten.

RZA is tevens een verklaard Five Per Center, een groep die ook wel gekend wordt als de Nation of Gods and Earths en een afsplitsing is van de Nation of Islam. En hij is echt niet de enige, een duizelingwekkend aantal andere prominente rappers zijn – of waren – Fiver Per Centers, waaronder Jay-Z, Nas, Busta Rhymes, Erykah Badu, LL Cool J, Big Daddy Kane, Brand Nubian, Planet Asia, A Tribe Called Quest, X Clan, Poor Righteous Teachers, en de inmiddels overleden Guru and Big Pun en Jay Electronica. De onwaarschijnlijke relatie van de laatste met erfgename Kate Rothschild wordt uiteengezet in het vorige boek. Na de breuk van het paar zou Kate verkering krijgen met een andere rapper, Stephen Manderson uit Londen, bekend als Professor Green. De ervaring die zij deelden van een vader die zelfmoord pleegde zou een band hebben geschapen. (Kate's vader Amschel Rothschild werd verhangen aangetroffen in een Parijs hotel in 1996.)

Er is een heel boek gewijd aan de enorme invloed van de factie op de Hip-Hopbeweging. Het heet *Five Percenter Rap: God Hop's Music, Message and Black Muslim Mission* (Vijf procenters rap: God hopt Muziek, Boodschap en de missie van zwarte Moslims) en is geschreven door professor Felicia Miyakawa.

Laat in de jaren 1980' bracht de Hip-Hopscene een beweging voort die bekend werd als de Native Tongues (Moedertaal), een samenwerkingsverband van vele van de belangrijke acts uit die tijd, waarvan het uitgebrachte werk werd beschouwd als aanzettend tot nadenken en betekenisvol. Hieronder bevonden zich De La Soul, A Tribe Called Quest, de Jungle Brothers, Black Sheep, Queen Latifah en Monie Love. Ook de Native Tongues leunden zwaar richting de ideologie van de Nation of Islam, naast dat ze Afrocentrisme omarmden, net als George Clintons Parliament/Funkadelic en Afrika Bambaataa's Zulu Nation dat eerder deden. In veel nummers van Native Tongue zijn blijken van hulde aan het adres van de Zulu Nation te horen, en de Londense Monie Love – die vroeg in haar carrière naar New York verhuisde om voor de radio te werken – nam in 1989 haar nummer *Grandpa's Party* (Opa's feestje) op als eerbetoon aan Bambaataa en de Nation.

(Wat betreft De La Soul – en weer zo'n vreemd zijstapje – de drie leden namen allemaal vreemde pseudoniemen aan. Naast Vincent Lamont Mason junior die P.A. Pasemaster Mase werd, en Kelvin Mercer die de naam Posdnuos aannam (soundsop achterstevoren), was daar David Jude Jolicouer die zich Trugoy the Dove doopte. Zijn verklaring was dat het gewoon yoghurt achterstevoren was, omdat hij toevallig van yoghurt hield. Maar je kunt het ook zien als “true goy” (ware goj). “Goy” is een neerbuigende term die door Talmoedische Joden wordt gebruikt voor het kleineren van iedereen buiten hun groep. Vertegenwoordigt deze naam een vorm van cynische spot? Of reik ik nu echt een beetje te ver? Ik laat het aan de lezer over.)

Een lange Israëliër doet zijn intrede

Zoals eerder opgemerkt, het aantal hooggeplaatsten binnen de entertainmentindustrie die zich identificeren als “Joods” is volledig buiten proportie met de rest van de bevolking. Waar het de hoogste niveaus van heerschappij in de Amerikaanse Hip-Hopindustrie betreft zijn er weinig individuen die meer macht uitoefenden over de richting die het genre is gegaan dan Lyor Cohen.

Geboren in 1959 uit Israëliëse immigranten in New York begon de carrière van Cohen in 1984 in Los Angeles. Na het promoten van live shows werkte hij samen met Russell Simmons bij het oprichten van Rush Productions (later omgedoopt tot Rush Associated Labels) en was roadmanager voor Run DMC. De artiesten onder de hoede van Cohen waren onder andere Kurtis Blow, Whodini, LL Cool J, Public Enemy en the Beastie Boys en hij sloot platencontracten af bij Rush met Slick Rick, EPMD, Eric B & Rakim, De La Soul en A Tribe Called Quest – allemaal grote zwaargewichten. Daarna ging Cohen als bestuurder werken bij Def Jam, een bedrijf dat zou zijn opgericht door Rick Rubin in zijn kamertje van de New Yorkse hogeschool die hij bezocht en waarschijnlijk het meest winstgevende en belangrijkste label voor rapmuziek van allemaal.

Cohen werd in 1988 directeur van Def Jam/RAL, waarop Rick Rubin vertrok bij het bedrijf. Tijdens zijn vele jaren aan het hoofd overzag hij de scheiding van moederbedrijf Sony en de fusie met andere bedrijfsgiganten Polygram, Universal en Island, voor zich bij de Warner Group te voegen. Meer recent heeft hij zijn eigen onafhankelijke maatschappij opgericht, 300, waarmee hij hedendaagse namen als Young Thug, Fetty Wap en Migos lanceerde.

De lijst van artiesten waarover Cohen de bedrijfsmatige controle had – inclusief de onderhandelingen voor sponsorcontracten buiten de muzikale bezigheden – leest als een “wie is wie” van A-lijsters, waaronder Jay-Z, Kanye West, Method Man, Redman, Ja Rule, Ludacris, Foxy Brown en vele anderen. Tegen het einde van 2016 had Cohen een positie aanvaard bij het YouTube van Google als hun Wereldwijd (hun bewoording) Hoofd Muziek.

Cohen viel ten prooi aan harde woorden uit de mond van Damon Dash, de oorspronkelijke partner van Jay-Z bij Roc A Fella (leuke naam) Records en zelf een prominent bestuurder totdat zijn label in 2004 werd overgenomen door Def Jam, waar Jay-Z was aangesteld als directeur en waardoor Dash feitelijk buitenspel werd gezet. In een video-interview uit 2014 bekritiseert Dash de “marionettenspeler” voor zijn financiële uitbuiting van de zwarte cultuur:

“Ik had een probleem met Lyor omdat ik vind dat hij een nepdirecteur is en misbruik maakt van mijn cultuur... ik spreek hem daar in het openbaar over aan, en ik wil dat hij ophoudt met het verkrachten van mijn cultuur. Ga maar ergens anders je geld verdienen...”

...Het is het perfecte voorbeeld van wat er altijd gebeurt met ons. Ze proberen het met een zak geld of wat dan ook, welke zelfzuchtige agenda er ook speelt, en zetten ons tegen elkaar op, verleggen het gevecht weg van hen.”

(Dash had verkering met zangeres Aaliyah in de tijd dat ze omkwam bij een vliegtuigongeluk in 2001 op 22-jarige leeftijd, en had verklaard dat het stel trouwplannen had. Meer recent is hij samen gaan werken met ondernemer Dez White, met wie hij zou werken aan de ontwikkeling van een nieuw betalingssysteem met vingerafdrukken – onderdeel van de aankomende contantloze Transhumanistische gemeenschap.)

Wat hem betreft, tijdens een interview met *Hannukkah Radio*, waarin de gastheer spreekt van een “viering van Judaïsme in Hip-Hop,” geeft Cohen toe dat Joodse uitvoerenden altijd de controle hadden over zwart entertainment:

“Joden zijn altijd betrokken geweest bij culturele volkskunst, het gaat helemaal terug tot het vroege begin van Jazz. Het is gewoon iets dat altijd gebeurde.”

Cohen was het onderwerp van een video op de website *Vigilant Citizen* met de titel *De lange Israëliër die de Rapindustrie runt*. Hierin twee posts op Twitter van frontman van Public Enemy Chuck D, die zegt:

“De muziekindustrie is GEEN spelletje, het is een bedrijf dat een kunstvorm omgeeft...”

En, een duidelijke referentie aan platenbonzen Clive Davis, Jimmy Iovine, Lyor Cohen en LA Reid:

“Deze Clyves, Jimmy's, Lyors, LA's, etc. zien zwarte mensen als minder, beschouwen zich niet als verwant...”

VC eindigt de video met een clip van Ice Cube's nummer *Record Company Pimpin'* (De hoer spelen voor de platenmaatschappij) waarin Cube ongezoeten commentaar geeft op de bedrijfsmatige uitbuiting van artiesten. *VC* merkt echter op dat de hoes van het album waarop het nummer verschijnt enigszins ironisch Ice Cube afbeeldt met de afgezaagde “één oog bedekt” pose. Het is niet de eerste keer, en het zal ook wel niet de laatste keer zijn, dat een artiest *ogenschijnlijk* een onafhankelijke en slagvaardige verklaring aflegt, maar met vreemde tegenstrijdigheden bij andere onderdelen van hun persona die hier niet bij lijken te passen.

Interessant gegeven, toen rapper N.O.R.E. Cohen eens beschreef als “de belangrijkste man in het hele muziekspel” en “een mogul,” reageerde hij met te zeggen dat hij zich niet goed voelde bij die termen en zichzelf meer zag als “een nederig dienaar.” Cohen is gezien terwijl hij het “666” en “Baphomet” handgebaar toonde, wat een interessant licht werpt op zijn status als “nederig dienaar.”

Veelzeggend opent een artikel uit de mainstream op complex.com over Cohen met:

“Als er een schaduwachtige Illuminati was die de wereld van rap beheerste dan zou Lyor Cohen haar alziend oog zijn, de man achter de schermen die aan de touwtjes trekt van de meest belangrijke spelers en de vruchten daarvan plukt.”

In zijn vormende jaren werkte Cohen bij het kantoor in Beverly Hills van de Bank Leumi. Dit blijkt een invloedrijk Zionistisch instituut dat probeerde een Joodse staat in Palestina te vestigen tientallen jaren voor de Tweede Wereldoorlog.

In hun doortastende artikel getiteld *De lange Israëliër die Hip-Hop runt: Een onderzoek naar gefabriceerde cultuur en bankiers* merkt de website www.themindunleashed.com op:

“Wanneer het geldspoor van de sociale manipulators wordt onderzocht – mensen die sociale trends beïnvloeden, vaak ten koste van de samenleving en ten gunste van de machthebbers – dan lijkt het pad altijd te leiden naar bankiers. Feitelijk zijn bankiers vaak de meest machtige spelers, hoger dan de macht van de overheid of het bedrijfsleven.

Het is inherent in het belang van de macht om de samenleving te manipuleren, en de cultuur in de

richting te sturen die hun systeem ten goede komt. Het financiële systeem wordt duidelijk omhoog gehouden door een cultuur te scheppen die geld aanbidt.”

Predik

De corruptie van de rapindustrie door krachten van buitenaf werd besproken tijdens een radio-interview met DJ Sway op *Shade 45 Radio* in oktober 2015 door Louis Farrakhan, de lang staande dominee van de Nation of Islam. (Het dient te worden vermeld dat de reputatie van Farrakhan zelf is bezoedeld door de aanhoudende beschuldigingen dat hij van vitaal belang was bij de moord op Malcolm X in 1965. Farrakhan heeft inderdaad zo goed als toegegeven dat hij betrokken was. Maar als ik me strikt zou beperken tot individuen wiens goede naam onaangetast is en vrij van enige boosaardige connectie, dan zou dit een heel kort boek zijn.)

Farrakhan vertelde *Shade 45*:

“Onze rapartiesten zijn machtiger dan welke prediker ook. Eén rapnummer kan de geest van meer mensen beïnvloeden dan 100 preken van de grote, grote predikers. Dat is de invloed die onze jonge mensen hebben, en dat beperkt zich niet tot Amerika, het strekt over de hele wereld.

Dus dit is wat er moet worden beslist. Wil ik een agent zijn voor de boosaardige plannen van de vijand om een vernietigende kracht te zijn tegen mijn eigen volk? Wil ik een producer zijn van rap die zich alleen maar bezigt in de meest vuige en goddeloze vertoning van vulgariteit naar onze mensen toe? Is dat wat ik wil doen? Wil ik in mijn radioprogramma de meest verachtelijke nummers draaien die broeder tegen broeder opzetten? Wil ik daaraan meewerken, alleen maar omdat er wat geld te verdienen valt?

Ik denk dat we ons moeten verenigen, en we zouden naar de platenmaatschappijen moeten stappen en pleiten voor het geestelijk welzijn van ons volk, en hen verantwoordelijk stellen voor de dodelijke slachtoffers van wat zij veroorzaken... Zie je, eenmaal een agent van de vernietiging, als we verenigd zijn, laten we druk uitoefenen op onze platenmaatschappijen, want onze mensen hebben meer talent dan ze laten zien.

Laat hen stijgen tot de hoogte die ze verkiezen, en wij zouden de waakhond moeten zijn voor een dergelijke benadering naar alle platenbazen toe, en hen aanklagen wegens de dood van ons volk die zij voorstaan. Eens kijken hoe ze daar op reageren... Wanneer die mensen weten dat hun leven aan een zijden draadje hangt omdat ze onze levens vernietigen, misschien zien we dan verandering.”

De homoseksualisering van Hip-Hop

Ten slotte is er nog een meer recente agenda die systematisch wordt ontvouwd binnen Hip-Hop en enige aandacht verdient. Het is nog een olifant in de kamer – een factor waar velen liever niet over praten vanwege de mentaliteit van politieke correctheid die is gevoed door de sociale manipulators, en betreft nog een groep die zich ongezien in de maatschappij beweegt.

Nogmaals onder dit voorbehoud – om duidelijk te zijn – dit is *op geen enkele manier* een oordelende aanval op mensen die toevallig homoseksueel zijn. Iemands seksuele oriëntatie en keuze van leefstijl is hun eigen zaak, en zolang het anderen niet schaadt of andermans rechten schendt, is er geen probleem. Binnen het algehele kader van dit boek zou hier niet eens op hoeven worden gewezen, maar dan heb ik het nog maar eens gezegd.

We hebben het hier echter niet over persoonlijke, individuele gevallen maar over een trend waarvan men kan zien dat deze berekend is, gezien hoe snel deze wortel heeft geschoten, en hoeveel we erin terugzien van de lange termijn-plannen van organisaties als Tavistock, de Frankfurt School en SRI (Stanford Research Institute).

De verheerlijking van homoseksuele en LGBT leefstijlen is een tactiek binnen de plannen van deze groep voor eugenetica en bevolkingsreductie. Het dient het verder opbreken van de traditionele gezinseenheid door

de stabiliteit van deze dynamiek te vernietigen, en om tweedracht tussen verschillende groepen in de maatschappij te veroorzaken. En een gemeenschap die is verbrokken door vermeende verschillen is veel makkelijker om heimelijk in bedwang te houden dan één waar de mensen samen staan tegen elke vorm van ingrijpende tirannie. Daarnaast is het voortdurend koketteren van Transgenderisme in de media rechtstreeks verbonden met de satanische mentaliteit van de verborgen heersers over de maatschappij, waar het allemaal gaat om dat wat natuurlijk is (onderscheidende mannelijke en vrouwelijke principes) om te draaien en samen te voegen, zodat er iets heel anders ontstaat.

Rapper Wacka Flocka Flame gaf aan dat hij de agenda doorhad toen hij reageerde tijdens een interview:

“Gezinnen en echtelieden worden niet meer gepromoot. Ze promoten jonge meisjes, transgenders... ze promoten het kwaad, man... Ik heb niks tegen iemands voorkeuren, man, maar om het op TV te doen, dat is belachelijk, man. Weet je, de enige die TV kijken zijn kinderen.”

Historisch is Hip-Hop als genre en als cultuur altijd fel heteroseksueel geweest – in ieder geval aan het oppervlak. Verhalen over rituele orgies die artiesten en leidinggevenden moeten ondergaan om succesvol te worden zijn er natuurlijk legio, we hebben dit behandeld in *Deel I*. Vele van de publieke helden die hetero *overkomen* zullen deel hebben genomen aan homoseksuele activiteiten in ruil voor hun succes.

Maar voor het doel van dit hoofdstuk hebben we over de manier waarop artiesten altijd zijn *gepresenteerd* aan het publiek. Voor 2010 waren slechts een paar rappers uit de kast gekomen (hun homoseksualiteit openlijk erkend, vert.). Toen laat jaren 1990' een gerucht opdook dat er een prominente “homoseksuele rapper” in de industrie was, en iedereen speculeerde wie dat zou zijn, was dat groot nieuws omdat het zo indruiste tegen waar het in het genre allemaal om ging. Als er in die jaren een A-lijster was geweest die in het openbaar in vrouwenkleden was verschenen dan zou dat de krantenkoppen hebben beheerst in de Hip-Hoppers.

Hoe de dingen zijn veranderd.

Waar de gekozen kledingstijl voor rappers altijd los zittende spijkerbroeken, T-shirts en hoodies waren – hoe ruimer, hoe beter – tegen 2000 hadden artiesten als Drake, Kanye West, Andre 3000 en Pharrell Williams er hun handelsmerk van gemaakt zich te hullen in de “metroseksuele look,” bestaande uit strak zittende kleding, met zware nadruk op de kleur roze. Niet lang daarna werden trendy termen als “gender-fluid,” “gender-neutraal” en “non-binair” populair.

De Londense make-up-artiest Skepta gaf iets prijs van het internationale karakter van de agenda toen hij verscheen tijdens een prijsuitreiking in gebreide vrouwenkleding en trots verkondigde dat hij nu “gender-fluid” was. Het feit dat dit is bereikt met zeer weinig weerstand – en waar degenen die ook maar enig bezwaar uiten al snel worden bestempeld als bekrompen of intolerant – in een genre dat altijd zo bol stond van alfamannetjes machismo bewijst hoe succesvol de manipulators zijn geworden in hun spel, en hoe sociaal geïntimideerde mensen zich uit lijken te spreken.

Mannelijke artiesten die vrouwenkleden dragen is de laatste jaren meer open geworden. Ster van Gnarls Barkley Cee-Lo Green verscheen tijdens een fotosessie in een trouwjurk; A\$AP Rocky droeg een jurk tijdens een aflevering van BET's *106 & Park*; Lil' B droeg damesoorbellen in zijn video bij *Got The Mac Loaded*; Lil' Wayne trad tijdens de VMA Awards op met ontbloot bovenlijf en in een luipaardmotief dameslegging (zie het vorige boek voor de werkelijke betekenis van dit motief).

Will Smith's zoon Jaden droeg een vergelijkbare legging; Yung Joc droeg op een bijeenkomst van de industrie een jurk; Young Thug verscheen tijdens een fotoshoot aangekleed als Little Bo Peep en droeg eerder een jurk met luipaardmotief; Lil' Uzi Vert (zeg de naam een aantal keren snel achter elkaar en hoor hoe dat klinkt) draagt ook graag vrouwenkleden; Lil Yachty (wat is dat toch met al die “Lils” en Yungs??!) had op de hoes van één van zijn uitgaven een zoenend homostel. Niet *per se* iets mis mee, maar timing en context zijn belangrijke factoren om te bepalen of iets deel uitmaakt van een verreikende agenda. Waarom kwam die uitgave precies op dat moment, en wat gebeurde er op dat moment in bredere zin in die scene? Eén ding was dat een aantal artiesten, zoals iLoveMakonnen, Big Freedia en Frank Ocean, zich bekend maakten als homoseksueel.

Ook de commentaren van komiek Dave Chapelle met betrekking tot de vereiste voor bijna alle zwarte mannen in Hollywood om een jurk te dragen in één van hun films zijn de moeite waard te overwegen binnen deze context. Ze zijn te beluisteren in [deze video](#).

Tegen de tijd dat “opkomende” “rapper” uit Florida (zo staat het hier) NewAge Jerkboy (!?!)* was verschenen met zijn video *Married To The Game* (Getrouwd met het spel), waarin hij spreekt over “jouw hoer zuigt me af” terwijl hij machinegeweren pijpt, gekleed in een trouwjurk, met kleurige strikjes in zijn blond geverfde haar... was alle hoop voor de toekomst van de mensheid verloren.

*to jerk (off) = aftrekken, masturberen

Er vindt een vervagen plaats van de geslachten, recht uit de handleiding van Tavistock. En gelijk lopend aan de feminisatie van mannelijke artiesten is er de trend van vrouwen die meer mannelijk worden (zie Angel Haze, Azealia Banks, MeLange Lavonne, Temper, Dai Burger, God-Des & She, RoxXxan, Kin4Life).

(Nu ik eraan denk, dit is nog een druppel voor druppel verandering die er heimelijk in is geslopen en waar niemand het over schijnt te hebben. De belachelijke, achterlijke en onmogelijk te onthouden spelling van de naam van artiesten. Het soort van Wil.i.am, Yxng Bane, A\$AP Ferg, A\$AP Rocky, Cashh, Ty Dolla \$ign, The Weeknd, Lotto Boyzz, Desiigner, MadeinTYO, Mnek en iLoveMakonnen lijken te zijn voortgebracht door iemand die op zijn toetsenbord in slaap is gevallen, en doen denken aan uitdrukkingen van het concept “Nieuwspraak” uit Orwells *1984*, waar burgers onmondig worden gemaakt door een nieuwe betekenisloze taal.)

Waarom is de Hip-Hopscene zo onherkenbaar van wat het twintig, of zelfs tien jaar geleden was? En waarom is specifiek dit genre gekozen voor zoveel culturele manipulatie? Dit zijn vragen die iemand die het niet op prijs stelt dat hun gedachten en waarden voor hen worden gevormd zou moeten overwegen.

*

Bronnen

[Good Vibrations podcast aflevering 106: Leno Honor - Voorbij Gangster Blackface](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 099: Long Lastin' - Demonische sonischen in Hip-Hop](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 064: Isaac Weishaupt - Illuminati waakhond](#)

[Lijfwacht Afrika Bambaataa noemt hem een pedoseksueel](#)

[Audio: Zulu Nation probeert Ronald Savage te betalen voor zijn stilzwijgen over Afrika Bambaataa](#)

[Poppy zegt dat KRS One zich van kant moet maken na zijn Afrika Bambaataa commentaar \(gehele interview\)](#)

[Metropolis: Afrika Bambaataa: Binnen de geest van een sekteleider](#)

[Metropolis: Revisionistische Hip-Hop en de oververheerlijking van Afrika Bambaataa](#)

[Metropolis: Grandmaster TC Izlams moord en documentaire beelden](#)

[AllHip-Hop TV: Grandmaster Flash bespreekt Kool Herc, Afrika Bambaataa, en het te boven komen van drugsgebruik en verraad](#)

[KRS One geeft toe "honorair" 33ste graad Meester Vrijmetselaar te zijn](#)

[Vrijmetselarij in Hip-Hop](#)

[Goden van de Hip-Hop: Een beschouwing van de invloed van de Five Percenters op Rapmuziek en cultuur](#)

[Millbrook Mansion: In dit magische drugshuis in de staat New York begonnen de psychedelische jaren 1960'](#)

[George Clinton/Funkadelics connecties met de Proceskerk van het Laatste Oordeel](#)

[Vigilant Citizen: Havoc gelooft niet dat Prodigy \(van Mobb Deep\) stikte in ei](#)

[Prodigy zegt dat Jay-Z zich verbindt met het kwaad om te worden aanvaard in de bedrijfswereld](#)

[Vrijgegeven FBI-dossier van Russell "Ol' Dirty Bastard" Jones](#)

[Daily Mail: Geheim dossier FBI laat zien dat Wu Tang Clan werd onderzocht voor de moord op twee New Yorkse drugsdealers](#)

[De lange Israëliër die Hip-Hop runt: een onderzoek naar gemaakte culturen en bankiers](#)

[Vigilant Citizen: De lange Israëliër die Hip-Hop runt - Satanische Illuminati muziekindustrie ontmaskerd](#)

[Vigilant Citizen: De homoseksualisering van Hip-Hop deel 1](#)

[Vigilant Citizen: Homo's en homoseksuele rituelen in de Hip-Hopindustrie](#)

[Vigilant Citizen: Homoseksuele rappers onthuld: P Diddy - chantage in de muziekindustrie/homocultuur](#)

[De homoseksualisering van zwarte Amerikaanse mannen is moeilijker te negeren](#)

[Skeptica legt uit waarom hij het leuk vindt om vrouwenkleden te dragen](#)

[Het genot van unisex: de opkomst van gender-neutrale kleding](#)

Hoofdstuk 8. Is “Paul” Paul?

Een verdere beschouwing van de vervanging van Paul McCartney. Ook wel bekend als de “McCartney Mindfuck.”

“Die freaks hadden gelijk toen ze zeiden dat je dood was.”

John Lennon: How Do You Sleep? (1971)

“Het leven is een eitje met gesloten ogen en je begrijpt alles wat je ziet verkeerd.”

The Beatles: Strawberry Fields Forever (1966)

“De beproeving van een hoge graad van intelligentie is het vermogen in de geest twee tegenovergestelde gedachten tegelijkertijd vast te houden en nog steeds te kunnen functioneren.”

F Scott Fitzgerald, 1896 – 1940

Een conclusie waar ik een tijd geleden tot kwam toen ik probeerde mijn weg te zoeken in het hele gebied van waarheid en samenzweringen – en met de vele doodlopende straatjes waarin elke goed bedoelende onderzoeker geleid kan worden – is dat het vaak makkelijker is om te beschrijven wat een situatie *niet* is dan proberen te kwantificeren wat het wel is. Dit is de apofatische benadering en is een geweldig advies bij het kijken naar de *mogelijke* dood (maar de zekere vervanging) van Paul McCartney.

Zoals vele onderzoekers zullen hebben ontdekt schuilt er in het betreden van de sfeer van wat in samenzweringsskringen bekend staat als PID, of “Paul Is Dood,” het gevaar dat de nieuwsgierigheid van een nietsvermoedende onderzoeker wordt overgenomen tot het punt van obsessie, of mogelijke krankzinnigheid (geloof me, ik kan het weten), en hoe meer je in dit onderwerp duikt, des te meer realiseer je je hoe diep deze werkelijk gaat. (Als de hele discussie over de vervanging van Paul McCartney in 1966 bij de lezer zo iets oproept van “... Wacht, ... wat?!” dan mag ik hen aanraden het bijna 16.000 woorden tellende hoofdstuk hierover in *Muzikale Waarheid Deel 1* te lezen!)

Je zou denken dat het honderden uren onderzoeken van de McCartney-puzzel uiteindelijk enige inzichtelijke helderheid op zou moeten leveren betreffende het onderwerp, naarmate de stukjes in elkaar vallen en de kreukels eruit worden gestreken. Voor mij was het omgekeerde waar, en ik moet eerlijk zeggen dat ik aan het einde van het proces meer in de war ben dan ooit. Nog maar kort geleden was mijn idee nog dat het enige dat je met enig mate van zekerheid kunt zeggen is dat het individu dat vandaag de dag beweert “Paul McCartney” te zijn *niet* de biologische Paul James McCartney is die op 18 juni 1942 werd geboren. Wat mij betrof begon je vanaf daar met een blanco vel.

Zelfs daar ben ik echter niet langer zeker van, mijn houding is nu veranderd naar: het enige dat iemand met enige zekerheid kan zeggen is dat er op zijn minst twee “Paul McCartney’s” waren, bijna zeker meer dan twee. Zoveel kan in ieder geval worden afgeleid uit het beschouwen van foto's en filmbeelden van over de jaren met een scherp oog en een open geest.

Eerder beschouwde ik het als een gegeven dat de echte Paul McCartney de kleinere gast was met het rondere, bolle gezicht, en dat de voltijds bedrieger waarnaar wordt verwezen als “Faul” langer en slanker was, met een langer gezicht en donkerder ogen. Echter, in het proces van het vergelijken van foto's blijf je zitten met verschillende vroege foto's van een jonge “Paul” – vele van voor zijn dagen bij de Beatles – die meer lijken op degene waar naar verwezen wordt als Faul dan op de meer rondhoofdige Paul!

In dit tijdperk van Photoshop is het natuurlijk mogelijk dat één of andere grapjas, of anderen met meer duistere motieven, hebben gerommeld met de beelden. Maar hoe dan ook dien ik mezelf de vraag te stellen of het individu dat zich vandaag de dag voordoet als “Paul” misschien wel de echte Paul is, en dat het rondhoofdige karakter de bedrieger was?! Zijn we hier wellicht getuige geweest van twee karakters, wie het ook zijn (of meer dan twee), die vanaf het begin in en uit de rol van “Paul” stapten, en dit lang voor de vermeende verwisseling uit de PID-mythe? Dit idee raakt zeker aan de eerste van de alternatieve theorieën die ik zo uiteen zal zetten. Het zal tevens je hersens veranderen in roerei.

Welke van de theorieën ook waar is, er speelt hier een gemene deler – het element van bedrog. Nogmaals, het grote publiek is voor de gek gehouden en bedrogen. Bedrog is de vijand van Waarheid en alles wat zuiver is in de Schepping. Wanneer iemand eropuit is om je te bedriegen dan ontnemt hij of zij daarmee je ingeboren en soevereine recht op de Waarheid. En dat maakt elke opzettelijke bedrieger tot een vijand.

Wat ook de reden mag zijn voor de vervanging of de wisseling tussen twee of meer “Pauls,” de betrokken partijen bedriegen opzettelijk miljoenen. Iemand anders mag dat prima vinden en pogen te komen met allerlei rechtvaardigingen waarom dit werd gedaan, dat geldt niet voor mij. Daarom heeft het bedrog rond McCartney zoveel van mijn tijd opgeslokt en zal ongetwijfeld nog veel, veel meer van mijn tijd opeisen.

Bekentenissen van een charlatan?

In de tijd dat ik het hoofdstuk in het eerdere boek over McCartney schreef was ik er redelijk van overtuigd dat de biologische Paul inderdaad in 1966 was omgekomen en was vervangen door een bedrieger die zijn plaats heeft ingenomen tot op de dag van vandaag. Het was de overmaat aan symbolische aanwijzingen die me overtuigde, komend vanuit mijn begrip van het veel gebezigde grondbeginsel de waarheid in het volle zicht te plaatsen – ofwel Onthulling van de Methode – waaraan de elite van occultisten zich gebonden voelt deze te respecteren. Waarschijnlijk het meest complete overzicht van aanwijzingen is het boek *The Walrus Was Paul* door R Gary Patterson, die helaas overleed tijdens het schrijven van dit boek.

Het boek ging echter niet mee in de conventionele theorie dat McCartney was overleden als gevolg van een auto-ongeluk dat niemand had kunnen voorzien, en dat Brian Epstein en de andere Beatles naarstig hadden gewerkt om een vervanger te vinden, zodat fans het trauma bespaard kon blijven te ontdekken dat hun geliefde Paul niet meer bij hen was. Vele onderzoekers van PID lijken er tevreden mee te zijn te accepteren dat het inderdaad een tragisch ongeluk was, en dat de krachten die de Beatles controleerden zo zorgzaam waren, en dat de figuur die in de rol van “Paul” stapte dit onbaatzuchtig deed met een nobele intentie. Noem me achterdochtig (ik ben wel erger genoemd) maar ik zag de omstandigheden altijd als heel wat schandelijker.

De wateren worden echter alleen maar meer vertroebeld, in plaats van te verhelderen, door het boek *De memoires van Billy Shears*. Het boekwerk wordt toegeschreven aan een auteur/codeur genaamd Thomas E Uharriet. Het is geschreven in de eerste persoon en zou de autobiografische bekentenis zijn van ene William Wallace Shepherd. Dit individu zou de voltijds vervanger van Paul McCartney zijn geweest sinds 11 september 1966 (9/11 in het Amerikaanse datumformaat) toen, zo beweert het boek, Paul kwam te overlijden bij het al eerder genoemde tragische auto-ongeluk. (Andere vertellingen van de fabel plaatsen de datum op 9 november 1966 – een alternatieve notatie voor de datum 9/11, nu in het Europese datumformaat.) Het hele verhaal hangt aan elkaar van Maçonnieke broederlijke verbanden en eden van geheimhouding.

Er zitten verschillende creatieve kanten aan *Memoires*, zoals zijn 66 hoofdstukken die in totaal 666 pagina's beslaan (een getal dat voortdurend opduikt binnen de occulte aspecten van de industrie) en de diverse codes die zijn verstopt in de paragrafen. Toen ik *Muzikale Waarheid Deel 1* schreef had ik het boek nog niet gelezen. Inmiddels wel, en ik had er een twee uur durend verhelderend gesprek over met Mike Williams, ook wel bekend als Sage of Quay, waarvan je een link vindt aan het einde van dit hoofdstuk.

Alleen al de enorme hoeveelheid details met betrekking tot de Beatles, hun besloten kring en hun nummers, suggereert dat het boek werd geschreven door iemand met een duidelijke werkrelatie met de groep. *Memoires* claimt bijvoorbeeld dat de tekst van *Lady Madonna* voor een deel de week van de vervanging van Paul stap voor stap in beeld brengt (“Aan dinsdagmiddag komt maar geen einde” dat verwijst naar de ondraaglijke pijn van John Lennon nadat hem was verteld dat Paul was omgekomen, “Op woensdag kwamen er geen kranten” dat verwijst naar een journalist met de naam Sam die werd betaald om zijn geplande exposé niet te publiceren, en die later opduikt in de “Sailor Sam” referentie in het nummer *Band On The Run* van de Wings) en dat het nummer *Michelle* van (de echte) Paul feitelijk niet een ode is aan een geliefde maar een verwijzing naar een geheime dochter die hij had met een Franse vrouw.

Of er is hier sprake van een diepe kennis van binnenuit, of de schrijver heeft een hoogst levendige fantasie en heeft jarenlang zorgvuldig onderzoek gedaan om te zorgen dat alle feiten klopten.

Het boek maakt echter ook duidelijk dat het een werk is van “historische fictie,” waar de schrijver beweert dat, hoewel grotendeels gebaseerd in de feiten, omwille van de gevoelige aard van het onderwerp bepaalde delen van het verhaal zijn verzonden. Het is aan de lezer om uit te vinden welke delen beschouwd kunnen worden als zijnde “feit” – en daarmee de werkelijke bekentenis van de vervanger van McCartney – en welke delen inderdaad bedachte tierlantijntjes zijn. Geen eenvoudige opgave. Maar dat is niets in dit onderzoeksgebied.

Tussendoor, de William Wallace Shepherd uit het boek (gekend bij de bijnaam Billy Shears, vandaar de tekstregel aan het begin van het album *Sgt. Pepper* van de Beatles “dus mag ik u voorstellen, de enige echte

Billy Shears”) beweert een afstammeling te zijn van de Schotse edelman die vrijheidsstrijder werd William Wallace, die door Mel Gibson werd geportretteerd in de film *Braveheart*, naast komend uit een lang bestaande lijn van hooggeplaatste Vrijmetselaars. Gezien de verslagen in eerdere hoofdstukken over hoe verschillende generaties van dezelfde bloedlijn telkens opduiken in publieke rollen door de eeuwen heen – van politici tot huurmoordenaars tot aristocraten tot rocksterren – is deze bewering misschien minder vergezocht dan het in eerste instantie lijkt.

Nergens zegt *Memoires* ronduit dat Pauls vermeende dood een vooropgezet plan was, maar beweert dat hij werd achtervolgd onheilspellende voorgevoelens dat hij jong zou sterven en een ander zijn plaats in zou nemen. Er werd gewezen op zijn blijkbaar ondergang middels honderden symbolische aanwijzingen en omgekeerd gemaskeerde boodschappen in de navolgende werken van de Beatles, op de hoezen en in de opnamen, en deze hebben sterke occulte en mystieke boventonen.

Met wat we nu kunnen begrijpen over de ware aard van degenen die werkelijk heersen over de muziekindustrie kwam het op mij niet over als onmogelijk dat Paul uit de weg werd geruimd in een soort van occult ritueel, met wie weet wat als achterliggend doel. Voorkennis bij de initiatiefnemers zou kunnen betekenen dat Paul (nep of *faux* Paul, zoals de vervanger bekend is komen te staan) een lange tijd had om zich tot in de nuances voor te bereiden op de rol die hij de rest van zijn leven zou spelen.

Over de benaming van William Shepherd is het ondertussen interessant om een boek uit 1964 mee te nemen getiteld *The True Story of the Beatles* (Het ware verhaal van de Beatles) dat toevalligerwijs wordt toegeschreven aan ene Billy Shepherd, over wie verder bijna niets bekend is. In een review van het boek op Amazon merkte een contribuant op:

“Het leidt geen twijfel dat Bill Shepherd een competente beroepsschrijver was... Hij zou erg weinig tijd gehad hebben om onderzoek te doen en zijn boek te schrijven... Het is duidelijk dat het zijn taak was een positief boek te schrijven, maar het is eveneens duidelijk dat hij persoonlijk geïnteresseerd raakte en de jongens mocht. Ik ben er niet zeker van of hij hun muziek iets vond.”

(Er duikt ondertussen nog een “Billy Shepherd” op Amazon op als auteur van het boek *Vreemd sterfgeval in Venetië*. Dit werd echter uitgegeven in 2017, dus is het onwaarschijnlijk dat het hier gaat om dezelfde persoon, gezien de boeken 53 jaar uit elkaar liggen.)

Een tijd lang kwam dit op me over als een vrij duidelijk scenario, en meegenomen alle symbolische aanwijzingen en forensisch bewijs dat ons ter beschikking stond – ondanks dat de mainstream nog niet heeft geaccepteerd dat er een vervanging van McCartney heeft plaatsgevonden – zouden we kunnen denken dat we deze konden afsluiten met een mooi strikje erom... toch?

Hoe naïef ik was. Helaas biedt de wereld van complotonderzoek zelden dergelijk definitieve uitkomsten. En zo verliep het ook met deze, gedurende de maanden dat dit boek werd geschreven kwamen een aantal alternatieve scenario's bovendien met betrekking tot de mogelijke waarheid rond het raadsel McCartney. Als je alles gelooft dat op internet staat dan zou je moeten concluderen dat Paul nooit echt overleed en zich nu voordoet als John Halliday, die zorg draagt voor Pauls ouderlijk huis; dat hij overleed in een auto-ongeluk; dat hij ritueel werd geofferd; dat het hem allemaal ging vervelen en hij uit het publieke zicht verdween; dat hij werd vervangen door een enkele bedrieger; dat hij werd vervangen door een aantal bedriegers, waaronder een aantal die er al waren voor 1966; en dat de vervanger Keith Allison was van Paul Revere & The Raiders, Vivian Stanshall van de Bonzo Dog Doo-Dah Band, Phil Ackrill van de Diplomats, Spencer Davis van de Spencer Davis Group, en Denny Laine van de Moody Blues. (Sla hier met de hand tegen het hoofd.)

Van de overweldigende hoeveelheid gekoesterde theorieën die er bestaan zijn er echter twee waarvan ik meen dat het de moeite waard is om helemaal uit te diepen. Beide zijn – in ieder geval voor een deel – enigszins geloofwaardig. Elke werkelijke zoeker naar de waarheid wordt uitgenodigd om ze te overwegen met een open geest.

Tweelingen?

Een schrijver wiens uitdagende theorieën betreffende belangrijke wereldgebeurtenissen hebben gezorgd voor grote verdeeldheid in debatten in de afgelopen jaren (ik weet hoe het voelt) is Miles Mathis, een kunstschilder en dichter die zich als nevenactiviteit ging verdiepen in onderzoek naar samenzweringen met zijn website www.mileswmathis.com (hier kun je pdf's downloaden van al zijn artikelen). Onder de verschillende stellingen – allen uiteengezet in uitgebreide artikelen, vaak onderbouwd met fotografisch bewijs – de moorden op Kennedy en Lincoln, die gespeeld zouden zijn, met beide presidenten betrokken bij het bedrog, en de bewering dat de Tata/LaBianca-moorden, die in 1969 uitgevoerd zouden zijn door aanhangers van Charles Manson, nooit hebben plaatsgevonden.

Zo houdt Mathis ook staande dat nagenoeg elke beroemdheid die een vroegtijdige dood zou zijn gestorven in feite werden teruggetrokken uit het publieke spotlicht omdat ze werkzaam waren voor de inlichtingendiensten. Onder hen, zo zegt hij, Marilyn Monroe, Jim Morrison, Janis Joplin, Jimi Hendrix, River Phoenix, Tupac Shakur, Notorious BIG, Kurt Cobain, James Dean, Paul Walker, Robin Williams, John Belushi, Natalie Wood, William Holden, Chris Kyle, Brittany Murphy, Bruce Lee, Grace Kelly, prinses Diana, Michael Jackson en Heath Ledger. Ik ga zeker niet mee in alles wat Mathis beweert, maar tegelijkertijd wijs ik ook niets zonder meer af. Elke zaak dient op de eigen merites te worden onderzocht.

De claim van Mathis is dat zijn scherpe kunstenaarsoog hem in staat stelt subtiele onregelmatigheden te ontdekken in beelden van de gebeurtenis die door de meeste anderen over het hoofd worden gezien, precies waar de onthulling zich zo vaak bevindt. Hij begaf zich op het terrein van de Beatles met een artikel dat beweert dat John Lennons moordaanslag in 1980 in scène werden gezet en dat deze feitelijk nog steeds optreedt als muzikant onder de naam Mark Staycer, het onderwerp van de onafhankelijke Canadese film *Let Him Be* (Laat hem met rust). Hoewel de film zelf zich presenteert als zijnde het fictieve verhaal van Staycer waarvan men vermoedt dat hij Lennon is suggereert Mathis dat het verhaal de gelegenheid biedt om te kunnen begrijpen wat er *werkelijk* is gebeurd.

Daarna ging Mathis nog verder door een gedetailleerd artikel te publiceren over de vermeende dood en vervanging van Paul McCartney. Het oplossen van dit klaarblijkelijke mysterie was eigenlijk heel eenvoudig, verklaarde hij. Eigenlijk wilde hij niet eens de moeite doen om er een artikel over te schrijven, maar deed het met enige terughoudendheid toch op verzoek van zijn lezers.

Het Paul/Faul enigma kan makkelijk worden verklaard, stelde Mathis, door het feit dat Paul één was van een twee-eiige (niet identieke) tweeling die werd geboren in 1942. Vanaf het begin van de Beatles stapte het paar in en uit de rol van Paul, vandaar de kleine discrepanties en onregelmatigheden vanaf het eerste begin. (Dit zou een verklaring zijn voor zowel de duidelijke verschillen tussen de vele foto's van "Paul" die er zijn en vroege foto's van de "Paul" van voor de Beatles, die meer lijkt op de latere "Faul," die pas op het toneel zou zijn verschenen vanaf 1966, in ieder geval volgens de conventionele complottheorie.)

Ondertussen is "Mike McCartney," die de podiumnaam Mike McGrear gebruikt, een acteur van buitenaf die werd ingezet om de broer van Paul te spelen. Wat men ook denkt van deze theorie, het is duidelijk dat Mike in niets lijkt op Paul.

Dus, volgens deze theorie, degene die iedereen "Faul" noemt is feitelijk de *echte* Mike McCartney. En noch Faul, noch Paul kwam om – in ieder geval niet in 1966. Misschien leven ze vandaag allebei nog. Het was Mike (degene die bekend stond als Faul) die trouwde met Linda en in de Wings speelde en dat nog steeds doet, waar Paul zich al vroeg uit het publieke leven terugtrok. Mike, zo vermoedt Mathis, was dol op het spotlicht en koos ervoor zich erin te blijven hullen. Om dit mogelijk te maken onderging Mike/Faul enige plastisch chirurgische ingrepen in het gebied van zijn ogen om zijn uiterlijk meer overeen te laten stemmen met het meer hangende gezicht van zijn broer. Zoals Mathis stelt in zijn artikel:

"Zie je, hun probleem na 1990 was dat, wat ze ook deden, ze konden alle kreukels in het gezicht niet meer hetzelfde krijgen. Gezichten verouderen op verschillende manieren, en het moet op verschillende plaatsen worden bijgewerkt. Het is onwaarschijnlijk dat ze hen uitwisselbaar konden houden tot in hun zeventiger jaren. En omdat Mike de meeste publieke optredens deed gedurende de jaren 1980' moesten ze hem daarna handhaven."

En een verdere mijmering:

“Of misschien hebben we gewoon de namen omgedraaid. Voor het gemak noemen we de vroege zanger Paul, en dan stemt het ook overeen met de Paul/Faul verdeling op andere websites. Maar dat kunnen we net zo goed omdraaien omdat we niet echt weten wie Paul was en wie Mike. Je zult zeggen dat de vroegste uitvoerende Paul was, en hij mocht zijn naam gebruiken op hun platen. Maar dat is maar een aanname. Zoals we hebben gezien waren beide vanaf het begin betrokken, en misschien gooiden ze wel een muntje op om te bepalen welke naam zou worden gebruikt. Wat betekent dat de vroege zanger Mike was, en de latere Paul.

Dat lost alle problemen op, want het houdt in dat degene die nu optreedt als Paul ook werkelijk Paul is. Daar hoeft hij niet over te liegen. Hij hoeft alleen maar verder te verbergen dat hij één was van een tweeling. Voor degenen die nog zijn verbonden met de Faul-theorie, het betekent dat Faul echt Paul is, en de vroegere gast waar iedereen van hield was Mike. Mike schreef Yesterday, kon de hoge noten zingen, en was linkshandig.”

Mathis betoogt ook dat er een derde “McCartney” was die in foto's verscheen die noch Mike/Faul *noch* Paul is! Dit stemt overeen met de conclusie van andere onderzoekers dat er meer dan één “Paul” in het openbaar werd gezien, zelfs voor 1966. Velen die ondertussen vasthouden aan de theorie van overlijden en vervanging houden ook vol dat het niet slechts een voltijds Faul was die de rol van “Paul” speelde, maar dat er andere stand-ins waren die bij tijd en wijle gastoptredens deden of verschenen in foto's, wat wordt bewezen door de overmaat aan onregelmatigheden in gezichtskenmerken van de verschillende “McCartneys.” Deze gedachte wordt ondersteund door Uharriet in *Memoires* en wordt gedeeld door Tina Foster, de uitbaatster van de populaire website Plastic Macca Blog.

Een eerder artikel van Mathis had gesteld dat ook Elvis Presley één was uit een tweeling (Elvis en Aaron Presley) en dat de berichtte dood van “Elvis” in augustus 1977 ook in scène was gezet. Volgens de officiële gegevens had Elvis een tweelingbroer, Jesse Garon, die dood werd geboren, maar Mathis vraagt zich af of dit een dekmantelverhaal was en of niet beide broers overleefden en in het publieke oog werden gezet als “Elvis.” Binnen de militaire/inlichtingenkringen bestaat er een grote voorkeur voor tweelingen, waar beiden vaak worden ingezet bij geheime missies om te misleiden en te verwarren. (Zo is er ook een voorkeur voor wezen – een feit dat wordt genoemd in een recente James Bond-film.)

De aanname van Mathis dat de Beatles, net als vele andere populaire muzikale acts, een product was van militaire inlichtingen is consistent met de beschouwing van vele andere onderzoekers op dit gebied. De groep werkte vanaf het eerste begin voor dergelijke diensten, en de rol die ze speelden in het populariseren van de met LSD overladen tegencultuur van de tweede helft van de jaren 1960' – na eerst een enorme fanbasis te hebben opgebouwd met hun simplistische liefdesliedjes – stond altijd al op de agenda. Wanneer men dit aanvaardt lijkt het hoogst waarschijnlijk dat Paul, als deel van een onderling verwisselbare tweeling die naar believen in en uit die rol kon worden geschoven, ook deel uit zou kunnen maken van het lange termijnplan.

Zoals Mathis verder opmerkt in zijn artikel:

“Waarom denk je dat ze vanaf het begin allebei in de Beatles zaten? Nou, ten eerste, ik heb je foto's laten zien van beide broers die voor Paul door moesten gaan. Dan hebben we de analyses van de stemmen die duiden op verschillende Pauls. Zie het Italiaanse forensisch werk in Wired Magazine uit 2009. Daarbij, we weten dat ze tweelingen beschikbaar hadden, dus waarom niet gebruiken?”

Ik zou zeggen dat de belangrijkste reden dat Paul en Mike werden gekozen is: inlichtingendiensten zijn dol op tweelingen. Dezelfde reden waarom Hollywood tweelingen inhuurt, zoals met Ashley en Mary Kate Olson. Je hebt altijd een back-up voor het geval iemand ziek wordt, niet in de stemming is, een arm breekt, noem maar op. En met een tweeling kun je twee keer zoveel publiciteit doen. We weten dat die jongens niet werden ingehuurd omdat het fantastische muzikanten waren. Dat laat de vroege geschiedenis zien. Misschien dat ze later goede songschrijvers werden, misschien ook niet, maar in het begin was geen van hen goed met zijn instrument, of een goede zanger. Dus moet er een andere reden zijn geweest waarom ze werden ingehuurd.”

De theorie van tweelingen helpt ook de discrepanties in hoogte tussen Faul en Paul te verklaren, waarover zoveel is gezegd over de jaren.

“...Let op hoe groot hij is in alle vroege publieke optredens, net als later op de hoes van Sgt. Pepper's. Zo stichtten ze vanaf het begin verwarring. Ze hebben je eraan doen wennen om beide broers te aanvaarden als Paul.”

Verder heeft Mathis een interessante kijk op waarom de hele “Paul is dood” samenzwering zou zijn begonnen in 1966, met in het jaar daarna *Sgt. Pepper's* waarop de beste aanwijzingen staan. Het komt allemaal voort uit Pauls ongeluk met een brommer, Kerst 1965, waarbij hij zijn lip had gesneden en er een stukje van een tand was afgebroken. Dit werd voor de handelaren van de tweeling een probleem, zo vermoedt hij, want het zou noodzakelijk zijn bij de andere tweeling ook een stukje van die tand af te breken om ze weer hetzelfde te laten lijken, want zo oplettend waren de fans bij het onderzoeken van foto's van hun idool.

Toen dit besef begin 1966 doordrong werd besloten dat het teveel gedoe zou zijn om beide broers te blijven gebruiken. Eén van hen moest “met pensioen,” weg uit het voetlicht waardoor de ander solo verder kon gaan. Hoewel men waarschijnlijk vond dat Paul de betere zangstem had werd besloten voor Mike/Faul, omdat hij meer innemend en praatgraag was tijdens interviews. Dus stapte hij vanaf dat moment full time in de rol.

Dit tijdvenster zou ook verklaren waarom de Beatles na hun optreden in San Francisco's Candlestick Park in augustus 1966 stopten met toeren; omdat Mike/Faul groter was dan Paul zou het verschil met Lennon teveel opvallen als beide zongen aan dezelfde microfoon vooraan het podium.

In het verslag van Mathis is een uitermate intrigerende foto te zien die het onderwerp is geworden van veel discussie op internet. Deze toont een groep mensen op een rivierboot en zou voor het eerst zijn gepubliceerd in uitgave 61 van het fanblad *The Beatles Book* uit augustus 1968. De foto lijkt twee “Pauls” te tonen in hetzelfde beeld – eentje lijkt meer op de vroege, jaren 1960' McCartney die aan de zijkant staat, en het karakter gekend als “Faul” is midden in het beeld gezeten. Sommigen houden eraan vast dat een derde persoon aan de andere kant van de boot een derde Paul lijkt te zijn! Natuurlijk is er voor elk commentaar online dat de foto aangrijpt als bewijs dat Paul nog steeds aanwezig was in 1968 een ander commentaar dat zegt dat de foto een gefotoshopte vervalsing is.

Mathis blijft erbij dat veel foto's van Paul op internet – net als het geval was bij Elvis – nu digitaal zijn bewerkt om de meer duidelijke aanwijzingen dat we naar tweelingen kijken weg te poetsen. Hoewel internet van onschatbare waarde is voor het doen van onafhankelijk onderzoek zorgt zijn digitale aard er helaas ook voor dat het onderhevig is aan dergelijk technologisch bedrog. Ook hebben velen geklaagd dat er met de vroege filmbeelden is geknoeid om “Paul” en “Faul” meer op elkaar te laten lijken – met name waar het de gezichtsstructuur betreft.

Op internet rouleert ook een foto die werd genomen tijdens het opnemen van de film *Magical Mystery Tour* in 1967. Vooraan is degene gekend als “Faul” te zien, maar in de achtergrond staat iemand die iets wegheeft van de “echte” Paul met een geitensikje.

Misschien is het niets, maar ik zou in het kader van dit hoofdstuk in gebreke blijven als ik niet zou vermelden dat “Paul McCartney” in 2005 een album opnam samen met dj/producer Freelance Hellraiser, ook bekend als Roy Kerr, getiteld *Twin Freaks* (Mafkeestweeling).

In een persoonlijke correspondentie met Thomas Uharriet, auteur/codeur van *De memoires van Billy Shears*, vroeg ik hem wat zijn reactie was op de tweelingtheorie van Mathis, gezien dit tegensprekt wat hij in zijn boek heeft geschreven. Het antwoord van Uharriet:

“...zelfs al had Paul een identieke tweelingbroer, een vreemd feit om zijn hele leven te verbergen, dan kon het niet William zijn. William, zoals het boek vertelt, heeft heel ander DNA dan de dochter van Paul. Een identieke tweeling had die rechtszaak voor het bepalen van het vaderschap verloren.

Na de wittebroodsweken was de interactie tussen Willam en de familie McCartney niet in lijn met dat

hij één van hen zou zijn. Bijvoorbeeld, als William werkelijk de tweelingbroer van Paul was dan was Jim (Pauls vader, vert.) aanwezig geweest op de bruiloft van William, en zou William aanwezig zijn geweest op de begrafenis van Jim.

Sommigen kunnen niet geloven dat Paul en William überhaupt twee verschillende personen kunnen zijn omdat ze zo op elkaar lijken. Maar dat is slechts de geest die trucjes met ons uithaalt. In veel aspecten (muzikale kwaliteiten, persoonlijkheid en fysiek) zijn ze zo verschillend als twee mensen maar kunnen zijn. De meesten weigeren gewoon om het te zien omdat het niet strookt met hun geloof. Het idee van een tweeling is misschien iemands manier om te verklaren waarom ze zo op elkaar lijken – terwijl dat niet zo is.”

Een stem vanaf het dak

Een eenzame stem met een fascinerende alternatieve theorie is de Amerikaanse amateuronderzoekster Ellen Raine. Zoals velen accepteerde ook zij in eerste instantie het idee dat Paul – wat ook de omstandigheden – was omgekomen in 1966 en dat Paul sindsdien full time zijn rol had gespeeld.

Echter, het zorgvuldig bestuderen van de bebaarde Paul die speelde tijdens het beroemde concert op het dak van de EMI studio's in Londen – zoals gedocumenteerd in de film *Let It Be* – leidde haar tot de deductie dat dit individu verschilde van de besnorde “Paul” die voor het eerst verscheen op een foto die was gemaakt door roadie van de Beatles Mal Evans tijdens de reis naar Kenia die “Paul” ondernam in november 1966, degene die gedurende 1967 verscheen bij interviews.

Dus was de nieuwe theorie dat de Paul “van het dak” misschien de echte William Shepherd was waar in het boek *Memoires* over wordt gesproken, en dat hij slechts voor deze periode op het toneel verscheen voordat hij zelf werd vervangen door Paul 2.0. (ik hoop dat je het nog kunt volgen... vragen stellen kan achteraf). Maar echter altijd met in het achterhoofd dat een gekoesterde theorie open dient te staan voor herziening wanneer er nieuw bewijs ter beschikking komt, toen ze de talenten en vaardigheden (linkshandig nog wel) en trekjes en gezichtskenmerken van “Paul van het dak” verder bestudeerde, zag Ellen hoezeer deze overeenkwamen met die van de echte, biologische Paul. Ze benadrukt dat deze referenties aan een bebaarde “Paul” strikt betrekking hebben op degene die verschijnt in de beelden van *Let It Be* zelf; dit individu is duidelijk verschillend van andere versies van een bebaarde “Paul” uit ongeveer dezelfde tijd, waaronder – verwarrend genoeg – de foto's voor het promotiemateriaal voor de film, naast degene die te zien is op de hoes van het soloalbum van “McCartney” uit 1970.

Zoals ze me vertelde in een privégesprek over dit onderwerp:

“Paul van het dak' spookt al door mijn hoofd vanaf de eerste keer dat ik onlangs Let It Be zag; toen hij in de openingsscène opkeek van de piano meende ik zeker te weten dat het Paul was. De hele film bleef ik mezelf maar knijpen. Dat kon hem toch niet zijn...? Te groot, te zwaar, teveel voorhoofd, andere scheiding, bij tijd en wijle maf doen en/of dingen 'die Paul nooit zou doen' (slonzig gekleed, in zijn neus peuteren, dat stomme 'woooo' gedoe). Nog even daargelaten, hij zou dood zijn! Allemaal redenen waarin ik door PID geloofde dat het Paul niet kon zijn.

Maar naarmate ik erachter kwam dat deze 'feiten' één voor één niet klopten realiseerde ik me – het zou hem kunnen zijn.

Het haar dat hij constant achterover vouwde – waarvan ik dacht dat het een nerveus trekje was – kon elke keer naar voren vallen, net als dat van Paul. Hij had aan kunnen komen in drie jaar, iets waar hij al vanaf jonge leeftijd toe neigde. Een terugtrekkende haarlijn, waarvan werd gefluisterd dat hij die had, zou een verklaring kunnen zijn voor meer ontbloot voorhoofd en slapen.

En wat betreft dat hij dood zou zijn... wat voor bewijs was er werkelijk, afgezien van de aanwijzingen die simpelweg zo vaak werden herhaald dat ze uiteindelijk werden aangenomen als de waarheid?”

In één uitsnede van *Let It Be* beschrijft Paul in detail een lange camerashot dat in zal zoomen op het gezicht

van Ringo. Zijn stem, zo suggereert Ellen, is identiek aan die van de echte Paul uit vroegere interviews, en “scousers” (mensen geboren en getogen in Liverpool, vert.) hebben bevestigd dat het accent klinkt als echt Liverpools, meer dan het bij tijd en wijle twijfelachtige accent van de oudere Paul.

Ook bestrijdt Ellen de mythe dat Paul kleiner was dan de andere Beatles met 1,73m, en dat zijn werkelijke lengte rond 1,80m was, dit volgens de biografieën die voor 1966 werden uitgegeven, wat consistent is met de lengte van de performer “van het dak.”

“Kijk naar om het even welke foto van de vier op het podium, of wanneer ze een microfoon delen; Paul, John en George zijn even lang (verondersteld rond 1,80m). Alle fanbladen geven hem 1,80m. Ik heb van alles gehoord, van dikke zolen tot het vervalsen van zijn lengte. Waarom? Ringo hebben ze niet “groter gemaakt,” dus waarom Paul wel? Het bronzen beeld in Liverpool laat de drie zien als even lang, waar Ringo beduidend kleiner is. Had de maker het mis?”

Uiteindelijk ontdekte Ellen een neptand bij de *Let It Be* Paul – precies de tand die afbrak bij Pauls brommerongeluk in 1965.

En zo werd dus een nieuwe mogelijkheid geboren. Paul overleed niet in 1966. Hij werd slechts vervangen, naar de reden kunnen we alleen maar raden. Misschien is de biologische Paul ondertussen overleden... maar tegelijkertijd, hij zou ook nog in leven kunnen zijn, zijn leven levend buiten het spotlicht. Zijn 75ste verjaardag zou zijn geweest op 18 juni 2017.

Pauls BBC interview met David Frost uit april 1964 verdient het ook om hier te worden genoemd, want Frost vraagt hem naar zijn toekomstplannen. Paul antwoordt: “Ik zou willen stoppen.” Als Frost hem vraagt wanneer antwoordt Paul: “Zoals het nu gaat over een paar jaar of zo!”

We kunnen ook de commentaren meenemen van George Harrison tijdens een interview voor de Beatles 1964 Kerstshow met dj Chris Denning (later in ongenade gevallen tijdens zijn jaren voor de BBC toen werd onthuld dat hij een seriekindermisbruiker was). George zegt:

“Ik wil een verzoekje opdragen aan iemand waar ik vroeger mee naar school ging en die bas speelde in de groep – Paul McCartney. En als je luistert, Paul aan het werk, het was leuk met jou naar school te gaan en we hadden een goeie tijd, en ik wil iets moois voor je draaien, het heet Love Me Do.”

Het raadselachtige hier is dat de andere drie bandleden aanwezig waren toen hij deze opmerking maakte. Over de jaren heeft George vele ogenschijnlijke “aanwijzingen” rondgestrooid met betrekking tot de vervanging van Paul.

Op de tweede plaats?

Als Paul van het toneel verdween van 1966 tot zijn vermeende herintrede drie jaar later vraagt Ellen zich af of hij misschien toch was betrokken bij het befaamde auto-ongeluk, maar slechts tijdelijk uit de roulatie was – misschien zelfs hersenschade had overgehouden aan de verwonding aan zijn hoofd – eerder dan dat hij omkwam. “Paul”(of een combinatie van “Pauls”) zou gedurende die periode de rol van Paul hebben vervuld tot de echte Paul werd teruggehaald voor *Let It Be*. En daar zou een simpele reden voor kunnen zijn.

“De Beatles – ofwel John, George, Ringo en Paul – hadden een contractuele verplichting om drie (tel ze maar, drie) films te maken... A Hard Day's Night, Help en, je raadt het al. En ik ben er 99% van overtuigd dat dit precies is wat ze deden. Yellow Submarine zou niet hebben geteld omdat het een tekenfilm was. En het was zeker niet Paul in The Magical Mystery Tour. Daarnaast, in filmclips en interviews spraken ze over wat het 'plot' van hun derde en laatste film zou zijn: een live verrassingsoptreden.”

Het volgende citaat komt van [het artikel](#) *De Beatles op het witte doek: De films die ze nooit maakten (en dan nog een paar)* :

“Heel vroeg in hun carrière tekende de groep een contract voor drie films met United Artists als een manier om aan meer publiciteit te komen; A Hard Day's Night (1964) en Help (1965) waren gereed in korte tijd. Een vroeg idee voor de derde film was een comedywestern.”

Terug naar het verhaal dan, na het voltooiën van *Let It Be* – die werd gefilmd in de eerste weken van 1969 maar pas werd uitgebracht na het uiteenvallen van de groep een jaar later – werd Paul opnieuw verwisseld met Faul om onbekende reden. (Ik hoop dat je het nog kunt volgen. Voor mij helpt een kop thee en een fikse wandeling.)

Een observatie van mijn kant die – wat mij betreft – bewijst dat er in ieder geval één “Faul” werd gebruikt is het feit dat in de video bij *Hey Jude*, die, dit staat vast, werd gefilmd in september 1968, “Paul” (die groene ogen heeft in contrast met de biologische Paul die, ook dit staat vast, bruine ogen had) glad geschoren is, terwijl tegen 2 januari 1969, toen de sessies voor *Let It Be* begonnen, “Paul” een lange en volle baard draagt. Deze zou hij in minder dan vier maanden hebben verkregen, en dat lijkt me erg onwaarschijnlijk voor een baard van een dergelijke lengte en omvang. Dan is er nog het feit dat zijn haar veel donkerder is dan in *Hey Jude*. Een aangeplakte baard en haarverf behoren tot de mogelijkheden, zou je kunnen zeggen, maar zijn niet waarschijnlijk. Het lijkt me vrij duidelijk dat het individu in *Let It Be* niet dezelfde persoon is als die in *Hey Jude*.

Het was pas nadat ze haar theorie onafhankelijk had uitgedroefd dat Ellen ontdekte dat precies hetzelfde idee was geopperd door een blogger en online poster bekend als Apollo C Vermouth. Dit was een pseudoniem dat officieel werd toegekend aan “Paul McCartney,” waaronder hij het nummer *I'm The Urban Spaceman* produceerde voor de Bonzo Dog Doo-Dah Band in 1968. (Het idee dat een zwaar vermomde Faul, ofwel William Shepherd, ook de rol speelde van Bonzo's frontman Vivian Stanshall is een groot deel van de vertelling van het boek *Memoires* van Uharriet.)

Nadat het blog van Vermouth verscheen, vroeg in de jaren 2000', was de populaire theorie dat het pseudoniem was aangenomen door de nauw aan de Beatles verwante Neil Aspinall, die overleed in 2008. In verschillende bijdragen beweert “Vermouth” dat Paul de Beatles had verlaten in 1965 of 1966, maar terugkwam voor een latere, tijdelijke periode, tegen welke tijd de andere leden inmiddels waren gewend aan zijn afwezigheid.

Was het befaamde auto-ongeluk dan slechts een afleidingsmanoeuvre, waar alle symbolische aanwijzingen opzettelijk werden gepland als dwaalspoor? Wilde Paul gewoon uit de band stappen tegen 1966, en onderging de vervanger operaties en training om hem klaar te maken voor een naadloze overgang? Ellens reflectie:

*“Ik denk dat het mogelijk is dat er een auto-ongeluk was (want in eerste instantie werd het immers bericht, daarna stilgezwegen), hij inderdaad een verwonding had aan zijn hoofd (inwendig hoofdletsel en waarschijnlijk fronto-temporaal, wat het gedrag beïnvloedt, gezien hij zich af en toe een beetje maf gedroeg in *Let It Be*) en dat hij in overdrachtelijke zin inderdaad 'dood' was wat de andere bandleden betrof. Dit zou alle aanwijzingen verklaren, de teksten en legenden die spreken van een auto-ongeluk en hoofdverwonding, naast wat velen zien als een veranderde persoonlijkheid. En niet ten goede; hier staat hersenletsel om bekend. Vandaar het stoppen met toeren en openbare verschijningen, en de vervanger(s).”*

*Mijn werktheorie is dat iemand anders in de studio de muziek schreef, dat iemand anders hem speelde – meestal slecht – in het openbaar en, toen hij eenmaal voldoende was hersteld, hij probeerde terug te komen in *Let It Be*, maar dat George en John er op dat moment al overheen waren en verder wilden. Wat er van hem werd, ik heb geen idee.*

*Niets anders verklaart waarom hij, tja, zo Paul-achtig was in *Let It Be* en het echte verdriet bij zijn maten in die tijd (de band zoals ze die kenden was 'dood'), in tegenstelling tot de relatieve rust en acceptatie betreffende de kunstgreep bij Pauls geliefden (hij was gewond, maar niet voorgoed verloren). Wie anders zou, of kon Beatles muziek creëren recht voor onze ogen zoals hij doet in die film en zoveel talent en vaardigheden ten toon spreiden (linkshandig, nog wel), eigengereid hun oude vergeten hit *Basame Mucho* nog eens te spelen, Elvis nadoen zoals Paul pleegde te doen in de vroege jaren, en wanhopig probeerde de oude magie te doen herleven?*

Voor mij heeft de film een aura van een bitterzoete, verdoemde schooljongensreïnie.”

Ellen herinnert zich dat, toen ze aan Thomas Uharriet voorstelde dat we hier misschien te maken hebben met een symbolische of metaforische dood, eerder dan een fysieke, hij dit niet betwistte of tegensprak, slechts opmerkend dat hij “het mooi vond hoe haar hersenen werkten.” Eraan toevoegend dat zij was afgestudeerd in Engels, en dus allebei literaire vrijheid en allegorie waardeerden, antwoordde Uharriet dat ook hij in Engels was afgestudeerd. Echter, toen het hem nadrukkelijk werd gevraagd, bleef hij er, voorspelbaar, op staan dat zijn vertelling “grotendeels” waar was en dat William echt was.

Jane is een ramp

Om de onderste steen boven te krijgen meende Ellen dat het ook de moeite waard was Pauls oude vlam erbij te betrekken, de actrice Jane Asher. Jane's vader was dr. Richard Asher die naar bericht werkte op het gebied van psychologisch onderzoek voor de Britse militaire inlichtingendienst, en in 1969 onder uitermate verdachte omstandigheden dood werd aangetroffen in zijn Londense woning. Hij zou “zelfmoord hebben gepleegd.” Zijn dokterspraktijk aan Wimpole Street was slechts een paar meter verwijderd van die van dr. Stephen Ward (die werd geportretteerd door John Hurt in de film *Scandal*), betrokken bij het Profumo politiek schandaal uit 1963, en ook “zelfmoord zou hebben gepleegd.”

Dr. Asher was een pionier in hypnotische technieken en had over het onderwerp verschillende artikelen geschreven voor het medische vakblad *Lancet*. Jane's moeder, ondertussen, was een professor musicologie en zou les hebben gegeven aan George Martin, “de vijfde Beatle.” Jane zelf, het best bekend van haar rol naast Michael Caine in *Alfie*, had ook de rol vervuld van Alice in een albumversie van *Alice Through The Looking Glass*. De *Alice* verhalen van Lewis Carroll zijn bekend als triggers voor geest beheersende programmeringstechnieken.

Afgaand op het beschikbare bewijs in beelden lijkt Jane te zijn omgegaan met zowel de biologische Paul (zoals we hem zien) als met zijn vervanger vanaf 1966. In hetzelfde huis als waar het lichaam van haar vader was aangetroffen zou Paul op en af twee jaar hebben gewoond en zou er veel van zijn meest beroemde nummers hebben geschreven. Hieronder *Eleanor Rigby* en *Yesterday*, waarvan Paul ooit zei dat hij het op een ochtend in zijn hoofd had toen hij wakker werd en dat hij bezorgd was of hij het misschien had geplagieerd.

Gezien de aard van het werk van dr. Asher zou een achterdochtig onderzoeker (dat ben ik) wellicht speculeren of Paul misschien een soort inwonend proefpersoon was voor zijn experimenten met geestbeheersing, en of het hele scenario misschien verkeerd afliep. Zou dit de reden kunnen zijn voor het “maffe” gedrag van Paul, zoals opgemerkt door Ellen, met de mythe van het auto-ongeluk verzonnen als afleiding?

Jane zelf heeft al die jaren over de hele PID samenzwering haar mond stijf dicht gehouden, en eigenlijk over haar hele relatie met Paul. Ze gaf echter wel een boek uit in 1998, een roman getiteld *The Question* (De vraag), dat Ellen later ontdekte en haar theorie lijkt te ondersteunen. In de Erkenning bedankt Jane het Koninklijk Ziekenhuis voor Neurologische Handicaps voor hun hulp. En volgens de flaptekst:

“Het begint allemaal met een toevallige opmerking aan de telefoon, gewoon een gesprek over ditjes en datjes, maar het leidt Eleanor Hamilton tot een walgelijke en verontrustende ontdekking. John, al twintig jaar haar echtgenoot, had een dubbelleven geleid – een leven van ongelofelijke dubbelhartigheid. Gevoelens van jaloezie, boosheid en verwarring zijn het gevolg en drijven Eleanor tot het uiterste. Eén ding is zeker: ze wil wraak voor de schijnvertoning die John van haar leven heeft gemaakt, en voor het geluk dat ze mis is gelopen.

Dan grijpt het lot in de vorm van een vreselijk ongeluk in...”

Het refereren aan “ongelofelijke dubbelhartigheid” (hoort iemand een echo van de televisie-interviews met Heather Mills in 2007?) en een “vreselijk ongeluk” lijkt in lijn met aspecten van de PID vertelling. Het boek bevat regels als “is mijn vader een tweeling?” en “Waren er twee John Hamiltons?” (herinner je je nog Fauls commentaar tijdens een interview een paar jaar geleden dat “er twee Paul McCartneys zijn?”), naast

referenties aan een auto-ongeluk door het negeren van een stoplicht waarna – volgens zijn dochter – “zijn geest uit zijn hoofd was gezogen” (“He blew his mind out in a car”/“hij raakte zijn verstand kwijt in een auto”).

Dan is er nog het subplot, een poging van de gekwetste echtgenote om de identiteit van de buitenechtelijke dochter te veranderen en haar persoonlijkheid te “herprogrammeren.” Zou het boek voor Jane een soort loutering zijn geweest? Het lot van de overspelige echtgenoot die een buitenechtelijk kind verwekte is een hardnekkige vegetatieve staat waar hij over tijd langzaam uitkomt. Hij heeft een kleine schedelbreuk opgelopen, zijn uiterlijk intact maar de hersenmassa uitgebreid beschadigd.

Alsof er niet al genoeg discrepanties waren heeft Ellen ook een bepaald paar zeer opvallende schoenen uitgelicht die je “Paul” ziet dragen in *Let It Be*. In een verzameling intieme privéfoto's, genomen door Linda Eastman (McCartney) in het jaar daarvoor, zie je “Paul” dezelfde schoenen dragen, wat suggereert dat de biologische Paul – aangenomen naast zijn vervanger – publiekelijk aanwezig was in 1968.

Beatle Bill en Beatle Ed

Wat betreft wie de muziek schreef in de ontbrekende drie jaren en publiekelijk verscheen als “Paul” wijst Ellen naar “Beatle Bill” en “Beatle Ed” als mogelijke kandidaten – beide worden vermeld genoemd in een sleutelscène uit John Lennons film *Imagine* uit 1971.

In de scène zitten John en George Harrison in John's keuken terwijl Yoko thee zet. In een clip die overal op YouTube stond en jarenlang uitgebreid is bestudeerd refereert het tweetal aan de “Fab Three,” voordat John knipoogt naar de camera. Je hoort ze praten over “Beatle Bill.” Lennon zegt: “Ik hoor dat het tegenwoordig niet zo goed met hem gaat,” waarop Harrison antwoordt: “Hij staat nummer vijf in Zweden.”

Ik heb altijd aangenomen dat dit een juiste weergave was van het gesprek, en dat “Beatle Bill” verwees naar de voornoemde William Shepherd. In 2016 zag ik echter een langere versie waar niet in was geknipt waarin de twee refereren aan ene “Beatle Ed” wanneer ze het hebben over “nummer vijf in Zweden.” Het lijkt dat hier twee afzonderlijke mannen, Bill en Ed – naar beiden wordt verwezen als reserve Beatles – hier worden besproken.

Het blijkt dus dat de wijdverspreide clip is bewerkt, dat het “Beatle Bill” commentaar eruit is geknipt en op een eerdere plek gezet, in plaats van de referentie aan “Beatle Ed,” zodat luisteraars aannemen dat het hele gesprek gaat over “Beatle Bill.”

De twee vragen die hier rijzen zijn: Waarom zou iemand de moeite nemen deze vertelling te bewerken en... wie in hemelsnaam is “Beatle Ed”?!

Voor sommigen verleent dit geloofwaardigheid aan het idee dat de voltijds Paul wel eens feitelijk de buitenechtelijke zoon van Aleister Crowley zou kunnen zijn geweest. Uharriets *Memoires* stelt dat Paul werd geboren in 1937, terwijl Crowley tien jaar later overleed. Deze verklaring komt voort uit de aanwijzingen die ons ter beschikking staan op de hoes van *Sgt. Pepper's*, maar ook uit het feit dat “Aleister” een aangenomen naam was en dat Crowley feitelijk was geboren als een Edward, net als zijn vader. Zou Paul (die erom bekend stond dat hij een gigantisch beeld van Crowley achter zich projecteerde tijdens optreden) feitelijk ook een Edward zijn – of eigenlijk Edward III? Zou “Ed” één van “Pauls” stand-ins zijn geweest in de studio en op tournee? Zou Ed zelfs de hedendaags rondtoerende Sir Paul kunnen zijn?

Ellens kijk hierop:

“Er waren dubbelgangers die in plaats van Paul poseerden voor foto's en in het openbaar optraden, en wie de uitvoerende in de studio was, daar kan iedereen naar raden! Maar het hoeven niet per se dezelfde mensen te zijn geweest; Misschien lijkt Billy Shears helemaal niet op Paul. Hij maakte tenslotte Sgt. Pepper's van achter de schermen. En die dubbelgangers en stand-ins moesten ook een naam hebben! Waarom niet William? Waarom niet Ed?”

Door dit alles kun je je afvragen... wat als “Paul is dood” de werkelijke psychologische operatie is, om de

waarheid te verhullen dat Paul niet overleed in 1966, maar slechts werd vervangen om onbekende redenen? Plotseling worden deze mogelijkheden meer en meer aangeschoten wild wanneer de PID mythe wordt onderworpen aan hetzelfde grondige onderzoek als de Wikipedia-stijl “officiële lezingen” van om het even wat.

In 2017 claimde een poster op YouTube genaamd Jairo Parra dezelfde theorie als Ellen en beweerde dat hij “het raadsel had opgelost.” In datzelfde jaar kondigde radiomaker Josh Reeves aan binnenkort te komen met een “grote onthulling” betreffende het onderwerp McCartney. Ter voorbereiding van zijn beloofde documentaire *The Spellcasters Volume 2* (De Heksen deel 2) postte Reeves een paar intrigerende stukjes beeldmateriaal. In één ervan zegt een latere Paul “ik kwam bij de Beatles toen het al op poten stond” (terwijl de echte Paul een stichtend lid van de band was). In de tweede clip lijkt George Harrison te verwijzen naar Paul als “de nieuwe gozer” in de band, terwijl de geschiedenis leert dat George bij de groep kwam na Paul. De links vind je terug in de sectie “Bronnen” aan het einde van dit hoofdstuk.

Synchronistische verhalen

Tijdens het schrijven van dit hoofdstuk was er een avond waar ik het nodige uitgebreide onderzoek moest doen, onder andere het kijken van de hele film *Let It Be*, gefixeerd op het hele raadsel dat McCartney is. Uiteindelijk besloot ik er een einde aan te brouwen omdat verdere beschouwing op dat moment niet gezond leek, en ging naar bed. Net toen ik in bed wilde gaan liggen hoorde ik mijn vrouw schreeuwen buiten de slaapkamer. Ik vroeg haar wat er aan de hand was en ze zei: “Er zit daar een hele grote kever” (in het Engels “beetle”, vert.). Ik vroeg haar bijna: “Is het Ringo?”

Ik moest meteen denken aan een verhaal van Carl Jung uit zijn boek *Synchroniciteit* waarin hij zich een counselingsessie herinnerd die hij had met een vrouwelijke patiënt. Hij schrijft:

“De avond ervoor had ze een indrukwekkende droom waarin iemand haar een gouden scarabee had gegeven – een duur sieraad. Terwijl ze me de droom vertelde hoorde ik achter me iets zachtjes tegen de raam tikken. Ik draaide me om en zag dat het een redelijk groot vliegend insect was dat telkens tegen het raam vloog in een klaarblijkelijke poging om de donkere kamer binnen te komen.

Dit kwam vreemd op me over. Ik opende het raam meteen en ving het insect in de lucht toen het probeerde naar binnen te vliegen. Het was een scarabaeïde kever.”

En niet te vergeten deze sectie uit mijn eerdere boek over de benaming van de Beatles:

De alternatieve consensus, zo lijkt het, is dat de naam is ontleend aan de keversoort gehoornde scarabee, een religieus symbool uit de Oud Egyptische cultuur. Deze insecten werden vereerd als symbolen van regeneratie en schepping, brachten ideeën over van transformatie, vernieuwing en wederopstanding. Daarnaast werd hun gewoonte om ballen te maken van mest en deze te rollen gezien als een symbool van de zonnegod Ra, die de zon elke dag langs het hemelgewelf rolt. Toevalligerwijs beschikken deze kevers over vleugels, en Paul McCartney koos 'Wings' (vleugels) als naam voor zijn latere begeleidingsband. En intrigerend genoeg was The Winged Beetle de titel van een verzameling gedichten van Aleister Crowley. Kennen we die ergens van?

En:

Dit relateert aan vele andere vermeende aanwijzingen van drie Beatles, in plaats van vier. Onder andere opgedoken is het familiewapen van de belangrijkste producer van de Beatles, George Martin. Het wapen toont drie kevers. Daarnaast, elke kever telt 6 poten, zou dit ook kunnen worden opgevat als een uitbeelding van 666. De linkse scarabee zou een Levensboompatroon uit de Kabbalah hebben.

Ik vertelde dit verhaal aan Ellen, die me op dat moment zei dat ze eigenlijk niets had willen zeggen, maar dat ook in haar appartement, aan de andere kant van de oceaan, een ongewone kever was verschenen, kort na de laatste keer dat we elkaar online hadden gesproken. Een paar dagen later kwam ze op één van haar wandelroutes naar haar werk een tekening tegen van een scarabee op het trottoir.

Ik zag het als een teken van het Universum. Van wat weet ik ook niet precies.

In de schaduw van de spionnen

Het komt op mij over dat er veel compatibiliteit is tussen de twee hierboven gedetailleerde theorieën, en het omarmen van de één sluit niet per definitie de andere uit. De terugkomst uit de vergetelheid van Paul voor *Let It Be* om vervolgens weer te verdwijnen is consistent met het idee van tweelingen. Nog iets wat beide theorieën gemeen hebben is dat, indien waar, het betekent dat het enorme bataljon aan aanwijzingen van “Paul is dood” die over de jaren in de opnamen, albumhoezen, video’s en foto’s zijn verstopt (plus de hele vertelling uit het boek *Memoires*) niets meer waren dan een sluwe en berekende misleiding die de mythe creëerde van het auto-ongeluk in 1966 om onderzoekers op het verkeerde pad te sturen, in diepe valkuilen te laten lopen waar niet meer uit te kruipen was.

Dit zou een hoog niveau project zijn geweest, ver voorbij de mogelijkheden van vier jonge muzikanten en hun directe management.

Welke van deze theorieën – als ze al waar zijn – de juiste is, uiteindelijk komt het op hetzelfde neer. Het algemeen publiek is op een monumentale schaal voor de gek gehouden gedurende de laatste vijftig jaar. En wie anders dan militaire inlichtingen heeft de middelen en invloed om zoiets voor elkaar te spelen en het zo lang geheim te houden? Een gewone platenmaatschappij zouden een dergelijke stunt niet uit kunnen voeren zonder de uitgebreide hulp van hen die hoog staan in de pikorde van het Establishment. Onthoud dat “Paul McCartney” werd geridderd door de koningin, en dat één van de sleuteltaken voor het bestaan van MI5 dient te zijn het controleren van iedereen die in nauw contact met de Britse koninklijke familie komt.

Zelfs al waren de Beatles zelf in staat geweest om deze stunt uit te voeren, het zou zijn gaan rammelen vanaf het moment dat militaire inlichtingen diep zou gaan graven. Denk ook aan het incident in januari 1980, toen “McCartney” werd vastgehouden op een vliegveld in Japan nadat hij was aangekomen voor een tournee en werd betrapt met cannabis in zijn bagage. Er wordt beweerd dat vingerafdrukken werden genomen maar niet overeenkwamen met degenen die men daar al had van een eerder bezoek, wat tot enige problemen leidde. Hij werd drie dagen vastgehouden tot een ingrijpen van hogerop zijn vrijlating bewerkstelligde, en verder werd er niets meer over gehoord.

De enige rationele verklaring is dat de inlichtingendiensten wisten van het bedrog rond McCartney omdat ze zelf diep betrokken waren bij het creëren ervan. Er waar men de vingerafdrukken van militaire inlichtingen aantreft zijn occult ritualistische elementen nooit ver te zoeken.

Zoals een vriend van me zei in een privécorrespondentie:

“Het is altijd goed om afstand te nemen en te kijken naar het grotere plaatje, want een vervanging is van grote betekenis in occulte kringen. De bedrieger, de oplichter. Het grote bedrog. Het grote publiek uitlachend als ze uit hun bol gaan en hun geld afstaan. Terwijl ze zich deelgenoot maken van een cultuur die velen van hen met vuur en emotionele uitbarstingen zullen verdedigen. Maar die cultuur is feitelijk gemaakt door mensen waar we nog nooit van hebben gehoord, en die niet bepaald het beste met ons voor hebben.

Muziek en films worden ontworpen om de geest van mensen te beïnvloeden, en zijn een product van occult ritueel, 'doorgegeven' informatie en jaren van gruwelijke experimenten om deze duistere kunsten terug te brengen tot wetenschappelijke principes die opgeschreven kunnen worden in handleidingen en rondgedeeld in de elitaire kringen die uitvoerenden inhuren die over de decennia leren hoe ze in muziek (en films) ritmes, tonen en notenreeksen kunnen plaatsen die het menselijke bewustzijn kunnen programmeren om op een bepaalde manier te denken, en het langzaam te vernietigen.

Het pad naar de waarheid

Ik begrijp volledig hoe verbijsterend alle bovenstaande informatie moet zijn voor de lezer, want ik ben zelf

door dit verwarrende proces gegaan. En ik realiseer me ook dat de titel van dit boek, *Muzikale Waarheid*, wellicht suggereert dat het de onbetwistbare waarheid bevat over alle besproken onderwerpen. Het feit is dat geen enkel boek een dergelijk boude bewering kan doen. Zonder persoonlijk betrokken te zijn bij de verschillende onderwerpen van discussie kan niemand van ons met zekerheid zeggen wat hier de waarheid is.

Wat natuurlijk niet wil zeggen dat we niet op zijn minst dienen te proberen de waarheid te vinden en zover mogelijk het pad te bewandelen, de reden waarom ik vind dat de mogelijkheden die hierboven zijn gedocumenteerd het op zijn minst verdienen mee te worden genomen door elke rechtgeaarde, toegewijde waarheidszoeker. Natuurlijk zullen vele theorieën verworpen kunnen worden wanneer ze eenmaal worden blootgesteld aan het spotlicht van onderscheidingsvermogen. Dat elke lezer zijn eigen conclusies trekt gebaseerd op wat met hem of haar resoneert, is een noodzakelijk proces.

Het “Waarheid” gedeelte van dit boek kan dus worden toegepast op het feit dat geen enkel aspect van de bedrijfsmatige muziekindustrie werkelijk is wat het aan ons wordt voorgesteld te zijn, met de glanzende verpakking, en dat er altijd waarheid te vinden is voor degenen die de durf hebben om een dergelijke missie deze te vinden te ondernemen.

Zullen we ooit de echte waarheid te weten komen over de verwisseling van McCartney, en zal het onderwerp ooit aangekaart worden in de mainstream gemeenschap nadat Faul (en/of Paul) zijn overleden, een beetje net als de volledige onthullingen over Jimmy Savile's ware aard pas boven kwamen na diens dood? Ik vraag me af of de machthebbers die deze hele puinhoop hebben veroorzaakt zelf nog wel weten wat wat is, en wie wie, of dat ook zij de draad zijn kwijtgeraakt.

Ik weet dat ik niet de enige ben die Heather Mills' “doos met bewijs” in handen zou willen krijgen, waarvan ze beweert deze ergens te hebben weggestopt. Dat zou werkelijk de “Heilige Graal” zijn voor PID onderzoek.

*

Bronnen

[Good Vibrations podcast aflevering 109: Ellen Raine- Overleed Paul werkelijk?](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 096: Mike Willaims - William Shepherd is Paul McCartney \(deel 1\)](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 096: Mike Willaims - William Shepherd is Paul McCartney \(deel 2\)](#)

[Website van Miles Mathis waar je al zijn pdf's kunt downloaden over McCartney, Lennon en vele andere onderwerpen](#)

[Beatles Rabbit Hole blog: een bron voor de eindeloos fascinerende mijmeringen ove Beatles mysteries](#)

[Portaal voor het boek De memoires van Billy Shears en aanverwanten](#)

[De site Plastic Macca van Tina Foster](#)

[Hier kun je de film Let It Be bekijken](#)

[De film Imagine van John Lennon: John Lennon en George Harrison verwijzen naar "Beatle Bill" en "Beatle Ed"](#)

[George Harrison onthult per ongeluk de namaak Paul - Josh Reeves: De Heksen deel 2 teaser](#)

[Faul McCartney: "Ik kwam bij de Beatles toen het al op poten stond"](#)

[Transcriptie interview Paul McCartney met David Frost](#)

Hoofdstuk 9. Dus zeg ik goedenavond, en hij zegt goedenavond

Navigatie door het labyrint van doodaanwijzingen betreffende Prince en George Michael.

“Sommigen zeggen dat een man niet werkelijk gelukkig is tot een man werkelijk sterft.”

Prince and the Revolution: Sign O' The Times (1987)

*“En de verwonde hemelen boven ons zeggen dat het veel, veel te laat is,
Nou, misschien zouden we allemaal moeten bidden voor tijd.”*

George Michael: Praying For Time (1990)

2016 kwam informeel bekend te staan als het Jaar van de Ruiming van de Beroemdheden. Met de bekendmaking in januari van het overlijden van David Bowie en de dood van George Michael in december zag dit jaar het vertrek van een groot aantal beroemdheden, velen van hen uit de wereld van de muziek. De lijst is veel te lang om op te noemen, dit zijn er maar een paar: Robert Stigwood, Glen Frey, Maurice White, Vanity, Phife Dawg, Billy Paul, Leon Russell, Holly Dunn, Pete Burns, Leonard Cohen en Rick Parfitt. Carl Palmer bleef over als enig levend lid van Emerson, Lake and Palmer nadat ook Greg Lake en Keith Emerson het loodje legden.

Onvermijdelijk leidde dit tot speculaties dat een aantal van hen opzettelijk werd opgeruimd in een reeks rituele offers (numerologen hebben opgemerkt dat 2016, zonder de nul, overeenkomt met 6 maal 6 maal 6), maar evenzeer werd het allemaal toegeschreven aan toeval en brute pech. De ervaring heeft me geleerd dat het niet verstandig is om alles over één kam te scheren waar het de dood van beroemdheden betreft binnen de muziekindustrie – ongeacht hoe verdacht de omstandigheden op het eerste oog ook lijken – maar ze zaak voor zaak te onderzoeken... hoewel er geen garantie is dat je een definitief antwoord zult vinden, ook al heb je je onderzoekende spotlicht erover laten schijnen!

Om in detail alle berichte overlijdensgevallen van 2016 te ontrafelen zou een heel boek vergen, en waarschijnlijk jaren van diepgravend onderzoek. David Bowie hebben we behandeld in *Muzikale Waarheid Deel 1*. Voor het doel van dit boek zullen we kijken naar een aantal van de onregelmatigheden en vreemde voorvallen (want daaraan is nooit gebrek) bij twee van de meest prominente namen.

Dood van een Prins

Het is zo vaak dat het niet gedurende het leven is, maar pas na de berichte dood dat een totale beoordeling van de complexiteit van het karakter van een artiest duidelijk wordt. Dit geldt helemaal voor deze tijd waar amateuronderzoekers hun eigen onderzoek kunnen doen door de gelegenheid die internet biedt, in plaats van te moeten vertrouwen bronnen uit het establishment om te vertellen wat er plaatsvond. De lange waslijst van de eigenaardigheden, specifieke kenmerken en karaktertrekken van Prince die boven kwam drijven na zijn

berichte dood op 21 april 2016 kende alleen zijn gelijke in de rijkdom aan discrepanties en tegenstrijdigheden rond de aard van het overlijden zelf.

In de eerste officiële berichten over zijn dood werd het detail genoemd dat hij alleen was gestorven, in een lift van zijn landhuis op het uitgestrekte landgoed Paisley Park in Chanhassen, net buiten zijn geboortestad Minneapolis. Paisley Park voorzag in woonkwartieren en studiofaciliteiten en deed daarnaast dienst als hoofdkwartier voor het zakenimperium van Prince. Onder de vele symbolische uitingen in de architectuur was een piramide op het dak die gloeide met een paars licht als Prince thuis was. Het detail van de lift deed velen denken aan de tekst van zijn nummer uit 1984, *Let's Go Crazy* (Kom, we gaan uit ons dak) waar hij de vraag stelt: "Laten we ons door de lift naar beneden brengen? Echt niet, kom op!"

Wanneer je het woord "elevator" etymologisch ontleedt dan begint het met voorvoegsel "el" wat "God" betekent in het Hebreeuws. Om nog maar eens het commentaar van occult onderzoeker Jordan Maxwell op te halen: "Naar de god Saturnus werd verwezen als El. Wanneer iemand vandaag de dag Saturnus aanbidt dan wordt men een elder (ouderling), je wordt gekozen (elected) bij verkiezingen (elections), nu ben je deel van de elite, nu ben je verheven (elevated)." Kort na de verkondiging van Prince's overlijden vertelde platenproducer en mogul van de industrie L A Reid tijdens een interview dat Prince hem een keer vroeg: "Weet jij waar een lift symbool voor staat?" Toen Reid "nee" antwoordde zei Prince: "De Duivel."

Zoals bij het overlijden van zoveel sterren veranderde de "officiële" doodsoorzaak enigszins gedurende de eerste dagen. Sommige verslagen zeggen een hartaanval, anderen hebben het over een overdosis farmaceutische medicijnen, en weer anderen spreken van een overdosis heroïne. Er dook zelfs een bewering op in de mainstream pers dat hij in het geheim een strijd voerde met AIDS en er uiteindelijk aan was bezweken, en nog één waar hij zou zijn gedood door het Zika-virus. Uiteindelijk werd de doodsoorzaak vastgesteld op een overdosis van de pijnstillers Fentanyl, waar de verklaring van de patholoog-anatoom nadrukkelijk stelde dat er geen sporen waren van misdaad of zelfmoord.

Naar verluidt werd Prince dood aangetroffen in een lift door de zoon van dr. Howard Kornfeld, een huisarts die was gebeld door bezorgde stafleden van de muzikant voor medisch advies. Prince was 57 jaar oud, veganist en een Jehova's Getuige, en bevond zich ogenschijnlijk in een goede staat van lichamelijke gezondheid. Bezoekers van zijn *Piano and a Microphone* solo-optredens in Australië, slechts een paar weken eerder, hadden gezegd hoe fit, gezond en positief gestemd hij was overgekomen.

De wateren worden echter vertroebeld door berichten dat het privévliegtuig van Prince, op de terugweg van een verzet concert in Atlanta op 15 april, gedwongen werd tegen enorme kosten een tussenlanding te maken op een vliegveld in Illinois toen hij plotseling ziek werd. Het was tijdens zijn korte verblijf in het ziekenhuis voor zijn terugkeer naar Minneapolis dat voor het eerst berichten verschenen over griep en uitdroging.

Ondanks dat incident deed Prince op zaterdag 16 april een kleinschalig optreden op Paisley Park waar hij op een gegeven moment tegen het publiek zei "nog een paar dagen te wachten met hun gebeden." In de dagen voor zijn dood werd Prince gezien winkelend in een platenzaak, rondrijdend op zijn fiets over Paisley Park, en hij woonde een concert bij van zangeres Lizz Wright.

Een korte tijd voor de kennisgeving werd de profielfoto op de Twitterpagina van Prince veranderd in een animatie van hem met een derde oog in het midden van zijn voorhoofd, symbolisch voor een geopende pijnappelklier welke toegang geeft tot een hoger bewustzijn. In dezelfde tijd was er op zijn Instagrampagina een bericht gepost (en weer snel verwijderd) dat zei: "net wanneer Je dacht dat Je veilig was." Het bleek zijn laatste post te zijn. De begeleidende beeltenis was van Prince waar één oog in de duisternis viel.

Ondertussen was het concept van voorspellende programmering niet ver te zoeken onder het oppervlak van de vertelling over zijn dood. Onder de voorbeelden die werden gevonden door oplettende onderzoekers de volgende:

In een aflevering van de Amerikaanse televisieserie *Scandal* getiteld *Tot de dood ons scheidt* is aan de muur een poster van Prince te zien, net naast een andere poster van de film *Dead Poet's Society*. Deze aflevering was gepland voor 21 april 2016, precies de dag van het overlijden van Prince.

In een aflevering van *Celebrity Death Match* (Beroemdheden vechten tot de dood) uit 1998 zien we de Britse prins Charles in een boksring in gevecht met Prince, voor deze gelegenheid vertegenwoordigd door een levensgrote versie van zijn vreemde symbool. De scène eindigt met het verslaan en doden van Prince door Charles, met enige hulp van zijn moeder, de koningin, (meer over haar later) die in de ring springt om haar zoon te helpen.

Dit doet op zijn beurt weer denken aan een aflevering uit 2008 van *The Simpsons* (een serie met een verleden wat betreft het vooruit werpen van een schaduw) waarin hoofdfiguur Homer door hooggeplaatsten in de muziekindustrie wordt opgedragen om Prince te vermoorden omdat deze zijn bevelen niet opvolgde. Hij wurgt de muzikant uiteindelijk met zijn eigen gitaar.

Hoe meer je weet, des te meer weet je dat je het niet weet

Er zijn vele parallellen tussen het leven en de carrière van Prince en die van Michael Jackson. Beide werden geboren in 1958, waren kindsterren, en beide zouden de grootste zwarte cross-over artiesten van de jaren 1980' worden met hun respectievelijke albums *Purple Rain* en *Thriller*, welke nu worden gezien als de meest iconische van die periode. Beide kwamen uit een achtergrond van armoede en groeiden op met mishandelende en dominante vaders; het verhaal van Prince is gedocumenteerd in de semibiografische film *Purple Rain*. Beiden klaagden in hun latere jaren hoe de wereldgeschiedenis was herschreven door de manipulatieve machthebbers.

Een meer sinister element dat de twee bindt, ondertussen, is de schijnbare aanwezigheid van dissociatieve meervoudige persoonlijkheden, een aanwijzing voor op trauma gebaseerde geestbeheersing. Prince was, net als Michael Jackson, opgevallen door zijn excentrieke gedrag en leek een andere persoonlijkheid aan te nemen wanneer hij optrad, volledig verschillend van de privépersoon. Prince was een meester van de pseudoniemen en schreef of nam nummers op onder alter ego's waaronder Jamie Starr, Alexander Nevermind, Christopher Tracy, Joey Coco, Spooky Electric, Kat en Camille. Algemeen wordt aangenomen dat dit de kleurrijke creaties waren van iemand met een enorm wild en creatief voorstellingsvermogen...maar hebben we misschien de hele tijd naar iets anders zitten kijken?

Nog een gedeelde factor tussen de twee (behalve dan een vroegtijdige dood waarbij ogenschijnlijk farmaceutische middelen waren betrokken) heeft betrekking op Prince's geruchtmakende juridische strijd met het bedrijf Warner Brothers gedurende de jaren 1990' over kwesties van publicatie en intellectuele rechten, bijna één op één vergelijkbaar met Jacksons gevecht met Sony. Via advocaten had Prince met Warner gestreden voor het eigenaarschap van zijn eigen masterbanden en had, na veel getouwtrek, naar bericht een overwinning behaald, kort voor zijn overlijden. De onmin met het label dat hem op de kaart had gezet leidde ertoe dat hij tijdens optredens het woord "slaaf" op zijn wang droeg, als protest tegen hoe de industrie haar artiesten behandelde, en dat hij voortaan bekend wilde staan als "De artiest eerder gekend als Prince." In een commentaar uit die tijd zei hij:

"Prince is de naam die mijn moeder me gaf bij mijn geboorte. Warner Brothers nam die naam, patenteerde deze en gebruikte hem als marketinggereedschap om alle muziek die ik schreef te promoten. Het bedrijf is eigenaar van de naam Prince en alle gerelateerde muziek die is uitgebracht onder de naam Prince. Ik werd slechts een pion om nog meer geld te verdienen voor Warner Brothers..."

Nog een stap verder koos Prince ervoor zijn artiestennaam te veranderen in een onuitspreekbaar symbool, waar de componenten een vereniging waren van de heilige mannelijke en vrouwelijke principes die inherent zijn aan de natuur. Interessant genoeg werd het concept van dualiteit vertegenwoordigd door zijn geboorteteken Gemini, Tweelingen, en het feit dat hij werd geboren in één van de tweelingsteden St. Paul en Minneapolis. Op verschillende momenten legde Prince de nadruk op zowel de mannelijke als de vrouwelijke aspecten van zijn karakter en kon schakelen van diep lage vocalen naar zijn beroemde piepende falsetstem – een androgyn vervagen van de geslachten, tientallen jaren voorlopend op de systematische transgenderagenda van de jaren 2010'. Of zoals Isaac Weishaupt opmerkte in een artikel op zijn site Illuminati Watcher:

"Er zou meer kunnen schuilen achter de agenda van de beweging LGBT dan alleen maar gelijke

rechten als je kijkt naar het geloof in de geheime geschiedenis van het occulte. Zij geloofden dat mensen oorspronkelijk androgyne wezens waren en op een dag terug zullen keren naar deze 'perfecte' staat.

We weten dat wordt geprobeerd een einde te maken aan het denkbeeld van mannelijke en vrouwelijke principes om de digitale, helse matrix van Transhumanisme in te luiden. Dus misschien was dit een vroege vorm van voorspellende programmering uit de koker van Warner Brothers, vermomd als een gespeelde rebellie van deze populaire artiest.”

Het concept van tweeslachtigheid is ingebed in de figuur van Baphomet/de geit Mendes, een geliefd motief bij satanisten en beoefenaars van zwarte magie, zoals we eerder al zagen.

Motief voor moord?

De tegenstrijdige berichtgeving in de mainstream media leidde tot de gebruikelijke suggesties dat Prince onderwerp was geworden van weer een ritueel offer door de occulte priesterklasse van de muziekindustrie. Gekeken naar dit idee ontbreekt het niet aan mogelijke motieven.

In zijn latere jaren leek het alsof Prince een soort bewustzijnsontwaking had doorgemaakt. (Of een losbreken van zijn geest beheersende programmering?) Hij was begonnen met het in zich opnemen van de uitgesproken commentaren van de zwarte cabaretier die activist werd Dick Gregory. (Uit interesse, Gregory nam in januari 1967 deel aan de Human Be-In in het Golden Gate Park in San Francisco, naast het soort van Timothy Leary en Allen Ginsberg, in een evenement dat de sleutel was tot het instigeren van de tegencultuur van die zomer.)

In een nu fameus interview in Tavis Smiley's *Late Night Show* haalt Prince spontaan een aantal commentaren aan van Gregory over het fenomeen chemtrails. Ook refereerde hij aan de plannen voor een Nieuwe Wereldorde van de Verenigde Naties en merkte op dat alle mensen contractuele slaven en dienaren zijn op een plantage en dat de Verenigde Staten acht presidenten had voor George Washington, die het ambt bekleedde in 1789, een feit dat is weggelaten uit de geschiedenisboeken. Discussies van deze aard door beroemdheden zie je eigenlijk nooit op mainstream televisie. Het leek er echt op dat Prince hier “van het script afweek.” Vervolgens werd Gregory ondervraagd over zijn relatie met Prince waarop deze verdedigend uitviel dat hij Prince nooit had ontmoet en er niet om gaf in het gezelschap van beroemdheden te verkeren.

Een ingelichte vriend van me zei het volgende in een e-mail:

“Zo nu en dan staat er een waar creatief en visionair voorloper op zoals Prince of David Bowie. Ze worden door de industrie getolereerd zolang ze in de pas lopen en miljarden voor hen verdienen, maar wanneer het erop lijkt dat ze buiten het script gaan werken of hen niet langer van nut zijn... de rest kennen we.”

En, zoals Dick Gregory zelf hintte tijdens een interview met het YouTubekanaal *Reel Black* in 2016, de krachten die heersen over de muziekindustrie zijn van het soort dat vele jaren lang geduldig een wrok kan koesteren alvorens uiteindelijk actie te ondernemen. Elk mogelijk motief is dan al lang uit het publieke bewustzijn verdwenen:

“Waarom wilde ze hem nu dood hebben? Omdat die blanke lui die hem hebben vermoord niet zijn zoals die nikkers en dom wit volk – 'Ik knal je neer, kuttekop!' Zij doen het tien jaar later!”

Dick Gregory overleed op 19 augustus 2017 nadat hij was opgenomen in een ziekenhuis wegens een ontsteking van de urinebuis. Ondanks zijn leeftijd van 84 was hij al tientallen jaren een voorvechter van gezonde natuurlijke voeding, en drie dagen voor zijn dood hadden zowel Gregory als zijn zoon verkondigd dat hij in uitstekende gezondheid verkeerde en er naar uitkeek weer naar huis te gaan.

Hij zou zijn overleden aan hartfalen. Als een duistere ironie vond zijn overlijden plaats op Wereldhumanismedag. Het was tevens twee dagen voor de totale zonsverduistering over de Verenigde Staten. De onderzoeker die bekend staat als Conspiracy Dude, of CDFury, opinieerde in zijn video *Waarom*

ze *Dick Gregory vermoordden* dat een ziekenhuis of gevangenis de ergste plekken zijn waar een politiek activist maar kan verkeren. Links naar de video van CDFury, en het e-boek over de dood van Dick Gregory dat hij beschikbaar maakt voor zijn Patreon abonnees vind je in de sectie Bronnen onderaan het hoofdstuk.

Aanwijzingen dat Prince wellicht toegang had tot voorkennis van de plannen van de “elite” waren er al in december 1998 toen hij een concert in Utrecht beëindigde met te zeggen:

“We doen er nog eentje, dan moeten we gaan. Ik moet naar huis, allemaal, ik moet terug naar Amerika. Ik moet me klaar maken voor de bommen. Osama bin Laden maakt zich op om te bombarderen, ja. Amerika, pas maar op.”

Om er aan toe te voegen:

2001 – Hit me! (Tref me)

Minder dan drie jaar later, in september 2001, werden de gebeurtenissen van 11 September door de regering Bush toegeschreven aan (de eerder voor de CIA werkzame) Osama Bin Laden.

Een rituele moord...?

Na het vaststellen van de vele mogelijke motieven voor een ceremoniële uitschakeling komt verdere ondersteuning voor dit idee voort uit de vreemde omstandigheden rond het heengaan van Prince.

De gegeven datum van zijn overlijden, 21 april, viel *heel toevallig* samen met de 90ste verjaardag van de Britse koningin (of Duitse koningin, als u begrijpt wat ik bedoel). Terwijl de geboortedag van een koningin werd “gevierd” in het Gemenebest (hier mag je weer met de hand naar het hoofd grijpen) overleed een Prins. Poëtische symboliek. En dat niet alleen, in de periode rond 20 april vonden veel met lijken overlappende gebeurtenissen plaats, waaronder de bomaanslag in Oklahoma City, de slachtpartij in Waco, Texas, de schietpartij in Columbine High School en de schietpartij in Virginia Tech Universiteit, die allen sporen bevatten van rituele slachtpartijen.

Deze periode blijkt van groot belang in de occulte traditie. De dertien dagen voor 1 mei, Walpurgisnacht, werden in de Oude Wereld gekenmerkt door mensenoffers, vaak door verbranding, aan de godheid die bekend staat als Ba'al. Binnen de heidense Keltische traditie was 1 mei zelf bekend als het feest van Beltane en markeerde het middelpunt tussen de lente-equinox en de zomerzonnepunt.

Op 21 april werden een aantal monumenten verlicht in paars, naar verluidt om de verjaardag van de koningin te “vieren.” Het verhaal hier was dat de kleur paars lang werd geassocieerd met koninklijke families. Is het niet interessant dat het tevens een lang staande verbinding had in het publieke bewustzijn met Prince, niet in het minst door zijn nummer, album en film *Purple Rain* (Paarse regen) en zijn bijnaam “de paarse?”

De vraag dient te worden overwogen – naast het noemen van de verjaardag van de koningin – zou dit paarse festijn ook een vooraankondiging kunnen zijn geweest van de op handen zijnde dood van Prince waarvan men wist dat dit zou gebeuren, mogelijk als een offer aan de koningin? In deze periode lanceerde Greene King, de grootste keten van pubs in het VK, een promotioneel biermerk dat in alle vestigingen werd verkocht, schijnbaar om het koninklijke feest te markeren. In een inventief stukje woordspel werd het bekend als “Purple Reign.” (Hetzelfde klinkend als het nummer/album/film van Prince, *Purple Rain*. “Reign” betekent “bewind,” dus “Paars Bewind, vert.”)

Eén van de belangrijkste monumenten dat in paars licht baadde was de Niagara Watervallen op de Amerikaans/Canadese grens. Toevallig (?) was het hier waar in 1959 zangeres Denise Matthews, beter bekend bij haar artiestennaam Vanity, werd geboren. Vanity zou een beschermeling van Prince worden, en naar verluidt ook een geliefde, en haar publieke imago was nauw met het zijne verbonden.

Vanity overleed twee maanden voor Prince op 57-jarige leeftijd, bericht werd als gevolg van leverfalen door jarenlang drugsmisbruik. Het wordt interessanter wanneer je hoort dat de datum van overlijden van Vanity precies dezelfde was als die van de moeder van Prince, 14 jaar daarvoor, op 15 februari, en dat de vader van

Prince op precies dezelfde datum overleed als zangeres Aaliyah, 25 augustus 2001. Dit was 17 dagen voor de gebeurtenissen van 11 September. *17 Days* was de titel van de B-kant van Prince' single *When Doves Cry* (1984).

...of slim gespeeld?

Elke keer dat de suggestie opspeelt dat een artiest ritueel werd geofferd laat de bewering dat hun dood op één of andere manier in scène werd gezet nooit lang op zich wachten.

Er wordt één aanwijzing in het bijzonder genoemd die zou duiden op een vooropgezet plan met medeweten van Prince (misschien op eenzelfde manier als hij voorkennis liet doorschemeren van 11 September tijdens het concert in Utrecht). Hij gaf er al lang de voorkeur aan om cijfers te gebruiken in zijn titels in plaats van woorden (*When 2 R In Love*, *Nothing Compares 2 U*, etc.). Het nummer dat hier interessant is, is *I Would Die 4 U* (Voor jou zou ik sterven), één van de singles van het album *Purple Rain* (1984). Wanneer de letter “U” een numerieke waarde krijgt van 21, het nummer van zijn plek in het alfabet, dan wordt de titel *I Would Die 4 21* (Ik zou sterven op 21 april), 4/21 is de Amerikaanse notatie voor de datum van 21 april, de datum waarop hij 32 jaar later zou zijn gestorven (hoewel het nog overtuigender zou zijn geweest als het nummer *I Will Die 4 U* (Ik zal voor je sterven) had geheten en het een maçonnieke 33 jaar later had plaats gevonden in plaats van 32!)

Verder beweerde een YouTuber genaamd MrE (onder anderen) dat Prince was “teruggekeerd” in de vorm van zijn zus Tyka Nelson, die verscheen in interviews en tijdens een herdenking van Prince. Er wordt gezegd dat er geen foto's van hen samen bestaan en dat zeer weinig kan worden gevonden over de achtergrondgeschiedenis van Tyka.

Als je nog veel meer wilt weten over de personae, alter ego's en terugkerende tekstuele thema's van Prince, mis dan vooral niet de verhandeling van Dan Monroe, *Van Lovesexy tot Spooky Electric* aan het einde van dit boek.

George Michael: Vreemdheden in overvloed

De Britse kranten zijn op Eerste Kerstdag gewoonlijk gevuld met opgebraakte delen uit de Kerstrede van de koningin, en niet veel meer. Het was daarom schokkend nieuws voor het land toen de plotselinge dood op 53-jarige leeftijd van de voormalige zanger van Wham! die een succesvolle solocarrière zou krijgen werd verkondigd op de avond van 25 december 2016.

(Nog wat andere interessante links met betrekking tot de dood van artiesten, dit was op de dag af tien jaar na het overlijden van de Peetvader van de Soul James Brown op Eerste Kerstdag 2006, te midden van theorieën dat ook hij een offer was van de industrie die “een overeenkomst met de Duivel” had gesloten in ruil voor een lange en succesvolle carrière, maar uiteindelijk werd vergiftigd in een ziekenhuis. Zie de links aan het einde voor meer theorieën van onderzoekers over de vroegtijdige dood van Soulzangers Otis Redding en Sam Cooke.)

(En dan nog dit; De verjaardag van George Michael was 25 juni, de datum waarop in 2009 Michael Jackson zou zijn overleden. James Brown, Michael Jackson en George Michael voegen zich bij een groot aantal muzikanten die zijn overleden op de 25ste dag van een maand, waaronder Aaliyah en Lisa “Left Eye” Lopes.)

Net als het geval was bij Jackson – en Prince – waren er meteen onregelmatigheden met betrekking tot de doodsoorzaak bij George Michael, waar de berichten uiteen liepen van een overdosis heroïne tot complicaties door farmaceutische medicijnen tot hartstilstand. De simpele verklaring van “hartfalen” was de eerste die in de mainstream media verscheen. Een duistere speling van synchroniciteit, als je kijkt naar het nummer waarvan George Michael met Wham! het meest bekend was, *Last Christmas* (De vorige Kerst). Hoe groot is de kans dat een zanger die het best bekend is door de regel “vorige Kerst gaf ik je mijn hart” overlijdt aan hartfalen op Eerste Kerstdag, vroegen achterdochtige onderzoekers zich af?

Zoals elk jaar was het nummer voortdurend op radiozenders te horen in de maand december. Maar bij deze

gelegenheid had het nummer een prominente plaats in twee van de meest bekeken soapseries op de Britse TV, gezien door tientallen miljoenen in de uren voorafgaand aan de verkondiging van zijn dood.

De aflevering op Kerstavond van BBC's *Eastenders* zag de terugkeer van een karakter dat jaren eerder in de serie om het leven was gekomen. Heather Trott was altijd een obsessief fan van George Michael geweest. Op een oude bandopname was haar stem te horen waar ze zegt: "We kunnen geen Kerst hebben zonder een beetje George," waarop ze *Last Christmas* aankondigt. Wanneer ze aan het karakter Shirley Carter vraagt om op "afspelen" te drukken antwoordt deze: "Waar is je vorige slaaf aan overleden?" Dan, in de aflevering van Eerste Kerstdag duikt *Last Christmas* op als het antwoord op een vraag die is gestopt in een kerstkoekje... voor alle andere karakters erachter komen dat ze allemaal dezelfde vraag hebben. Uitbater van de pub Mick Carter heft dan het glas "op afwezige vrienden." Dat is "toevallig."

Op ITV bracht de grootste concurrent van *Eastenders*, *Coronation Street* "zonder het te weten" (volgens de berichtgeving in de mainstream media) een hulde aan George toen een koor te horen was dat een a capella versie zong van *Last Christmas* in de aflevering die op Eerste Kerstdag vanaf 8 uur 's avonds werd uitgezonden. Kort daarna zouden nieuwsuitzendingen berichten over zijn heengaan.

Nog lang na het bericht overlijden van George Michael bleef *Eastenders* aan hem refereren. In mei 2017 hoor je het karakter Kim Fox het nummer *Club Tropicana* van Wham! zingen en zegt ze "ik hou van George" (in tegenstelling tot hield?) Jaren daarvoor, ondertussen, luisterde in de laatste aflevering van het fascinerende drama *Ashes To Ashes* het karakter van Daniel Mays (waarvan wordt geïmpliceerd dat hij de Duivel is) naar *Club Tropicana* in zijn auto en zei: "Ik vind dat we hier de hele terugweg naar moeten luisteren." Van alle popsterren die genoemd kunnen worden in deze programma's, waarom elke keer George Michael?

En ondertussen zien we ook de wereld van film overladen met referenties aan de dood van George Michael, met name in drie films die werden uitgebracht tijdens het Jaar van de Ruiming van de Beroemdheden. *Deadpool* heeft een verhaallijn waar men weddenschappen afsluit welke beroemdheid de volgende is die zal overlijden. De hoofdpersoon, Wade "Deadpool" Wilson, wordt neergezet als een superfan van Wham!. Later, tijdens de aftiteling, is *Careless Whisper* van George Michael te horen.

De musical *La La Land*, die in de kerstperiode van 2016 werd uitgebracht, bevat een scène waar de vrouwelijke hoofdpersoon, blijkbaar zonder reden of aanleiding, de naam van George Michael roept.

De Amerikaanse comedy *Keanu* (april 2016), geschreven door één van de acteurs, Jordan Peele, is werkelijk een raadsel. De centrale figuur, Keegan, wordt geportretteerd als een obsessief fan van George Michael – in tegenstrijd met zijn coole en door de wol geverfde persona. Keegan draagt een tatoeage van George, compleet met een kruis, op zijn arm. Op een gegeven ogenblik in de film neemt hij in een club een teug van een crackpijp en belandt in een andere staat van zijn, waar de film impliceert dat hij naar de Hemel is gegaan. Hier ontmoet hij een geestverschijning van George Michael zoals deze te zien is in de video van *Faith*. Het karakter Keegan kan zijn opwinding niet onderdrukken en roept uit: "Dat is verdomme mijn nummer!"

George's manager Michael Lippman had een overeenkomst gesloten met de makers om vier nummers van George op te nemen in de soundtrack van de film *Keanu*. Lippman zei in een interview: "Zoals het aan mij werd beschreven was het zo dat [George Michael] zo cool was dat zelfs drugsbazen een tattoo van hem hadden... ze maakten van George een stoere vent!" Later voegde hij eraan toe: "Het is geweldig voor George en voor zijn nummers, nu worden mensen nieuwsgieriger naar zijn muziek."

Inderdaad.

Ondertussen een paar jaar eerder was in het Britse drama *Having You* een scène te zien in een publiek toilet (wellicht een sluwe herinnering aan de aanklacht van onzedelijkheid tegen Michael van weer een paar jaar daarvoor) waarin een karakter een opmerking maakt over "de geest van George Michael." De protagonist merkt op: "George Michael is niet dood," waarop zijn vriend antwoordt: "Echt? Weet je het zeker?"

Recent gebruik van de muziek van George Michael in films houdt daar echter niet op. Ze werd ook gebruikt

in de film *Zoolander* en de film van Martin Scorsese, *Bleed For This*. Een cynicus die de wereld moe is zou het vergeven kunnen worden als deze zou denken dat deze interesse in zijn catalogus systematisch werd opgebouwd in de aanloop naar zijn plotselinge (aangekondigde) dood.

De slogan uit de hoogtijdagen van Wham!, *Choose Life*, vormde de basis van het snijdende monoloog van Ewan McGregor in de oorspronkelijke *Trainspotting* film. En nog meer volgde in het vervolg *T2*, nog een film die in 2016 werd uitgebracht.

En net wanneer je denkt dat de lijst compleet is komt er weer een volgende. In *Atomic Blonde* uit 2017 bereidt hoofdpersoon Charlize Theron zich in haar appartement voor op een gevecht met aanvallers door *Father Figure* van George Michael te draaien op haar stereo. (Hint voor filmmakers: Er is ook muziek van anderen beschikbaar.)

Iets wat waarnemers ook nogal vreemd vonden was de hulde tijdens de Brit Awards (bloedzegelfestijn) van 2017, waar de voormalig partner van George in Wham!, Andrew Ridgeley, in zijn eerste publieke verschijnen sinds de jaren 1980' een voordracht hield. Verder onderdeel van de hulde betrof Chris Martin van Coldplay in een live optreden terwijl beelden van George Michael op een groot doek in de achtergrond werden geprojecteerd. Op een moment tijdens het nummer *A Different Corner* zijn korte tijd beelden te zien van Prince die zegt: "Vrede zij met George Michael."

Het was duidelijk dat de beelden afkomstig waren uit een periode dat Prince zijn artiestennaam had afgestoten en het woord "slaaf" op zijn wang droeg (weet je nog, het commentaar "waar is je laatste slaaf aan overleden" uit *Eastenders*?). Sommigen hebben zich afgevraagd of dit was opgenomen als een verhuld dreigement aan het adres van andere artiesten die zich uitspraken over de corrupte aard van platenmaatschappijen, gezien Prince, Michael Jackson en George Michael allen zeer publiekelijk ruzieden met hun platenlabels, waar de laatste twee een contract hadden met Sony. Het leek voor geen van drie goed af te zijn gelopen.

Naast dat hij zijn artistieke rechten terug wilde van zijn label leek George Michael – net als Prince voor hem – tekenen te vertonen wakker te zijn geworden aangaande oncomfortabele waarheden over de wereld en nam de gelegenheid zijn standpunten te ventileren tijdens interviews. Meest opvallend was een reeks met *Hardtalk* van de BBC in februari 2003 waarin hij hoogst kritisch was jegens de regering van Tony Blair en de gefabriceerde tweede "oorlog" in Irak die op het punt van aanvangen stond. In hetzelfde interview beschreef hij de beweging Britpop, die had geholpen bij het formuleren van een gunstige publieke kijk op Blair, als "een hele grote hoop flauwekul."

Het jaar daarvoor had George het nummer *Shoot The Dog* uitgebracht met de geanimeerde video als een satirisch commentaar op de buitenlandpolitiek van de regering van George W Bush (of eerder, op degenen die deze vertelden wat hij moest doen). Blair wordt neergezet als het gehoorzame schoothondje van Bush, terwijl een getekende versie van George is te zien die Blairs echtgenote Cherie verleidt. Deze twee acties zijn olie op het vuur voor zowel het idee van gespeelde opzet dan wel een opruimen; ofwel werden valse motieven in elkaar gedraaid om geloofwaardigheid te verlenen aan zijn "dood," ofwel was hij inderdaad een zodanig risico geworden dat hij uit de weg moest worden geruimd.

Oh, kom op, zeg...

Dan verder naar een aantal bizarre aspecten rond de dood van George zoals bericht door de mainstream media. Zijn lichaam zou op de ochtend van Eerste Kerstdag in bed zijn gevonden door zijn vriend Fadi Fawaz in zijn woning in Goring on Thames, Oxfordshire. Hij zou "vredig zijn gestorven," hoewel, als er verder niemand aanwezig was, hoe kon men dit weten?

Het verslag van Fawaz aan de politie over de omstandigheden waarin hij het lijk aantrof veranderde, volgens berichten in de mainstream media. Eerst verklaarde hij dat hij de hele Kerst met George had doorgebracht in diens huis, maar veranderde het toen naar dat hij in zijn auto had geslapen buiten het huis en pas om half twaalf 's ochtends wakker werd. Wie slaapt er nu *werkelijk* in zijn auto buiten het huis van hun geliefde op Kerstavond en wordt pas halverwege de ochtend wakker, vragen sceptici zich af?

Fawaz' telefoontje naar de hulpdiensten kwam pas rond 2 uur 's middags, ondanks dat hij verklaarde dat hij het lichaam twee uur eerder had ontdekt. Het blijft daarom onduidelijk waarom hij nooit is behandeld als een verdachte in het overlijden, gezien de politie niet zo is gediend van leugens tijdens een officieel verhoor. Indien ik, of de gemiddelde lezer van dit boek, iets dergelijks zou doen dan zouden we toch op zijn minst wel een nachtje in de cel doorbrengen. In wat een fraai staaltje “dubbelspraak” leek, recht uit Orwells *1984*, verkondigde de politie van Thames Valley dat ze het overlijden behandelden als “onverklaard, maar niet verdacht.”

Fawaz, afkomstig uit Australië, is een kapper voor de sterren en een fotograaf, en George Michael was niet de eerste van zijn muzikale makers waar de vriendschap eindigde in een tragische dood. Van Fawaz wordt gezegd dat hij “goede vrienden” was met lid van Boyzone Stephen Gately die in oktober 2009 overleed aan een hartstilstand, naar verluidt het gevolg van “acute hartdood.” In 2014 liet de familie van Gately weten dat ze een private onderzoeker zouden inhuren om met nieuwe ogen naar de zaak te kijken, omdat ze toch nog met vragen zaten die voortkwamen uit het officiële verslag. (Ik begrijp hoe ze zich moeten voelen.)

Neef van George Michael Andros Georgiou zei tegen de pers dat Fawaz “niet echt het vriendje van George was,” dat hij niet welkom was op de begrafenis en dat “de familie hem haatte.” Georgiou bracht verdere verdenkingen naar voren betreffende de verdachte aard van het telefoontje van Fawaz naar de hulpdiensten. Hij zei:

“Ik begreep er niets van toen ik het transcript las, en ik heb keer op keer de opname van het gesprek beluisterd. Fadi klonk veel te kalm, feitelijk zou je hysterisch zijn en huilen. Hij zei ook dat hij uren had gewacht voor George om wakker te worden. Kom op, zeg, echt? Op Kerstdag wacht je uren?”

Fawaz zou een relatie met George zijn aangegaan kort na het beëindigen van diens 13 jaar lange relatie met zijn vorige partner, Kenny Goss. De tweeslachtige natuur van de werkelijke relatie tussen George en Fawaz heeft onvermijdelijk geleid tot beweringen dat hij optrad als de geest beheersende handelaar van George, en deze suggesties zijn versterkt door een verontrustende foto uit 2012 van het paar samen, gepubliceerd op de site van *Daily Mail*. Op de foto lijkt George in een trance en wordt aan de arm geleid door Fawaz. De hals van George vertoont tekenen dat hij was gewurgd. In de sectie “bronnen” vind je een link naar de foto.

Fawaz zei tegen de politie dat zijn Twitteraccount was gehackt en dat posts die beweerden dat George zelfmoord wilde plegen en daar uiteindelijk in slaagde niet door hem waren geschreven. Ondertussen betrok Fawaz George's vijf miljoen pond kostende landhuis in de buurt van het Londense Regent's Park, te midden van berichten dat de familie probeerde middels juridische actie hem daar weg te krijgen.

In juli 2017 postte Fawaz een aantal Tweets die begonnen met de cryptische boodschap: “De waarheid moet nog worden verteld... niet lang meer nu,” en verder vertelden dat hij zo arm was dat hij zich water noch melk, noch brandstof voor zijn auto kon veroorloven.

De doodsoorzaak die door de lijkschouwer werd gegeven op 7 maart 2017 was “natuurlijke oorzaak als gevolg van verwijding van de hartspier met myocarditis en een vervette lever.”

Nostalgicide

Men zou kunnen stellen dat vier van de vijf grootste en meest succesvolle solo popsterren van de jaren 1980' Michael Jackson, Prince, George Michael en Whitney Houston waren, en dat iedereen van een bepaalde leeftijd die opgroeide met hun muziek een bepaald soort gehechtheid aan hun muziek in zich draagt. Allen legden het loodje op de leeftijd tussen 48 en 57 jaar. Het was een vernietigende klap voor de nostalgische muzikale herinneringen van een generatie, vergelijkbaar met de berichte overlijdens van Jim Morrison, Jimmy Hendrix, Janis Joplin, Brian Jones en anderen en hun effect op de eerdere generatie.

De vijfde en laatste van de supersterren van de jaren 1980' zou Madonna zijn (net als Prince en Michael Jackson ook geboren in het Amerikaanse Midden Westen in de zomer van 1958) die voortleeft met de bijnaam “de Hogepriesteres van de Industrie.”

Postscriptum 1: Chris Cornell

Het lijkt dat het werk van een samenzweringsonderzoeker nooit eindigt. En zo kwam het dat, na het schrijven van dit hoofdstuk, opnieuw onverwacht en vroegtijdig een einde kwam aan het leven van een rockster, overladen met de gebruikelijke elementen om te suggereren dat er misschien meer te vertellen viel dan ons door de mainstream werd bericht. Dit was de vermeende zelfmoord van voormalig zanger bij Audioslave en Soundgarden Chris Cornell, in de vroege uren van 18 mei 2017.

Cornell werd geboren als Christopher Boyle uit een Ierse vader en Joodse moeder, en werd gevierd als één van de pioniers van de Seattle Grunge scene, naast Nivana's Kurt Cobain. Hij werd dood aangetroffen in kamer 1136 van het MGM Grand Hotel in Detroit, kort na het einde van het concert dat hij met Soundgarden had gegeven in het Fox Theatre. (Onderzoekers hebben opgemerkt dat 1136 zich laat omzetten tot 9/11 als de 3 en de 6 worden opgeteld, en dat "Fox" zich in Joodse Gematria laat vertalen tot "666.") Het oordeel van de lijkschouwer was dat hij zich had verhangen met een fitnessriem. In zijn lichaam werd een verscheidenheid aan voorgeschreven medicijnen gevonden.

Er zijn veel overeenkomsten tussen de dood van Cornell en die van frontman van INXS Michael Hutchence, waarvan wordt gezegd dat hij zich had verhangen in een hotelkamer in Sidney, bijna 20 jaar eerder. Ook zijn er gelijkenissen met de dood van Kurt Cobain die zichzelf in 1994 dood zou hebben geschoten in zijn woning in Seattle.

Het is zeker waar dat Cornell een geschiedenis had van zwaar alcohol en drugsmisbruik, en kampte met depressie. Maar volgens de entertainmentportaal *TMZ* had zijn vrouw Vicky verteld dat hij optimistisch was gestemd in de periode voor zijn dood. En artikel op *TMZ* zegt:

"Bronnen die op donderdagochtend met Chris' vrouw spraken zeiden tegen TMZ dat Vicky Cornell nog met haar man sprak tijdens de soundcheck, voor hij in Detroit het podium opging, en na het concert op woensdag. Volgens onze bronnen zei Vicky dat Chris op geen enkele manier verkeerde in een suïcidale staat. Ze bond wat in door te zeggen dat hij geen tekenen van depressie vertoonde."

In een volgende persverklaring leek Vicky echter overstag te gaan en zei:

"Veel van ons die Chris goed kenden zagen wel dat hij niet zichzelf was tijdens zijn laatste uren, en dat er iets goed mis was. We hebben uit het rapport vernomen dat hij verschillende middelen had genomen. Na zoveel jaar nuchter te zijn geweest lijkt het dat dit moment van een vreselijk verkeerde inschatting hem volledig verlamde en zijn staat van bewustzijn veranderde."

(Tussenbeide, Hutchence zou ook positief gestemd zijn geweest en sprak ook van plannen voor de toekomst de dag voor hij zich naar verluidt van het leven beroofde.)

Onderzoekers hebben gewezen op een mogelijke relevantie van de video bij Cornells single *Nearly Forgot My Broken Heart*, omdat het hem laat zien met een strop rond zijn nek, op het punt om te worden opgehangen. In de vertelling van de video overleeft hij echter. Onvermijdelijk is er de laatste jaren ook gekeken naar de vele occulte symboliek die over de jaren door Soundgarden werd gebruikt – niet het minst in nummers als *Jesus Christ Pose* en *Black Hole Sun*.

Postscriptum 2: Chester Bennington

Net iets meer dan twee maanden na de ondergang van Cornell werd de muziekwereld opgeschrikt door nog een tragedie met vergelijkbare omstandigheden. Bericht werd dat de zanger van Linkin Park Chester Bennington ook zelfmoord had gepleegd door zich op te hangen. Hij was 41. Dit zou zijn gebeurd in zijn woning in Palos Verdes Estates in Californië op 20 juli 2017. Toevallig de verjaardag van Chris Cornell.

Bennington en Cornell waren hechte vrienden en hadden bij live optredens samengewerkt. Net als zijn vriend kampte Bennington met drank en drugsproblemen, naast depressie. Hij was benoemd tot de peetvader van de zoon van Cornell, Christopher. Bennington had op Instagram over de dood van Cornell gezegd: "Ik kan me geen wereld zonder jou voorstellen."

Op internet begonnen geruchten te circuleren dat de twee muzikanten zich hadden verdiept in pedofilienetwerken van de “elite” verbonden met de muziekindustrie, met de implicatie dat dit tot hun dood had geleid. Deze theorie is echter niet bevestigd door betrouwbare en te controleren bronnen.

In het geval van Bennington, na zijn dood werd beweerd dat hij feitelijk de buitenechtelijke zoon was van John Podesta, politiek adviseur van zowel Bill als Hillary Clinton, en de centrale figuur in de aantijgingen van “Pizzagate” over een kring van mensensmokkelaars voor het invoeren van kinderen voor seks die werd geleid vanuit Washington, DC. Er is zeker sprake van enige overeenkomsten in uiterlijk tussen de twee, maar de beweringen zijn niet hard gemaakt. Bennington had onthuld dat hij als kind zes jaar lang was misbruikt door een oudere “vriend.”

*

Bronnen

[Good Vibrations podcast aflevering 080: Esoterische en occulte aspecten van Prince deel 1](#)

[Good Vibrations podcast aflevering 081: Esoterische en occulte aspecten van Prince deel 2](#)

[In 2016 overleden beroemdheden](#)

[L A Reid zegt dat Prince meende dat liften "de Duivel waren," vindt dood van vriend "griezelig"](#)

[Illuminati Watcher: Prince en de Illuminati samenzwering van een bloedoffer](#)

[Vigilant Citizen: Eind april, een tijd voor mensenoffers](#)

[BBC: De dood van Prince - Vijf vreemde verhalen over de Amerikaanse muzikant](#)

De video's van MrE die beweren dat Prince zijn zus Tyka “werd”:

[Video 1](#)

[Video 2](#)

[Video 3](#)

[Interview Prince in de Tavis Smiley Show, deel 1](#) (Hier vind je de volledige transcriptie van het interview, de link hiervoor is het meeste wat ik terug hebben kunnen vinden in beeld, vert.)

[Baby zoon Prince overleed aan natuurlijke oorzaak](#)

[Dick Gregory: "Ze hebben Prince vermoord" \(exclusief van RBTV\)](#)

[CDFury video: Waarom Dick Gregory werd vermoord](#)

[Boek CDFury over de dood van Dick Gregory, beschikbaar voor supporters op Patreon](#)

[Dood van George Michael: Britse TV-show Eastenders "Last Christmas" voorspellende programmering](#)

[Film Keanu \(2016\) "voorspelt" overlijden George Michael](#)

[Foto van George Michael en Fadi Fawaz - Geest beheersende handelaar?](#)

[Minnaar George Michael onthult dat de zanger alleen stierf toen hij in zijn auto sliep en ontkent het posten van Tweets dat de popster veel vaker had geprobeerd zelfmoord te plegen](#)

[Wie is Fadi Fawaz? Vriendje van Michael die zijn lichaam vond en in het 5 miljoen pond kostende landhuis woont - Alles wat je weten moet](#)

[Minnaar van George Michael met een gebroken hart was al getekend door overlijden van Boyzone's Stephen Gately](#)

[BBC Hardtalk met George Michael, februari 2003](#)

[Volledige transcriptie van George Michaels Hardtalk interview met Tim Sebastian](#)

[George Michaels video Shoot The Dog](#)

[Zoon James Brown spreekt: Hoe James Brown werkelijk aan zijn einde kwam, en het overlijden van Otis Redding en Sam Cooke](#)

[James Brown ging naar de kruising voor roem en rijkdom, deel 1](#)

[James Brown ging naar de kruising voor roem en rijkdom, deel 2](#)

[Illuminati Watcher: Het heengaan van Chris Cornell - esoterische en Illuminati symbolen](#)

[Echtgenote Chester Bennington, familie en vrienden beweren dat mainstream media schuldig is aan verhullen van moord](#)

Fora Vigilant Citizen:

[De dood van Chris Cornell](#) (Pagina is niet meer...)

[De dood van Chester Bennington](#) (leidt naar een korte opmerking in het forum, [hier](#) vind je een artikel van *TMZ*)

Twee YouTubekanalen als een uitstekende bron voor doortastende video's over cultuurmanipulatie:

[YouTubekanaal CDFury](#)

[YouTubekanaal Dayz of Noah](#)

Hoofdstuk 10. Ander decennium, dezelfde bagger

Popvideo's uit de jaren 1980' door een nieuwe bril bekeken.

*“Leven we in een land
Waar seks en gruwelen
De nieuwe goden zijn?”*

Frankie Goes To Hollywood: Two Tribes (1984)

“Laat je niet misleiden door wat je ziet,

Laat je niet misleiden door wat je hoort.”

Howard Jones: New Song (1983)

“Ik hou van muziek... En de prijs voor het ontwaken, het was een pijnlijke dag, zoveel jaar geleden, toen ik begon te begrijpen dat de soundtrack van mijn leven slechts weer een ander aspect was van het controlesysteem waaronder we leven.”

Crrow 77 uit zijn blog op www.crrrow777.com

Het eerste deel onder deze titel onderzocht de symboliek gerelateerd aan duister occulte rituelen, geheime genootschappen en op trauma gebaseerde geestbeheersing die met een alarmerende frequentie te zien waren in mainstream popvideo's van de laatste tien jaar. Artiesten wier “werk” op subliminale wijze deze elementen communiceerden waren van het soort van Katie Perry, Lady Gaga, Rihanna, Beyoncé, Miley Cyrus, Kanye West, Jay-Z, Ke\$ha, Britney Spears, Wil.i.am en Black Eyed Peas. De betekenis van de getoonde visuele motieven is zorgvuldig gedocumenteerd in de lopende serie artikelen op de website [Vigilant Citizen](http://VigilantCitizen.com), en de lezer die nog onbekend is met wat wordt overgedragen door beelden als gebroken spiegels, verminkte poppen, teddyberen, Mickey Mouse-oren, zwart wit geblokte vloeren, dierenhuidprints, het enkele oog en piramiden wordt aangemoedigd om deze website te bezoeken en er eens rond te kijken, of een aantal video's over het onderwerp te kijken op YouTube alvorens verder te gaan met de volgende voorbeelden.

Je vindt ook een goede, beknopte lijst van de belangrijkste elementen welke in video's van deze aard worden gebruikt achter [deze link](#).

Naarmate ik me verder ging verdiepen in mijn eigen onderzoek begon ik me te realiseren dat dit soort beeltenissen verre van exclusief is voor popvideo's van de jaren 2000' maar tientallen jaren teruggaat. Voor het doel van dit deel heb ik besloten me te richten op een selectie video's uit de jaren 1980' om mijn punt te maken. Ik vond de teksten van de nummers en de beeltenissen in de video's altijd al hoogst dubbelzinnig maar deed het simpelweg af als artistieke pretenties. Maar met de mogelijkheid voor onderzoek die internet ons nu biedt – en met een nieuw verworven begrip van zowel de symboliek als de onthullende achtergrond van menig A-lijster – begon ik naar uitgaven uit die jaren te kijken met een frisse blik, me afvragend wat ik toen in mijn naïviteit allemaal heb gemist.

De meeste van de besproken acts zijn Brits (maar voor de goede orde heb ik er ook wat Amerikaanse doorheen gemixt) om verder aan te geven dat deze agenda van subliminale controle werkelijk een internationale is, met de medewerking van een groot aantal platenmaatschappijen en videoproduktiebedrijven, waar decennium na decennium dezelfde motieven worden aangewend. Dit is allesbehalve een volledige lijst van de jaren 1980', en ik verwelkom verdere suggesties van wat lezers is opgevallen via het e-mailadres aan het einde van het boek.

Alles wat volgt kan worden bekeken op YouTube. Wanneer je in de zoekfunctie de naam van de artiest en het nummer typt, gevolgd door “official video” dan moet het niet moeilijk zijn om ze te vinden. (Voor het gemak heb ik alle video's opgezocht en actieve links ernaartoe in dit document geplaatst, vert.)

Waar bekend is de naam van de regisseur van elke video vermeld. In dit opzicht krijgen een aantal namen de status “verdacht.”

Adam Ant

De video's van Adam Ant, geboren Stewart Goddard, zijn een goed punt om te beginnen. Zou de tekst “een nieuwe Koninklijke Familie, een wilde adel, wij zijn de familie” uit het nummer *Kings Of The Wild Frontier* (Koningen van het wilde front) misschien meer een aanwijzing zijn aangaande hun status als “uitverkorenen” van de industrie dan gewoon maar een nietszeggend zinnetje? Het is algemeen bekend dat Stewart leidt aan

bipolaire stoornis en andere geestelijke gezondheidsproblemen, die zijn gebruikt als verklaring voor zijn soms onvoorspelbare gedrag en lange pauzes buiten het publieke oog. Hij zou naar bericht ook hebben geleden aan anorexia en geprobeerd hebben zelfmoord te plegen.

Hem viel spot en hoon ten deel in de krantenkoppen na een incident in januari 2002 waar hij een pistool zou hebben getrokken en “compleet doordraaide” in de pub *Prince of Wales* in het Londense Kentish Town. Hij werd vervolgens gedwongen vastgehouden in het Royal Free Hospital. Een aantal jaren eerder, in de tijd dat hij in LA woonde, werd hij gedwongen opgenomen in het onrustbarende Cedars-Sinai Medical Center van die stad, een instituut dat er al lang van wordt verdacht een dekmantel te zijn voor door de staat gesponsorde programmering van beroemdheden middels geestbeheersing. Gedurende deze periode had hij een romantische relatie met de Amerikaanse actrice Heather Graham, die de rol van “Rollergirl” speelde in *Boogie Nights*.

Adam's situatie doet denken aan die van Syd Barrett, de oorspronkelijke frontman van Pink Floyd, die vanwege zijn mentale staat al na een paar jaar uit de groep werd gezet. Dit werd altijd toegeschreven aan zijn zware gebruik van LSD en andere hallucinogenen, met het idee dat dit zijn geestelijk welzijn vernielde. Maar gezien het wijdverspreid voorkomen van programmering in de industrie, zou het mogelijk zijn dat deze verslagen slechts een handig dekmantelverhaal zijn voor wat er gebeurt als het misgaat met geestbeheersing? (Interessant is dat ook hier weer sprake is van verbanden tussen het militaire apparaat en het entertainment bij beide zangers. Adams vader zat bij de Britse Luchtmacht, die van Syd was als patholoog betrokken bij onderzoek naar ziektecellen voor de Universiteit van Cambridge, een instituut dat nauw is verbonden met de overheid en een broedplaats voor agenten voor militaire inlichtingendiensten.)

Gezegd werd dat Syd schizofreen, depressief en sociaal teruggetrokken werd tegen het einde van 1967, op een gegeven moment een lang weekend verdween en, volgens vrienden, daarna “een compleet andere persoon” was, met een lege, dode blik en niet in staat vrienden te herkennen. De vader van Syd overleed al op 52-jarige leeftijd aan kanker. Ook Syd werd niet oud, 60 jaar. Zat er een hint verstopt over wat er werkelijk met hem gebeurde in het “best of” album *An Introduction to Syd Barrett?* Op de hoes van het album is Syd afgebeeld met een masker in de stijl van *Eyes Wide Shut* en kijkt in een spiegel, overal liggen teddyberen.

In een interview uit 2010 voor *The Sun* sprak Adam Ant over zijn geestelijke aandoening in termen die afkomstig zouden kunnen zijn van een onderwerp van geestbeheersing:

“In het verleden ben ik een robot geweest. Het was een buitenlichamelijke ervaring. Bipolair betekent omhoog en omlaag, en dat is wie ik ben... Muziek was altijd het beste medicijn. Ik heb zeven jaar lang natriumvalproaat gebruikt...Ik had net zo goed dood kunnen zijn.”

Degenen die hem in zijn jonge jaren kenden hebben gezegd dat hij heel snel veranderde van een verlegen en ingetogen jongen in een schok genererende punker. Op een gegeven moment liet hij het woord “fuck” in zijn rug kerven met een scheermes.

De geschiedenis deelt de vader van Adam, Alfred Leslie Goddard, een minder nobel verleden toe. Hij werd in 1987 twee jaar opgesloten wegens het seksueel profiteren van jonge weggelopen jongens, en zijn naam dook op in het onderzoek naar de aantijgingen van een vermeend netwerk van pedofilie en kindermoord in Westminster, dit in het kielzog van de onthullingen rond Jimmy Savile, met de suggestie dat hij een ronselaar van kinderen was. *The Daily Mail* berichtte in 2015 dat Goddard senior lid was geweest van een netwerk waarbij ook Sidney Cooke was betrokken, die later werd veroordeeld voor de sadistische groepsverkrachting van en moord op een tienerjongen. Cooke was ook een metgezel van Savile. In die tijd woonde Goddard in Pimlico, in de buurt van de appartementen aan Dolphin Square, waar het “hoofdkwartier” van het pedofilienetwerk zich zou hebben bevonden. Alfred Leslie Goddard overleed kort na zijn vrijlating in 1997, waar Adam later tijdens een interview beweerde dat die tijd in de gevangenis zijn leven had bekort.

We moeten ondertussen ook Adams moeder niet buiten beschouwing laten. Ze was een naaister die ooit werkte als huishoudster voor Norman Hartnell (hij was de koninklijk ontwerper van de jurken van de koningin, diens moeder en Wallis Simpson) en voor de “Paul McCartney” uit het Wings-tijdperk.

De manager van de vroegste incarnatie van Adam & the Ants was de al eerder besproken Malcolm McLaren. Een belangrijk onderdeel van Adams imago was het dragen van een lapje over één oog, terwijl hij verscheen in vaak veranderende personae uit zijn vroege gloriejaren – een goed geklede struikrover, een piraat, Koning van het Wilde Westen, etc., allen wijzend op meervoudige persoonlijkheden. In de verontrustende video bij zijn solohit [Puss 'N Boots](#) zijn verbeeldingen te zien van gespleten staten van zijn en alternatieve realiteiten, mens/dier hybriden en het dragen van Mickey Mouse-oren.

Puss 'N Boots werd geregisseerd door Mike Mansfield en Adam Ant

Adam & The Ants: Prince Charming (Prins Charmant)

Waar te beginnen? Alles is aanwezig. Geestbeheersing/dualiteit en Maçonnieke symbolen; een zwart wit geblokte vloer; tweeslachtigheid; meervoudige persoonlijkheden waar Adam verandert in achtereenvolgens vier verschillende beroemdheden; een gebroken spiegel; gezichtsmaskers. In de video is ook de Britse actrice Diana Dors te zien, een sekssymbool uit de jaren 1950'-60', vergelijkbaar met Marilyn Monroe. Dit zeer onderscheidende uiterlijk is gekoppeld aan Bèta seksslaafprogrammering, een ander type MK-ULTRA geestbeheersing. (Onder de paraplu van MK-ULTRA bevonden zich 181 subprogramma's... vert.)

Geregisseerd door Mike Mansfield en Adam Ant,

Kim Wilde

Een gezicht dat gedurende de jaren 1980' voortdurend te zien was, en van de meest succesvolle vrouwelijke Britse artiest van dat tijdvak, was dat van Kim Wilde. Zij komt met een interessant achtergrondverhaal. Haar imago is altijd gevormd gebleven naar dezelfde “blonde seksbom” iconografie, en de titel van één van haar hits in de jaren 1980' was [Love Blonde](#).

Geboren Kim Smith komt ze uit een familie met diepe wortels in de muziekindustrie. Haar moeder Joyce trad op met het Vernons Girls muzikaal ensemble. Haar vader Reg Smith veranderde laat jaren 1950' zijn naam in Marty Wilde onder het mentorschap van producer Larry Parnes, toen hij werd gepromoot als iets van een Britse Elvis. Later wijdde hij Kim in de muziek in als zangeres, naast zijn zoon Ricky, die meeschreef aan veel van haar hits. Weer later werd Kims 19 jaar jongere zus een achtergrondzangeres voor Kylie Minogue.

Marty is ondertussen koninklijk onderscheiden. Zijn eigen vader was een Brits legerofficier. Kort na haar 30ste verjaardag kreeg Kim een zenuwinzinking. Na een lange afwezigheid uit het spotlicht verscheen ze, werkend voor de BBC, weer op TV als presentatrice van een tuiniersprogramma. Ze was medeontwerper van een onderdeel van de Tatton Bloemenshow van de Koninklijke Horticulturele Sociëteit met de titel *All About Alice*, gebaseerd op de verhalen over Alice van Lewis Carroll (waarvan bekend is dat deze werden gebruikt als triggers voor geest beheersende programmering). Ook heeft ze zich publiekelijk uitgesproken voor de LGBT-agenda en voor homorechten.

Er zit veel interessants verstopt (en soms heel opzichtig) in veel van Kim Wilde's video's. [Chequered Love](#) (Zwart wit geblokte liefde) bijvoorbeeld – met al een hint in de titel, maakt opzichtig gebruik van zwart/wit dualiteit in de vorm van een schaakbordpatroon. Om één of andere vage reden is het ook op de muur in de achtergrond te zien tijdens een interview uit 1986, [hier](#) (niet... vert.) te zien.

Chequered Love werd geregisseerd door Brian Grant.

Kim Wilde: View From A Bridge (Uitzicht vanaf een brug)

De juweeltjes in deze zitten niet in de officiële video maar in een promo die speciaal voor de Duitse televisieshow *Bananas* werd opgenomen, een programma dat liep van 1981-1984. Om er zeker van te zijn dat je de juiste versie hebt kun je [deze link](#) volgen.

De video begint met karakters van een “elite” type gemaskerd bal om direct over te gaan naar een Maçonnieke zwart wit gevlokte vloer waar de band de rest van het nummer uitvoert.

Geregisseerd door Brian Grant

Kim Wilde: *Born To Be Wilde* (Het ruige is me aangeboren)

In recente tijden heeft Kim iets van een comeback gemaakt. In 2017 en inmiddels 56 jaar oud, bracht ze een (slechte) herinterpretatie van de klassieker van Steppenwolf uit, met in de video een zwart wit geblokte vloer (zijn er dan ook andere vloeren?) en een luipaard (zie Bèta seksslaafprogrammering).

Geregisseerd door Phil Griffin.

Toyah Willcox: *I Want To Be Free* (Ik wil vrij zijn)

Is dat een aanwijzing in de titel? Want de video geeft meer dan slechts een paar hints over experimenten met op trauma gebaseerde geestbeheersing – een gespleten droomachtige realiteit; vreemd gedrag; geschreeuw binnen wat een gemonitorde cel lijkt; en wanhopige pogingen om te ontsnappen. De cel lijkt te worden gemonitord door “elite” type aristocraten.

Toyah Willcox: *Brave New World* (Heerlijke nieuwe wereld)

De titel, die is ontleend aan de onheilspellende “roman” (en handboek voor de aankomende gemeenschap van de Nieuwe Wereldorde) uit 1932 van MK-ULTRA architect Aldous Huxley, zou al de aandacht moeten trekken. De video toont ons geboorte uit de oerwateren; meervoudige persoonlijkheden; Transhumanisme; een dystopische toekomst.

Nog een populair nummer van Toyah was het meest bizarre [leya](#) waar in de tekst de vraag wordt gesteld: “grijpen lasers in?” en wordt gerefereerd aan de *Necronomicon* en aan “Zion.” De eerste is een referentie aan een verzameling macabere afbeeldingen van de Zwitserse kunstenaar H R Giger, die naar verluidt van invloed zou zijn geweest op de visuele toon van Ridley Scotts film *Alien*. Toyah geeft details van vreemde gebeurtenissen tijdens het opnemen van het nummer in de studio en vertelt in haar autobiografie:

“De atmosfeer in de studio werd angstwekkend. Net als bij het maken van The Exorcist begon er van alles mis te gaan. Technische apparatuur werkte niet, uit het niets ontstonden ruzies.”

Het eerste publieke optreden van Toyah was toen ze in 1975 verscheen in de televisieproductie van BBC Second First *Glitter*, nadat ze de rol had gewonnen tijdens een auditiewedstrijd in haar woonplaats Birmingham. In de rol verschijnt ze als alledaags, ver verwijderd van de agressieve persona waarmee ze korte tijd later als volledig gevormd popster op het toneel verscheen.

Wikipedia bericht dat ze “werd geboren met een verdraaide ruggengraat, geklauwde voeten, een rechter klompvoet, één been 5 cm korter dan het andere, en zonder heupgewrichten. Hierdoor moest ze jarenlang pijnlijke operaties en fysiotherapie ondergaan”(ook bekend als trauma?).

Toyah is op foto's afgebeeld met monstertanden en een Maçonnieke ring met één oog, in dierprint (zie de sectie over Kylie Minogue verderop in dit hoofdstuk), als een demonisch buitenaards wezen, gekleed in een pseudo-Egyptisch gewaad in de stijl van de godin Isis, de “duivelshorens” en Maçonnieke driehoek handgebaren tonend, met het Maçonnieke “ssst” van een vinger voor haar lippen, en met een Monarchvlinder over een oog getatoeëerd. Op de hoes van het album *Anthem* is ze getekend te zien met vleugels terwijl ze een afgehakt hoofd ophoudt, op de hoes van het volgende album *Changeling* draagt ze horens. Ben ik iets vergeten? O ja, in het begin droeg ze vaak zwarte contactlenzen waardoor haar ogen een “dode” en onmenselijke blik kregen. Ze zou trouwen met Robert Fripp van King Crimson.

De video *Brave New World* werd geregisseerd door David Mallet.

Toyah Willcox: *It's A Mystery* (Het is een raadsel) (Link naar optreden in Top Of The Pops, video is niet te vinden, vert.)

Dystopische futuristische landschappen; verwijzingen naar mentale krachten.

Visage: *Mind Of A Toy* (Geest van een stuk speelgoed)

Ooit het gevoel gehad dat de waarheid zich recht voor je neus bevond? Zoals de titel al aangeeft zit deze vol symboliek van geest beheersende programmering, met poppen en speelgoed die de verloren onschuld van een slachtoffer vertegenwoordigen. Frontman van Visage Steve Strange, die lange tijd verslaafd was aan heroïne en een zenuwzinking kreeg, was de zoon van een Britse paratroeper. Hij werd een bekend promotor in de wereld van Londense clubs en overleed plotseling in 2015 aan een hartaanval in Sharm-El-Sheikh, Egypte.

Geregiseerd door Kevin Godley en Lol Creme (voorheen de band 10CC).

Duran Duran: *Union Of The Snake* (Verbond van de slang)

Terugkijkend lijkt Duran één van de belangrijke aanwinsten te zijn geweest van de Britse industriemachine aan het begin van de jaren 1980', en het blijft open voor discussie in hoeverre de bandleden persoonlijk betrokken waren bij de symbolen die hen voortdurend omringden. De groep noemde zich naar een opstandige wetenschapper uit de film *Barbarella* uit 1968, ook weer een verbeelding van een dystopisch/Orwelliaanse futuristische samenleving.

De video bij *Union Of The Snake* heb ik al grondig geanalyseerd in *Muzikale Waarheid Deel 1*, met een ondergrondse geheime basis in de stijl van Area 51 in Nevada, VS, kinderen en mens/dier hybriden die in kooien worden gehouden, reptielachtige wezens en visuele triggers voor geestbeheersing. In deze video deden ze weinig moeite om zaken te verstoppen. Nog een toegevoegde aardige aanpak, op de hoes van de vinyluitgave is een onheilspellend alziend oog te zien.

Geregiseerd door Simon Milne. Bedacht door Russell Mulcahy.

Duran Duran: *Is There Something I Should Know?* (Is er iets dat ik moet weten?)

Goeie vraag. Door de hele video een telkens terugkerende piramide; bloedzegels; een naakte kleuter; een gebroken scherm als vertegenwoordiging van een staat van een versplinterde geest.

Geregiseerd door Russell Mulcahy.

Duran Duran: *Wild Boys* (*Wilde jongens*)

Waar moet je hier beginnen? Een dystopisch, futuristisch landschap (want een ander toekomst dan dystopisch is er eenmaal niet, toch?); Transhumanisme; gemuteerde kruisingen. Allemaal aanwezig. Zoals het verslag van Wikipedia zegt over het filmen van de video: "John Taylor werd vastgebonden op het dak van de auto en onderging een psychologische marteling met beelden van zijn kindertijd en vroege verleden."

The Wild Boys: A Book Of The Dead was de titel van een roman uit 1971 van de beatdichter en beïnvloeder van Punk Rock William S Burroughs, en regisseur Russell Mulcahy gebruikte de overdreven Duran video als zelfpromotie en als oefening voor een volle lengte speelfilm die hij hoopte te maken maar die er nooit kwam.

Geregiseerd door Russell Mulcahy.

David Bowie: *Ashes To Ashes* (As tot as)

Dit is echt niet de enige video van Bowie die nadere analyse rechtvaardigt maar dient als een goed voorbeeld van de punten in dit deel van het boek. Droomstaten; versplinterde, dissociatieve realiteiten; clowns; een psychiatrische inrichting; tweeslachtigheid.

Geregiseerd door David Bowie en David Mallet.

Bucks Fizz: Land Of Make Believe (Land van verzinsels)

Illusoire realiteit; droomstaten; hoofdknikken naar *The Wizard Of Oz* (vaak gebruikt als trigger voor geestbeheersing), *Assepoester* en *The Lion, The Witch and the Wardrobe*.

Bucks Fizz: My Camera Never Lies (Mijn camera liegt nooit)

Een alles doordringend alziend oog vanaf het begin; surveillance; zwart/wit dualiteit.

Ultravox: Vienna (Wenen)

Droomstaten en veranderde realiteiten; een *Eyes Wide Shut* stijl feest van de “elite.”

Geregisseerd door Russell Mulcahy

Bonnie Tyler: Total Eclipse Of The Heart (Volledige hartsverduistering)

Speelt zich af in een *Eyes Wide Shut* stijl landhuis van de “elite” (en werd gefilmd in het Holloway Sanatorium Gothis ziekenhuis in Surrey); wijst richting bezetenheid; een volle maan; een kind met vleugels en vliegende mensen, een vertegenwoordiging van dissociatie; een veelheid aan duiven (de Babylonische godin Semiramis, een aspect van de heilige vrouwelijke figuur die ook wordt gesymboliseerd door Maria/Diana/Brittannia/Isis etc. wordt voorgesteld als een duif) en een mooie Maçonnieke handdruk om het af te sluiten.

Geregisseerd door Russell Mulcahy

Queen: Radio Gaga

Gebruikt scènes uit Fritz Langs film *Metropolis*, een verbeelding van een futuristische stad waar slaven de eliteklasse dienen (een beetje als een verlanglijstje van de “elite” voor Sinterklaas).

RAH Band: Clouds Across The Moon (Wolken voor de maan)

Hier is het meer de hoes van dit grillige futuristische verhaal, gemaakt door producer Richard Anthony Hewson (ook bekend als RAH) dat de aandacht trekt. De video relateert inderdaad aan het thema van het technologische ruimtetijdperk van het nummer, waar gesproken wordt van kolonies op de maan (ging dat ff niet door!) Maar de hoes van deze single uit 1985 laat weinig te raden wat betreft degenen erachter. Er is een maan te zien binnen een piramide met een bloedrode Saturnus die er onheilspellend boven hangt.

The System: You Are In My System (Jij zit in mijn systeem)

Deze promo uit 1982 laat zien dat al die interessante gebaren en symbolen niet werden beperkt tot één bepaald genre, hier te zien in de scene van zwarte muziek/Soul/Funk. Naast dat de band optreedt voor een achtergrond van een futuristisch landschap, compleet met een enorm halfmond, en met hints naar Transhumanisme en gespleten persoonlijkheid, toont zanger Mic Murphy het favoriete handgebaar “666” van de industrie tot wel drie keer in de camera (hoewel sceptici ongetwijfeld zullen zeggen dat dat simpelweg is om het woord “oh” te benadrukken dat hij zingt elke keer als hij het gebaar laat zien). Het concept van iets “in mijn systeem” wordt over het algemeen opgevat als een verwijzing naar de amoreuze interesses van de zanger... maar zou evengoed geïnterpreteerd kunnen worden als drugs, of een bepaalde positieve entiteit.

You Are In My System werd later gecoverd door Robert Palmer. En als we het toch over hem hebben...

Robert Palmer: Addicted To Love (Verslaafd aan liefde)

Eén van de meest bekende video's uit de jaren 1980', waar Palmer wordt omgeven door identiek geklede knappe meiden. Behalve dat hun robotische bewegingen en lege blik suggereert dat het geestbeheerste

klonen zijn in de stijl van *Stepford Wives*. Eén van de vrouwen, Mak Gilchrist, onthulde in een interview met tijdschrift *Q* dat zij en haar collega's was opgedragen zich te gedragen “als modepoppen.” Als we kijken naar de familieachtergrond van Palmer vinden we alweer een interessante link naar militaire inlichtingen, zijn vader was een Brits Marineofficier. Palmer zelf voegde zich bij de rangen van vroegtijdig en onverwacht overleden rocksterren toen zijn stoffelijk overschot werd gevonden in een Parijse hotelkamer in 2003. De gegeven doodsoorzaak was hartstilstand.

Geregisseerd door Terrence Donovan.

Billy Idol: *Eyes Without A Face* (Ogen zonder een gezicht)

Meervoudige persoonlijkheden; een enkel oog; verwijzing naar bezetenheid; rituele marteling; *Eyes Wide Shut* stijl maskers en in mantels gehulde wezens.

Geregisseerd door David Mallet.

Iron Maiden: *The Number Of The Beast* (Het getal van het Beest)

De video vertelt eigenlijk zijn eigen verhaal!

Eén videoversie van Iron Maidens *The Trooper* uit 1983 laat de groep het hele nummer spelen op een zwart wit geblokte vloer. Dat is het eigenlijk.. oh, afgezien van een grijnzende demonische entiteit die het hele schouwspel overziet, dan.

Geregisseerd door David Mallet.

Madness: *Tomorrow's Just Another Day* (Morgen is er gewoon weer een dag)

In de tweede helft van de video is de groep te zien met ronddraaiende paraplu's. Dit is een welbekende trigger voor geestbeheersingsprogrammering (wat de naam van de groep, Krankzinnigheid, dan weer toepasselijk maakt) en “ronddraaien” is een gevoel dat is bericht door slachtoffers. De band is ook griezelig verkleed als dieren (zie Stanley Kubricks *The Shining* en verslagen van “elite” stijl seksfeesten).

Interessant gegeven is dat de groep ook werd gekend bij de bijnaam The Nutty Boys (de gestoorde jongens), en dat het nummer met dezelfde naam als de bandnaam de tekst bevat: “Krankzinnigheid, krankzinnigheid, ze noemen het krankzinnigheid. Ik sta op het punt om uit te leggen dat iemand zijn verstand verliest,” en “Ik zal niet degene zijn die lijdt, dat zul jij zijn.”

Geregisseerd door Dave Robinson.

Madness: *Bed And Breakfast Man* (Bed en ontbijtman)

Zoals de meeste video's van Madness geregisseerd door Dave Robinson, met meer symbolen van geestbeheersing terwijl de groep speelt op een Maçonnieke zwart wit geblokte vloer (gaaaaaap...)

Bee Gees: *You Win Again* (En jij wint weer)

Afkomstig van het album E.S.P. dat staat voor Extra Sensory Perception (buitenzintuiglijke waarneming). Een bloedzegelfestijn van begin tot einde, en niet bepaald subtiel.

Eurythmics: *Love Is A Stranger* (Liefde is een vreemdeling)

Experimenten met geestbeheersing, Annie Lennox (koninklijk onderscheiden) was gedurende de gehele jaren 1980' één van de eerste promotors van androgynie en beeltenissen van Transgenderisme (beiden aspecten van door de inlichtingendiensten gecontroleerde sociale sturing). Ook droeg ze het kort geknipte geblondeerde haar zoals genoemd in hoofdstuk 3.

Geregisseerd door Mike Brady.

Eurythmics: Sweet Dreams (Fijne dromen)

Geestbeheersing; androgyne geslachtsvervaging; Maçonnieke enkele ogen; wereldbol/NASA indoctrinatie, met beelden van de lancering van de Saturnus V raket die wordt getoond op een televisiescherm.

Geregisseerd door Chris Ashbrook.

Eurythmics: Sexcrime (1984) (Seksmisdaad)

Het nummer en bijbehorende video voor de promotie van de film *1984* naar de roman/handleiding van George Orwell, uitgebracht in het jaar dat werd voorspeld in het boek, en een verbeelding van de nachtmerrie van een totalitaire surveillance en politiestaat. Een beetje het soort samenleving dat we zich momenteel, met elke voorbijgaande maand, zien ontvouwen, als ik er zo bij stilsta.

Belinda Carlisle: Heaven Is A Place On Earth (De hemel is een plek op aarde)

Meteen zien we al een verzameling kleine globes geschikt in de vorm van een piramide. Dan verschijnen de globes opnieuw, nu krampachtig vastgehouden door een verzameling karakters in griezelige maskers. Wat zou toch het belang kunnen zijn van deze globes in geest beheersende video's, vraag ik me af??? Een duizelingwekkende, ronddraaiende sensatie, zoals bericht door vele slachtoffers van experimenten met dissociatieve geestbeheersing (zie het stukje later over Kylie Minogue) wordt hier overgedragen.

Geregisseerd door Hollywoodactrice Diane Keaton (bekend van *The Godfather*).

Nena: 99 Luftballons (99 Luchtballonnen)

Enige analyse van de oorspronkelijke video en het nummer uit 1984, en de relevantie tot andere gebeurtenissen komen uit een zeer doortastende video van onderzoeker Zod 44 die je [hier](#) kunt bekijken.

Vele jaren later werd een techno-versie van het nummer uitgebracht (met de tekst gezongen in het Frans en Duits) en – wat een verrassing – daar hebben we alles weer. Transhumanisme; Maçonnieke zwart/wit dualiteit/ triggers voor geestbeheersing; Orwelliaanse politiestaat; Nena die bovenop een piramide zit waarvan de deksteen ontbreekt, te midden van een apocalyptische vernietiging. Oh, en een mooie lucht vol chemtrails om het helemaal af te maken.

[Hier](#) vind je de geüpdate versie.

Madonna: Like A Virgin (Als een maagd)

Madonna heeft haar bijnaam “Hogepriesteres van de industrie” niet zomaar gekregen, en er kunnen boeken vol worden geschreven over haar betrokkenheid bij occult rituele symboliek... en die zijn er ook. De video bij haar nummer *Like A Prayer* (ook geregisseerd door Mary Lambert, wiens zus de voormalig Amerikaanse senator van Arkansas was, Blanche Lincoln, tussenbeide) kan tot in het oneindige worden geanalyseerd, en zelfs geleerden uit de mainstream zonder enige kennis van waarheid/samenzweringskwesities erkennen dat deze afgeladen zit met spirituele symboliek.

Daarom zullen we ons alleen richten op *Like A Virgin*. Het was in de vroege dagen van Madonna, en de video lijkt een onderdeel van haar inwijding in de muziekindustrie. In de video wordt ze achtervolgd door een leeuw rond de grachten van Venetië (zie Bèta Seksbom programmering) en tegen het einde zien we de schone die haar wil schaken met een leeuwenmasker. Het komt zo uit *Eyes Wide Shut* en *The Shining* met referenties aan ritueel misbruik en geestbeheersing van de “elite”... en wanneer je googelt op “afbeeldingen” van “Rothschild party 1972” dan krijg je een aantal interessante resultaten.

Met de video het jaar daarna, *Into The Groove*, werd Maçonnieke symboliek ingevoerd in de vorm van een jasje met op de rug geborduurd een piramide zonder deksteen met een alziend oog. Stond dit symbool voor

Madonna die steeg in de rangen?

Geregisseerd door Mary Lambert.

Madonna: *Borderline* (De grens)

De video begint met Madonna die met haar vrienden op straat danst. Dan verschijnt er een gluisperige fotograaf die haar een klus aanbiedt (een metafoor voor de manier waarop de muziekindustrie haar aanwinsten selecteert?) Dan zie je haar poserend in een studio, de beelden zijn zwart/wit om de zielloosheid van alles te benadrukken. Interessant detail is dat er in de studio *heel toevallig* twee Maçonnieke pilaren staan en – als je staat kun je misschien maar beter even gaan zitten – een zwart wit geblokte vloer en muren.

Geregisseerd door Mary Lambert.

Kate Bush: *Babooshka*

Kate Bush is altijd één van de meest eindeloos fascinerende en ongrijpbare artiesten ooit geweest. Haar muziek en uiterlijk voorkomen blijven uniek. Maar met terughoudendheid moet toch de vraag worden gesteld of zij wellicht ook het zoveelste onderwerp was van geestbeheersing van de industrie? Haar vader was arts (er kan op internet maar erg weinig informatie worden gevonden waar hij zich precies mee bezighield) wat een gedeelde factor is bij proefpersonen, en Kate's pijnlijk verlegen persoon staat ver af van het flamboyante charisma dat “ontwaakt” wanneer ze optreedt.

Was de koninklijke onderscheiding die ze in 2013 uit handen van de koningin ontving een symbolische hoofdknik voor bewezen diensten, maar dan een ander soort dienst dan wij denken? In de video bij haar vroege hit *Babooshka* danst ze robotachtig (programmering) voordat ze volledig verandert van één persoon en uiterlijk in een andere, vergezeld door brekend glas (symbool voor gespleten persoonlijkheid?)

Geregisseerd door Keith MacMillan.

Kate Bush: *The Man With The Child In His Eyes* (De man met het kind in zijn ogen)

Ook deze promo stelt niet teleur (en ja, ik weet dat het nummer uit 1978 is en niet uit de jaren 1980', voor iemand er moeilijk over gaat doen), en met in het achterhoofd ritueel misbruik en geestbeheersing vanaf jonge leeftijd doet de titel van het nummer de wenkbrauwen enigszins fronsen. Het begint met een spookachtig gefluister van “hij is hier, hij is hier” – alsof een alter naar de voorgrond wordt gebracht? De hele video heeft een surrealistisch, droomachtig gevoel over zich en in een bepaalde scène zijn drie versies van Kate in hetzelfde beeld te zien.

Kate schreef het nummer toen ze 13 was. Tijdens een interview met de *Daily Mail* beweerde Steve Blacknall, hij zou Kate's eerste vriendje zijn geweest, dat hij de lyrische inspiratiebron voor het nummer was. Hij werkte toen als schoonmaker van toiletten in een lokaal ziekenhuis maar kreeg later een baan in marketing bij Decca Records en zei dat hij tegen de lente van 1975 Kate's “eerste ware liefde” werd.

Geregisseerd door Keith MacMillan.

Kate Bush: *Cloudbusting* (Wolken breken)

Een heel ander soort video begeleidde dit nummer uit 1985, gefilmd in het mythische White Horse Hill nabij Uffington in Engeland. Dit meesterwerk staat als een volwaardige film op zich waarin Hollywoodacteur Donald Sutherland de onderdrukte wetenschapper en psycholoog Wilhelm Reich portretteert.

De film raakt aan de relatie tussen Reich en zijn zoon Peter, gespeeld door Kate, en toont zijn orgone energietechnologie, gebruikt voor het vormen van wolken en weermanipulatie, tot groot ongenoegen van een aantal donkere pakken in de overheid. Dit is niet het soort onderwerp dat normaal gesproken te zien is in popvideo's! Iedereen zou in ieder geval één keer in zijn leven deze geniale video moeten zien.

Geregisseerd door Julian Doyle, met inbreng van Monty Pythons Terry Gilliam.

Culture Club: *Victims* (Slachtoffers)

Zou de titel kunnen verwijzen naar het immer aanwezige programma voor geestbeheersing MK-ULTRA – vooral vanwege tekst als: “De slachtoffers die we zo goed kennen, ze schijnen in je ogen wanneer ze alles vertellen. Vreemde plaatsen die we nooit zien, maar je bent er altijd, als een geest in mijn dromen?” Ook refereert Boy George aan zijn “marionettentouwjes.” Het is waarschijnlijk het geval dat veel meer anderszins dubbelzinnige jaren 1980' popvideo's dan we ooit zouden vermoeden feitelijk verborgen geheimen onthullen, op dezelfde manier als wordt gezegd dat veel beroemde rocksongs zijn geschreven in “heksentaal.”

In de video is aan het begin een androgyne globe als zegel te zien, met hints naar dissociatieve droomstaten. De laatste video voor het opbreken van de groep, [*Do You Really Want To Hurt Me?*](#) (Wil je me echt pijn doen?) uit 1982 toont George in een rechtszaal met de hoed van een Joodse Rabbi en een lang wit hemd, versierd met Hebreeuws geschrift dat ogenschijnlijk de naam “Culture Club” vormt. Op foto's die op de set zijn genomen is hij te zien in een T-shirt met een “Davidsster” (tevens het zegel dat werd aangenomen door de bloedlijn van Rothschild).

Vele jaren later is op een foto een ouder wordende George te zien met een collage van bizarre beeltenissen op zijn kale hoofd geschilderd. Centraal stond dezelfde “Davidsster”/Zegel van Salomo symbool. Wat mis ik hier?

Geregisseerd door Kevin Godley en Lol Creme.

Steve Winwood: *While You See A Chance* (Als je een kans ziet)

Een steeds terugkerende piramide. Ongeveer zo subtiel als een baksteen tegen je hoofd. Winwood was een kindster en speelde in bands vanaf de leeftijd van 8 jaar.

Geregisseerd door Clive Richardson.

Gary Numan: *Cars* (Auto's)

Eigenlijk uit 1979 maar in een vroege jaren 1980' stijl. Je zou kunnen zeggen dat het zijn tijd vooruit was, maar dat was het hele idee achter het persona van Numan.

Hij begon met muziek maken in een Punk/New Wave stijl maar werd later verleid tot de elektronische Synthpop, het genre waarin hij succesvol werd. De kern van Gary Webbs imago promoot sterk het Transhumanisme. (Van de titel van zijn debuutsingle [*Are Friends Electric?*](#) [Zijn vrienden elektrisch?] tot en met zijn gekozen artiestennaam van Nu-Man = New Man [nieuwe man], in de zin van verbeterd door technologie.)

De video gebruikt het hele scala – gespiegelde beelden; dualiteit; meervoudige persoonlijkheden, Maçonnieke zwart wit dualiteit vertegenwoordigd door het toetsenbord. En als slagroom op de koffie wordt het nummer uitgevoerd binnen een grote piramidale structuur!

M: *Pop Muzik*

Ook voor deze gaan we terug naar 1979 in het licht van de “hook” “New York, Londen, Parijs, München ...” Het zou beschouwd kunnen worden als een toevaligheid, maar alerte waarnemers hebben erop gewezen dat dit precies de volgorde was van grote “terroristische aanslagen” die in latere jaren plaats zouden vinden – New York met 11 September, Londen met 7/7, Parijs met... hier kun je kiezen, en München met een schietpartij in een overdekt winkelcentrum in 2016, welke eindigde buiten een vestiging van McDonald's met een grote “M” in beeld.

In de tekst van *Pop Muzik* onder andere “mix een Molotov (geïmproviseerde brandbom, vert.) voor me,” ik

wil een revolverheld zijn” en een referentie aan “infiltratie.” De lezer moet er maar van maken wat hij of zij wil. M was de alias van Robin Scott, die eerder samenwerkte met Malcolm McLaren en Vivienne Westwood. M was natuurlijk ook de naam van de baas van James Bond, in een twijfelachtige link naar militaire inlichtingen. Het album van Robin Scott uit 1980 heette *Official Secrets Act* (Wetgeving officiële geheimen) en in de video bij *Pop Muzik* verschijnt hij als een spion uit een *film noir*.

Geregisseerd door Brian Grant.

The Boomtown Rats: I Don't Like Mondays (Ik heb een hekel aan maandagen)

En dan nog een laatste uit 1979. Hier gaat het niet zozeer om de beelden als wel om het tekstuele thema... hoewel we griezelige schoolkinderen zien die zo weggelopen lijken te zijn uit de film *Village of the Damned* (Dorp van de verdoemden) en Bob Geldof die een zwart wit geblokt jasje draagt voor de goede orde. Geldof heeft verteld dat hij voor het schrijven van het nummer werd geïnspireerd door de schietpartij door de 16-jarige Brenda Ann Spencer op een school in San Diego, januari 1979. De regel “de silicium chip in haar hoofd wordt overladen” wordt een intrigerende met in het achterhoofd het fenomeen van geest beheersende programmering en de hersenimplantaten die hiervoor zouden worden gebruikt.

Het nummer leek een schaduw vooruit te werpen van de golf aan schietpartijen/“schietpartijen” op scholen die in latere jaren zou volgen, zoals Columbine, Virginia Tech, Dunblane en Sandy Hook.

Geregisseerd door David Mallet.

Depeche Mode: Enjoy The Silence (Geniet van de stilte) officiële video

Een video die net het einde miste van de jaren 1980', uitgebracht in het prille begin van 1990, komt van de Britse helden van de Synthpop Depeche Mode. Hoewel dit nummer een andere officiële video had werd voor de Franse televisie een alternatieve versie opgenomen waar de band het nummer uitvoert op het dak van de Zuidelijke Toren van het World Trade Center in Manhattan. Op een gegeven moment zingt Dave Gahan de tekst “kom binnengestormd, mijn kleine wereld in.” De torens zouden er nog een kleine 11 en een half jaar staan.

Het lijkt dat YouTube alle kopieën van deze versie heeft verwijderd op grond van “schending van kopierecht.” Ik ben er zeker van dat dit de enige reden is en dat het verder niets te maken heeft met feit dat waarheidszoekers zich nu vol op dit soort onderwerpen storten en een aantal lastige vragen stellen. De video is op Vimeo nog te zien via [deze](#) link. (De video is verwijderd van Vimeo vanwege kopierechtschending, vreemd genoeg wel gewoon op YouTube, waartoe de link leidt, vert.)

Thomas Dolby: Hyperactive (Hyperactief)

Suggestief verwijzend naar geestbeheersing met tekst als “en ze klooiën met mijn hoofd... scheuren me aan stukken.” Elementen van hypnose, triggers voor geestbeheersing en de immer aanwezige dualiteit in zwart wit zijn allemaal aanwezig, waar Thomas Dolby ook nog verschijnt als een griezelige buikspreekpop, een verwijzing naar dissociatie.

Geregisseerd door Daniel Kleinman.

Mr. Mister: Is It Love? (Is het liefde?)

Deze video werd gefilmd in wat lijkt op een Rothschild-stijl landhuis, maar het blijkt Greystone Mansion and Park te zijn in Beverly Hills, en werd ogenschijnlijk gesponsord door het merk Vidal Sassoon.

Het bevat zo'n beetje alles wat je mag verwachten van een weekendje bij de “eilte.” De band voert het nummer uit binnen een Maçonnieke aankleding en – je gelooft het echt niet – een zwart wit geblokte vloer!!! Het belangrijkste vrouwelijke karakter vertoont tekenen van een slaaf onder *Stepford Wives* stijl geestbeheersing en er zijn verwijzingen naar een dissociatieve droomstaat, trauma en ritueel offer. Een gewone dag op kantoor, niks aan de hand.

“Paul McCartney” (zo staat het hier) & Stevie Wonder: *Ebony And Ivory* (Ebbenhout en ivoor)

Zwart wit dualiteit; meervoudige/versplinterde persoonlijkheden.

Geregisseerd door Barry Myers.

Michael Jackson: *Beat It* (Donder op/Ruk je af)

Een volledige analyse komt van onderzoeker Lenon Honor in [deze](#) video (blijkbaar werd deze analyse niet bepaald op prijs gesteld, nagenoeg alle sporen zijn verdwenen. [Dit](#) kon ik nog wel vinden, de links naar YouTube zijn dood, 3 van de 7 delen zijn nog wel te zien via de links naar Daily Motion, vert.) die demonstreert dat hier een groepsmasturbatie door mannen wordt verbeeld. (De titel, zo lijkt het, was niet per ongeluk.)

Geregisseerd door Bob Giraldi.

Strawberry Switchblade: *Since Yesterday* (Sinds gisteren)

Bevat gekleurde stippen van het type dat is bericht door slachtoffers van geestbeheersing als activering. (Gezegd wordt dat een vrouw werd gezien in een jurk met stippen die de plek verliet waar naar verluidt Sirhan Sirhan in 1968 senator Robert Kennedy doodschoot. Kinderentertainer bij de BBC Justin Fletcher draagt in zijn rol als “Mr. Tumble” in zijn programma voor kleuters een tas met hetzelfde motief. Ook is Fletcher op foto's te zien waar hij het bekende “666” gebaar toont.)

Op een bepaald moment veranderen de stippen achter de meisjes in Mickey Mouse-oren. Tijdens een interview uit 2002 vertelde Rose McDowall van de groep dat frontman van Soft Cell Marc Almond op haar landgoed werd ingewijd in Anton La Vey's Kerk van Satan:

“...Boyd Rice initieerde Marc Almond in de Satanskerk in een kleine grot, slechts een klein stukje verderop... Ik denk niet dat de huisbaas dat op prijs zou stellen!”

Boyd Rice is een Amerikaanse experimenteel/geluidsmuzikant en een trots sociaal Darwinist (een uitdrukking van Satanisme) die Barbiepoppen verzamelt, wat symbolen zijn van dissociatieve geestbeheersingsprogrammering. Rose verklaarde dat haar interpretatie van de Satanskerk was dat het alleen maar ging om zonder zorgen te doen wat je wilt, en dat het uiteindelijk allemaal onschuldig en leuk was.

(Als mijn lezers me ondertussen nog wat tussenbeide's permitteren, in 1989 vormde Dave Ball, die naast Marc Almond deel uitmaakte van Soft Cell, de dansmuziekact The Grid, samen met Richard Norris. Het jaar daarop bracht het paar het nummer *Origins Of Dance* uit, met een gastoptreden van LSD-goeroe (en werkzaam voor de CIA) Timothy Leary, net op het moment dat de Britse ecstasycultuur vol op stoom was gekomen voor een nieuwe generatie kneedbare jongeren. In 1994 kwam The Grid met het album *Evolver* met daarop het nummer *Golden Dawn* (Gouden Dageraad), een schijnbare hommage aan de voormalig leider van deze occulte mysterieschool, de immer aanwezige Aleister Crowley. Eén van de latere singles van The Grid was *Diabolo*, het Spaanse woord voor “duivel,” uit 1995.)

Geregisseerd door Tim Pope.

Dead Or Alive: *You Spin Me Round* (Je draait me in de rondte)

Androgynie; één oog beeltenissen; verwijzingen naar de Hindoegod Vishnu. Zie het aankomende stukje over Kylie Minogue voor meer over “draaien in de rondte”).

Frontman Pete Burns, wiens vader een legersoldaat was en zijn moeder Joodse, was jarenlang de belichaming van Transgenderisme en werd vroeger gekenmerkt door het dragen van een ooglapje. In een even bizar “toeval” als George Michael die zingt “laatste Kerst gaf ik je mijn hart,” om vervolgens te overlijden aan een hartaanval op Kerstdag, in een nummer van Dead Or Alive's tweede album *Youthquake*

(Jongerenbeving) zingt Pete Burns “Breng me naar de dokter, mijn hart gaat boem boem boem boem” om vervolgens te overlijden, aldus bericht, aan een hartaanval en deel werd van de lijst van beroemdheden die in 2016 overleden, op 57-jarige leeftijd.

Geregisseerd door Vaughan Arnell.

Dead Or Alive: In Too Deep (Te zeer betrokken)

Zie hierboven, plus vis/mens hybriden.

Murray Head: One Night In Bangkok (Eén nacht in Bangkok)

Nog meer streken op een schaakbord zwart witte vloer. Hier is een redelijk geloofwaardig excuus voor, gezien het nummer afkomstig is uit de musical *Chess* (Schaak) en de karakters dienen te spelen op een enorm schaakbord. Maar het is hoe dan ook een voortzetting van een bekend thema.

Geregisseerd door David G Hillier.

Toni Basil: Over My Head (Boven mijn hoofd)

Dissociatie; meervoudige persoonlijkheden; veranderde realiteit, droomstaat; zwart wit dualiteit (designs als trigger voor geestbeheersing). Basil was voornamelijk een danschoreograaf en acteerde in een handvol films waarvan de bekendste de klassieker van de tegencultuur *Easy Rider* was.

Geregisseerd door Toni Basil en Michelle Simmons.

Laura Branigan: Self Control (Zelfbeheersing)

Deze verdient eigenlijk zijn eigen verslag, en kreeg die ook van *Vigilant Citizen* (zie de link aan het einde). De video werd geregisseerd door William Friedkin, bekend van *The Exorcist*, en is het meest openlijke exposé van ritueel misbruik en geestbeheersing door de “elite” die je maar kunt bedenken, tot *Eyes Wide Shut* zo'n 15 jaar later veel van dezelfde visuele motieven gebruikte.

Branigan overleed plotseling op 47-jarige leeftijd in 2004, naar bericht door een hersenbloeding. Verder werd in de media bericht dat ze al weken last had van hoofdpijn.

Sinead O' Connor: Troy

Deze debuutvideo uit 1987 zit vol subtiele hints betreffende geestbeheersing. Sinead heeft door de jaren heen openlijk gesproken over haar problemen met haar mentale gezondheid en zich uitermate uitgesproken over corruptie binnen het Establishment. Haar onthullingen over pedoseksualiteit binnen de Katholieke Kerk doen denken aan Michael Jackson, Prince en George Michael die “off script” gingen in latere jaren. Het geschoren hoofd waarmee ze altijd te zien was is ook een motief dat nauw geassocieerd wordt met programmering.

Geregisseerd door John Maybury.

Kylie Minogue

Een artiest die later in de jaren 1980' opkwam, maar waarvan de belangrijkste video's komen van een aantal jaren later is Kylie. Het meest gepromote imago is nauw verbonden met het “seksbom” uiterlijk dat door de hele entertainmentindustrie veel voorkomt. Dit is een aspect van Bèta-programmering waar seksslaven worden gekenmerkt door designs met dierenhuidprint, een vertegenwoordiging van hun seksuele, dierlijke aard die wordt uitgebuit. (Op deze dynamiek werd gezinspeeld door Robin Thicke's video bij [Blurred Lines](#) [Vervaagde lijnen] en zijn tekstregel “ik probeerde je te temmen, maar je bent een beest, schatje, het is je aard”). En verwijst de titel van het nummer naar een vervagen van de lijnen tussen realiteit en dissociatie van de geest?

De zoekopdracht in Google "[Kylie Minogue animal print](#)" levert een mooie beloning op in dit opzicht. Net als wanneer je de naam Kylie vervangt door die van [Madonna](#).

Drie songs van Kylie roepen aspecten op van op trauma gebaseerde beheersing van de geest. Slachtoffers hebben vaak gesproken van ronddraaiende, duizelingwekkende sensaties wanneer ze zich dissociëren van de werkelijkheid, waar elektroshock wordt gebruikt als onderdeel van de programmering. Werden deze factoren met een morbide ironie overgedragen in haar nummers [Spinning Around](#) (Ronddraaien) en [Shocked](#) (Geschokt)?

Ook worden hersenimplantaten en microchips gebruikt. (Weet je nog, "collega seksbom" Britney Spears die sprak van "die dingen uit mijn hoofd halen" tijdens haar fameuze hoofdscheerincident?) De hit waarmee Kylie in 2000 haar comeback maakte heette [Can't Get You Out Of My Head](#) (Krijg je niet uit mijn hoofd), waarvan de video een futuristisch landschap laat zien met dansende Stepford Wives stijl robots. Kylie zelf raakt gedissocieerd en robotachtig.

Can't Get You Out Of My Head werd geregisseerd door Dawn Shadforth.

Dan tot slot nog terug naar 1988. In de door Chris Langman geregisseerde video bij Kylie's uitvoering van [Locomotion](#) zie je haar en haar dansende partners ronddraaien op – je raadt het al – een zwart wit geblokte vloer. (Aan alle videogregisseurs – andere designs voor vloeren zijn eventueel beschikbaar.)

We zouden kunnen stellen dat het niet zo is dat ons al die tijd niet werd verteld waar we al die jaren eigenlijk naar hebben zitten kijken.

Howard Jones

Maar om dit deel te eindigen met een positieve noot, voordat ik ervan wordt beschuldigd te lang te zwelgen in het duistere – de gedachte alleen al – een artiest waarvan ik gedurende de jaren 1980' de muziek oplepelde maar van wie ik de teksten pas in de afgelopen jaren ben gaan waarderen is de Engelse soloartiest in Synthpop Howard Jones.

Hoewel de reeks van hits die hij scoorde tussen 1983 en 1985 aan het oppervlak niets meer leken dan hitlijstvriendelijke popdeuntjes met pakkende stukjes, een nadere kijk op zijn teksten onthult dat een aantal diep filosofische boodschappen werd verstopt om binnen te sluipen in de psyche van de luisteraar. Het bleek dat veel van de teksten voor zijn doorbraakalbum *Human's Lib* (Bevrijding van de mens) feitelijk werden geschreven door een beoefenaar van het Boeddhisme genaamd Bill Bryant, die iets van een mentor werd voor Jones. Later vervreemde het stel echter van elkaar, en Jones heeft Bryant sindsdien nooit publiekelijke erkenning gegeven voor zijn invloed op hem.

Hoe het ook zij, de debuutsingle van Jones, [New Song](#), sprak van de triomfen van de individualiteit – het afwerpen van de geestelijke ketenen en zich niet laten leiden door wat iedereen denkt. [Pearl In The Shell](#) (Parel in de schelp) stelde dat "de angst voortduurt," verwijzend naar een soort gemeenschappelijke geestbeheersing. Het nummer [Assault And Battery](#) (Mishandeling) was een ontvullend commentaar op de hypocrisie van carnisme.

Howards echte pareltje was echter de single [Hide And Seek](#) (Verstopperje spelen) uit 1984. Hierin sprak hij van een goddelijke Schepper die Zich wilde uitdrukken middels Alle Mogelijkheid, en daarom de aardse sfeer creëerde en Zichzelf opsplijste in individuele deeltjes bewustzijn die hun ware aard vergeten (verstoppen) om hier te komen om hun levenslessen te leren (vinden).

Dat is even andere koek dan [Agadoo](#).

*

Bronnen

[Daily Mail: Vader Adam Ant nu betrokken in onderzoek VIP kindermisbruik: Alfred Leslie Goddard werd](#)

[bijna 30 jaar geleden opgesloten wegens misbruik van weggelopen jongens](#)

[De transformatie van Stewart Goddard naar Adam Ant](#)

[The Telegraph: Adam Ant op psychiatrische afdeling na dreigen met een wapen](#)

[Vigilant Citizen: Analyse video Self Control van Laura Branigan](#)

[Lenon Honors analyse van de video Beat It van Michael Jackson](#) (wat er nog van over is, vert.)

[Illuminati Watcher: Analyse van Blurred Lines van Robin Thicke](#)

[Miles W Mathis: Analyse van Blurred Lines van Robin Thicke](#)

[Analyse van occulte aspecten in de video Wild Boys van Duran Duran](#) (Bij het controleren van de link bleek betreffende site zijn beveiligingscertificaat niet op orde te hebben. [Wayback Machine](#) heeft pagina niet in archief, vert.)

[Culture Club: Achter de video's](#)

[Volledig interview Strawberry Switchblade naar onderwerp](#)

[Dazed Digital: Het verhaal achter de video Cloudbusting van Kate Bush](#)

[Daily Mail: Ik ben de man met het kind in zijn ogen: Eerste vriendje Kate Bush onthult dat hij de geheime inspiratiebron voor de klassieker was](#)

[De geheimzinnige teksten van Howard Jones \(en William Bryant\)](#)

[Tekst van Howard Jones' Hide And Seek](#)

Hoofdstuk 11

Het laatste hoofdstuk... wacht om te worden geschreven

De generatie die deze woorden leest is de generatie die zal beslissen of de mensheid zijn grootste kans zal aangrijpen of zijn ergste nachtmerrie zal ondergaan. Wat zal de keuze zijn?

*“Heb jij het gezicht van de stad veranderd?
Iets veranderd in de wereld die je aantrof?
Of heb je alle waarschuwingen in acht genomen,
De borden gelezen, niet op het gras gelopen?
Ging je aan de kant op de stoep, alleen maar om de beteren voorbij te laten?
Heb je geleerd je mond te houden? Werd je gezien maar niet gehoord?
Heb je geleerd gehoorzaam te zijn en op commando op te springen?*

*Heb je antwoorden geëist?
Het “wie” en het “wat,” de reden “waarom?”
Heb je ooit vragen gesteld bij hoe het eraan toe gaat?*

*Deed je een stap opzij om anderen eerst te laten kiezen
En nam jij genoeg met een tweede keuze?
Liet jij hen de koffie afromen om de rest aan jou te geven?
Nam je genoeg met rommel, en vond je dat het OK was
Dat zij je links en rechts bestalen zonder dat je weerstand bood?"*

Ewan MacColl & Peggy Seeger: The Ballad Of Accounting (De ballade van verantwoording) (1964)

*"Het is zwaar.
Makkelijk?
Dat is geen optie.
Het is zwaar.
Het leven.
Het leven is zwaar.
Je zult door dingen gaan en terwijl je er doorheen gaat zul je niet begrijpen waarom het je overkomt.
Maar nadat je erdoor bent gegaan kijk je terug en zegt 'Oh, nu begrijp ik waarom ik die les nodig had.'
En je kijkt ernaar en je omarmt wat er ook maar op je pad komt.
Loop er niet van weg. Ga erop af!
Probeer je niet te verstoppen zoals de meeste mensen doen.
Weet je, de meeste mensen willen het makkelijk.
Maar, zie je, zo gewonnen, zo wat?
Zo geronnen!"*

Uit de sketch Soapbox (Zeepkist) van Apollo Brown Skyzoo's LP The Easy Truth (De makkelijke waarheid) (2016)

"Het leven is het grote Spel dat iedereen spelen moet. Er zijn geen toeschouwers... Het leven is de rauwe wetenschap van Godsrealisatie. En, net als in elk spel, moeten er regels en voorschriften zijn, principes en codes... Welkom in het Spel."

Gensu Dean & Wise Intelligent featuring Hakhem U L Allah: Life (Leven) (sketch uit 2017)

*"Als ik deze dag zou sterven,
Want het is niet de bedoeling om op aarde te blijven..."*

Whitney Houston: Your Love Is My Love (Jou liefde is mijn liefde) (1998)

Na een bezoek aan dergelijk duistere en gevaarlijke onderwerpen als geestbeheersing, sociale sturing, kwaadaardige geluidsfrequenties en subversieve occulte invloeden, zullen de lezers misschien verbaasd zijn over de weg die het boek nu inslaat – een beetje als kijken naar een film in een bepaald genre waarvan aan het einde de aard veranderd.

Ikzelf – en elke andere onderzoeker – kan dagen aan een stuk een opsomming geven van de problemen waarin de mensheid verkeert en van de gebruikte methoden om dit tot stand te brengen. Hoewel het zeker mensen de gelegenheid geeft om de tegen hen gebruikte tactieken te doorgronden – en de keuze uit vrije wil te maken om zich van deze heerschappij te ontdoen – de oplossingen waar de mensheid zich uiteindelijk mee dient te verbinden liggen voorbij de fysieke sfeer. Alleen wanneer we zaken benaderen vanuit deze basis kan langdurige en verreikende verandering worden bereikt. En het kan echt. Zoals alles in de Schepping is het

een keuze.

In het eerdere boek heb ik aandacht besteed aan het eeuwige en universele concept van Natuurlijke Wet (of welke naam iemand het ook wil geven). De mens blijft gebonden aan deze onontkoombare dynamiek, of iemand dat leuk vindt of niet, het gelooft of niet, of er voor kiest er gewoon niet naar te kijken. Dit maakt allemaal niet uit. Het blijft de Waarheid, en hoe dan ook blijven we gebonden aan haar grondbeginselen.

Uiteindelijk krijgt een gemeenschap wat deze verdient, dus het feit dat we muziekindustrie hebben waar het *zou* moeten gaan om vrijegeestige creativiteit en plezier, maar die op bestuursniveau in feite wordt beheerst door een klasse van duister occulte priesters, betekent dat de mensheid – als geheel – heeft toegelaten dat zaken zo ernstig zijn geworden vanwege haar gebrek aan spirituele Zorg.

Om dezelfde reden leven we in een realiteit waar we worden overheerst door een kwade macht waar pedoseksuelen in machtsposities ongestraft hun gang kunnen gaan, waar bankiers ons gevangen houden in slavernij met denkbeeldig “geld” dat nooit bestond, en waar elke dag dieren allerlei soorten onuitsprekelijk leed ondergaan. Indien het element van Zorg aanwezig was geweest, gepaard gaand met een diep begrip van de manier waarop spirituele wetten werken, dan zou een situatie als deze nooit hebben kunnen ontstaan; dit kan slecht worden tegengegaan door een samenleving die is geworteld in moraliteit.

Eerste divisie: Aanvallers

Het begint duidelijk te worden dat er in de wereld van nu drie hoofdgroepen van mensen zijn wat betreft waar het bewustzijn van de mensheid zich werkelijk bevindt.

Een centrale leerstelling van de al eerder genoemde Vijf Procent Natie (of de Vijf Procenters van Allah) is dat de wereldbevolking is verdeeld in drie groepen in termen van bewuste verlichting; 85% is onwetend aangaande alle Waarheid; een controlerende 10% wil werkelijke waarheid voor zichzelf houden om een tactisch voordeel te behouden over de rest van de mensheid, en de overige vijf procent zijn de “arme rechtschape onderwijzers” die de waarheid kennen en pogen de 85% te verlichten. Deze dynamiek was de basis voor het nummer van Brand Nubian uit 1992 met een gastoptreden van dominee Louis Farrahan, *The Meaning Of The Five Percent* (De betekenis van de vijf procent).

Ik heb mijn eigen kijk op deze dynamiek en de betrokken percentages.

Om mee te beginnen zijn er degenen die zichzelf graag zien als de “elite” klasse. In aantallen is dit de kleinste groep van de drie. Dit zijn individuen met een diepgaand begrip van het occulte – kennis van de menselijke psyche en hoe deze functioneert en hoe deze op zijn beurt interesseert met de rest van de Schepping. Deze lieden hebben de aard van realiteit bestudeerd en begrijpen hoe bewustzijn – en de toegepaste Wil van het individu – kunnen bijdragen aan het vormen van de realiteit die zowel op individueel als collectief niveau wordt ervaren, indien op juiste wijze toegepast.

Helaas voor alle anderen is deze groep niet uit op het verheffen en vooruit helpen van de gehele mensheid. Zij dienen niet de Schepping en de kracht die de meesten zouden omschrijven als “God.” Zij zijn verzwolgen door hun ego-bewustzijn en zien zichzelf als “goden” en derhalve superieur aan degenen die niet tot hun kring behoren.

Dit is wat ligt aan de wortel van Satanisme dat, in meest brede zin, *niet* gaat om een entiteit die “de Duivel” heet of ronddanst in gewaden, kippen offerend om drie uur 's ochtends, maar verwijst naar absolute dienstbaarheid aan het zelf. De naam “satanisme” komt uit het Hebreeuws (*shatain* in het Arabisch) en betekent “tegenstander” of “vijand.” Dit insinueert dat men zich stelt tegenover de ene ware Schepper, en de moraliteit van Natuurlijke Wet. Het houdt staande dat het individu mag beslissen over zijn of haar eigen interpretatie van goed en slecht, dat ieders kijk hierop even waardevol is als die van ieder ander, en dat niets er toe doet behalve het tevreden stellen van de eigen wensen en verlangens. Ook gekend bij de naam “moreel relativisme.”

De “elites” die tot deze groep behoren geloven dat slechts hun eigen soort het zich meester maken van occulte kennis waardig is en gaan heel ver om waarheden voor zichzelf te houden of te vervormen voor

degenen buiten hun cirkel. De arrogantie van de groep is zo diepgeworteld dat ze denken binnen niet al te lange tijd een manier te vinden om de fysieke dood te ontlopen door zich onsterfelijk te maken, dit is waar de krankzinnigheid van Transhumanisme en futurisme ligt, met het idee dat mensen in staat zullen zijn om hun bewustzijn in een computer te laden om later te worden “gedownload” in een nieuw lichaam. Dit verklaart hun obsessie met deze methoden, en waarom verbeeldingen hiervan zo regelmatig worden gecodeerd in muziekvideo's en dergelijke.

De meesten binnen deze groep zijn primaire of secundaire psychopaten en zijn systematisch gefokt zo te zijn. Hun menselijkheid en empathie naar anderen toe is verwijderd, meestal door te zijn onderworpen aan geestbeheersing of Satanisch Ritueel Misbruik (SRA) vanaf zeer jonge leeftijd. Dan blijven ze geestelijk ziek, spiritueel gecorrumpeerd en iets van een minder dan evenwichtig, authentiek mens.

Alleen iemand in deze geestesgesteldheid zou de activiteiten kunnen ontplooiën zoals deze groep doet – het manipuleren van oorlogen, het opzetten van valse vlagoperaties, gespeelde “terroristische aanvallen,” het bedenken van de kankerindustrie, het vestigen van de gruwelen van de vleesindustrie, en zo veel meer – zonder zodanig last te hebben van een geweten dat er deel van uit te blijven maken niet meer mogelijk is.

Tweede Divisie: Verdedigers

De tweede groep neemt dagelijks in aantallen toe en is de werkelijke vijand van de eerste. Dit zijn individuen die allemaal tot hetzelfde begrip komen aangaande de aard van het zelf en realiteit, onze werkelijke kracht wanneer onze Wil is betrokken, en onze ingeboren verbondenheid met de Schepping. Als een gevolg van internet worden deze waarheden, opzettelijk weggehouden van de massa's, nu breed begrepen. Het wereldwijd web werd in eerste instantie ontwikkeld als een gereedschap voor het verzamelen van gegevens voor de “elite,” maar ik zou zeggen dat dit hun grootste tactische fout ooit was en dat het in hun gezicht is ontploft, in de zin van hoe het publiek het zich heeft toegeëigend voor het snel en breed verspreiden van bekrachtigende informatie.

Zonder het bestaan van internet zou dit boek er niet zijn geweest, want ik zou persoonlijk geen toegang hebben gehad tot alle informatie die het bevat. De heersers zullen niet in staat zijn om internet af te sluiten, of zelfs maar wereldwijd beperkingen opleggen wat het gebruik betreft – hoezeer ze dat ook zouden willen – zonder een enorme weerstand vanuit het publiek. Er zijn niet veel dingen die naar mijn mening in staat zijn om de massa's te bewegen uit hun passiviteit en richting een revolutie... maar dit is er één. De generaties die momenteel de wereld bevolken zijn bevoorrecht toegang te hebben tot informatie op een niet eerder geziene schaal in de menselijke geschiedenis, en de mogelijkheden die dit biedt voor de evolutie van de ziel door het zich eigen maken van deze grote waarheden zijn werkelijk enorm.

In elk geval is het de vrije wil van het bewustzijn van het individu geweest dat hem of haar aan heeft aangezet tot het omarmen van de waarheden waartoe men toegang kreeg; voor hetzelfde geld had men er voor kunnen kiezen ze te negeren (zie groep 3 hieronder). Zoals de onderzoeker Crow777 schreef in zijn online artikel *Werd wakker, stond op, hoorde de liedjes in mijn hoofd*:

“De waarheid doet pijn – in het begin. Zoals met alles, vanaf het moment dat je kennis hebt genomen van deze wetenschap kun je het aanvaarden en beginnen met het begrijpen van realiteit, of je kunt het negeren en verder gaan zoals je altijd deed. Het komt neer op kiezen om in je isolement te blijven of ervoor te kiezen je huidige situatie te veranderen. Uiteindelijk kan het controlesysteem worden gezien als een gevangenis, maar meer precies is het een gevangenis voor je geest. Wanneer je je daar bewust van wordt kun je beginnen met het zoeken naar vrijheid.”

Het spreekwoord “Waar een wil is, is een weg” is er niet voor niets.

De mensen uit deze groep zijn *niet* geobsedeerd met het verkrijgen van heerschappij en macht over hun medemensen en hebben een werkende, natuurlijke staat van empathie, compassie en geweten. Hoewel sommigen ervoor kiezen de informatie voor hun eigen bekrachtiging te houden zullen de meesten onder hen – nadat ze dit nieuwe begrip hebben verworven – zich geroepen voelen te proberen zoveel mogelijk mensen te bereiken met wat ze hebben geleerd. Een algemene kritiek op geheime genootschappen en groepen van mysteriescholen is dat ze proberen kennis voor zichzelf te houden en weg van de “goddeloze” massa, die zij

zien als onwaardig deze te ontvangen. Waarheid is een geschenk van de Schepping voor de *gehele* mensheid. De Waarheid te begrijpen is het *recht* van elk individu, en *niemand* heeft het recht haar opzettelijk te verbergen voor anderen.

Met Waarheid komt verantwoordelijkheid, en een individu dat zich dit nieuwe begrip betreffende de aard van deze realiteit eigen maakt neemt daarmee ook de *verplichting* op zich die waarheid zo ver mogelijk te verspreiden. Nooit met dwang, maar door welke methode men ook maar bruikbaar vindt om anderen uit te nodigen – uit vrije wil – hetzelfde begrip te omarmen.

Vele honderdduizenden leven nu naar deze leerstelling. Dit proces verklaart de fenomenale groei in menselijk bewustzijn die momenteel plaatsvindt (hoewel nergens zodanig snel als nodig is), naast de frontale aanval door een wanhopig controlesysteem, dat momenteel elke methode uit de kast haalt die hen maar ter beschikking staat om deze ontwikkeling te stuiten en de massa's in onwetendheid te houden.

Derde Divisie: Dwalers

De derde groep is veruit de grootste en bevindt zich in het vizier van beide andere. Deze groep beslaat de overgrote meerderheid van de mensheid. Zij zitten “gevangen in de Matrix” zoals men wel zegt in de waarheidsgemeenschap – leven in een illusoire wereld die systematisch zo is gevormd door de heersers van de “elite,” zonder in de gaten te hebben dat er iets goed mis is.

Tenzij we worden geboren in de wereld van de “elite” is dit de groep waarin we terechtkomen wanneer we deze realiteit binnenkomen. Door middel van programmering die begint vanaf het moment dat we de baarmoeder verlaten – door de indoctrinatie van het “onderwijssysteem” (dat slechts de versie van het Establishment leert) en middels entertainment, popcultuur en een berekend bedrieglijke mainstream media – zijn we geconditioneerd de krankzinnigheid van deze wereld en hoe dit is verlopen gedurende duizenden jaren als “normaal” te zien.

Als een enorme kudde wordt ons geleerd dat oorlogen, dood en lijden noodzakelijk zijn en “hoe die dingen eenmaal gaan.” Ons wordt geleerd dat we een entiteit nodig hebben als “overheid” (wat letterlijke “geestbeheersing” betekent als je goed naar het woord kijkt) om ons te vertellen wat we wel en niet mogen doen, en ons te straffen wanneer we ongehoorzaam zijn aan hun dictaten, omdat we niet in staat zijn zonder hun instructie onze gemeenschappen te organiseren. Ons wordt geleerd dat het “normaal” is dat miljarden en miljarden dieren een angstwekkend en bruto einde aan hun leven moeten kennen in slachthuizen en dat het eten van hun lijken “normaal” is en we niet kunnen leven zonder. (Dat kunnen we wel.)

Ons wordt geleerd dat er geen andere manier is om een financieel systeem te handhaven dan middels kartels van private bankiers die “geld” uit het niets tevoorschijn toveren om vervolgens iedereen rente te laten betalen voor het gebruik ervan.

Ons wordt geleerd dat de miljoenen die elk jaar overlijden aan kanker gewoon een kwestie is van “zo gaan die dingen,” en dat de wrede en grove bestraling en de “medicijnen” (die feitelijk zelf kanker veroorzaken) de enige manieren zijn om het te behandelen omdat de natuurlijke, op planten gebaseerde remedies die ons door de Schepping zijn gegeven “pseudowetenschap” zijn. Dat *moet* wel zo zijn, want dat is wat een clubje mannen in witte jassen met letters achter hun namen die hebben gestudeerd aan prestigieuze scholen, en dus veel slimmer moeten zijn dan wij, ons vertellen.

Ons wordt geleerd dat de hele week werken en 50 jaar lang belasting betalen, alleen maar om ons te kunnen veroorloven te wonen op de plek die we ons thuis noemen (maar waar we slechts weinig tijd doorbrengen omdat we zo druk zijn met het verdienen van geld), en een karrenvracht “rommel” te kopen van een aantal grote bedrijven waar ook weer belasting over moet worden betaald – en het grootbrengen van nieuwe generaties om volwassen te worden en precies hetzelfde te doen – het uiteindelijke doel van het leven is. Dan, op een dag, zullen we sterven en verdwijnen in de vergetelheid (en de nabestaanden moeten daar nog wat meer belasting over betalen) en dat was het dan. Dat was je leven. Bedankt voor het komen. Doe de deur dicht als je weggaat.

Slag van de zielen

De eerste groep heeft niets dan een vernietigende minachting voor degenen die deel uitmaken van de massa's. Ze zien hen als basaal en goddeloos, en dat ze de spirituele duisternis waarin ze verkeren volkomen verdienen. Zoals onthult door spreker, onderzoeker en activist Mark Passio, zelf een voormalig lid van Satanische groeperingen tot hij losbrak en het tot zijn missie maakte om bevrijdende waarheden te delen met de wereld, verwijzen de duistere occultisten naar het algemeen publiek als de “niet begonnenen” of “de doden.” Ze worden gezien als niets meer dan robots van vlees – een wandelende dode die zo verloren is in zijn of haar onwetendheid en ver verwijderd van kennis van hun ware spirituele natuur, dat ze nog niet eens zijn begonnen met hun eerste stapjes richting ware kennis.

En dit is de toestand waarin de weinige “elite” heersers, werkend door hun netwerken en groepen, de mensheid geworteld willen houden. Zij plukken de vruchten van de fysieke, mentale en spirituele slavernij van de massa's. Ze hebben grote aantallen mensen nodig om hun industrieën gaande te houden en voor het genereren van (denkbeeldige) winsten die slechts een paar duizend van hen in een positie van voorrecht en overvloed houden en de rest van ons in contractuele schuldslavernij.

Grote aantallen mensen die “zich bewust worden” van hun ware spirituele aard – als individuele aspecten van de Schepping met een oneindige macht om de realiteit te vormen die we allemaal willen ervaren – is de grootste nachtmerrie van het controlesysteem. Zoals de grote wijlen komiek George Carlin zo scherpzinnig observeerde: “Ze willen geen goed geïnformeerde, goed opgeleide mensen die in staat zijn kritisch na te denken. Dat is niet waar hun interesse ligt.”

Het laatste wat de heersers willen is dat miljoenen komen tot een diep begrip van Natuurlijke Wet en de Wet van Oorzaak en Gevolg – dat de gevolgen van de gedachten, emoties en handelingen die mensen de wereld insturen bij hen terugkomen, en dat wanneer een samenleving is gemanipuleerd om een satanische levenshouding aan te nemen waarin ze zichzelf en hun eigen behoeften plaatsen boven het grotere goed van de mensheid, de *hele* gemeenschap in het dagelijks leven de gevolgen zal ondergaan van een dergelijk bewustzijn.

Dood, lijden, ellende, onrechtvaardigheid, immoraliteit. Klinkt bekend? Het is onfortuinlijk dat degenen die *wel* hun persoonlijke verantwoordelijkheid nemen spirituele waarheden te begrijpen en toe te passen in hun eigen leven, toch de wrange vruchten moeten plukken van de collectieve gevolgen van een samenleving waar dit voor de meesten niet geldt en die ervoor zorgt dat de negatieve resultaten van hun onwetendheid door allen wordt ervaren. Dit proces doet denken aan het aloude spreekwoord “geen mens is een eiland,” en dat uiteindelijk de gehele mensheid is verbonden.

De andere kant is echter dat, *mocht* dezelfde gemeenschap als geheel tot een dieper begrip komen, indien we onze gedachten, emoties en handelen zouden inzetten voor het in ere houden van de spirituele rechten van allen, de *hele* gemeenschap *daarvan* de resultaten zal ondervinden. Dat is werkelijk de laatste waarheid waarvan een macht van kwaadwillende heersers wil dat deze door hun menselijke prooi diep wordt ingenomen, en het verklaart de enorme moeite die ze zich getroosten om mensen dom en mak te houden door de vele methoden die ze gebruiken – van hersens etende toevoegingen in voedsel en drank zoals Aspartaam, tot de niet zichtbare oceaan van onnatuurlijke draadloze, microgolf en elektromagnetische frequenties waar we nu in baden, tot chemtrails, tot de achterlijke en geest zuigende TV, film en popmuziek – en alles daar tussenin.

Ik ben dieper op deze dynamiek ingegaan in het laatste hoofdstuk van *Muzikale Waarheid Deel 1* en meen dat het op zijn plaats is een commentaar van Mark Passio nog eens te herhalen om te helpen het punt kracht bij te zetten:

“De oplossing is zo simpel. Altijd geweest. Behandel anderen niet zoals je zelf niet behandeld wilt worden. Stel het zo en het wordt volledig ondubbelzinnig, en zo eenvoudig dat een kind het kan begrijpen.

Jij wilt niet geschaad worden, opgelicht, bestolen, verkracht, je rechten ontnomen? Doe dat dan ook anderen niet aan. Punt. Klaar! Het is zo simpel dat het bijna stom is, luitjes. Het kan niet simpeler dan dat, en toch heeft de mensheid bewezen dat we er nog steeds niets van snappen, we begrijpen er

nog helemaal niets van, en zo vragen we om het lijden en de dood die voortkomen uit de weigering naar dit eenvoudige principe te leven.”

Mijn eigen kijk op deze concepten werd verder verwoord door de onderzoeker en spiritueel geleerde Marty Leeds toen hij te gast was bij Greg Carlwoods *The Higerside Chats* in januari 2017:

“De Grote Schepper, de Grote Geest... maakte deze aarde niet om een hel te zijn! De mens is naar mijn mening hier geplaatst, en ons werden gradaties van ervaringen gegeven om onze vrije wil en soevereiniteit te gebruiken om dit spectrum van realiteit te doorleven...”

Dus elke seconde van elke dag wordt ons de keuze geboden tussen de extremen van goed en slecht. En we moeten proberen de balans te vinden. Daarom denk ik dat het centraliseren van het zelf (niet het gericht zijn op het zelf) is waar het drama van de mens uiteindelijk om draait.

Gooi alle cijfers weg, vergeet alle talen, flikker alle Bijbels weg, alle Korans, al die shit. Uiteindelijk, wanneer we de drempel van de dood over zijn, wordt ons hart gewogen. Hoe lichter je hart, dat zal er toe doen. En voor mij is dat het ware ervaren van God.”

De laatste tralies van de gevangenis

Zoals het overleven van de eerste groep afhangt van het in deze staat van spirituele gevangenschap houden van de derde groep, zo is de enige hoop voor de tweede groep – en daarmee voor de gehele mensheid – het beïnvloeden van zoveel mogelijk mensen om te ontwaken uit hun geest beheersende trance en zich naar het slagveld te begeven.

Zoals iedereen die zich ooit met dit proces heeft beziggehouden zal begrijpen – en zoals vaak is gezegd in draadjes op fora – het is niet makkelijk! Een leven lang geestbeheersing is diep geworteld, tot het punt waar het grootste deel van de wereldbevolking verkeert in een gemeenschappelijk soort Stockholmsyndroom (waar een gegijzelde sympathie ontwikkelt voor zijn gijzelnemer, vert.). Dit gaat al zo lang zo – en het enige dat mensen ooit hebben begrepen als zijnde “normaal” – dat velen zelfs zullen vechten om ervoor te zorgen dat het doorgaat en venijnig iedereen zal weerstaan die probeert hem of haar over te halen. Waarom boos worden op kwaadaardige psychopaten die de wereld tot een ware hel maken als je met hetzelfde gemak iemand die je erover vertelt weg kunt zetten als een “mafketel?” Poe, dat scheelde niks!

Het lijkt erop dat de meeste mensen niet eens beschikken over een afdoende niveau van bewustzijn dat hen toestaat zich zelfs maar een voorstelling te maken van wat voor verandering ook. En tegelijkertijd is de satanische levensinstelling die ervoor zorgt dat ze niet verder kunnen kijken dan hun eigen noden en behoeften diep en succesvol geïmplanteerd, en zijn de persoonlijke offers die wellicht nodig zijn om de menselijke samenleving te transformeren in iets beters, teveel gevraagd. Het kan daarom vaak zinloos lijken voor degenen die hebben besloten waarheden te willen doorgeven. Het kan inderdaad voelen alsof je met je hoofd tegen een betonnen muur bonkt wanneer sommigen er niets van willen weten en duidelijk hebben gekozen hun hele leven te leiden in de diepste onwetendheid.

Tijdens haar interview met mij voor de *Good Vibrations* podcastserie bood de Amerikaanse schrijfster en radiopresentatrice Sonia Barrett een aantal van haar perspectieven:

“Ik denk dat het allemaal neerkomt op de reis, de ervaring, waarvoor elk individu of levend wezen in dit leven kwam. Om de rol van een karakter te spelen zijn bepaalde ervaringen nodig... Je komt hier met een beetje meer bewustzijn, iets meer wakker, of je komt hier zoals we zeggen in een staat van slaap... En dan zijn er nog degenen die volkomen tegen de draad ingaan.

Sommigen worden geraakt door het één of ander en worden echt nieuwsgierig. En dan heb je er die je zullen stenigen voor je poging hen wakker te schudden! Ze willen er niets van weten. Het is 'maak me niet wakker, dit is de droom die ik heb, en ik wil het allemaal niet weten want het zou me weggleiden van het karakter dat ik nu ben. Als ik wakker wordt kan ik mijn rol niet meer spelen, laat me met rust!’”

Zo hopeloos als het is om bepaalde individuen te bereiken, zo zijn er anderen die *wel* open zullen staan voor nieuwe informatie die met hen resoneert, en hen wacht een nieuw pad wanneer hen de juiste aanzet wordt gegeven die ze nodig hebben. Dit is het soort mensen waar het werkelijke werk ligt. Het bereiken van een kritieke massa van de bevolking die spirituele kennis uit vrije wil omarmt en toe gaat passen is iets wat eerder vroeger dan later dient te gebeuren. De grote vraag is of degenen op het pad erin zullen slagen de rest van de mensheid te beïnvloeden zolang er nog tijd is, en voor de in toenemende mate wanhopige heersers de laatste tralies plaatsen van de Nieuwe Wereldorde-gevangenis die ze voor ons in petto hebben... en ze komen gevaarlijk dicht in de buurt bij de verwezenlijking daarvan.

Joe Atwill mijmerde over de cruciale aard van tijd als de beslissende factor tijdens aflevering 51 van de podcastserie *Unspun*:

“Echt, de hele geschiedenis hangt op dit ene moment. We bevinden ons al honderden jaren onder geestbeheersing, onder vervalste geschiedenis. De oligarchen zijn verenigd; ze hebben de media in handen, ze heersen over het financiële systeem, hebben de overheid in hun zak. Maar wat ze niet bezitten is het internet, en de amateuronderzoeker begint de geest van de bevolking te bereiken.

En we hebben een sterke zaak om te bepleiten, want zovelen beginnen te zeggen 'ja maar wacht nou even, ik wordt vergiftigd, de democratisch gekozen vertegenwoordigers lijken te werken met de banken, niet voor mij. Ik blijf elk jaar arm. Mijn gezin valt uit elkaar. Overal is porno. Wast gebeurt er in hemelsnaam?' De bevolking is sceptisch.

Dus wanneer internet nog een paar jaar open blijft denk ik echt dat ze dit niet meer kunnen stoppen.”

Het speelveld op

We hebben meer leiders nodig, niet meer volgers. Als de informatie in dit boek je heeft aangesproken en geïnspireerd, word dan zelf een onderwijzer. Het is het proces van “Each one teach one” (Iedereen geeft het aan één persoon door). Ik ben het eens met wat Mark Passio bij meer dan één gelegenheid heeft gezegd – dat de meest bevredigende respons van een toehoorder of lezer niet is: “Dank je wel voor wat je doet. Door jouw informatie begrijp ik de dingen nu zoveel beter” maar : “Dank je wel voor wat je doet. Door jouw informatie besef ik dat *ikzelf* me op het speelveld moet gaan begeven en mijn *eigen* bijdrage moet gaan leveren, en dat ga ik vanaf nu ook doen ook.” Want zolang het over wordt gelaten aan een handvol mensen zal de transformatie die nodig is niet plaatsvinden. We komen eenvoudigweg handen tekort.

Of zoals Passio het in 2017 zelf stelde tijdens zijn provocatief getitelde presentatie “Fake Ass Christians” (Nepchristenen) in Philadelphia:

“Als de zogenaamde Christenen en de zogenaamde Waarheidsbeweging hun inspanningen en middelen zouden focussen op een wereldwijde campagne voor het onderwijzen van universele, kosmische, morele Natuurlijke Wet aan iedereen... bedenk hoeveel mensen wel niet bereikt zouden kunnen worden met een boodschap van zelfverbetering, geweten en vrijheid. Dat iedereen bekend is met de Natuurlijke Wet, dat zal ons de werkelijke vrijheid schenken.”

Toen ik voor het eerst “ontwaakte” was ik naïef genoeg om te denken dat, door mijn bewustzijn te bundelen met dat van andere gelijkgestemde geesten op hetzelfde pad, we ons nog in dit leven zouden kunnen ontdoen van de ketenen van dit controlesysteem. Dronken worden en opgewonden raken door goed bedoelde intentie is een algemeen voorkomend symptoom bij degenen die voor het eerst het tipje van de sluier van de Matrix oplichten. Mijn ervaring is echter dat, naarmate de tijd voortschrijdt, er een spiritueel volwassen worden plaatsvindt en je een gevoel van sober realisme overkomt, en ik ben me gaan realiseren dat het natuurlijk veel, veel langer zal gaan duren dan de komende decennia voordat een daadwerkelijke en positieve verandering zichtbaar wordt. Het ligt veel meer voor de hand dat – *als* het zal gebeuren – er vele generaties overheen zullen gaan voordat de resultaten werkelijk voelbaar zullen zijn en kunnen worden genoten.

Voor velen maakt deze realisatie het proces van pogen een verandering teweeg te brengen binnen dit leven zinloos. Wij, degenen die nu leven, kunnen alleen maar verwachten de rest van ons leven te zwoegen, met

meer en meer obstakels die op ons pad worden geplaatst.

Voor degenen die echter kinderen hebben, het eerste dat we ons dienen te bedenken is dat het onze nakomelingen zullen zijn – die ons DNA in zich dragen en misschien precies op ons lijken – die zullen moeten leven in de nachtmerrie die is gepland voor de wereld wanneer degenen die beschikken over voldoende bewustzijn om het spel door te hebben nu niet alles op alles zetten. Wat als onze eigen voorouders de gelegenheid hadden gehad die wij nu hebben maar de kans hadden vergooid om te doen wat nodig was, uit luiheid, uit lafheid of door het gevoel “het maakt toch niets uit, dus waarom überhaupt proberen?” Wanneer wij en onze kinderen nu in een wereldwijd concentratiekamp zouden leven, recht uit Orwells *1984*, in absolute dienstbaarheid aan slavenmeesters en zonder enig uitzicht ooit los te kunnen breken – wat zouden wij dan denken over de generatie die de kans had dit te voorkomen, maar het niet deed?

In dit opzicht is een werkelijk stimulerende film om in je op te nemen *Cloud Atlas* van de gebroeders Wachowski uit 2012, hetzelfde team dat ons de *Matrix* trilogie bracht en *V For Vendetta*. (Met deze kanttekening, de Wachowski's zijn insiders van de industrie die het niet toegestaan zou zijn dergelijk grote films te maken indien ze het spel niet meespeelden, en de geslacht veranderende operatie van Larry naar Lana Wachowski lijkt direct te komen uit les 1 van het handboek voor de Transgender-agenda. Maar hoe dan ook, deze film – net als hun andere films – draagt grote spirituele waarheden over, en het feit dat dit zo is, is allemaal onderdeel van “De onthulling van de methode” (zie [Muzikale Waarheid Deel 1](#), hoofdstuk 11, vert.) waaraan de “elites” zich gebonden lijken te voelen bij het uitvoeren van hun diverse activiteiten.)

Cloud Atlas, gebaseerd op het boek van David Mitchell, vertelt het verhaal van verschillende karakters die door zes tijdlijnen reïncarneren. Het motto voor de promotie van de film was: “Een verkenning van hoe de handelingen in individuele levens een invloed hebben op elkaar in verleden, heden en toekomst, waar uit de ziel van een moordenaar een held wordt gevormd, en waar een vriendelijk gebaar eeuwen later de inspiratie vormt voor een revolutie.” Het motto lijkt te zijn geïnspireerd door het gevierde “wat we doen in het leven zal tot in de eeuwigheid doorwerken,” een citaat van de Romeinse keizer Marcus Aurelius.

De vertelling herinnert ons eraan dat de handelingen die we verkiezen te ondernemen tijdens een leven gevolgen kunnen hebben voor anderen – en zelfs voor het verloop van de menselijke geschiedenis – op een positieve dan wel negatieve manier. Als voorbeeld, het karakter dat in het eerste verhaal wordt gespeeld door Tom Hanks is een moreel gecorrumpeerde dokter die zijn patiënt, een advocaat, probeert te vergiften en te bestelen. Een paar generaties later probeert zijn ziel zijn vroegere handelingen goed te maken en wordt een klokkenluider die geheimen onthult over een niet goed functionerende kerncentrale, wat een grote bedreiging voor de mensheid is wanneer er niets aan wordt gedaan. Hij betaalt voor zijn goede daden met zijn leven wanneer hij door zijn tegenstanders wordt vermoord.

In het laatste tijdvak in de film leeft het grootste deel van de mensheid in kolonies op andere werelden (het is fictie, weet je nog?!), op de aarde heeft zich één of andere ramp voltrokken (een atoomramp misschien?) waardoor deze grotendeels onbewoonbaar is geworden. De laatste reïncarnatie van Hanks karakter moet zijn bijgelovige angsten overwinnen om een cruciale rol te spelen bij het verbinden van het overblijfsel van de bevolking en de nieuwe kolonies.

De reis van de ziel van het karakter van Hanks laat zien hoe, door te leren van eerdere fouten en het besluit deze recht te zetten, we spiritueel kunnen evolueren en een verrijkend effect kunnen hebben op de gedeelde ervaring van allen. Zijn verhaal staat rechtlijnig tegenover het karakter gespeeld door favoriet acteur van de Wachowski's Hugo Weaving. Door de zes tijdlijnen zien we *zijn* ziel *afzakken* door de keuzen die hij maakt. Hij begint als slavenhandelaar en devolueert zodanig dat hij eindigt als een soort demonische entiteit die niet eens meer menselijk is. Het had allemaal zo anders uit kunnen pakken als hij zijn keuzen uit vrije wil beter had gemaakt. Maar dat gebeurde niet, dus is het wat het is.

Ik ben nog nooit een film tegengekomen die zo helder belicht waarom onze zielen komen naar deze plek die we ons thuis noemen – en hoe oorzaak en gevolg werken – en ik raad aan *Cloud Atlas* zeker twee of drie keer te bekijken om de boodschap volledig door te laten dringen. Ik moet echter nog wel denken aan de laatste aflevering van het ongebruikelijk excellente drama *Ashes To Ashes* van de BBC, waarin de kijker er uiteindelijk achterkomt dat het samengeraapt zootje agenten in feite dood is en verkeert in een soort helse tussenstop tussen de fysieke wereld en de volgende. Het door Philip Glenister gespeelde karakter Gene Hunt

onthult dat hun wereld “een plek is waar we naartoe komen om onszelf op orde te brengen” – een slimme metafoor voor de menselijke ervaring en een indicatie van enige diepe kennis bij de makers van de serie.

Nog een goede allegorie, deze keer vermomd als een mainstream komedie, is de film *Groundhog Day* uit 1993. Een laatdunkende en cynische weerman, gespeeld door Bill Murray, wordt gedwongen dezelfde dag telkens opnieuw te doorleven, zonder een kans te ontsnappen uit deze cyclus tot hij leert zijn relaties met anderen te verbeteren. Het lijkt weinig twijfel dat de makers hier overdroegen hoe onze eigen levens zijn als die ene dag in kwestie, en dat te begrijpen *waarom* we dat leven leiden de sleutel is tot het eruit ontsnappen. Het is waar Michael Jackson naar verwees in het tekstuele sentiment van *Man In The Mirror* (Man in de spiegel).

Of iemand nu kinderen heeft of niet, het wordt een morele verantwoordelijkheid om de waarheid te communiceren naar anderen wanneer we deze eenmaal zelf begrijpen, en het kwade te weerstaan voor zover dit binnen onze vermogens ligt. Ieder van ons is een spirituele ziel – een aspect van de Schepping – voor we in ons hogere zelf de keuze maken om hier te incarneren en door deze ervaring te gaan die we “het leven” noemen. We vergeten dit feit natuurlijk wanneer we worden geboren, allemaal onderdeel van het “spel” waarmee we hebben ingestemd om aan deel te nemen. Wanneer we ons dit zouden herinneren dan zouden we niet door de situaties gaan die onze ziel nodig heeft om te groeien en te evolueren.

In deze realiteit spelen factoren die bijdragen aan de ervaringen die we ondergaan. Hieronder de ogenschijnlijke “vastheid” van materie, het verstrijken van wat we “tijd” noemen – en het verouderingsproces en uiteindelijke dood van onze lichamen dat dit met zich meebrengt – onze gehechtheid aan ego-bewustzijn, de noodzaak te eten, te drinken en te slapen, de warmte en het licht van de zon, de dualiteit van dag en nacht, hitte en koude, de angsten en fobieën die we ondergaan, pijn emoties en zelfs obsessies. Geen van deze criteria bestaan in de spirituele sfeer, maar ze vormen hier een vitale infrastructuur zodat we gebonden zijn door hun werkingen, en derhalve de ervaringen kunnen ondergaan die we nodig hebben.

Het *is* echter mogelijk tijdens dit leven tot dat begrip te komen – en dat geldt vooral voor de tijd waarin we nu leven. De waarheid omtrent alles *kan* nu worden gekend door elk individu met de mentale capaciteit om de informatie te verwerken en – het belangrijkste – de Wil om te *willen* weten.

Dit is waarom, wanneer men voor het eerst verneemt dat men niet zijn spirituele aard voor het eerst ontdekt, maar dat een hoger aspect van het zelf wordt aangezet zich *te herinneren* wie men is, dit mensen zo diep raakt. Plotseling wordt het pad dat we bedoeld waren te gaan in ons leven zoveel duidelijker. Degenen die zich inlaten met dit proces zullen ondervinden dat ze worden geleid door intuïtie, door een hoger *weten* van waar ze behoren te zijn. Intuïtief *weten* overtroeft intellectueel en “logisch” denken elke keer, omdat het een vertegenwoordiging is van onze directe verbinding met de Schepping.

Eén handeling, vele gevolgen

De aard van de bijdrage die iemand kan leveren zal natuurlijk van persoon tot persoon verschillen. Niet iedereen zal een boek kunnen schrijven of een radioprogramma presenteren, zoals er zoveel dingen zijn waar ik hopeloos in ben (mijn huis zal niet voorkomen in een televisieprogramma van mensen die hun eigen huis hebben opgeknapt, dat zal mijn vrouw zuchtend bevestigen, en een sportprijs zal ik ook wel niet winnen). Dus verspil ik niet mijn tijd daar beter in te worden. Ik zie in dat *mijn* tijd het best besteed is aan bezigheden waartoe *ik* me van nature tot aangetrokken voel. Zo dienen grote aantallen mensen gehoor te geven aan dezelfde roep en, wanneer ze de aard van de problemen hebben begrepen waarin de mensheid verkeert, manieren te vinden hoe *zij* een essentieel radertje in in het rad van verandering kunnen zijn.

Een meme die ik een tijdje terug maakte voor mijn openbare lezingen leest: “Eén persoon kan de wereld niet veranderen, maar kan een essentieel onderdeel zijn van het proces dat dit wel kan.”

Ik wijdt hier regelmatig over uit door mensen te vragen zich een terneergeslagen, gedesillusioneerd individu voor te stellen die thuis zit, de problemen ziet die worden veroorzaakt door een kwaadaardig controlesysteem maar verzucht: “Ik ben maar één ziel. Wat voor verschil kan ik nou maken?”

Stel je nu een miljoen, of tien miljoen, of honderd miljoen individuele zielen voor in *precies dezelfde* situatie, allemaal thuis zittend en hetzelfde zeggend. Wanneer je je nu voorstelt dat al die mensen hun positieve intentie zouden bundelen in dezelfde richting – en in plaats van hun gebrek aan effectiviteit te betreuren besluiten om te doen wat ze kunnen om een beter bestaan te bewerkstelligen, ongeacht hoe weinig anderen om hen heen ook lijken te doen – dan wacht potentieel een heel andere toekomst.

De nachtmerrie van Transhumanisme/Kunstmatige Intelligentie van geesteszieke maniakken als Ray Kurzweil en Elon Musk is de grootste dreiging waar de mensheid tegenover staat. Degenen die door de sluier hebben geprikt en de waanzin zien voor wat deze werkelijk is dienen zich op elke mogelijke manier te onttrekken aan het controlesysteem. Hier zijn het de kleine dingen die het hem doen, zoals ervoor te kiezen het gebruik van het spionagegereedschap smart phone te vermijden, slimme TV's en slimme meters (eigenlijk alles waar “smart/slim” voor staat) en er in de supermarkt voor te kiezen te betalen bij een kassa die door een mens wordt bemand in plaats van een geautomatiseerd systeem.

Zolang het nog mogelijk is zouden we beter contant geld kunnen gebruiken dan elektronische betaalmiddelen. Ervoor te kiezen om ouderwetse wegenkaarten te gebruiken en daarmee de kunst van het navigeren te behouden, in plaats van een GPS-systeem dat ons verteld hoe te rijden, is ook een mooie manier om je individualiteit te claimen, en symbolisch een manier om de architecten van de gewenste toekomst van Kunstmatige Intelligentie te vertellen waar ze het in kunnen stoppen.

Microchips en fysieke implantaten, hoe verleidelijk ze ook worden aangeprezen, zijn een duidelijke “nee” voor iedereen die ook maar een beetje wakker en bewust is. Hetzelfde geldt voor de voor de menselijke gezondheid schadelijke vaccinaties. Op zichzelf staand lijken al deze handelingen triviaal, maar wanneer grote aantallen mensen zouden besluiten ze niet meer te nemen dan zou dat een grote berg zand in de machine gooien voor het volledig installeren van de gewenste Transhumanistische infrastructuur. We hebben meer zand nodig.

Ik vind het danig ironisch dat het juist deze sentimenten waren die door de koningin werden uitgesproken in haar Kerstboodschap van 2016! Je zou heel wat moeite moeten doen om een beter boegbeeld te vinden voor het systeem van het in slavernij houden van de mensheid, dus dienen we ons af te vragen of deze woorden werden gesproken als een vorm van spot, of dat het weer een uiting was van “de waarheid recht onder onze neus te plaatsen.” Hoe dan ook – en ik had nooit gedacht dat ik deze woorden ooit zou uitspreken – de koningin sprak de eeuwige waarheid toen ze zei:

“Ondanks de inspiratie van anderen is het begrijpelijk dat we soms denken dat de problemen in de wereld zo groot zijn dat we weinig kunnen doen om te helpen. Individueel kunnen we geen oorlogen beëindigen of onrechtvaardigheid uitbannen. Maar het gezamenlijke effect van duizenden kleine daden van goedheid kan groter zijn dan we ons voor kunnen stellen.”

(Het is verleidelijk voor me om hier verder commentaar te geven op referenties aan “oorlogen” en “onrecht,” komend uit de mond van het boegbeeld van een imperium met een persoonlijke rijkdom die wordt geschat in de biljoenen [1 biljoen = 1.000 miljard... vert.]... maar ik zal me inhouden!)

Vele mensen met een bijna-dood-ervaring en spirituele mediums spreken van een “herziening van het leven” die eenieder van ons wacht nadat we onze lichamen hebben verlaten en teruggaan naar de spirituele bron waaruit we allemaal afkomstig zijn. Hier herleven we alle ervaringen die we in het zojuist geëindigde leven hebben meegemaakt, allemaal tegelijk (omdat er buiten deze sfeer niet zoiets is als het verstrijken van de tijd). Gezegd wordt dat we de gevolgen ondergaan van de keuzen uit vrije wil die we hebben gemaakt, vanuit het perspectief van de daardoor getroffen (want uiteindelijk is alles wat leeft met elkaar verbonden). Ik kan me voorstellen dat de herziening van het leven van een brute dictator, een moordende eugenetist of een arbeider uit een slachthuis geen dagje in het pretpark zal zijn.

Dit in het achterhoofd houden kan daarom erg effectief zijn bij het beïnvloeden van de dagelijkse beslissingen die we maken. Het kan ook uitdagend zijn om je af te vragen, indien je vandaag plotseling zou “sterven,” en alles zou herleven uit dit leven – zou je dan trots zijn op wat je hier met je tijd hebt gedaan? Of zou je vervuld zijn van spijt dat je gelegenheden voorbij hebt laten gaan en teveel tijd hebt besteed aan het tegemoet komen van je eigen ego?

Als we werkelijk eerlijk zijn tegenover onszelf dan zullen de meesten het laatste moeten erkennen. Voor mij geldt dat zeker. Deze dynamiek af en toe door je hoofd laten spelen kan een krachtig stuk gereedschap zijn om je terug te brengen op het pad waar je hoort te zijn, is mijn ervaring. Hoewel hun muziek niet bepaald mijn smaak is wordt dit proces van het overpeinzen van de netto waarde van je tijd hier op aarde treffend opgesomd in de tekst van *The Ballad Of Accounting* (De ballade van verantwoording) van Ewan MacColl (de vader van Kristy) en Perry Seeger. Ik kan ten zeerste aanbevelen eens te kijken naar de tekst die je kunt vinden middels de link aan het einde van dit hoofdstuk.

De laatste generatie

Het is uitermate ontvankelijk om te realiseren dat de generatie volwassenen die nu leeft de generatie zal zijn die zal bepalen of de mensheid de kant op gaat van de nachtmerrie-achtige val die voor ons klaarstaat of dat we eindelijk de teugels richting vrijheid in handen zullen nemen als enige alternatieve optie (het kan nog net). Ik zie als analogie altijd de mensheid als in een gevangenis. De ijzeren deur is bijna dichtgeslagen, en als dat eenmaal is gebeurd is het einde verhaal. Er rest echter nog een kleine kier voordat de deur dichtvalt – nog net genoeg ruimte om er een voet tussen te zetten om te voorkomen dat de deur wordt gesloten.

Zetten wij die voet ertussen?

Wij zijn de laatste generatie die nog herinneringen heeft aan hoe het was in de tijd van voor het digitale slimme netwerk en dagelijkse bombardementen met chemtrails. Met ons heengaan verdwijnt ook de verbinding met een enigszins bezonnen tijd, de reden waarom er zoveel moeite wordt gedaan om de jongeren van nu, die de Laatste Generatie zal vervangen, te hersenspoelen. De uitmuntende YouTuber die zich Dayz of Noah noemt somde dit scenario op indringende wijze op in de openingszinnen van zijn video *How Media Shaped the Generations: Radio and the Teenager* (Hoe de media de generaties vormgaf: Radio en de tiener):

“Al sinds vele jaren is het creëren van de jongerencultuur de voorloper geweest in de sociale sturing van de Westerse bevolking. De jongerengeneratie van elk tijdvak vertegenwoordigt de invloedrijke groep van de toekomst. Daarom moeten deze generaties van jongeren – als verzekering dat de bevolking zich in de gewenste richting blijft begeven – zoals dat altijd is gebeurd, geconditioneerd worden en blijven via cultuur...”

Dit is de reden waarom in het Verenigd Koninkrijk de staatsomroep die de BBC is zijn paradepaardje radiostation *Radio 1* promoot bij een steeds jonger publiek. De officiële taakomschrijving zegt nu dat hun doelgroep begint bij 15 jaar en dat het “tevens enige programma's dient te maken voor jongere tieners.” Het station, in samenspraak met andere zenders als *Kiss FM* en *Capital Xtra* – die uiteindelijk allemaal worden gecontroleerd door een schrikbarend klein aantal bedrijven als gevolg van jaren van consolidatie – bombardeert het publiek met “de officiële versie van alles” – het opnieuw verpakken van mainstream nieuws (leugens) voor een jonger publiek, het draaien van muziek waarvan de tekstuele thema's gaan over een cultuur van vernedering, en het aanprijzen van de laatste technologische snufjes als iets “geweldigs” en wenselijk.

Zo bekeken onderstreept het nog maar eens het enorme belang van wat er de komende tientallen jaren zal gaan gebeuren. Ik kan er niets aan doen, maar het doet me denken aan de tekst van *We Don't Need Another Hero* (We hebben niet nog een held nodig) van Tina Turner (waarvan de video, hoe toepasselijk, een nachtmerrie-achtig dystopisch landschap laat zien als om het punt te benadrukken!):

“Wij zijn de kinderen van de laatste generatie...”

En ik vraag me af wanneer we ooit zullen veranderen?”

Alleen wij, degenen die nu leven, kunnen dat beslissen.

Laten we wijs kiezen.

*

Bronnen

[Volledige transcriptie van de Kerstboodschap van de koningin, 2016](#)

[Crrrow777: Werd wakker, stond op, hoorde de liedjes in mijn hoofd](#)

[Tekst van *De ballade van verantwoording* door Ewan MacColl en Peggy Seeger](#)

Appendix 1

Van Lovesexy tot Spooky Electric

Zonde, boetedoening en wedergeboorte in de muziek van Prince.

Een verhandeling van Dan Monroe.

De trend binnen de muziekindustrie van het omarmen van de gebaren, symbolen en motieven uit de oude mysteriescholen, broederorden of - zoals door sommigen betiteld - het satanische, is nu makkelijk te herkennen door zowel alternatieve als mainstream journalisten. De toename ervan - zo duidelijk zichtbaar dat er zelfs naar wordt verwezen door de artiesten zelf die zich, voor de grap ofwel serieus, scharen achter deze aloude groeperingen en hun symboliek - verleent steun aan het idee dat diezelfde groeperingen de geheime heersers van de wereld zijn of, iets minder dramatisch, de beïnvloeders en dictators van de gemeenschap.

Een andere trend die we zien in uitgebracht werk binnen popmuziek en die samenvalt met de opkomst van occulte thema's is de toename in de muziek, de teksten en het beeldend materiaal van obscene en wellustige voorstellingen, hypergeseksualiseerde beeltenissen en ondertonen van geweld en corruptie. Ook worden materialistische ideeën alom uitgedragen.

Je zou ook nog kunnen zeggen dat het in de popmuziek van tegenwoordig ontbreekt aan contextueel bewustzijn, waar politieke kwesties, sociale onrechtvaardigheid, oorlog en terreur niet meer worden aangeroerd zoals artiesten in de jaren 1960' en 1970' zo luidruchtig deden.

Voor het ongetrainde oog kan het lijken dat deze thema's een betrekkelijk nieuw fenomeen zijn. Maar naarmate een aantal onderzoekers de aandacht vestigde op occulte en seksuele beeltenissen in muziek begonnen ze ook terug te kijken in de muziekgeschiedenis om erachter te komen dat dezelfde thema's - hetzij iets discreter - ook te vinden zijn in het werk van een aantal van de grootste iconen van de popmuziek.

De Beatles, de Rolling Stones en Led Zeppelin komen prominent voor in studies naar het occulte binnen popmuziek, en de grote iconen van de jaren 1980' die Michael Jackson en Madonna waren zijn ontleed, niet alleen wat betreft de betekenis van hun werk, maar ook hun intieme en complexe relatie met de muziekindustrie zelf.

Er is echter weinig tot niets geschreven over de grote tijdgenoot van Jackson en Madonna, Prince Rogers Nelson.

Een dynastie begint

De verloren virtuoos tekende bij Warner Brothers op slechts 17-jarige leeftijd en zou een ongelofelijke catalogus creëren, en was daarnaast één van de meest raadselachtige muzikale persoonlijkheden van de

afgelopen dertig jaar. Hij staat niet alleen bekend om zijn muzikale inhoud maar ook om zijn complexe relatie met de industrie en de pers.

Na de piek van zijn commerciële succes in de jaren 1980', toen hij waarschijnlijk één van de grootste muzieksterren ter wereld was, zakten in de jaren 1990' zijn bekendheid en aanwezigheid in het publieke bewustzijn langzaam weg door een reeks van conflicten met de industrie en zijn rol daarin.

Berucht om zijn teruggetrokkenheid, weinig van de meningen van Prince zijn publiekelijk vastgelegd en - zoals Mica Paris stelde in haar BBC radiobiografie *Prince: A Purple Reign* (Prince: Een paarse heerschappij) - om werkelijk zijn wereldbeeld te kunnen begrijpen moet je zijn muziek bestuderen.

Dit artikel bedoelt de muziek, beeltenissen en symboliek van Prince te onderzoeken, en te zoeken naar aanwijzingen die wellicht leiden tot interessante onthullingen over de invloed van de leringen van mysteriescholen op zijn werk. Gezien Prince' niveau van faam, als de argumenten voor de aanwezigheid van occulte invloed op de muziekindustrie kloppen dan zouden we dat misschien ook in zijn werk kunnen zien. En als het al niet het occulte is dan zullen we bespreken wat wordt onthuld door de muziek van Prince, ons voornamelijk richtend op de periode die de piek was van zijn commerciële succes en populariteit gedurende de jaren 1980'.

Prince is een man die je ervan zou kunnen beschuldigen de grondlegger te zijn van de seksuele revolutie die we nu in muziek zien. Van zijn hyperseksuele teksten en beeltenissen - in nummers, op het podium en in muziekvideo's - hij wordt aangewezen als één van de belangrijkste katalysatoren voor de eerste waarschuwingsstickers voor ouders op platenhoezen. Onder zijn tekstuele inhoud verbeeldingen van orale seks, masturbatie, seksueel dominante karakters, zowel mannelijk als vrouwelijk en zelfs incest, terwijl hij er zelf een semi-androgyn uiterlijk op nahield dat hintte naar homoseksualiteit van beide geslachten.

Plaats dat binnen het kader van een in toenemende mate conservatieve Verenigde Staten en Groot Brittannië (waar respectievelijk Reagan en Thatcher de scepter zwaaiden) en dan is het makkelijk om te zien waarom Prince zijn album uit 1983 *Controversy* (Controverse) noemde. Hier was een tegenstelling, verpakt tussen alle seksuele duisternis. Verkondigingen van liefde en diepe spiritualiteit weerklonken in de muziek, naast allerlei zorgen over de stand van de wereld, en de sterke opvatting dat de wereld verkeerde op het randje van een Apocalyps en zelfvernietiging.

Om Prince' eigen terminologie te gebruiken, hij was zich duidelijk bewust van de antagonistische conflicten in zijn muziek. Wat wordt onthuld in zijn uitgebrachte werk is een innerlijk conflict tussen spiritualiteit en liefde, en de krachten van het duister.

Zoals andere artiesten als George Clintons Parliament/Funkadelic voor hem schiep hij zijn eigen persoonlijke mythologie in zijn muziek met *Lovesexy* uit 1988. Op dit album (dat we later in detail zullen bespreken) presenteert hij een spiritueel gevecht tussen de krachten van het licht – gekarakteriseerd als de gelijknamige “Lovesexy” – en de krachten van het duister genaamd “Spooky Electric.” De inhoud dient als het meest opzichtige voorbeeld van dezelfde strijd die zich afspeelt door zijn hele oeuvre, zowel voor als na dit album. Dit verslag zal argumenteren dat die “strijd” niet alleen een interne en persoonlijke was, maar één die hij projecteerde op zijn begrip van de bredere wereld om hem heen.

De discografie van Prince begint in 1978 met het uitkomen van zijn eerste album *For You*, een verzameling korte R&B songs die niet veel impact had, behalve dat het het uitzonderlijke bereik liet zien van Prince' beheersing van diverse muziekinstrumenten.

Verstopt in de binnenkant van de hoes begon echter een thema dat voortdurend terug zou keren in zijn beeltenissen – naaktheid. Op de foto ligt Prince naakt op bed waar zijn “bescheidenheid” wordt bedekt met een handig geplaatste akoestische gitaar. De naaktheid zou worden overgebracht naar zijn tweede album getiteld *Prince* waarop hij te zien is met een naakt bovenlijf, en op de achterkant schrijlings gezeten op een paard met vleugels.

Dit is heel duidelijk een verwijzing naar het Griekse mythologische karakter en de astrologische constellatie Pegasus, vaak geassocieerd met aspiratie tot de toppen van verwezenlijking – zeker van toepassing op Prince

en zijn doel om de top te bereiken van de muziekindustrie. Maar ook kan echter worden gezegd dat dit slechts pretentieuze beeltenissen waren van een onervaren 21-jarige die begon zijn muzikale en persoonlijke identiteit te ontdekken.

Interessanter in de zin van zijn muzikale inhoud was het album *Prince* de eerste aanduiding van zijn toekomstige kenmerkende richting met meer seksueel geladen nummers als *I Wanna Be Your Lover* (Ik wil je minnaar zijn) en *Sexy Dancer*. Terwijl deze nummers slechts een klein uitstapje waren naar expliciete inhoud, in het nummer *Bambi* wordt een duisterder kant onthult van het werk van Prince. Als een uiting van het verlangen van de schrijver om seksueel te verkeren met een lesbienne argumenteert hij dat Bambi haar seksualiteit dient te verwerpen omdat alleen een man de gewenste bevrediging kan geven.

Semi-homofobische houdingen terzijde gaat Prince verder:

“Bambi – Ik weet wat je nodig hebt, Bambi – misschien moet je bloeden.”

Met een tekst die waarschijnlijk meer verontrustend is in een politiek gevoelige omgeving, de suggestie dat ruwe penetrerende seks het geneesmiddel zou zijn voor vrouwelijke homoseksualiteit maakt mensen nu nog steeds ongemakkelijk. Het vertegenwoordigt een stap nog dichter naar een morele afgrond die Prince zou verkennen met zijn volgende album.

Dirty Mind (Perverse geest) is het album dat algemeen wordt erkend als de aankondiging dat Prince een belangrijke muzikale kracht zou worden. Met zijn unieke mix van New Wave en Punk Rock – samengesmolten met Prince' erfenis van R&B en Funk – begon hij zijn reputatie te vestigen als potentieel de nieuwste grote ster.

Het is tevens het meest met controverser overladen album van Prince, met teksten en verbeeldingen die een breed scala aan taboes aansnijden. Het introduceerde een politiek en sociaal bewustzijn in het werk van de artiest dat tegengewicht zou bieden aan de duisterder seksuele boventonen gedurende de eerste twintig jaar van zijn opnamen.

De hoes van het album is één van de meest provocatieve uit die periode: Met Prince gekleed in een “potloodventer” stijl overjas, een tangaslip en kousen tot aan zijn dijen is dit waarschijnlijk wel de minst subtiele uitdrukking van androgynie in de muziekgeschiedenis. Deze vermenging van het mannelijke en het vrouwelijke – in kleding, uiterlijk, songschrijven en symboliek – is nog een belangrijk thema. Het zwart witte kleurenschema en de krassen op de hoes moeten de punkstijl van dit album benadrukken.

Op de binnenkant van de hoes ligt Prince weer op bed – deze keer niet naakt, maar evenzeer provocatief in de tanga met kousen outfit. De songs beslaan een veelheid aan luguber materiaal, van de titelsong waar hij slechts zijn laatste verovering “wil nemen in papie's auto” tot *When U Were Mine* (Toen jij de mijne was) waarin zijn geliefde zo ontrouw was “dat ze niet eens het fatsoen had het bed te verschonen.”

Tot slot is er het eenduidige *Head* (Orale seks) waar Prince een bruid steelt op haar huwelijksdag, op haar trouwjurk ejaculeert en haar vervolgens “'s ochtends, 's middags en 's avonds” orale seks geeft. In *Sister* wordt echter het meest controversiële onderwerp aangeroerd en suggereert de oorsprong van zijn seksuele neigingen:

*“Mijn zus bedreef nooit de liefde met een ander dan mij,
Zij is de reden voor mijn seksualiteit.
Ze liet me zien waar hij in moest, en dat pijpen niks met een pijp te maken heeft,
Gezegd werd dat het gewoon maar incest was.”*

Ook al menen de meeste critici dat dit materiaal niet autobiografisch is, gezien het politieke klimaat van die tijd (*Dirty Mind* kwam uit in het jaar dat Reagan tot president werd gekozen) lijkt het dat Prince zich opzettelijk positioneerde in een controversiële houding die een toenemend conservatieve maatschappij tegen de haren in zou strijken. Een uniek aspect van zijn overeenkomst met Warner Brothers was het grote aandeel controle dat hij had over zijn werk, dus lijkt de schuld voor dit materiaal grotendeels te rusten bij de artiest zelf.

Maar gezien het feit dat dit het derde album van Prince was onder zijn contract en er nog geen sprake was van een commercieel succes, is het vertrouwen dat hem en de extremiteiten van *Dirty Mind* werd geschonken opmerkelijk te noemen. Het lijkt moeilijk te geloven dat Warner Brothers zijn controversiële houding niet begreep, ze waren er gelukkig mee het uit te buiten en te zien waartoe het leidde.

Zoals gezegd markeerde *Dirty Mind* ook het begin van een ontluikend politiek/sociaal commentaar in het werk van Prince. In het laatste nummer, *Partyup*, pleit hij voor een “revolutionaire Rock & Roll” en lijkt te ageren tegen het dwingen van jonge mannen om te vechten voor het Amerikaanse buitenlandbeleid:

*“Ze hebben de dienstplicht, uh-huh. Ik moet erom lachen.
Feesten. Vechten is zo verdomd saai.
Feesten.”*

Na al deze lugubere ontmoetingen eindigt Prince het album met het enigszins onderontwikkelde maar oprechte “jullie zullen jullie eigen verdomde oorlog moeten vechten, want wij gaan het niet meer voor jullie doen.” Hoe simplistisch deze tekst ook is, het wees naar een andere tekstuele richting in tegenstelling tot de meer seksueel getinte thema's. Beiden zouden controversieel zijn en – gezien de titel van zijn volgende album – lijkt het dat Prince zich volkomen bewust was van de richting die hij insloeg.

Het cultiveren van controverse

Met *Controversy* uit 1982 bewoog Prince zich weg van de rauwe New Wave rock sound die *Dirty Mind* definieerde en richtte een meer elektronische funk gericht album dat binnen de dansmuziek jarenlang zijn invloed zou hebben. Het titelnummer legde de grondslag voor een persoonlijke geloofsovertuiging: zoals muzikrecensent Paul Gambaccini het omschreef in een documentaire, “een soort 'pan-seksualiteit.'”:

*“Ik kan het gewoon niet geloven, alle dingen die mensen zeggen. Controverse.
Ben ik zwart of blank? Ben ik hetero, of homo? Controverse.”*

En verderop in het nummer:

*“Luister, mensen noemen me lomp, ik zou willen dat we allemaal naakt waren,
Ik zou willen dat zwart en wit niet bestonden, zou willen dat er geen regels waren.”*

Binnen een occulte context, met die laatste regel in gedachten, is het de moeite waard Aleister Crowley naar voren te halen, wiens beruchtheid verweven lijkt te zijn met het lot van de popmuziek van de late 20ste eeuw en tot op de dag van vandaag doorklinkt. Van zijn verschijnen op de hoes van *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band* van de Beatles tot Jimmy Page van Led Zeppelin die zijn huis in Schotland kocht; van David Bowie en Ozzy Osborne die direct naar hem verwijzen in nummers, tot de recente (mysterieuze) dood van Peaches Geldoff, die beweerde lid te zijn van de mythische Ordo Templi Orientis die door hem werd opgericht, Crowley heeft een sterke invloed gehad op een aantal van de belangrijkste namen van de rockmuziek.

Het is duidelijk dat Crowley een diepe belangstelling had voor occulte leringen en geschriften van de mysteriescholen, verbonden met een persoonlijke filosofie die werd omvat door de frase “Doe wat ge wilt.” Deze ethos (meest recent onder de publieke aandacht gebracht door Jay-Z) somt nog een ander onderdeel op van de leefstijl van Crowley – zijn losbandige seksuele experimenten van allerlei soort, maar vooral en met name seksueel ritueel of seksuele magie. De levensovertuiging van Prince “Ik zou willen dat er geen regels waren” beschrijft het beste zijn kijk op seks als een bevrijdende kracht en, net als Crowley, een levensfilosofie.

En we hoeven inderdaad maar te wachten tot het volgende nummer op *Controversy* getiteld *Sexuality* waar Prince zijn standpunt verduidelijkt:

*“Sta op, allemaal, dit is jullie leven.
Laat me jullie meevoeren naar een andere wereld, vanavond nog,*

*Je hebt geen geld nodig, geen kleren, het is een wedergeboorte, alles kan.
Seksualiteit is het enige dat je ooit nodig zult hebben. Seksualiteit, laat je lichaam vrij zijn.
Kom op allemaal, ja, dit is jullie leven, Ik heb het over een revolutie, we moeten ons organiseren.
We hebben geen behoefte aan gescheidenheid, niet aan ras. Onthulling van de Nieuwe Tijd,
Ik denk dat we een zaak hebben.”*

In de wereld van Prince mag alles door het lichaam toe te staan zich over te geven aan het seksuele instinct. Maar *Controversy* wijst aan de andere kant ook op zijn zorgen om de ongelijkheid in de wereld.

In *Sexuality* is het belangrijk de aandacht te richten op “New Age onthulling.” Het Nieuwe Tijdperk en een nieuw type leider zijn belangrijke concepten wanneer gekeken naar mysteriescholen en het occulte, die zich allebei bezig houden met de schepping van een nieuwe wereld. Sommigen hebben geargumenteed dat het een roep zou zijn om een Luciferiaans wereldbeeld – ofwel een nieuwe wereld, vrij van religieuze en sociale remmingen – wat het des te interessanter maakt dat Prince het thema van een Antichrist op het album aan zou roeren in het karakter van Annie Christian. Annie Christian = antichrist?

Prince heeft er in ieder geval niets mee en legt de schuld voor de moord op John Lennon en poging tot moord op Reagan, en de dood van zwarte kinderen in Atlanta vroeg in de jaren 1980' bij dit individu, Annie Christian, naast dat hij haar “een hoer” noemt die “alleen maar uit is op haar eigen lol.” We zien hier duidelijk dat Prince een aantal grenzen stelt aan wat voor typen seksualiteit goedgekeurd kunnen worden, en welke niet.

Reagan zou op *Controversy* nog een tweede keer worden genoemd in het vreemde tijdsdocument *Ronnie Talk To Russia* (Ronnie, praat met Rusland) waar Prince begint uit te wijden over de anti-oorlog houding waar op het vorige album al naar werd gehint. Hij behandelt nog een onderwerp dat zeer belangrijk zou worden op zijn volgende album en dat jarenlang in zijn werken door zou klinken, waar hij Ronnie aanspoort met Rusland te praten “voor ze de wereld opblazen.”

Armageddon gloort

1999, het vijfde studioalbum van Prince, markeert om een aantal redenen een aanmerkelijke verandering in de ontwikkeling van de artiest. Het wordt zijn eerste commerciële succes en zorgt voor zijn eerste werkelijk invloedrijke singles en video's die veel worden vertoond op MTV. Verder is het de eerste keer dat de naam van zijn band wordt genoemd, The Revolution, de eerste keer dat de tekst is afgedrukt aan de binnenkant van de hoes, en de eerste keer dat hij koos voor symbolische beeltenissen op de voorkant in plaats van een afbeelding van hemzelf. Het titelnummer, en waarschijnlijk qua geluid het meest geavanceerd tot op heden, is ogenschijnlijk een feestnummer over het einde van het millennium, maar speelt in op een aloude angst dat die datum verband houdt met de Apocalyps, waar men zich opmaakt voor het grootste feest ooit in de verwachting van totale vernietiging:

*“Ik droomde toen ik dit schreef, vergeef me als ik afdwaal,
Maar toen ik vanmorgen wakker werd zou ik kunnen zweren dat het de Dag des Oordeels was.
De hemel was helemaal paars, mensen renden alle kanten op,
Probeerden te vluchten voor de vernietiging, en weet je, mij kon het allemaal niet schelen.”*

Prince zou ons ook waarschuwen dat “we niet weg kunnen lopen voor een revolutie” waarmee een Bijbels wereldbeeld wordt vermengd met zekere vernietiging van allen. Dit was in een tijd waar de vijandigheid tussen de Verenigde Staten en de Sovjet Unie weer toenam na een periode van relatieve dooi in de Koude Oorlog. Dit ogenschijnlijk Christelijke wereldbeeld was niet de eerste keer dat Prince theologische aspecten introduceerde in zijn muziek. In de aantekeningen van het album wordt “God bedankt” in de eerste regel van de erkenning. De artiest zou openlijk uitkomen voor zijn Christelijke geloof tot hij hij zich in 2001 liet dopen als Jehova's Getuige.

De laatste tijd is er veel te doen over de symbolen die artiesten gebruiken, met name wanneer hiermee occulte ideeën worden gekoppeld aan de muziekindustrie. Wanneer we de hoesontwerpen bekijken van voor *1999* worden we getraakteerd op een feest van betekenisvolle beeltenissen. Interessant is dat er een aantal symbolen zijn die tekenend zijn voor thema's die Prince op latere albums zou verkennen, zoals het “Ban de

bom"-symbool, wat relevantie heeft met betrekking tot de apocalyptische thema's van *1999*. Hieraan wordt rechtstreeks gerefereerd in het openingsnummer waar een kinderstem zich afvraagt "waarom heeft iedereen een bom?" Er is de zonsopkomst (de dageraad van een nieuwe dag), een ladder naar een huis in de wolken, en de traditionele symbolen voor het mannelijke en vrouwelijke – zowel apart als samengevoegd – dat vanaf dit moment synoniem zou worden met de artiest (een uitgebreidere versie van dit symbool zou jarenlang de artiest vertegenwoordigen).

Het andere symbool dat op de hoes opvalt – en dat herhaaldelijk terug zou komen – is het Oog van Horus. In Egyptische mythologie is dit de vertegenwoordiging van de zonnegod in pas geboren staat bij zonsopkomst (de oorsprong van het woord "horizon").

Het Oog is één van de makkelijkst te herkennen occulte symbolen, grotendeels omdat het is geplaatst boven de piramide die is afgedrukt op de achterkant van het één dollar-biljet. Het wordt binnen geheime genootschappen breed gebruikt, zoals bij de Vrijmetselarij en de Orde van de Gulden Dageraad. Het is tevens het symbool van de Beierse Illuminati, de oorsprong van het moderne concept "Illuminati," een losse term als aanduiding voor een groep mensen die zich bezigen in occulte kennis met een agenda om te heersen over de wereld. Er wordt verder naar verwezen als "het Alziend Oog," een aanduiding van verlichting en kennis, en is binnen mysteriescholen van astrologisch belang bij het vieren van een nieuwgeboren zon.

Hier, op de hoes van *1999* verschijnt het twee keer, in de gaten van twee van de 9's. Het zou eenvoudig zijn deze symbolen af te doen als slechts artistieke eigenwaan, ware het niet dat de artiest later in zijn carrière ettelijke malen naar dit thema terug zou keren, net als beeltenissen van het Dageraad-concept.

Eén van de meest aangehaalde voorbeelden van occulte invloed op opgenomen muziek is de Wet van Omkering, of het gebruik van omgekeerde spraak of schrift. Het fenomeen is zelfs bekend bij de achteloze toeschouwer; toch wordt er niet veel geloofwaardigheid aan toegekend en als het verschijnt wordt het meestal afgedaan als flauwekul, voortkomend uit een drugsroes.

In de wereld van magische rituelen zijn omgekeerde betekenissen om verschillende redenen van belang. Eén ervan is de mogelijkheid om subliminaal een boodschap in de onderbewuste geest te planten. Een andere is het overbrengen van een esoterische betekenis in een exoterische – meestal als teken van kennisgeving van verholde kennis aan andere geïnitieerden. Er staan twee omkeringen op de hoes van *1999*; over de "I" van "Prince" is "and the Revolution" omgekeerd geschreven en markeert de eerste keer dat de band wordt genoemd in zijn werk.

De tweede omkering is veelzeggend; wanneer je het album ondersteboven draait wordt de 999 van 1999 "666," en de 1 is voorzien van een bolvormige kop die verdacht veel lijkt op de eikel van een penis. Net als het Alziend Oog is de fallus een prominent symbool in de Egyptische mythologie, het vertegenwoordigt de stralen van de zon die doordringen tot de aarde en wordt symbolisch gebruikt om mannelijke seksuele energie te kanaliseren.

Wat heeft dit allemaal met de carrière van Prince te maken? Sceptici zullen al snel verkondigen dat de ogenschijnlijk occulte symboliek die door artiesten wordt gebruikt neerkomt op niets meer dan toeval, dan wel het zoeken van de controverse. "Is elk oog op een albumhoes het Oog van Horus?" vragen ze zich af. "Wijst elk handgebaar op iemands betrokkenheid bij het occulte?" Enzovoort.

Het valt moeilijk hard te maken dat elk verdwaald symbool zou wijzen op een sterke neiging naar het occulte. Maar wanneer we de motieven en thema's opstapelen die herhaaldelijk voorkomen in het werk van een bepaalde artiest – en dit afmeten aan het werk van tijdgenoten – dan ontstaan toch belangrijke patronen.

Dus hebben we hier Prince die in zijn eerdere werk een neiging had laten zien de grenzen van seksualiteit te verleggen, een schaduw vooruit werpend van een beweging naar een groter aandeel seksuele expressie door de gehele muziekindustrie. Ook predikt hij tegen een bepaald soort kapitalisme en pleit voor een soort "revolutie" die samen moet vallen met de Dageraad van een "nieuwe soort" of "Nieuw Tijdperk." Dan komt *1999* met muziekstijlen, thema's en sounds, gemaakt voor een mainstream publiek, met openlijk vertoon van occulte symbolen op de hoes.

Dit, zijn meest succesvolle album tot op dat moment, zou de opmaat zijn voor het volgende, een album dat van Prince een werkelijke wereldster zou maken.

Diep paars

Het is nu, meer dan dertig jaar later, makkelijk om te vergeten hoe belangrijk het album (en de bijbehorende film) *Purple Rain* uit 1984 was. Na zes jaar en zes albums werd het vertrouwen dat Warner Brothers in het potentieel van Prince had gehad beloond met een plaat die vele miljoenen exemplaren zou verkopen en vele nummer 1 hits zou voortbrengen. Gedurende een tijd was Prince de eerste artiest sinds de Beatles die tegelijkertijd een album, single en film op de nummer 1 positie had. Er volgden Grammy Awards (muziekprijs, vert.) en Oscars (filmprijs, vert.), en Prince werd het fenomeen dat hij altijd had gezegd te kunnen zijn.

Hoewel *Purple Rain* duidelijk Prince' meest commercieel laagdrempelige album is, waar een wat makkelijker in het gehoor liggend geluid wordt samengesmolten met zijn wortels in funk en zijn elektronische pionierswerk, heeft het aanzienlijk meer tekstuele en conceptuele diepte dan *1999*. De openingspreek in *Let's Go Crazy* (Laten we uit ons dak gaan) zet de toon en presenteert een argument voor een positieve, spiritueel geladen nieuwe wereld die we in gedachten dienen te houden wanneer de metaforische “lift probeert ons naar beneden te brengen.”

When Doves Cry (Als duiven huilen) zou één van de meest bekende nummers van Prince worden en zijn eerste nummer 1 hit in de VS, waarin hij de gevolgen beschrijft van ouderlijke invloed en het verhaal van de begeleidende film. Echter, ondanks een toenemende volwassenheid in sommige teksten, zette Prince zijn roekeloze nonchalance voort met het verleggen van de grenzen van seksuele verkenning – zij het op een wat minder opzichtige manier dan op eerdere albums. *Darling Nikki* is het beeldende portret van een ongeremde “seksvriendin” die “masturbeert bij een tijdschrift,” de auteur verleidt en hem onderwerpt aan een duistere seksuele ervaring:

*“Ze nam me mee naar haar kasteel en ik kon mijn ogen niet geloven,
Ze had zoveel ondeugden, alles wat je met geld kunt kopen.
Ze zei 'teken maar op de stippellijn,'
De lichten gingen uit en Nikki begon te schuren...”*

Later zou het nummer berucht worden door toedoen van Tipper Gore, echtgenote van toekomstig presidentskandidaat Al Gore. Zij richtte het Informatiepunt Muziek voor Ouders op, wat leidde tot adviesstickers op platenhoezen, toen ze haar 11-jarige dochter betrapt op het luisteren naar het nummer. Het zou later door veel andere artiesten worden gecoverd, waaronder The Foo Fighters en “Prinses van de Illuminati” Rihanna tijdens haar tournee van 2011.

Er is echter nog een interessant naschrift bij *Darling Nikki*, en iets dat op verschillende dingen zou kunnen wijzen, dit volgens de geluidstechnica van Prince, Susan Rogers. In de al eerder genoemde radiobiografie van Prince *Purple Reign* vertelt ze over zijn verlangen om de balans te vinden tussen duister en licht met behulp van de Wet van Omkering. De hectische gitaargeluiden aan het einde van het nummer sterven weg in een griezelig geluid van wind en regen en gaan over in een stem die, dit wordt al snel duidelijk, omgekeerd is opgenomen. Wanneer achterstevoren afgespeeld luidt de boodschap: “Hallo, hoe is het? Goed. Goed, want ik weet dat de Heer snel weder zal komen, snel weder zal komen, snel weder zal komen.”

Rogers (geen familie van Prince) was ervan overtuigd dat dit een doelbewuste poging was om de duisternis inherent aan het nummer tegen te gaan. Wanneer echter bekeken vanuit een occult perspectief dan wordt het meer verbluffend. Ten eerste, het is een muziekstuk met een omgekeerd stuk erin, net als (zo wordt beweerd) Led Zeppelin en de Beatles deden, respectievelijk met *Stairway To Heaven* en *Strawberry Fields Forever*. Het idee is dat wanneer bepaalde nummers andersom worden gedraaid dit een duistere satanisch geïnspireerde boodschap zou onthullen en dissonante en geheimzinnige geluiden zou voortbrengen.

Prince zet elk concept op zijn kop; hij keert muziek om maar behoudt toch een engelachtig, doch griezelig geluid, gevolgd door een spiritueel positieve boodschap zoals het omdraaien onthult. Zou dit een verklaring kunnen zijn die opzettelijk het negatieve gebruik van het occulte door andere artiesten veroordeelt?

Verder gaat de boodschap over “de terugkeer van Jezus Christus” die, zoals we hebben gezien in eerder werk van Prince, is verbonden met zijn idee van het Nieuwe Tijdperk. Op het eerste gezicht lijkt De Terugkeer een duidelijk en ondubbelzinnig Christelijk perspectief. Wanneer echter gecombineerd met zijn eerdere thema's van een Nieuw Tijdperk revolutieleider – en de Dageraad en andere astro-theologische hints – is de “komst” waaraan hier wordt gerefereerd misschien de zon die wordt geboren onder een Nieuw Tijdperk.

Deze “komst” werd ook verklaard als een treffende zinspeling eerder in *Let's Go Crazy* waar het nummer afsluit met een hijgende Prince die verschillende keren verklaard “hij komt.” Mochten we denken dat Prince zelf niet op de hoogte was van de kracht van de verborgen boodschap, hij bevestigde dit in een zeldzaam interview uit die tijd. In *Rolling Stone Magazine* vertelde hij Neal Karlen in 1985: “Ik heb altijd boodschappen verstopt en dat zal ik altijd blijven doen.”

Het concept van de nieuwe leider, de dood van de oude wereld en de Dageraad van een nieuwe zou tot uitbarsting komen in het titelnummer van het album, en het nummer waarmee hij nog altijd het meest wordt geassocieerd. *Purple Rain* is een acht minuten durend op gitaar gebaseerd epos, vol roerende en melancholische akkoordwisselingen, en blijft één van de meest iconische songs van de jaren 1980'. Het is ook het nummer waarin het meest direct wordt verwezen naar gebeurtenissen in de bijbehorende film. En inderdaad, wanneer gesproken wordt over de betekenis van de song is de meest algemeen aanvaarde theorie dat elk van de coupletten een belangrijke relatie uit het leven van Prince' karakter in de film beschrijft. Het eerste couplet betreft zijn ouders; het tweede zijn geliefde; en het derde zijn band, waar hij door de film met elk van hen conflicten heeft maar met wie hij het allemaal goed maakt door het spelen van het nummer.

Interessant aan *Purple Rain* is ook het voor het eerst verschijnen van een toevoeging aan de aantekeningen. De erkenningen werden afgesloten met de boodschap: “May U Live 2 The Dawn” (Moge je leven tot de Dageraad), en hij zou dit tot de jaren 1990' blijven doen.

Het belang van “de Dageraad” is interessant, met name gezien Prince' groeiende zorg wat betreft een mogelijke Apocalyps, en de eerdere roep om een “revolutie” en een “nieuw soort leider.” De Dageraad is belangrijk in Maçonnieke en Communistische geschriften – vooral wanneer men de astro-theologische wortels in beschouwing neemt van vele moderne religies, het Christendom in het bijzonder.

De Dageraad waarnaar wordt verwezen in dergelijke literatuur, en hier mogelijk door Prince, is de Dageraad van een Nieuwe Tijd, het binnengaan van de zon in een volgend astrologisch teken, iets wat ongeveer elke 2.160 jaar plaatsvindt. Al in de jaren 1960' wezen muzikanten op het op handen zijnde Watermantijdperk en, hoe geringschattend wij er ook over mogen denken, de astro-theologische betekenis van het Nieuwe Tijdperk is voor mysteriescholen enorm. Eén dergelijke broederschap is nog een aan Crowley verbonden genootschap – de Orde van de Gulden Dageraad.

Het is ook significant dat de Dageraad van een Nieuwe Tijd is verbonden met het exoterische begrip dat deze is geassocieerd met het einde van de wereld, en met de ideeën over een aanstaande en alles vernietigende Apocalyps waarmee Prince was geobsedeerd. De “paarse luchten” van 1999 hadden al het verband voorbereid tussen die kleur en het thema Armageddon. Het lijkt dat in het derde couplet van *Purple Rain* Prince ons meevoert naar een soort hemelse staat na de dood. Mochten we nog twijfelen aan de betekenis dan is één van de weinige publieke inzichten van Prince zelf, aan hem toegeschreven door *New Musical Express*, misschien verhelderend:

“Wanneer er bloed in de lucht zit – rood en blauw = paars. Paarse regen heeft betrekking op het einde van de wereld, en samenzijn met degene van wie je houdt, en je vertrouwen/God je laten dienen als gids door de Paarse Regen.”

Ironisch genoeg, als het nummer *Purple Rain* gaat over de overgang van dood van een oude wereld naar het begin van een nieuwe, het album zou een aanzienlijke omwenteling markeren in het werk van Prince. Zijn critici hebben vaak opgemerkt dat hij vanaf dit album zijn succes zou “verwerpen” door weg te bewegen van de samensmelting van Funk en Rock, die juist zo belangrijk was voor het succes van *Purple Rain*, ten gunste van meer alternatieve muziekstijlen, waaronder psychedelisch, barok, jazz en R&B.

Interessanter nog is het omkaderen van zijn eerdere thematische concepten – seksuele vrijheden, apocalyptische angsten, de Dageraad van een Nieuw Tijdperk en een nieuw soort mens – met een nieuwe context: de strijd tussen een donkere kant, waar het bijna altijd gaat om een afdalen in seksuele verleiding, en een lichtere kant die hunkert naar een spiritueel ontwaken.

Het is hier ook belangrijk om te wijzen naar het meest aan Prince verbonden symbool. De vroegste incarnatie verscheen op 1999 en zou dat uiterlijk houden tot het “Liefdessymbool” van 1992, waar het werd uitgebreid tot het format dat we nu allemaal kennen en de legale vertegenwoordiging was van zijn naam gedurende zeven jaar.

Het is een combinatie van de eenvoudige symbolen voor het mannelijke (een cirkel met een pijl aan het noord oosten) en vrouwelijke (een cirkel met een pijl die naar beneden wijst met een kruis onderaan). In de versie van Prince wijst de pijl naar het zuiden, met de punt aan het einde en het kruis in het midden. Binnen een exoterisch begrip lijkt deze combinatie van het mannelijke en het vrouwelijke een passende keuze voor Prince. Zijn kleding, make-up, zangstijl en hoge hakken omarmen alle het vrouwelijke, en een aantal van zijn meest bekende nummers gaan over een krachtige vrouwelijke hoofdpersoon.

Prince hijst zich ook in het pak van de fallische, gitaar spelende rock & roll Alfa-man protagonist – zeker een rol die hij in het echte leven speelde als de disciplinair leider van een band die zijn muzikanten aanvoert om een aantal van de krachtigste live performers van de afgelopen 30 jaar te worden. Toch zou zijn sterkste muzikale samenwerking leunen op vrouwelijke muzikanten als Wendy Melvoin, Lisa Coleman, Sheila E en anderen, meer recent had hij een band geformeerd die alleen bestond uit vrouwen genaamd 3rd Eye Girl (interessante naam).

Toch schuilt er meer achter het “Liefdessymbool” dan je op het eerste oog zou zeggen. Het mannelijke en vrouwelijke symbool zijn afgeleid van de astrologische symbolen voor respectievelijk Mars en Venus, verbonden met goden uit het Romeinse pantheon (en verder terug tot de Grieken en daarvoor). Het Mars/mannelijke symbool heeft een cirkel dat een schild vormt en de pijl is de speer van de God van Oorlog. Oorlog wordt inderdaad vaak gesymboliseerd als de ultieme uiting van mannelijke energie, in zijn meest vernietigende en veroverende vorm. Het vrouwelijke symbool is hetzelfde als dat van de planeet Venus en zou de schoonheid van de godin en esthetische ijdelheid vertegenwoordigen – iets dat zeker binnen het interessegebied van Prince lag.

Maar er zijn veel meer vrouwelijke kwaliteiten. Zij is uiteindelijk de godin van de liefde in tegenstelling tot oorlog. Na *Purple Rain* zou Prince dit conflict verder uitdiepen.

Paradox City

Van Around The World In A Day (De wereld rond in één dag), de duidelijk minder overtuigende opvolger van *Purple Rain*, wordt wel gezegd dat het album werd geïnspireerd door psychedelica, waarschijnlijk door het treffende hoesontwerp dat het best tot zijn recht komt bij de vinylversie. De hoes vouwt open en communiceert de thema's die Prince op het album zou behandelen (kritiek op het sociaal en buitenlandbeleid van Amerika, gesymboliseerd door een naakte zwarte kleuter die een Amerikaanse vlag draagt) en zorgen om de volgende generatie en een Apocalyps:

*“Jimmy Niemand ging nooit naar school,
Ze lieten hem trouw zweren. Hij zij dat het niet cool was.
Er was niets dat Jimmy trots maakte, nu woont Jimmy op een atoomwolk.*

De groeiende zorg om verleiding, gesymboliseerd door de vrouw met de frambozen baret die een afbeelding ophoudt van een appel, vertegenwoordigt wellicht de Christelijke houding dat de vrouw de oorsprong is van de erfzonde door het zwichten van Eva in de Hof van Eden. Op de hoes staat een ladder in een zwembad die het in tweeën deelt: in het linkerdeel zien we een zwarte baby, de frambozen baret, een huilend ouder persoon en een gevechtsvliegtuig dat overvliegt: rechts zit een groep muzikanten, een aantal gelijkend op leden van zijn band.

Ook is het pak te zien dat Prince zou dragen in de video bij *Raspberry Beret* (Frambozen baret). Het gelaat

van Prince verschijnt rechtsboven, de middelste van drie in mantels gehulde figuren die doen denken aan de Drie Wijzen. Dan is er nog een Bijbelse hoofdknik naar wedergeboorte met de door Noach geïnspireerde duiven die in de helderblauwe lucht vliegen. Tot slot, de golven aan de linkerkant zijn turbulent. Rechts is het water kalm.

Het belang van de ladder in het midden, die een scheiding vormt tussen de bruisende wereld van verleiding en Prince' idee van vrede, wordt duidelijk gemaakt in het nummer met dezelfde naam dat ons vertelt: Iedereen zoekt naar de ladder, iedereen wil verlossing van de ziel.” Prince evangeliseert, maar zegt dat de weg naar verlossing geen makkelijke is. Dan wordt *The Ladder* gevolgd door het nummer *Temptation* (Verleiding) dat, ondanks een carnavalesk gevoel, diep gaat in de uitdrukking van schuldgevoel voor een afdalen in het duister, gesymboliseerd door seks, verleiding en lust:

*“Iedereen op aarde heeft een ondeugd, en de mijne, mijn schatje, is het tegenovergestelde van ijs.
De mijne is het heet stromende water van de dochter van moraliteit,
Met andere woorden, deze kleine Prince heeft je hoog zitten, zie je?
Schatje, schatje, schatje, reken maar dat ik schuldig ben.”*

Seksueel schuldgevoel en navenante straffen zouden zijn volgende project inspireren. Muzikaal gesproken, als *Around The World In A Day* in stijl al afweek van *Purple Rain*, dan ging *Parade* nog een stapje verder. Inderdaad, om een album uit te brengen dat in essentie een Europees geïnspireerd barok jazz/funkalbum is, is risicovol voor elke Amerikaanse mainstream artiest. Qua thema lijkt het in eerste instantie te ontbreken aan een hoofdthema. Maar het tweede filmproject van Prince in beschouwing genomen (waarvan *Parade* de basis van de soundtrack vormde) worden schuldgevoel en bestraffing voor seksuele zonden duidelijk.

Under The Cherry Moon (Onder de Kersenmaan), ondanks het luchtige, banale gevoel, vertelt het verhaal van Christopher Tracy, een gigolo die de rijke weduwen in het zuiden van Frankrijk bediende. In een poging een grote slag te slaan besluiten hij en zijn handlanger tot het verleiden van, en hopelijk trouwen met de erfgename uit een grote financiële dynastie. Hoewel de verleiding een succes is wordt het karakter van Prince verliefd op haar en riskeert alles om haar te redden uit de klauwen van een dominante vader die, een nogal drastische actie, de executie van de gigolo beveelt. Hij sterft onder het maanlicht.

Mocht de plotlijn glad en afgezaagd klinken, dat is deze ook. Het onderstreept echter een bepaalde ontwikkeling in het denken van Prince in die tijd. Zijn karakter is de ultieme vertegenwoordiging van seksuele inheligheid, gekoppeld aan een verlangen naar de Almachtige Dollar. In de beleving van Prince, hoewel bevrijdt door zijn romantische realisatie, zondigt hij nog steeds. Volgens biograaf van Prince Matt Thorne bestond er een alternatief einde waar het karakter overleeft en populairder was bij de medewerkers en de studio. Maar Prince – met volledige artistieke controle – stond op het overlijden van het karakter, wat alleen maar het belang versterkt dat het thema voor hem had.

Er staan twee nummers op het album die over de dood gaan: *Sometimes It Snows In April* (Soms sneeuwt het in april) is de klaagzang bij de dood van Prince' karakter in de film: “Al snel stierf Tracy na een lang bevochten burgeroorlog.” Dan is er het titelnummer van de film, *Under A Cherry Moon*: “Als niet snel iemand me opwindt of me doodt, zal ik sterven in je armen onder de Kersenmaan.”

Dit zou kunnen refereren aan een Bloedmaan, die verschillende betekenissen kent in oude tradities. Heidenen associeerden het vaak met de oogsttijd, maar in de Bijbel (voor Prince een waarschijnlijker referentie) wordt een Bloedmaan genoemd, voorspeld door een aantal Christelijke dominees, waarbij vier opeenvolgende maansverduisteringen zijn betrokken tijdens welke de maan rood kleurt. Dit zou het voorteken zijn van de laatste Slag van Armageddon.

Gezien de eerdere tekenen met betrekking tot het einde van de wereld is dit een interessant toeval. Op de hoes van het album en in de film verschijnt hij ook in zwart wit dat, nogmaals, symbool zou kunnen staan voor het thema dood. Nu begint de artiest serieus te twijfelen aan zijn rol als de pan-seksuele schender eerder in zijn carrière, en met *Parade* lijkt hij zijn eigen schuld te erkennen.

Parade zou niet alleen een uitdrukking zijn van de symbolische dood van één van Prince' alter ego's, het markeerde ook het einde van zijn belangrijkste muzikale samenwerking. Aan het einde van 1986, terwijl hij

materiaal voorbereidde voor het volgende project, ontbond hij *The Revolution* en sneed tegelijkertijd de banden door met een aantal van zijn oudste muzikale partners, waaronder Wendy Melvoin en Lisa Coleman. Of Prince dit voorzag of niet, de Dageraad van een Nieuw Tijdperk van muziek was aanstaande, met Hip-Hop dat onder het oppervlak bubbelde en op uitbarsten stond. Zijn eerste reactie op deze veranderende tijden was een terugkeer naar een multi-instrumentaal solodubbelalbum, *Sign O' The Times*.

Vaak gelauwerd als zijn beste werk, met een vast voorkomen in de Top 100 Beste Albums, markeerde deze LP het begin van een nieuw tijdperk. Michaelangelo Matos beschreef het als: "Het laatste klassieke R&B album voor de overname door Hip-Hop van de zwarte muziek, en de laatste vierzijdige kaskraker uit het vinyltijdperk."

Sign O' The Times betekende inderdaad een terugkeer van Prince naar de populaire zwarte muziekstijlen die hij vaak opzij had geschoven in zijn zoektocht naar supersterrendom. De James Brown groove van *Housequake* (Huisbeving), de feestfunk in de stijl van Parliament in *It's Gonna Be A Beautiful Night* (Het wordt een prachtige avond), echo's van Stevie Wonder in *Strange Relationship* (Vreemde relatie), klassieke soulballades als *Adore* (Aanbidt) en *Slow Love* (Langzame liefde), alle omarmen de stijlen van zijn muzikale voorgangers in R&B.

Thematisch worden veel onderwerpen aangesneden. Maar het titelnummer is waarschijnlijk de meest expliciete belichaming van het politieke en sociale commentaar van Prince van al zijn nummers. De AIDS-epidemie, oorlog tussen bendes van jongeren, armoede versus overvloed en de drugsoorlog komen allemaal voorbij in de beschouwing. Het meest treffende refrein en couplet zijn echter een echo van een welbekend thema, verder versterkt door het "Ban de Bom"-symbool van de campagne voor nucleaire ontwapening dat wordt gebruikt als de "O" in de titel van het album.

*"Houdt een toespraak, schatje, vlieg, Star Wars, Buren slaan er geen acht op,
Maar als de nacht valt en een bom valt, zal iemand nog het ochtendglorien zien?"*

Hier spelen Dageraad en de Apocalyps een rol. Maar Prince lijkt pessimistisch. Waar in eerdere songs de Apocalyps een onvermijdelijke turbulentie was voor de intrede van het Nieuwe Tijdperk, hier lijkt er voor niemand veel hoop te zijn.

Hoewel, later op het album zou Prince de wereld opnieuw analyseren vanuit een religieus perspectief in *The Cross* (Het Kruis): "Hij komt" voorspelt het wederkeren van de Christus. En, in de voetnoten op de hoes krijgen we uiteindelijk de boodschap mee: "Al snel zal de boot vertrekken en ons hier allemaal vandaan halen."

Prince heeft nog niet de seksuele pleziertjes achter zich gelaten waar hij de laatste twee albums mee kampte. Het recht voor zijn raap *It* (Het) beschrijft eenvoudigweg dat hij "er nog steeds altijd zin in heeft," terwijl *Hot Thing* (Lekker ding) vertelt over de verleiding van een 21-jarig meisje, waar hij cynisch adviseert "bel je ouders even dat het laat wordt... als je al thuiskomt." Dit is nog steeds 1987, ver voordat Britney Spears het schoolmeisje zou gaan verkopen als seksobject. Dus waar het verleiden van een 21-jarige tegenwoordig als tam wordt gezien, de geïmpliceerde seksuele roof en uitdrukkelijk dreigement richting ouders zou door een publiek uit midden jaren 1980' kunnen zijn ervaren als verontrustend.

Zoals hij deed op eerdere albums zou Prince zijn reis langs de verleidingen afsluiten met één van zijn meest openlijke nummers over blijvende toewijding in een relatie. Hij lijkt een gevoel van verandering van richting en gevoel op te roepen, niet alleen binnen relaties maar ook in zijn muziek met *Forever In My Life* (Voor altijd in mijn leven):

*"Er komt een moment in het leven van iedere man, dat hij het rotzooien beu is,
Het jongleren met harten in een groot circus, op een dag maakt het je lichaam kapot."*

Aan het einde van *Sign O' The Times* lijkt het dus dat Prince er klaar voor is zich te settelen. In veel opzichten is hij gegroeid van een jeugdige rokkenjager die de grenzen opzocht van seksualiteit en geslacht en schreeuwde om revolutie tot een politiek bewuste, introspectieve man. Hij is op weg naar een soort persoonlijke vergeving.

Hoewel, voordat het lichter werd nam eerst nog de duisternis toe.

De afgrond in

Ondanks zijn groeiende volwassenheid zou Prince zich met zijn volgende project opnieuw in de duisternis begeven. Of het de breuk met The Revolution was, of het einde van zijn relatie met Susannah Melvoin (de tweelingzus van Wendy en de muze van Prince voor veel van de nummers over relaties gedurende een groot deel van de jaren 1980'), of de opkomst van Hip-Hop als een serieuze bedreiging voor zijn positie, zijn duisterder gevoelens werden overgedragen middels *The Black Album*, bedoeld om te worden uitgebracht in 1987 met een effen zwarte hoes en zonder titel.

Het verhaal achter *The Black Album* is legendarisch geworden. Geperst en klaar om te worden verscheept, op het laatste moment trok Prince het in en weigerde het uit te geven. En zo zou het één van de grootste bootlegs (illegale uitgave, vert.) aller tijden worden en haalde zelfs een aantal lijsten voor beste album van dat jaar. (Het zou later in 1994 worden uitgegeven door Warner Brothers als onderdeel van zijn contractuele verplichtingen.)

Het album begint met *Le Grind* ("Schuren"). Zijn stem is vertraagd tot een demonisch gegrom waardoor het bijna onverstaanbaar wordt – een variatie op een truc waarmee Prince zijn hele carrière zou experimenteren. Het suggereerde aan de luisteraars dat ze hun weg hadden gevonden naar een geheime groep of club:

*"Je hebt me dus gevonden. Mooi, daar ben ik blij om.
Dit is Prince, de coolste van de coolen.
Sommigen van jullie weten dit misschien niet, maar sommigen misschien wel.
Sommigen van jullie willen het misschien niet weten, We zijn hier om dienst te doen.
Welkom bij de Funkbijbel. Het Nieuwe Testament."*

Le Grind verwelkomt vervolgens de luisteraars bij een *nouveau dance* (nieuwe dans) en roept allen op niet bang te zijn op de dansvloer en zich over te geven aan vleselijke verlangens "zoals een pony zou doen," "het te stoppen waar het goed voelt, de hele nacht." Het album herhaalt de bekende thema's van seksuele verleiding, waar een aantal duisterder aspecten lijken te verwijzen naar ervaringen waarvan Prince getuige was of aan deel had genomen tijdens zijn jaren in de entertainmentindustrie.

Het volgende nummer is *Cindy C*, op het eerste oog een vulgair stuk van verlangen gebaseerd op zijn genegenheid voor supermodel Cindy Crawford. Wanneer we echter wat van de meer duistere aspecten van de entertainmentindustrie in overweging nemen, en haar mogelijke verbanden met occulte rituelen, geestbeheersing en de hogere klasse seksindustrie, dan wordt een deel van de tekst provocatiever:

*"Cindy C, speel met me, Ik zal je het gebruikelijke betalen,
Ik zal je zeven slokjes vlierbessenwijn geven;
misschien ontsluiten we de geheimen van je geest."*

Ten eerste geeft Prince aan dat hij kan beschikken over het "hoge klasse" model door haar eenvoudigweg het gebruikelijke bedrag te betalen, en dat ze iets van een alcoholische aanmoediging nodig heeft om haar geheimen prijs te geven. Het suggereert dat het de geheimen zijn van haar goed betalende clientèle... of mogelijk dat het model zelf een geestbeheerste slavin zou kunnen zijn. Hoe het ook zij, Prince blijft benadrukken dat Cindy C voor hem niets meer is dan een stuk seksueel speelgoed: "Je zult best wel intelligent zijn, goed in wiskunde en al die shit. Maar ik ben enigszins meer geïnteresseerd je lichaam vannacht te bezitten."

Er zijn zowel stilistische als openlijke referenties aan Hip-Hop op het album, duidelijke indicaties van Prince' negativiteit naar het genre op dat moment in zijn carrière. Zijn positie op het scherpst van de snede van zwarte muziek verdampte niet alleen door de opkomst van een nieuw muzikaal genre, maar ook een cultureel. Het is niet moeilijk te zien waarom Prince, de multi-instrumentale workaholic die zijn leven had gewijd aan het verfijnen van zijn muziek en vaardigheden, nu minder platen verkocht en ouderwets leek vergeleken met muzikanten die – zoals Alan Leeds het stelde – "hits maakten in hun slaapkamer." In *2 Nigs*

United for West Compton (2 nikkers verenigd voor West Compton) toonde hij zijn hoon, en in *Dead On It* (Er bovenop) rapt hij spottend:

*“Rijdend in mijn Thunderbird op de snelweg zette ik de radio aan om wat muziek te luisteren.
In plaats daarvan kreeg ik een rapper die allerlei onzin uitkraamde, en de enige goede rapper is een dode...”*

Nog een nummer van *The Black Album* met een stilistisch verband met Hip-Hop is *Bob George*. Na te hebben gespeeld met prostitutie in *Cindy C*, hier neemt Prince – met een veranderde stem – de rol aan van een pooier die zijn prostituee kleineert omdat ze rotzooit met en een diamanten ring aanneemt van een decadente rock & rollmanager, “Slick-Back Paddy, met al dat goud in zijn bek.”

Hij schets een niet al te vleiend beeld van het managementsysteem binnen de muziek – en mochten we denken dat hij hier niet uit eigen ervaring spreekt – hij maakt het pijnlijk duidelijk in het gesprek tussen de pooier en de hoer:

*“Wie gaf je die diamanten ring? Ja, het zal wel.
Sinds wanneer heb jij een baan?
Ga je weer met die rijke klootzak om?
Hoe heet ie ook al weer? Bob? Bob, da's me ook wat.
Wat doet hij voor werk? Manager van rocksterren?
Wie? Prince? Da's me ook wat. Die magere klootzak met die hoge stem?”*

Dan bedreigt hij haar met een wapen voordat hij haar dwingt de roodbruine pruik op te zetten die hij voor haar heeft gekocht. Ze wordt vervolgens achterna gezeten door de politie, heeft een telefoongesprek met ene Mr. George (gespeculeerd wordt dat het gaat om Nelson George, een muzikrecensent die Prince overstuurd had gemaakt) en vraagt hem: “Waarom laten jullie klootzakken me niet met rust?”

Nadat Prince zijn frustratie heeft geventileerd over Hip-Hop, zijn management en de criticasters brengt *Superfunkycalifragysexy* hem weer terug in het “huis met een bedenkelijke reputatie” voor een verontrustend reisje waarbij bloed, drugs en sadomasochisme zijn betrokken.

Vele theorieën deden de ronde, gebaseerd op berichten van bandleden, lijfwachten en geluidstechnici, dat Prince een slechte ervaring had met XTC en tot de conclusie was gekomen dat *The Black Album* de Duivel was die door hem werkte. Dit zou de reden kunnen zijn waarom hij het album introk. Die theorie lijkt te worden ondersteund door *Superfunkycalifragysexy*. Maar, nu we diep in de teksten zijn gedoken, op zoek naar mogelijke occulte connecties, misschien zegt het volgende wel wat meer:

*“Als je lichaam water nodig heeft, blijf dansen, want je moet ervoor zorgen
Dat er bloed naar je voeten blijft vloeien.
Broeder Maurice komt zo met een emmer vol – eekhoornvlees.
Het bloed is best lekker als je het snel drinkt, maar de nasmaak blijft maar hangen.
Als je iemand kust dan wil je de hele avond feesten, mooi!*

*Als je teveel neemt dan wordt je huid gevoelig,
De eerste die je aanraakt wil je neuken.
Je neemt ze mee naar huis, bindt ze vast op een stoel,
Dan trek je gekke bekken tot ze echt bang zijn,
Je doet het neon aan, speelt met jezelf,
Tot je ze opwindt.”*

Hier heeft Prince het over het drinken van bloed wat van een dier afkomstig lijkt te zijn. In occulte rituele wordt het drinken van bloed ervaren als het opnemen van de kracht van dat bloed (sommigen zeggen dat het effect hetzelfde is als van XTC).

Het ziet ernaar uit dat het bloed het verlangen opwekt naar seks met de eerste persoon die hij aanraakt. Maar dan strekt het verder in sadomasochistische sferen met een verwijzing naar marteling, waar hij een

slachtoffer vastbindt op een stoel en voor haar masturbeert. Later noemt Prince “zeven manieren (measures) om je te laten schreeuwen.” “Measure” is een term voor een alcoholische drank, wat doet denken aan de zeven slokjes vlierbessenwijn die eerder de geheimen van Ciny C's geest ontsloten.

Prince had zich naar een duistere plek begeven. Het is interessant te bedenken wat hij mogelijk allemaal heeft gezien gedurende zijn tijd aan de top van de muziekbusiness. Hij moet te maken hebben gehad met bestuurders, andere muzikanten en de criminelen die naar verluidt worden geassocieerd met de industrie (pooiers, drugsdealers, etc.). Men zou kunnen zeggen dat een deel hiervan wordt weerspiegeld in de duistere verbeeldingen van *The Black Album*. Sprekend via alter ego's in de aanloop naar zijn tournee *Lovesexy* in 1988 beschouwde hij:

“Camille had zich voorgenomen zijn critici het zwijgen op te leggen. 'Niet langer gedurfd,' lachten zijn vijanden. 'Niet langer glamoureuus, zijn funk is slapjes.'

Dinsdag kwam. Blauwe dinsdag. Zijn canvas vol, liggend op de tafel, en Camille raapte al zijn haat bijeen, zoveel hij maar kon. Haat voor degenen die aan zijn werk twijfelden. Haat voor degenen die twijfelden aan zijn naam. Niemand is meer funky dan ik. Laat The Black Album vliegen.

Spooky Electric was aan het woord, Camille begon te huilen. Bedrogen. Wat een dwaas was hij geweest. Zo dom. Hij had zijn duistere kant toegestaan iets kwaadaardigs te maken. 2 Nigs United 4 West Compton. Camille en zijn ego. Bob George. Waarom? Spooky Electric moet dood.”

Bovenstaande uitsnede verschaft het enige testament van Prince persoonlijk waarom hij *The Black Album* maakte zoals hij deed.

Als twee werelden botsen

Het volgende album was *Lovesexy*, waar op de hoes Prince opnieuw naakt is geschilderd tegen een witte achtergrond met bloemen. Maar deze keer – in tegenstelling tot eerdere albums – wijst de scène mogelijk op zuiverheid en spirituele wedergeboorte.

De twee symbolen die voortdurend terugkomen op de hoes zijn het Oog van Horus (Eye of Horus) en een gestileerd hart met daarin het woord “yes.” Dit symbolische duet somt de tweedeling van het album op. We hebben Prince het Oog al eerder zien gebruiken en hij maakte altijd al graag gebruik van cijfers in plaats van letters, zoals “2” voor “two,” “4” voor “for,” enzovoort), weinig verrassing dus dat hij het oog (the eye) gebruikte voor de letter “I.”

Hoewel, misschien zit een alternatieve reden verscholen in het eerste nummer van het album, *Eye No* (ofwel *I Know / Ik weet*). Het begint met een gesproken vers van dichteres Ingrid Chavez dat overgaat in de stem van Prince die zegt: “Welkom bij de Generatie Nieuwe Kracht, de reden dat mijn stem zo helder klinkt is dat ik geen heroine meer in mijn hersens heb.”

Het is niet Prince' eerste preek tegen drugs (hij uitte zich kritisch over de voorliefde voor cocaïne bij zijn collega rocksterren in *Pop Life* uit 1985). Maar gezien de seksuele losbandigheid die hij verkende met *The Black Album* – of wanneer het verhaal over die verkeerd gevallen ecstasy klopt – verkondigt hij hier rechtstreeks dat zijn boodschap in dit album vrij is van die invloed. Op veel manieren raakt dit nummer aan de titel.

*“Ik weet dat er een Hemel is, ik weet dat de Hel bestaat,
Luister naar me, mensen, ik heb een verhaal te vertellen,
Ik weet dat er verwarring was, bliksem overal om me heen,
Het is toen dat ik zijn naam riep. En wat denk je, hij heeft me gevonden.*

*Spooky Electric zegt 'nee, het is niet OK.'
Maar ik weet dat liefde de enige weg is, tot de dag dat ik sterf.
Nee, tot mijn sterfdag red ik me wel, want Lovesexy is de ware
Tot mijn dagen zijn geteld.”*

Wanneer we het Oog van Horus nemen als de vertegenwoordiging van de heersende occulte genootschappen dan brengt Prince hier mogelijk twee boodschappen over. Ten eerste, met de spelling van “I No” (Ik Nee) het afwijzen van de negatieve krachten om hem heen die hij associeert met de Duivel, zoals belichaamt door Spooky Electric.

Maar er is hier sprake van een dubbele betekenis; uit de context blijkt duidelijk dat hij ook doelt op “know” (weten) in de zin van bewustzijn en begrip. Ook dat snijdt hout, wanneer “I Know” (Ik weet) “I know about the Eye” (Ik weet van het Oog) wordt. De symbolen, het Oog als “nee” en het hart als “ja”, zijn derhalve eenvoudigweg een reflectie van de polariteit tussen de positieve en negatieve krachten.

Dit thema wordt voortgezet in *Anna Stesia*. Sommigen hebben beweerd dat dit een woordspeling is op anesthesie, een manier om slaap of verdoving op te wekken. Het nummer vertelt inderdaad het verhaal van zijn ontwaken tot positieve krachten (hier in de Christelijke betekenis gepersonifieerd als God), waar hij blijkbaar woont in “het huis met een bedenkelijke reputatie” en iemand zoekt om “mee te spelen” om zijn wanhopige eenzaamheid te genezen. Na eerst te zijn vermorzeld en daarna bevrijd door Anna Stesia begint hij met het herbezien van zijn eerdere werk, met mogelijk een directe verwijzing naar *The Black Album*:

“Tussen zwart en wit, nacht en dag, zwarte nacht leek de enige manier.”

Dan mijmert Prince: “Misschien kan ik leren liefhebben, ik bedoel op de juiste manier,” en heeft later in het nummer een helder moment:

*“Red me, Heer, Ik ben een dwaas geweest. Hoe kon ik vergeten dat U de regel bent?
Ik ben Uw kind, o ja, ik ben Uw kind. Vanaf nu zal ik enthousiast zijn.
Ik zal snel zijn, sterk zal ik zijn.
Ik zal Uw verhaal vertellen, ongeacht hoe lang.”*

Zoals Prince het negatieve personifieerde als Spooky Electric, zo gaf hij de naam “Lovesexy” aan de positieve energie en omschreef het als “het gevoel dat je krijgt als je verliefd wordt, niet op een jongen of een meisje, maar op de Hemelen hierboven.” Het nummer met dezelfde naam bewijst dat – ondanks zijn ontwaken – seks nooit ver uit zijn gedachten is, waar hij probeert zijn idee van spiritualiteit te vereenzelvigen met zijn idee van seksualiteit. De kracht van Lovesexy is, zo stelt hij, gelijk aan die van seks zelf. Er komen zwaar geseksualiseerde teksten voor in het geheel maar aan het einde benadrukt hij: “We vrijen met alleen woorden.”

De laatste boodschap van het album wordt geboden in *Positivity* (Positiviteit), een trage groove met een melancholische feel. In contrast met het “nee” uit het openingsnummer zijn de woorden hier “ja, ja, ja.” Prince brengt dit nummer als een laatste waarschuwing aan de gemeenschap over de gevaren van Spooky Electric, en de verleiding die als een rode draad door zijn werk loopt:

*“Het leven van iedere man kent tegenslag. Een wervelwind, ontworpen om je te remmen,
Het snijdt als een mes en probeert in je te komen, deze Spooky Electric sound.
Geef op als je wil, en alles is verloren, Spooky Electric heeft nu de touwtjes in handen,
Bel People Magazine, Rolling Stone, bel je familie want jij bent pleite.
Hij heeft een pistool met het prijskaartje er nog aan, broeder, als Spooky “dood” zegt, zeg dan liever
“gestorven,”
Anders kun je hoog vliegen met Spooky, en alles waar hij naar klauwt, Spooky, en alles waar hij
naartoe kruipt.”*

Mogelijk is dit gericht aan zijn collega's uit de industrie die hun ziel verkochten voor succes – een sinds lange tijd gemythologiseerd inwijdingsritueel waar het muzikanten betreft. Het lijkt dat Prince echter het lot wist te ontlopen van Spooky Electric als degene “met de touwtjes in handen” en laat de luisteraar – en misschien elke geïnitieerde in de muziekbusiness – achter met de volgende waarschuwing:

*“Je moet waken over je ziel, we hebben een lange weg te gaan.
Kus niet het Beest.”*

Als er ooit enige twijfel bestond dat dit het verhaal was dat Prince wilde vertellen en dat zijn innerlijk conflict inderdaad verder ging dan een negatieve reactie op *The Black Album*, dan zou de begeleidende tournee *Lovesexy* die wegnemen.

Een opname ervan werd uitgezonden door het Britse *Channel 4* en blijft één van de meest interessante stukken live beelden van welke populaire muzikant ook. Een conceptconcert in twee delen vertelt het verhaal van de strijd van het duister tegen het licht, waar hij in het eerste deel door een aantal van zijn meest wellustige nummers jaagt. *Erotic City* (Erotische stad), *Head* (Orale seks), *Jack U Off* (Trek jou af), *Sister* (Zusje), *Dirty Mind* (Perverse geest), *Controversy* en *Superfunkycalifragisexy* worden gebracht terwijl Prince rondtartelt op een cirkelvormig podium, compleet met basketbalring, een schommel en een bed, terwijl hij seksuele handelingen, sadomasochisme en een vuurgevecht met zijn bandleden uitbeeldt.

Interessant is dat hij *Bob George*, het verhaal over de pooier, aan het einde van de eerste set plaatst. Net als in het nummer achtervolgt de politie hem op het podium, maar tijdens het concert wordt hij bijgehaald. Wanneer hij zijn lot beseft leest hij hardop het Onze Vader en wordt uiteindelijk doodgeschoten als een echo van Prince' boodschap uit *Under The Cherry Moon*, dat zelfs wanneer men het goed probeert te maken de schuldigen zullen boeten.

Het tweede deel van het concert opent met *Eye No*. Dan speelt hij de meeste van de verheffende nummers van *Lovesexy* en een handvol van zijn grootste hits en vrolijker nummers. Zelfs op het niveau van concerten vertelt Prince hetzelfde verhaal: het duister versus het licht, de geneugten en valkuilen van verleiding en de onvermijdelijke straf, gevolgd door inkeer en wedergeboorte. Als de lichten uitgaan is Prince te horen die het publiek toespreekt:

“Ga de grens over, kruis de lijn, God zal over je waken.”

Het grote voorbij

Het einde van het album *Lovesexy* betekende niet het einde van het verhaal, en zeker niet het einde van Prince' interne gevechten. Gedurende de jaren 1990' zou hij een aantal van zijn meest seksueel expliciete en agressieve nummers opnemen. En hij zou even politiek, sociaal en spiritueel bewust blijven als altijd.

Je zou echter kunnen zeggen dat *Lovesexy* een definitief keerpunt was vanaf waar hij de valkuilen van het sterrendom begint te bezien in een negatief licht, en zich mogelijk bewust wordt van de occulte invloeden erop. Vanuit dit perspectief bekeken zien we mogelijk de oorsprong van zijn antipathie jegens de muziekindustrie die zou leiden tot zijn naamsverandering en zijn vastbeslotenheid te zoeken naar alternatieve, onafhankelijke distributiemodellen.

Ook is duidelijk dat hij zichzelf als een instrument van de industrie voor het verder seksualiseren van de gemeenschap verwerpt; hoewel hij het een aantal jaren niet volledig verwierp, na *Lovesexy* speelt hij volgens zijn eigen regels.

Uit al het besprokene is het duidelijk dat Prince zijn kunstvorm heeft gebruikt om de tweeledige aard van onze realiteit te accentueren en dat het belangrijkste onderwerp – afgezien van de seksdaad zelf – de strijd is tussen de krachten van duister en licht, en zijn persoonlijke beleving hiervan. Alle thema's van zijn albums – hoewel meer volwassen naarmate de tijd verstreek – gaan over deze aard.

Hij draagt een blijvende interesse over in de Apocalyps als een voorbode van een Nieuw Tijdperk. Zijn bekering tot Jehova's Getuige rond de wisseling van het millennium is geen grote verrassing, gezien deze gezindte zich richt op een einde der tijden en een wederkomst. Het ondernomen onderzoek laat zien dat, hoewel Prince geen serieuze aanhanger van het occulte was, hij zich bewust was van de betekenis van symbolen en hoe ze te gebruiken om een gecodeerde boodschap over te brengen waar deze het beste kon worden verstopt, in het volle zicht, en altijd open voor interpretatie.

De schrijver zal toegeven dat zijn werk precies dat is – een interpretatie van muziek, op zoek naar een ongrijpbaar doch fascinerend thema. Met Prince' terughoudendheid om zich publiekelijk ruimschoots te uiten

rest ons alleen zijn werk om het allemaal uit te vogelen.

*

Naschrift

Het grootste deel van het artikel is geschreven in 2015 en was net klaar voor het overlijden van de artiest het jaar daarna. Daarom wordt er niet gesproken over zijn overlijden, maar dat maakt voor de inhoud niet echt uit. Het werd geschreven als een onderzoeksverslag, als het werk vergezellend van de auteur van dit boek, en wordt het beste binnen die context gewaardeerd.

Zoals men kan opmaken uit dit werk met een dergelijke diepgang heb ik al lang bewondering en respect voor het werk van Prince, en het verlies van zijn talent door zijn dood doet me verdriet. Gezien een aantal van de onderwerpen samenzweerderig en occult van aard zijn dient te worden gezegd dat – zoals met de vroegtijdige dood van andere artiesten – er een aantal complottheorieën de ronde deden betreffende zijn ondergang. Ik wil verwijzen naar het eerdere hoofdstuk van de auteur voor een uitstekende opsomming van de belangrijkste punten.

Of er iets waar is van de geruchten of dat het – zoals is voorgesteld in de pers – hier een onfortuinlijke en ontijdige gebeurtenis betrof, de strijd om de muziek gaat door, met artiesten die doorgaan met het verkopen van een agenda van steeds lagere driften voor steeds grotere winsten. In de achtergrond – of zelfs op de voorgrond – zullen artiesten misschien blijven proberen iets betekenisvollers en spiritueels over te dragen met hun werk.

Jammer genoeg zal er niets nieuws aan de horizon meer verschijnen van de artiest die eerder werd gekend als Prince.

Dan Monroe, 2017.

Appendix 2

Verdere dubieuze connecties

In de geest van vele delen van dit boeken volgt hier nog een duizelingwekkende reeks vreemde verbanden die lezers wellicht niet hadden verwacht voor het lezen van dit boekdeel, maar zeker niet als een verrassing komen voor degenen die dat inmiddels wel hebben gedaan. We springen een beetje van hot naar haar, en het beslaat verschillende muziekgenres, maar probeer me te volgen...

Laten we om te beginnen teruggaan naar de al eerder genoemde familie Wilde. De echte naam van Marty's vader was Reginald Smith, een man met een achtergrond in het leger die werd opgeleid aan het “prestigieuze” Sandhurst Militair Instituut. Marty, net als zijn vader, hanteerde ook de naam Reginald Smith en werd de vader van Kim. Marty, in zijn glorie tijd als performer en mentor van artiesten, kende de gevierde platenproducer Joe Meek en nam andere muzikanten mee naar opnamesessies. Meek leidde een dubieus privéleven, had connecties met de georganiseerde misdaad en werd in 1963 aangeklaagd wegens “lastigvallen voor immorele doeleinden,” homoseksuele handelingen waren in die tijd nog verboden. Naar bericht was Meek één van een aantal homoseksuele pedofielen die een “huurjongen” deelde, Bernard Oliver, wiens lichaam in 1967 in Suffolk werd gevonden, in acht stukken gesneden en verpakt in twee koffers. Meek, die inmiddels een zenuwinzinking had gehad, zou als de dood zijn om te worden ondervraagd door de politie in verband met de moord, en in februari 1967 gebruikte hij een hagelgeweer dat hij had meegenomen van voormalig bassist van The Tornados Heinz Burt om eerst de huisbazin van zijn woning in Londen en vervolgens zichzelf dood te schieten.

Voor we deze familie verlaten, een andere zakenpartner van Marty (en van Joe Meek) was de geroemde producer Mickie Most (echte naam Michael Hayes), nog een belangrijke speler wiens vader een carrière had als militair officier. Een paar decennia later tekende Kim Wilde haar eerste platencontract bij Mickie Mosts RAK Records. Onder het label viel later ook de popact uit de jaren 1980' Johnny Hates Jazz, waarvan Mickie's zoon Calvin een lid was. Calvin en Kim hadden een tijdje verkering, met geruchten van een op handen zijnd huwelijk, maar de relatie bloedde dood.

Terug dan naar Joe Meek. Eén van de bekendste acts onder zijn hoede was The Tornados, het best bekend van hun Britse nummer 1 hit *Telstar*. Eén van de bandleden was Robb Huxley. In zijn online autobiografie vermeldt Robb dat enig spitten in zijn genealogie onthulde dat hij een neef in de vierde graad was van de voornoemde auteur van *Brave New World*, eugenetist en co-architect van het MK-ULTRA-programma van de CIA Aldous Huxley. Hoe groot is die kans?! Er is een hedendaagse producer en dj genaamd Huxley die behoorlijk succesvol is, maar helaas blijkt hij de naam aan te hebben genomen en is zijn echte naam Michael Dodman. Ondertussen was het de broer van Aldous Huxley, Julian, die kwam met het idee van “complotdenkers” die aluminiumfolie hoedjes droegen om zich af te schermen van het lezen van hun gedachten in zijn sciencefiction novelle *The Tissue-Culture King* uit 1927. Nu wordt de betiteling alu-hoedjes natuurlijk gebruikt om degenen die vragen stellen bij officiële versies en de waarheid zoeken te bespotten en belachelijk te maken.

In een interview uit 2012 met het tijdschrift *Psychedelic Baby* sprak Robb Huxley over de tijd van zijn samenwerking met Joe Meek en zei:

“Hij (Joe) regelde ook voor ons dat we konden spelen op het benefietconcert na de Aberfan-ramp dat werd gehouden in Cardiff... Daar kwamen we als Tornados voor het eerst in aanraking met de tweelingen Kray, en Ronnie Kray raakte geïnteresseerd ons weg te kapen bij Joe. Toen Ronnie werd verteld dat we bij Joe Meek onder contract stonden zei hij tegen ons: “Maak je geen zorgen, dat regelen we wel met hem.”

Zou dit een aanwijzing kunnen zijn van wat er werkelijk gebeurde met Joe?

Dit is ondertussen verre van de enige connectie tussen de Britse muziekindustrie en de wereld van misdaadbendes. De criminele streken van Don Arden, de vader van Sharon Osborne en manager van verschillende bands waaronder The Small Faces en Black Sabbath werden eerder al gedocumenteerd. En de lezers van *Muzikale Waarheid deel 1* herinneren zich misschien nog een link naar een artikel dat oorspronkelijk werd geschreven door de voormalige inlichtingenagent bekend als T. Stokes en later werd uitgebreid door schrijver Chris Spivey op diens website. Het behandelt vele van dergelijke connecties binnen een verbazingwekkend onderling verbonden netwerk. Voor degenen die het willen bekijken kan dat via [deze](#) link.

In 2010 werd een verzameling persoonlijke bezittingen van de Krays verkocht op een veiling in East Sussex voor 20.000 pond. Hieronder een handgeschreven brief van Ronnie Kray aan biograaf van de Krays John Pearson, geschreven in de tijd dat hij verbleef in de gevangenis van Brixton, waarin hij vertelt dat Cliff Richard hem had geschreven om hem op te vrolijken. Is het niet hartverwarmend te zien hoe Cliff zijn Christelijke plicht vervulde?

In hun criminele hoogtijdagen waren de Krays zakenpartners van parlementslid voor Labour Tom Driberg en conservatieve senator Lord Boothby, beiden homoseksueel en naar verluidt pedoseksueel (Boothby wordt verbeeld, en niet bepaald vleidend, in de biografische film *Legend* met Tom Hardy in de hoofdrol). Cliff Richard was in zijn jongere jaren ook nauw gerelateerd aan Boothby, en volgens sommigen was er heel wat meer gaande. Vele onderzoekers menen dat de Krays waren betrokken bij het verkrijgen van kinderen voor een “elite” pedoseksueel netwerk, en er zijn er die denken dat de tweeling zelf onderwerp was van experimenten met geestbeheersing. Tweelingen waren gewild in het “werk” van nazi “dokters” als Josef Mengele, en psychopathie en extreme gewelddadigheid zijn karakteristieke resultaten van dergelijke “experimenten.” De Krays hadden nog verdere zakelijke relaties met belangrijke kopstukken uit de muzikscene van de jaren 1960', waaronder de alomtegenwoordige Jimmy Savile, collega dj bij de BBC Alan “Fluff” Freeman (onderwerp van een onderzoek naar de verkrachtingen van jongens in 2013) en manager van de Beatles Brian Epstein die plotseling overleed in 1967.

We blijven nog even bij de Krays, en een handlanger van hen in de jaren 1960' was een crimineel genaamd James "Jimmy The Dip" Kensit, die zich ook bezig hield met oplichting voor de beruchte bende van Charlie Richardson. Jimmy The Dip zou de vader worden van Patsy Kensit, geboren in 1968, die al faam zou bereiken als kindster toen ze verscheen in een TV-reclame voor Birds Eye Peas. Ronnie Kray werd de peetvader van Patsy's broer Jamie. Patsy zou zangeres worden, nog iemand die het imago van "blonde seksbom" zou aannemen als frontvrouw van de groep The Eighth Wonder in de jaren 1980'. Ze was echter bekender als echtgenote van rocksterren toen ze trouwde met (en scheidde van) Dan Donovan van Big Audio Dynamite, Jim Kerr van Simple Minds, Liam Gallagher van Oasis en Jeremy Healy van Haysi Fantaysi, vrij kort na elkaar. In 2003 nam Patsy deel aan het BBC programma dat in de genealogie duikt, *Who Do You Think You Are?* (Wie denk je dat je bent?) waar ze onthulde geschokt te zijn door het criminele verleden van zowel haar vader als haar opa.

Militaire inlichtingen, denktanks voor sociale sturing, georganiseerde misdaad, geestbeheersing, pedoseksualiteit... zijn we nog iets vergeten? Nee. Nee, volgens mij hebben we zo alles behandeld.

*

Bronnen

[Marty Wilde's verbanden binnen de muziekindustrie](#)

[De relatie tussen Kim Wilde en zoon van Mickie Most, Calvin](#)

[Muzikant van The Tornados gerelateerd aan Aldous Huxley](#)

[Overlijdensbericht Mickie Most](#)

[Het bewerkte artikel van T. Stokes door Chris Spivey over dubieuze connecties binnen de muziekindustrie](#)

[Ronnie Kray's brief waarin hij Cliff Richard prijst](#)

[Patsy Kensit ontdekt het criminele verleden van haar familie - BBC](#)

[Patsy Kensit ontdekt het criminele verleden van haar familie - Daily Record](#)

Appendix 3

Verdere herkomsten van handgebaren

Het idee dat er meer te weten valt over de handgebaren van het soort dat regelmatig wordt gemaakt door beroemdheden dan de meesten van ons zich realiseren werd versterkt in een fascinerend artikel online van de Canadese schrijver Henry Makow uit 2016. Hierin vestigt hij de aandacht op het adembenemend aantal aristocraten, hoogwaardigheidsbekleders, koninklijken en politiek en religieus leiders die, over een periode van eeuwen, zijn geschilderd of gefotografeerd met een Maçonnieke stijl "geklauwde hand" gebaar. Dit is verder geïdentificeerd als het Triade Handgebaar, en een motief van de Marrano's, over wie meer achter [deze](#) link. (Dat dan weer niet, dit artikel is niet te vinden. De site bestaat nog wel, hier heb ik [het volgende](#) overzicht aangetroffen waar onderzoekers hun hart mee op kunnen halen, vert.)

Het gebaar wordt getoond op een portret van de Engelse filosoof en monnik Roger Bacon, dat teruggaat tot

zeker de 13de eeuw. Het is verder te zien op portretten van het soort van Christopher Columbus, Maarten Luther, verschillende "Britse"(dus Duitse) koningen, Sir Isaac Newton, Winston Churchill, Josef Stalin en Adolf Hitler, helemaal tot vandaag de dag met Michelle (Michael) Obama, paus Benedictus XVI en de Canadese minister president Justin Trudeau.

Het gebaar betreft de twee middelste vingers die samen worden gehouden waardoor de buitenste twee vrij blijven, en is geïnterpreteerd als de letters M en W. Deze twee samen vormen drie V's. De letter V is "waw" in het Hebreeuws en "vav" in de gematria, in beiden de zesde letter, wat betekent dat de numerieke waarde van het gebaar 666 is (ligt het nu aan mij of zijn we dit getal al eens eerder in dit verhaal tegengekomen?) Deze drie Hebreeuwse letters vormen tevens het logo van de energydrink van het populaire merk "Monster."

Makow wijst erop dat het dergelijk prominent tonen van de handen in een groot aantal portretten, en over een dergelijk lange tijdspanne, ver voorbij gaat aan de sfeer van "toeval," en dat er een goede reden moet zijn om dit te willen laten zien. Hij speculeert dat het een aanduiding is van genealogische verbanden met een bepaalde bloedlijn die in "elitaire" kringen wordt gezien als zeer belangrijk, of lidmaatschap van een bepaalde orde of broederschap. Volgens de alternatieve historicus David Livingstone is het Triade handgebaar het visitekaartje van een nog steeds bestaande bloedlijn van Khazaarse crypto-Joden die zijn wortels heeft in Joodse mystiek en de Kabbalah. Het handgebaar van het Vulcaanse volk, regelmatig getoond door Mr. Spock in de sciencefictionserie *Star Trek*, wordt in dit verband ook interessant. Opnieuw lijkt de waarheid recht voor onze neus te worden geplaatst, in de wetenschap dat slechts een handvol er enige werkelijke betekenis aan zullen kunnen ontleen.

Zoals werd gezegd in een commentaar op de post van Makow:

"... Het is moeilijk te geloven dat deze mensen dit gebaar maakten zonder bedoeling. Ten eerste moet er bewust gehandeld worden om het gebaar te maken, en ten tweede is het gedurende vele eeuwen gebruikt. Wat de schilders betreft, ik denk dat ze hoogstwaarschijnlijk zelf ook ingewijden waren, wat betekent dat ze wisten wat het gebaar betekende. Het werd opzettelijk zo geschilderd.

Je zou de schilderijen van toen kunnen vergelijken met onze moderne tijdschriften, waar je voortdurend foto's kunt zien van één bedekt oog, piramiden en andere symbolen."

*

Bronnen

[Henry Makow: Handgebaren duiden op omvangrijke Satanische samenzwering](#)

[Handgebaren van de Vrijmetselarij uitgelegd](#)

THE SOUND OF FREEDOM

TSOF is een gratis te beluisteren tweewekelijkse tentoonstelling van bewuste muziek, oud en nieuw, samengesteld door Mark Devlin. Het staat als de inspirerende antithese van de bedrijfsmatige agenda en biedt betekenisvolle muziek van geïnformeerde en wakkere artiesten.

Het volledige archief tot nu toe vind je [hier](#).

En [hier](#).

En in [Itunes](#).

En voor de volledigheid ook op [Podomatic](#).

GOOD VIBRATIONS

Een gratis doorlopende reeks gesprekken als podcast die een enorme keur aan onderwerpen behandelt binnen de gebieden van waarheid, samenzweringen, bewustzijn en spiritualiteit.

Dat volledige archief is [hier](#) te vinden.

CONTACT MET DE SCHRIJVER

De auteur verwelkomt alle feedback en communicatie (zolang het beleefd is) op dit e-mailadres:

markdevlinuk@gmail.com

www.markdevlin.co.uk

www.youtube.com/markdevlintv

www.musicaltruthbook.com

*